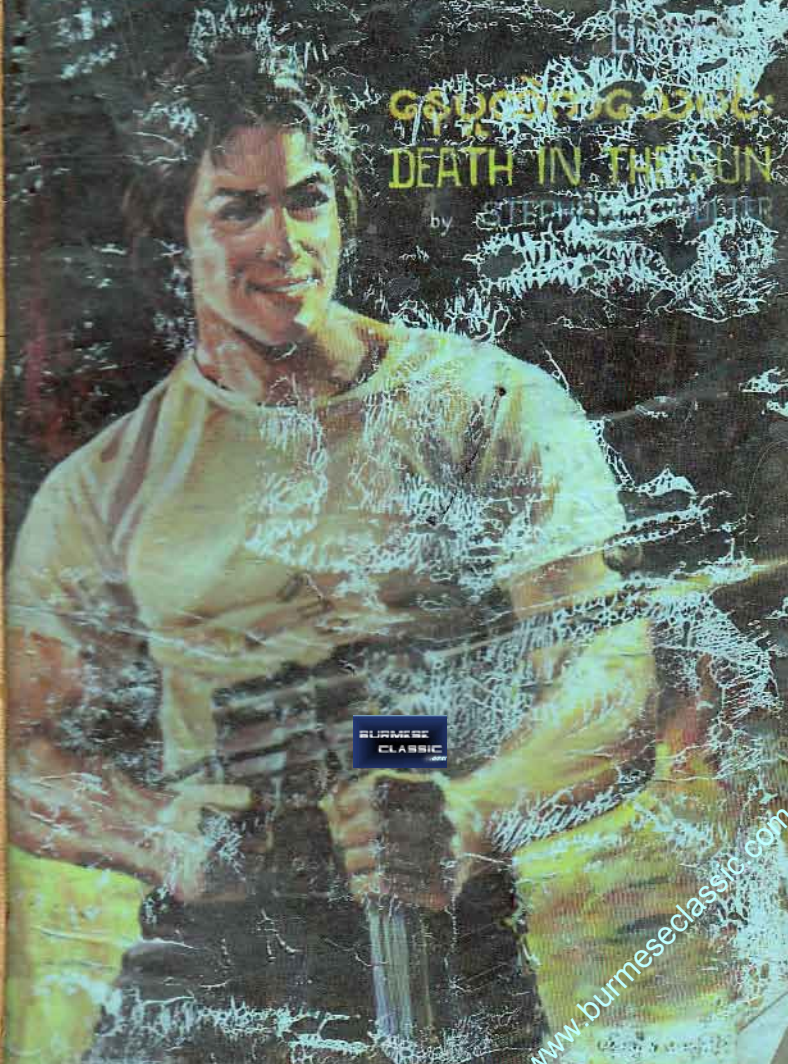

www.burmeseclassic.com

ကဏ္ဍစုံ

ရတနာ
ဂေါ့ဂေါ့ဂေါ့
DEATH IN THE SUN

by STEPHEN VAUGHAN

BURMESE
CLASSIC

www.burmeseclassic.com

ဇင်မောင်မောင်ထက်

မြန်မာ့မြန်

‘နေပူထဲကလေးမင်း’

DEATH IN THE SUN

by

Stephen Center

ဘေဒနာတို (၁)

ဒေဝီဒေဝီလေဆိပ်။

နေက ဝုပြင်းလှသည်။ လေယာဉ်ဝမ်းခေါင်းထဲမှ ထွက်လာသူတွေမှာ အပူဒဏ်ကို ခံစားနေရသည်။

အက်မူရေးက လေယာဉ်ထဲမှ ထွက်လာသည်။ လက်မောင်းပေါ်တွင် အပေါ်အင်္ကျီကို ခေါက်၍တင်ထားသည်။ မိမိကို ကြိုဆိုမည့်သူက မိမိအား မည်သူ့တို့ စောင့်မျှော်နေမည်နည်းဟု လှမ်းကြည့်မိသည်။

စောင့်ဆိုင်းနေမည်သူကို မှတွေ့ရ။ ဆက်စောင့်မျှော်နေပါကလည်း စုံထောက်တစ်ယောက်နှင့် ကားကီယူနီဖောင်းဝတ် ရိုင်ဖယ်သေနတ်ကိုင် ရဲလေးဦးက လေယာဉ်ပေါ်ဘက် မိမိကို ဆိုင်ခုံမှ ခေါ်ထုတ်ဖမ်းဆီးသွားမည်သာ ဖြစ်သည်။ ကိုက်ဘင်ရာမျှသာဝေးသော လေဆိပ်ဝန်ထမ်းသိမ်ရာ အိမ်

ဖြူဖြူပုပုလေးများကို တွေ့ရသည်။ အိမ်များနောက်ငယ် အနားပင်များက စေ့ဆာ၍ စိမ်းလန်းလှသည်။ အချိန်က ညနေ လေးနာရီခွဲ။

မူရူး လေ့ကားအတိုင်းဆင်းချသွားသည်။ သူ့အလျဉ် လေ့ဆိပ်အဆောက်အဦးတက်သို့ သွားနေကြည့် ခရီးသည်တွေမှာ နေပူရောင်ကို လက်ကားပြီး သွားနေကြသည်။ ကပ်ခါတစ်ရံ သူ့အိမ်က နိုင်ငံစို့ မူရူးတပင် နောက်ဆုတ်ပေးရသည်။

ကာလက္ခဏာတို့ မပျော်လင့်ဘဲ ခေတ္တဝင်လိုက်ခြင်းမှာ သူ့အမုန်းတီးဆုံးကိစ္စပင်ဖြစ်သည်။ ယခုတော့ လူအုပ်ကြားဝယ် လူသုံးပေ၂၀ ရေရန် လုံးထွေးနေရတော့သည်။ လေပူဆူချက်က ခီဇဖန်ဆီအနံ့ စို့ကို သယ်ဆောင်လာသည်။

ဒီလိုလေဆိပ်ဟာ အမည်ပေးထားသည်မှာ လိုက်ဖက်၏။ ဒမ်ဒမ်သော အမေရိကန်ဝေါဟာရပျက် စကားလုံးဖြစ်၍ ချာတူးလန်လှသော ခဲဒေတင့်ပျော့ ကျည်ဆန်ဟု အဓိပ္ပါယ် ရ၏။

ယခု လေဆိပ်က ဒမ်ဒမ်ကျည်ဆန်လို ညံ့ဖျင်းလှ၏။ ဝိတိုရိယဒေတ် စစ်တန်းလျားများ၊ ဦးထုတ်မြင့်မြင့်များ မုန့်မုန့်၊ အနားပင်တို့က ကြည့်လိုက်လျှင် ငြီးငွေ့ဖွယ်ရာ။ လက်က ကုတ်အင်္ကျီအိတ်ထဲမှ အမေရိကန်နိုင်ငံကူး လက်မုတ်အစွန်းကို သွားထိမိသည်။ လက်မုတ်ထဲတင်တော့ အက်ဒပ်ပုရား၊ မွေးရာဇာတိ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု၊ အီလီနွိုက်ပြည်နယ်၊ ဒန်းလက်မြို့၊ မွေးသက္ကရာဇ်-မတ်လ(၁၂)ရက်။

(၁၉၃၁) ခုနှစ်၊ အဂုပ် ၆-ပေါ် ဆံပင်အညှီရောင်၊ မျက်လုံး မီးခိုးရောင်ဟူ၍ ဖော်ပြထားသည်။

သူက ရုပ်သွင်ကို ပြောင်းလွဲရန် ကြိုးစားခဲ့သည်။ အချိန်က သိပ်မရ။ သို့သော် အလုပ်အကိုင် အရောင်းမန်နေဂျာ အဖြစ် ပြည်ပခွင့်ကိုတော့ ခန့်ခွဲခဲ့ပေသည်။

မူရူး ခြေလှမ်းထိတုန်၍ နောက်သို့မသိသောလှည့်ကြည့် လိုက်သည်။ ဘန်လေဘက်ကတည်းက လိုက်လာသူမှာ သူ့အားကျော်ထက်သားသည်။ ထိုသူ၏ ရင်ဘတ်ဝယ် ကင်မရာများ၊ အလင်းရောင်တိုင်းမီတာများ၊ လွယ်ထားသောကြိုးများနှင့် ရုပ်ယက်ခတ်နေသည်။ ပုံကတော့ ပညာရှင် တစ်ယောက်နယ် ရှိသည်။

လမ်းတွင် ထိုသူမှာ တစ်ချိန်လုံး သတင်းစာဖတ်လျက်ရှိသည်။ ထိုသူမှာ အကောင်တစ်ကောင်ဖြစ်နိုင်သည်။ ဆိုင်းဂျဲလ်နန်းမှ အက်(ဖ)တီ-အိုင် တစ်ယောက် ဖြစ်နိုင်သည်။

လေဆိပ် အဆောက်အဦးထဲဝယ်သော ယာဉ်မယ်အားခရီးသည်များက စိုင်းအံ့ကြသည်။ ခရီးစဉ်က နှောင့်နှေးဦးမည်။ ရှေးဆက်ရန်ခရီးထဲ မသွားဘဲ။ ဘာဖြစ်လို့လည်း ဟူ မေးသံများကိုလည်း နောက်မှ မှားရူး ကြားလိုက်ရသည်။

မူရူးက ကိုယ့်ဖခင်ကုန် ကျိန်ဆဲလိုက်ပြီး လှည့်ထွက်လာသည်။ ယခု ဘာလုပ်မလဲ။ ပတ်ဝန်းကျင်ကို အကဲခတ်လိုက်သည်။ စိမ်းဖြောင့်ဖြောင့် နံရံများဝယ် ခရီးသွားလုပ်ငန်း ပိုစတာတစ်မျိုးက ဖတ်တစ်စ ဆည်တစ်စ တွေ့ရသည်။ သိမ်တလင်းကြမ်းပြင်၊ သစ်ခါးခွဲတန်းများ၊ တံခါးရွက်မိရှိ

သော ထွက်ပေါက်များ၊ မျက်နှာကြက်မှ တန်းလှန်းကျနေသည့် တဝီစီမြည်နေသော ပန်ကားနှစ်ခု။

ကြည့်ရသည်မှာ လေသင်္ဘောသုံး ခေတ်ကဲ့သို့ပင် ရှိနေသေးသည်။ စီးကရက်တစ်လိပ်ကို မီးညှို့သည်။ မီးခြစ်အား ထောက်ခနဲ အဖုံးပိတ်လိုက်ပြီး ခုံဘန်းရှည်တစ်လုံးပေါ်သို့ ခြေတစ်ဖက် တင်ကာ ဝင်ပေါက်ဆီသို့ ကြည့်နေသည်။

မူးရဲက အရပ်ရှည် သူဖြစ်သည်။ ကိုယ်လုံးကိုယ်တည်က သွယ်လျှာ နှစ်ရှိသည်။ ပခုံးလျှောလျှောအောက်မှ လက်ပြင်က ခါးတို့က ချပ်ယပ်လှသည်။ ဘေးနှစ်ဘက်သို့ သပ်၍ ဖုံးထားသည့် အညိုရောင်ဖျော့ဖျော့ဆံခင်း မီးခိုးဆောင်မျက်လုံး၊ နေပူထဲဝယ် အလုပ်လုပ်ခလ ရှိသူမျိုး၏ နေရောင်သန်းသော အသားအရေတို့ရှိသည်။

သူ့အားကြည့်တိုက်လျှင် ဆောက်လုပ်ရေးအင်ဂျင်နီယာ လားဟု ထင်ရလောက်သည်။ မျက်နှာမှ အရေးကြောင်း အမျိုးနှင့် အာရုံစိုက်ကြည့်လိုက်လျှင် မျက်ခုံးအရေးတို့ တွန့်သွားတတ်ပုံကို အချို့ကသာ တွေ့မိပေလိမ့်မည်။

သူက စီးကရက်ကို ဖွာရင်း မျက်လုံးထဲ မီးခိုးဝင်သွားသည်နယ် မျက်လုံးကို မှေးထားလိုက်သည်။ သူက အလျင်စလိုမျိုးမဟုတ်ရန် လှုပ်ရှားရသည်။ လေယာဉ်ပေါက်ဘည်းက သတိပြုမိပြီးသော လေယာဉ်မယ်က မူးရဲအား ရှာနေပုံရသည်။

မျက်နှာအောက်မှ ပန်ကားတို့က တဝီစီလည်နေစဉ်မှာပင် လေယာဉ်တစ်စက်မျှပင် မရှိသော ခရီးသည်တို့မှာ ငြီးငွေ့

နေပုံ၊ ဇင်မောင်မောင်ထက်(မြန်မာပြန်) နေပူထဲကထေမင်း ၉

နေပုံ၊ ဇင်မောင်မောင်ထက်(မြန်မာပြန်) နေပူထဲကထေမင်း ၉

ခရီးသည်တို့မှာ ကိုယ်အိတ်ကိုယ်ဆွဲ၍ လူဝင်မှု ကြီးကြပ်ရေးဌာနဘက်သို့ သွားကြသည်။ ပြဿနာပုံဟု မူရေးတွေ့ဆိက်မိသည်။ စီးကရက်ကို ပစ်ချ၍ ဖိနှပ်ဖြင့်နင်းခြေကာ လေယာဉ်မယ်ထံသို့ လျှောက်သွားသည်။

ကျွန်တော်က ကရာချိုကို ဆက်သွားဖို့ လက်မှတ်ယူသားတယ်ဗျ၊ အရေးတကြီး ရောက်ဖို့လဲ လိုနေတယ် သူမက လက်မှတ်ကိုကြည့်ပြီး ခေါ်ခိုးညှိတ်သည်။

‘လူဝင်မှုကြီးကြပ်ရေးဌာနကနေသွားပါရှင်’
‘ကျွန်တော်က ကာလကတ္တားမှာ ဆင်းမှာမှမဟုတ်ဘဲ၊ လူဝင်မှုကြီးကြပ်ရေးကို သွားစရာမလိုဘူးလေဗျာ’
သူမက မူးရဲအား ကွက်ခနဲဘစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြန်သည်။
‘ခဏလောက် စောင့်ပါရှင်’

စိတ်ဝင်စားစရာတစ်ခုကို တွေ့လိုက်သည်။ သူ့နောက်မှ နောက်လာသူမှာ ကင်မရာများဖြင့် အလုပ်ရှုပ်နေဟန် ရှိသည်။ နှစ်ဝန်းကျင်တွင် ရှိနေနိုင်ရန် အချိန်ဆွဲနေခြင်း ဖြစ်သည်။ လေယာဉ်မယ်လေးက ခရီးစဉ် ကြီးကြပ်ရေးအဖွဲ့နှင့် ပြန်လာသည်။

‘ခင်ဗျားဟာ ခရီးစဉ်(၂၂၁)နဲ့ လိုက်လာတာလား၊ လေယာဉ်လက်မှတ်ကလေး တစ်စိတ်လောက် မစွတာမူရေး၊ ဝမ်းနည်းပါတယ်ဗျာ...ခု ကျွန်တော်တို့မှာ အခက်အခဲလေး ပြင်နေတာ ခင်ဗျားသိပါတယ်၊ လေယာဉ်က ဆက်လက်လို့ မတော့ဘူး...’

‘... လေယာဉ်ကို ကျွန်တော်တို့က စက်ပိုင်းဆိုင်ရာကို တချို့ကြောင့် တားထားရတယ်၊ ခင်ဗျားက ကရာချိုက ဆက်သွားဖို့ လက်မှတ်ယူထားတာ ခင်ဗျားက အလျင်စလို သွားချင်နေပေမယ့်လဲ အတော့ကို ဆိုးတာပေါ့ဗျာ’

‘ကျွန်တော် တယ်တော့သွားလို့ ရမလဲ’
‘အင်း...ကျန်ခရီးသည် အားလုံးက ဧည့်သည်များမှာ ခင်ဗျားအသိပဲ’

‘ခုညပဲ ကရာချိုကို ကျွန်တော်သွားမှ ပြစ်မယ်’
‘ကျွန်တော်သိပါတယ်ဆရာ၊ ကျွန်တော် အမေကောင်းဆုံး ပြစ်အောင် လုပ်နေတာလဲ မစွတာမူရေးသိပါတယ်’

‘ခုည ခရီးစဉ်ကိုလိုက်သွားရင် တယ်တော့ ခရီးဆက်နိမ့်မလဲ’
‘ခဏလေးဗျာ...ကျွန်တော် ကြည့်လိုက်ဦးမယ်’

‘မိနစ်နှစ်ဆယ်မျှ ကြာသွားပြီးနောက်တယ် အောက်တစ်ဖေ မှ ထွက်နိုင်မည်ကို သိကြရသည်။’

‘မူရေးက အိတ်ကိုဆွဲ၍ လူဝင်မှုကြီးကြပ်ရေးဌာန တက်ခေါ်ပျောက်သွားရတော့သည်။ နိုင်ငံကျွေးလက်မှတ်ကို ကောင်တယ်ပေါ်သို့ တင်လိုက်သည်။ သံဇကကွယ်နေောက်မှ အိန္ဒိယလူမျိုး’

‘မူရား ပျက်နက်တည်၍ နှုတ်ခမ်းပေး သေးသေးမျှင်မျှင်လေးနှင့် ဖြစ်သည်။’

‘ထိုသို့က လက်မှတ်ကိုစစ်ဆေးနေစဉ် မူရေးမှာ ငြိမ်နေလိုက်သည်။ ထိုသို့က ဘာမှမပြော။ စာလေးတစ်စောင် ရေးပြီး ကော်ဇီတာရှိ စာထည့်သည့် အကန့်လေးတစ်ခုထဲသို့ ပစ်ထည့်လိုက်သည်။ တံဆိပ်ကိုရိုက်၍ လက်မှတ်ကို ပြန်ပစ်တင်ပေးသည်။ အပေးသို့ပြန်ဝေးနေပြန်သည်။’

‘မူရေးက အိတ်တစ်လုံးကိုသာ အကောက်ခွန်ဌာနမှယူ၍ ကျန်အိတ်များကို ထားရစ်ခဲ့သည်။ လူ့အုတ်နေသည့် ပင်မခန်းမကြီးထဲ အရောက်ခယ် မိမိကား တစ်ယောက်ယောက်က စောင့်ကြည့်နေကြောင်း ခံစားလိုက်မိသည်။ အထူးအမြဲတောင်း တီအညိုနှင့် လူတစ်ယောက်က ပို့စကစီများရောင်းရာစင်မူချာခန့်ညှည်ထွက်သွားသည်။ သွေးရိုးသွေးရိုးပင်လော...’

‘မူရေးက လူအုပ်ကြားသို့ တိုးဝင်လိုက်သည်။ မိမိသို့သူ တစ်ယောက်ယောက်၊ နယူးဇီလန်မှ တစ်ယောက်ယောက်၊ လုံခြုံရေးတစ်ယောက်ယောက်... စာနီကောက်မှ လိုက်လာသူ တို့ကို ရှုကြည့်သည်။’

‘ခန့်မထဝယ် လူများ၊ အသံများဖြင့် ပြည့်နှက် နသည်။ အိန္ဒိယလူမျိုး သူနာပြုဆရာမများမှာ နှု ခေါင်းတွင် နားကွင်း တပ်၊ ကာဆတ်ဟန်းစား အိမ်ထောင်ရှင်မများကြား ဝယ်၊ စစ်သင်္ဘောများ ယ လူ့လာခေါက်တုန့် ရှိနေကြသည်။ အညိုဧကောင်ပိုးတပ်မျှ ပေမာ သန့်ရှင်းရေးသမားများကလည်း ကြမ်းပြင်ကို တံမြက်စည်းရှည်ကြီးများနှင့် လှဲကျင်းနေကြသည်။’

၁၂ ဇင်မောင်မောင်ဇက်(မြန်မာပြန်)

အပေါက်ဝအရောက်ဝယ် ကောင်လေးများက ပြေးလာကြသည်။ အငှားကားယူမလားဆိုကာ အဝါနှင့်အနက်ရောင် မောရစ် ကားစုတ်တစ်စီးကို ခေါ်လာပေးသည်။

သေယာဉ်ကွင်း ဂိတ်ပေါက်ကို ကျော်ကာမှ မူရေက ဂရင်းဟိုတယ်သို့ မောင်းစေသည်။ မူရေက စီးကရက်တစ်လိပ် မီးညှိလိုက်သည်။ အခြေအနေက တစ်ညတာ အိပ်စက်ရဟန်ရှိနေသည်။ ဟိုတယ်ဘွင် သူ့အား ဖမ်းနိုင်သည်။ တည်းခိုနိုင်လောက်သည့် ဟိုတယ်ကလည်း သုံး-လေးခုသာရှိသည်။ ဂရင်းဟိုတယ်တွင် စခွဲမည်မှာ သေချာလှသည်။

လေဆိပ်တွင် ဆက်နေခြင်းထက် ဟိုဘယ်တွင် တည်းခိုခြင်းက ပို၍ စွန့်စားရာခရက်သည်။ မိမိ ရှေ့ဆက်ဘာလုပ်နိုင်မည်နည်းဆိုသည်မှာ မသေချာ။ အလွန်သတိထား၍ လှုပ်ရှားရပေတော့မည်။

ကားက ဂရင်းဟိုတယ် တံခါးပေါက်ရှေ့တွင် ရပ်လိုက်သည်။ ဆစ်လူမျိုး ဟိုဘယ်နံတမ်းတစ်ဦးက ကားတံခါးကို ဖွင့်ပေးသည်။ မူရေက ဆင်းလျှောက်သွားသည်။ ညွှန်ကြီးကောင်တာတွင် လူများ အုံ့နေသော်လည်း မူရေအတွက် အခန်းတစ်ခန်းတော့ ရလိုက်သည်။ မူရေက ဟိုတယ်ဝန်ထမ်းအား ကားဆီသို့ ကားခကို သွားပေးစေသည်။

မူရေက ပုံစံကိုဖြည့်၍ စာရေးကိုပေးပြီး ဝင်ပေါက်ဝသို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ သတိပြုခဲ့မိပြီးသော အနက်ရောင်စစ်စုံနှင့် အိန္ဒိယလူမျိုးက အထဲသို့ဝင်လာသည်။ အလှပြုမှန်ပီရိုအတွင်းရှိ ပန်းပုရုပ်များကို အချိန်ဆွဲ၍ ကြည့်ရှုနေသည်။

မူရေ၏အခန်းမှာ တတိယထပ်တွင်ဖြစ်သည်။ သူကတံခါးပြန်ပိတ်လိုက်သည်။ ရေချိုးသည်။ မျက်နှာသစ် ကြွေလှေ့သက်ဝယ် စတန်းတစ်တန်း ရှိနေသည်။

ဤရေပိုက်ခေါင်းမှ ရေကို သောက်ရေအဖြစ် အသုံးပြုနိုင်

သူက အပါးစား အညှိရောင်ဝတ်စုံကိုလဲပြီး စီးကရက်ကို ညှိသည်။ မီးခြစ်ကို မြှောက်လိုက် ဖမ်းလိုက်လုပ်ရင်း ရှေ့အိပ်ခန်းကို စဉ်းစားရသည်။ တယ်လီဖုန်းကို လှမ်းကြည့်မိသည်။ မပြစ်သေး။ ဖုန်းမဆက်ခြင်းက အခကောင်းဆုံးဖြစ်သည်။

ပိုက်ဆံကို ရေတွက်ကြည့်လိုက်သည်။ ဒေါ်လာသို့ ဆယ်သေးသည်။ သူက ခရီးကိုသာ ထွက်ခဲ့သည်။ ယခုအတိုင်း ညောင် ပိုက်ဆံကို မှောင်ခိုမလဲပါက လုံလောက်တော့မည်ထင်။ ဤကိစ္စမှာ စွန့်စားရာရောက်သော်လည်း ထိုသို့ လုပ်သောရှိတော့သည်။

အခန်းသော့ကိုယူ၍၊ ဓာတ်လှေခါးထဲ ဝင်သည်။ ထို့နောက် စိုစွတ်ထိုင်းမိုင်းလှသော လေထူရှိရာ အပြင်ဘက်သို့ ခုတ်သွားသည်။ ဝင်ပေါက်တစ်ဘက်တွင် စာအုပ်ဆိုင်တစ်ဆိုင်ရှိသည်။ လူထစ်ယောက်က မတ်တတ်ရပ်ကာ ပလေးဘူဝိုင်းအင်းအား လှန်လှောကြည့်နေသည်။ ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် ကောက်မှ ပုဂ္ဂိုလ်က လျှောက်လာလျက်ရှိသည်။

မူရေက လမ်းမသို့ ခပ်မှန်မှန်လျှောက်သွားသည်။ ဟိုဘက်ထမ်း၏ အငှားကား ယူဦးမလားဟူသော အမေး

ကို ခေါင်းခါလိုက်သည်။ ရပ်စားသော ဆူငှားကားမှ ဟွန်းတီးမေးသံ၊ ပျော်ပါးရန် လာဆွယ်သော 'အဆွယ်' နှစ်ဦးနှင့် သူ့တောင်းစားနှစ်ဦးကို ပဉ္စမ ခေါင်းခါပြကာ ဆက်လျှောက်သွားသည်။

သူ့တောင်းစားဟေ့ ခွက်ခေါက်သင်း လိုက်လာသည်။ လှမ်းဆွဲမည်ပြုရာ မူခရားက စီးကရက်တစ်လိပ်ကို ပစ်ချပေးလိုက်သည်။

မီးများထွန်းထားကြပြီဖြစ်သည်။ လမ်းပေါ်ဝယ်မဟင်းနွမ်းနေသော ကားသံများ၊ ဓာတ်ရထားနှင့် လူသံများက ဆူညံလျက်ရှိသည်။ မူခရားမှာ ချွေးပြန်လာသည်။ အထိမ်းအမှတ်ပစ္စည်းဖောင်းရာ ဆိုင်လေးတစ်ဆိုင်လဲသို့ မူခရားကဝင်လိုက်သည်။

ဆင်စွယ်နှင့် ကြေးထည်ပစ္စည်းများနောက်မှာ ခပ်ပိန်ပိန် အိန္ဒိယလူမျိုး တစ်ယောက် ကဝေကြည့်လာသည်။

စွယ်ဒါး ဗားနင်း... ပစ္စတာဘက်နာရီသလား၊ ဘာလို့ချင်လို့ လဲဆရာ... ကျွန်တော်က ဝန်မို့ တာမျှားအကူအညီပေးနိုင်မလဲလို့ ပါ

မစ္စတာမူခရား လာတယ်လို့ သိသွားပြီပြောလိုက်ပါ

နောက်ဘက်ခန်းမှ စကားပြောသံကြားရပြီးနောက်၊ ထိပ်ပြောင်ပြောင်လှူယ် တစ်ယောက်ထွက်လာသည်။ အင်္ကျီရှင်ဘတ်ကိုဖွင့်ထားသည်။ သူက မူခရားအားခေါင်းကောက်အကဲခတ်ကြည့်ယင်၊ အခန်းထဲသို့ လိုက်လာ၍ လာပြကာ ဝင်သွားသည်။ မူခရားက နောက်မှ ချိန်သွားသည်။

ခံ့ရှည်တစ်လုံးရွှေဝယ်၊ အလှပြပီရိုတစ်လုံးက ရှိသည်။ ထက် (ချုံ)မီး၏ ပုံပါသော ထောင်စုံပြကွေး နံအောက်ဝယ်၊ ကြိမ်ကလေးထိုင် တစ်လုံးချထားသည်။ ဘက်နာယ မူခရားနောက်မှ ခန်းဆီးကို ကိုပိုင်ပြီး၊ ကြိမ်ကလေးထိုင်အား ပြု၍ ခံ့ရှည်ပေါ်သို့ ဝင်ထိုင်သည်။

'ခင်ဗျားကို ကျွန်းတော် မျှော်လင့်မထားဘူး... ကာလက္ကဏာမှာ ခင်ဗျားကို တွေ့ရတာ အံ့ဩစရာပဲ'

မူခရားက ဘက်နာ၏ ပုခုံးကိုသာ ပုခုံး၍ ပြန်နှုတ်ဆက်သည်။ ဘက်နာ၏ မျက်နှာပြုပြင်မှုမှာ အဆီပြောင်လျက်ရှိသည်။ မျက်ဆုံးများက အလွန်ငြိမ့်ငွေ နေပုံရသည်။

'ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် အကြမ်းတယ် ... ဒီကိုရောက်တာ သိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော်မနေမျှားလင်ခဲ့ဘူး' / ဘက်နာက မူခရားအား အကဲခတ်သည်။

'အရှေ့မပါကစ္စတင်ကို အလုပ်တစ်ခုနဲ့ သွားတယ်လို့ ကျွန်တော်ကြားထားတာ'

'အင်း... နှစ်လလောက်ရှိပါပြီ'

အဆင်ပြေရဲ့လား'

'ပြေပါတယ်'

မူခရားက စီးကရက်သွားတစ်ကို ဖောက်၍၊ စီးကရက်ထုတ်သည်။ ဘက်နာက တစ်လိပ်ယူ၍ မီးညှိပေးသည်။ သူ့ကိုယ်တိုင်လက်ချောင်း တုတ်တုတ် ကြိုးများ ကြားဝယ် စီးကရက်ကိုလှုပ်ကာ သေချာစီစဉ်နေသည်။

‘ဆိုင်ကို ကျွန်တော်တကယ်မလာချင်ဘူး ဘက်နာ ခင်ဗျား
အတွက် ပြဿနာ မရှိနိုင်ပါဘူးနော်’

ဘက်နာက ပုခုံးတုန်သည်။

‘ခုရောက်နေပြီပဲဗျာ’

‘ခေလာနဲ့ ဝေလဲချင်လို့ပါ’

‘ငွေသားစား...ခရီးသွား ချက်လက်မှတ်လား’

မူရေးက မီးခိုးငွေ့ ကို မှုတ်ထုတ်လိုက်သည်။

‘ပြောဖို့လိုသေးလို့လား’

‘ကောသံပါပြီဗျာ...လူတွေမှာက ခရီးသွား ချက်လက်

မှတ်တွေ သိပ်ဆောင်နေကြတာ...သူတို့ကိုလဲ ကျွန်တော်က
နှုန်းကောင်းကောင်း ပေးပါတယ်’

‘ငွေသားအတွက် ဘယ်လိုပေးမလဲ’

‘ဘယ်လောက်များသလဲ’

‘ခေလာသုံးဆယ်’

ဘက်နာက မူရေးအား ငြိမ်၍ကြည့်နေသည်။ ဤမျှလောက်
ပဲလားဟု အကြည့်မျိုးပြစ်သည်။

‘ငွေသားဆိုယင်တွေ အကောင်းဆုံးနှုန်း ပေးပါမယ်’

မူရေးက စီးကရက်ကိုခဲ၍၊ ငွေစက္ကူများကို ထုတ်ကာ ဝိရိ
ပေါ်တပ်ပေးလိုက်သည်။ ဘက်နာက ခပ်သွက်သွက်ရေတွက်
၍၊ အိတ်ထဲထည့်ကာ ဆိုင်ထဲသို့ ထွက်သွားသည်။ အိန္ဒိယ
နိုင်ငံသို့ ရူပီးငွေများကိုယူလာပြီး မူရေးအားပေးသည်။

မူရေးကရေတွက်ကြည့်သည်။ အိတ်ထဲတွင် တန်းစီချိတ်
ထံသောရောင်စုံ တောပင်အပေါစားများထဲမှ တစ်ခုချောင်း

ထို့ထုတ်ကာ ချတွက်ကြည့်ပြန်သည်။ ထို့နောက်မှခေါင်းညိတ်
သည်။

မူရေးက ကုလားထိုင်နေနက်မိသို့ မှီချလိုက်ပြီး ‘စီးကရက်
ထို့မှာနေသည်။

‘အလုပ်အကိုင် ဘယ်လိုနေသလဲ ဘက်နာ’

‘အလုပ်က ဘယ်လိုလဲဆိုတာ ခင်ဗျားသိပါတယ်’

မူရေးက ဘက်နာအား ကြည့်သည်။ ဘက်နာမှ အသက်

(၂၇)နှစ်မျှ ရှိပုံရသည်။ ဘက်နာကို သူ့သဘောကျသည့်

ထူကောင်းဖြစ်သည်။ သူ့ထိုက အဝန်ကြာမျှ ကောင်းပြော

နေပြီးနောက် ဆိုင်ထဲမှလူသံကိုကြားရသည်။ အင်္ဂလိပ်လူမျိုး

တစ်ယောက်က ပိုးထည့်များကိုမေးနေသည်။

မူရေးက ထိုသို့ထံ အာရုံစိုက်ထားသည်။ ပစ္စည်းများကို

ကြည့်ရင်း အခန်းလေးဘက်သို့ ရောက်လာပုံကိုကြားရသည်။

မူရေးက ငြိမ်၍ ထိုင်နေသည်။ ဘက်နာက ထရပ်ပြီး ပန်

စာ ဖွင့်သည်။ တောင်းပန်ဟန် ပုခုံးတုန်ပြသည်။

‘ကျွန်တော် မှာ လေအေးပေးခက် မရှိဘူးဗျာ’

မကြာမီ ဈေးဝယ်သူက ဘာမှ မဝယ်ဘဲ ပြန်ထွက်သွား

သည်။

‘ရဲက လာစုံစမ်းတာချိုး ရှိသလား ဘက်နာ’

‘ကျွန်တော်တို့မှာ သတင်းပေးမယ် သူတစ်ယောက် ရှိပါ

တယ်’

‘ဟုတ်လား’

ပန်ကာသံကြားမှ ချောင်ရင်ရိုး လမ်းပေါ်ရှိ ကားသံ

ဗျားကို ကြားနေရမည်၊ တက်နာ စကားအဆက်ကို မူရေ
စောင့်မည်။

အဆင်ပြေပါ့တယ် ခင်ဗျားတို့က သီးသန့်တော့ ချက်
မထိပါဘူး။

‘ဒါက သဘောပေးတာပဲလား?’

‘ဒီလူ့ကို ကျွန်တော်က ကောင်းကောင်း ဂရုစိုက်တာ
ပါတယ်။’

အာနာသည့် သာသနာပေးသည့် စနစ်ကိုတော့ ကောင်
ကောင်း ကျွမ်းကျင်ပေမိမ့်မည်။

‘ခင်ဗျားဘက်က လူပေ့ကော အဆင်ပြေကြရဲ့လား
မူရေ?’

‘ပြေပါတယ်၊ ဟောင်ကောင်က ခင်ဗျား အစီအစဉ်ကော’

‘ဟိုမှာ သူ အထောက်အဆင်ပြေနေတယ်၊ သူ့ခင်ဗျား
တွေတာ မကြားသေးဘူး မဟုတ်လား... သူ့ဘာမှ ဆင်ခြင်
မပေးနိုင်ပါဘူး၊ အထောက်အပံ့ အလုပ်က ကောင်းနေတာပဲ။’

‘သူက တစ်ဦး လိုက်ဖက်မှုမရှိ’

ဘက်နာက စီးကရက်အား အညံ့ထွက်အောင် တစ်ချက်
ရိုက်လိုက်သည်။

‘သူ့စိတ်ကတစ်စောင်ပဲတယ်၊ အဆင်ပြေကြောင်း လေး
လောဆယ် တစ်ခုမှ လိုက်ဖက်ကြောင်းပေါ့’

‘ခင်ဗျားကကော’
မူရေ၏ အမေးအား အာနာသ ကြားဟန်ဖြင့်မပြော

မူရေက စီးကရက်၏ကို သတ်၍ ထရပ်လိုက်သည်။ ခန်းဆီးကို
လက်လှမ်းသည်။

ခင်ဗျားကကော တာလို့အပ်လို့လဲဘက်နာ’
ဘက်နာက မသက်သာ ပြုံးပြသည်။

‘ဘာမှ မထိပါဘူးဗျာ၊ ခုတစ်ချိန်တော့ အဆင်ပြေပါ
တယ်၊ ကျွန်တော်ကို ထပ်တွေ့ကြည့်မယ် ထင်တယ်’

ဘက်နာမှာ မူရေအား အားစေခွင့်ကြောင်း မထိစေ
ရန် ကြိုးစားနေရသည်။

‘လို့အပ်ရင်တော့ တွေ့ရဦးမှာပေါ့’
မူရေက ရင်းနှီးစွာဖြင့် ဘက်နာ၏ လက်မောင်းကို

လက်သီးနှင့် အသီးထိုးလိုက်သည်။ ခန်းဆီးကို ဆွဲယှက်၍ ဆိုင်
ထဲသို့ ဝင်သည်။ တံခါးပိတ်အရောက်ဝယ် ဘက်နာက ပြောပါ
သည်။

ကျွန်တော်သာ ခင်ဗျားဆိုရင်တော့ ဒီမြို့မှာ ရှိနေမှာ
မဟုတ်ဘူး မစ္စတာ မူရေ’

‘ဆိုတုတ်ပေါ့ဗျာ’

မူရေက စီးကရက် တစ်လိပ်ကို ထပ်မိုးညှိသည်။

‘အုတ်ငွေတွေကော ခင်ဗျား ကိုင်သေးလား’
ဘက်နာက ပခုံးတုန်သည်။ ပြုံး၍နှုတ်ဆက်ရန် လက်ကို

သာ ဆန့်ပေးသည်။ မူရေက နှုတ်ဆက်ကာ ဂရုစိုက်စွာ
ဆက်သို ပြန်လျှောက်လာသည်။ ဘက်နာက သူ့ထိပ်ခွေတာ
ကျနေကြောင်း ထင်မိသည်။

သူက တစ်ညတာ လိုခြုံမှုရန် မိန်းကလေး အဖော် တစ်

ယောက်ထံ ထွက်လာသည်။ သို့သော် လက်ဦးသူ ရှိနေပြန်
ပြန်လာရသည်။ ထိုစဉ် အင်္ကျီအစိမ်းနှင့် ဘောင်းဘီအဖြူ
ဝတ်ထားသူတစ်ဦးက သူ့ဘေးသို့ ကပ်လာသည်။

‘ပန်းခြံလမ်းကို ရှာနေတာလား၊ ပိုလိုဘားကို ရှာနေတာ
လား...’

မူခရူးက မဟုတ်ကြောင်း ပြောရသည်။

ထိုသူ၏ မျက်နှာမှာ မှတ်မိသွားပုံဖြင့် တောက်ပသွား
သည်။

‘ခင်ဗျားက ခုမှရောက်လာတာပဲ၊ ခင်ဗျားကို အကောက်
ခွန် ဌာနမှာ တွေ့လိုက်တယ်။ ဘန်ကောက်က လေယာဉ်နဲ့လာ
တာ မဟုတ်လား’

‘ဟုတ်တယ်’

မူခရူးက ဆက်လျှောက်သည်။

ဘေးမှလူက ပါလာခဲ့ပြန်သည်။

‘ခင်ဗျားကို မှတ်မိပြီလို့ ထင်သားပဲ၊ လေဆိပ်မှာအဆင်
ပြေရဲ့လား၊ အရေးကြီးတဲ့ အရာရှိတစ်ဦးနဲ့ ကျွန်တော်က အ
လုပ်ကလေးတွေ ရှိနေခဲ့လို့ ကျွန်တော်က ဒါဒါဟိုပါ၊ ကျွန်
တော် အမျိုးသမီးကတော့ အမေရိကန်သွယ်’

‘ကျွန်တော်က အကောက်ခွန်ဌာနမှာ အလုပ်လုပ်တာ
နှစ်ဆယ် လေးနှစ်ရှိပြီ၊ နောက်တစ်နှစ် လုပ်ဖို့ပဲ လိုတော့တယ်
အငြိမ်းစားယူပြီးရင် အမေရိကန် ပြန်မယ်၊ ခုလိုတွေ့ရတာ
ရယ်စရာပဲဗျာ၊ လေဆိပ် အကောက်ခွန်ဌာနမှာတော့ ခင်ဗျား

ထို အကူအညီမပေးနိုင်ခဲ့ဘူး၊ ကျွန်တော်က တစ်ခါပူမှာ
နေတယ်’

‘ဒီနေ့ ကျွန်တော် သားလေးရဲ့ မွေးနေ့ဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့
သားစုချည်းပဲ မါတီလေး တစ်ခုလုပ်နေတာ ခင်ဗျားလိုက်
ခဲ့ပါလား’

ဒါဒါဟို၏ စကားပြောသံက ပိုသွက်လာသည်။

‘ခဲပဲ ကျွန်တော် အိမ်ကို ပြန်နတ်ာ၊ ကျွန်တော်တို့
နည်းနည်းပါးပါး၊ သောက်ကြတာပေါ့၊ အကောက်ခွန်ဌာန
အနေ လူကြီးဖတ်စာအုပ်လေး တစ်အုပ်ရထားတယ်ဗျာ၊ ငြော်
ကျွန်တော် ချိန်ထားတာ ရှိသေးတယ်...ဟေ့...တက္ကစီ...
အက္ကစီ...’

‘ခင်ဗျားမှာ ကလေး တယ်နှစ်ယောက် ရှိသလဲ၊ ကျွန်
တော် မှာ သမီးသုံးယောက်နဲ့ သားနှစ်ယောက်ရှိတယ်၊ ကျွန်
တော်က အတ္တလန်တစ်မြို့ သွန်လက်ထပ် ခဲ့တာလေ’

ဂရင်းဟိုတယ်၏ ခင်ပွန်းအား ခပ်လှမ်းလှမ်း တွင်တွေ့ရ
သည်။

‘ခင်ဗျားမှာ ချိန်းထားတာ ရှိသလား’
‘သိပ်ဟုတ်တာပေါ့ဗျာ ရှိတာပေါ့’

‘ဒီမှာ မစ္စတာ...’

မူခရူးက ရပ်လိုက်သည်။ ဒါဒါဟိုအား မျက်နှာချင်းဆိုင်
သည်။

‘ဒီမှာကိုယ် လူ ကျုပ်ကို ခင်ဗျား အနေနဲ့ အယုတ်ပေး
ပြီ၊ ထွက်သွားစမ်းဗျာ’

ဒါဒါဟိုမှန် ပြုံးလျက်ရှိသည်။ သူ၏အသံက ခြေငါးလုံး
နေသည်။ လက်ကိုအောက်ချ၍ တစ်စုံတစ်ခုအား မြဲလျက်ရှိ
သည်။ မူရေးက ဝုံကြည့် လိုက်သည်။ ဒါဒါဟိုက တံဆိပ်
တစ်ခုကို ပြနေသည်။

‘လုံခြုံရေးကပါ’

ဒါဒါဟိုက ခပ်စိုးစိုး ပြောလာသည်။

မူရေးက ဒါဒါဟို၏ မျက်နှာကို မေ့ကြည့်သည်။ ၎င်း
တံဆိပ်ကို သောင်းတံဆိပ်ထဲ ပြန်တည့်သည်။ ၎င်း၏မျက်နှာ
ရိပ် မျက်နှာကားကြောင့် မူရေးက နောက်သို့လှည့်ကြည့်သည်။
ဒွီတိဝတ် အိန္ဒိယလူမျိုးတစ်ယောက်က မလှမ်းမကမ်းဝယ်
ပေါ်ကို ကုတ်ရင်းရပ်နေသည်။ နောက်ဘစ်ယောက်ကိုပါ မခဝး
လှသော နေရာဝယ် တွေ့သည်။ အကဲခတ်နေသည့် ဆစ်လူမျိုး
အငှားကားသောင်းသမားက ကားထွက်ရန် ဂီယာကိုထိုးသည်။
မူရေး သေတပေါက်လိုက်သည်။ ထွက်ပြေးရန် ကြံစား
စိတ်ကို မျှီသိပ်ရသည်။

‘ဘာသဘောလဲ’

မူရေးက မေးလိုက်သည်။ ပိုက်ဆံ မှောင်ခိုလဲသည် ကိစ္စ
အတွက်လော၊ အခြား ကြီးမားမှောင် ကိစ္စအတွက်လော ဆို
ထည့်ကို အမြန်ဆုံး စဉ်းစားရသည်။ တက်နာ တံသို့သွား
ခဲ့ခြင်းမှာ အစာပင် ရှူးမိုက်ကြောင်း သဘောပေါက်မိ
သည်။

ဒါဒါဟို၏ မျက်နှာက ပြုံးနေသည်။

‘ကျွန်တော်တို့ စကားလေး နည်းနည်းလောက် ခြေကြာ
အောင်ဗျာ၊ ကျွန်တော် ကားဆရာ ရှိနေပါတယ်’

အဝါရောင် ဖွီ(ဒ)ကားစုတ်တစ်စီးက ထွက် သွားသည့် အ
သွားကားနေရာဝယ် ပင်ရပ်ပါသည်။ နို့တိဝယ် ပုဂ္ဂိုလိထဝယ်
သနတ်တော့ ရှိလိမ့်မည်ဟု မူရေး ဆုံးဖြတ်မိသည်။

‘ဘာကိစ္စကို ပြောချင်တာလဲ မစ္စတာ’

‘ဧက-အက်(စ)ဒါဒါဟိုပါ၊ ဘာကိစ္စလဲဆိုတာတော့ခင်ဗျား
အိမ်မိမယ်ထင်တယ် မစ္စတာ၊ အင်း...မစ္စတာမူရေး’

ခင်ဗျား ဘာတွေပြောနေသလဲဆိုတာ ကျွန်တော် ဘာမှ
သိမိပါလား’

‘ကျွန်တော်တို့ ဆီရမှာပေါ့ဗျာ၊ နှုတ် တဆိတ်လောက်’
ဒါဒါဟိုက မူရေးထံသို့ လက်လှမ်းလိုက်သည်။

‘ကျွန်တော် ကို လာမထိနဲ့’

မူရေးက ခပ်သက်သက် အကြံထုတ်သည်။ အခွင့်အရေးရှိ
သလျှင်လည်း၊ ယခုရှိတော့မည် မဟုတ်ကြောင်း သိသည်။ သူ
အတွက် ဘာမှလုပ်၍ မရတော့။

ကားဆိုသို့ လမ်းသွားလမ်းလ များကြားမှ ဖြတ်ကားသွား
သည်။ မူရေးက သောင်းတံဆိပ်အိတ်ကို နှိုက်ထား ငွေ
ကြေးများကို ထုတ်သည်။ ငွေကြေးများကို ပစ်ချသည်။ သုံး
ထမ်းမျှ လှမ်းအပြီးဝယ် လမ်းသွားလမ်းလ တို့က လူသား
နုပုပ်စက်များနယ် ငွေကြေးတို့ကို ရှင်းပြီးပြန်သည်။

သူတို့ ကားထဲသို့ရောက်သည်နှင့် ဒို့တီဝတ်က ကားသမား
စားတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ လမ်းပေါ်သို့ဝင်စဉ်ကားတံခါး
ကို တဝန်းဝန်းထူသည်။ ဟွန်းက ပျက်နေသည်။

‘ခင်ဗျားတို့ လုံခြုံရေးတပ်ဖွဲ့ကိုတော့ အတော်ကောင်းတဲ့
ကားတွေ ပေးထားတာပဲနော်’

မူရေး၏စကားကြောင့် ဒါဒါဟိုက ရယ်သည်။

‘ဒီစကားကို ကျွန်တော် အကြီးအကဲအိ ခင်ဗျားပြောစေ
ချင်လိုက်တာဗျာ၊ ဒီကားက သုံးဆယ်ဝါးမိုင်နှုန်းထက် ပို
မောင်းလို့ မရဘူး၊ ကျွန်တော် ဆရာက ရှေးရဲစကားကို
ထက်ကိုင်ထားတယ်လေ၊ ဖြစ်နိုင်ဖွယ် မရှိဆိုသောစကားကို
မကြားလိုပါ ဆိုတာလေ’

ဒါဒါဟို၏လေသံက စု ရှုသည်။ ဖော်ရွေမှုမရှိ။ သူကရယ်
နေသည်။ ဆူပြီးသောဗိုက်က အသံထွက်နေသည်။ မေးစေ့တွင်
အခရပါးက တုလျက်ရှိသည်။ ပေါင်ပေါ်တွင် ထင်ထားသော
လက်က အမွှေးများက ထူပြောစွာသည်။ သို့သော် ဒါဒါဟို၏
သူ့လက်စွာလှုပ်ရှားနိုင်သည်ကိုတော့ မူရေး သံသယမရှိပါ။

ကားက ယမ်းခါသွားသည်။ ရွှေမှ မျက်နှာသွယ်သွယ်နှင့်
လူက နောက်မှ စုရေးတို့အား အကဲခတ်သည်။ မူရေးကမူ
လမ်းကြောင်းကို မှတ်နေသည်။

သူတို့ အဘယ်မျှ သိထားကြဲသနည်း။ ၎င်းတို့ ဂရင်းထိ
တယ်သို့ ရောက်ခဲ့သည်မှာ ထင်ရှားသည်။ သူ့အပြင် ထွက်
သွားကြောင်း သိသည့်အခါ စောင့်နေကြသည်။ သို့မဟုတ်
ဘက်နာထံမှ အပြန်ဝယ် နောက်ဖောင်ခံ လိုက်လာကြမည်။

ဘက်နာ၏ စိတ်ကျဉ်းကျပ်ပုံကို သတိရမိသည်။ ဤကိစ္စ
ဝယ် ဘက်နာ မပါရန် မျှော်လင့်မိသည်။ ယခုသူ၏ လေဆိပ်
ရှိ အိတ်နှင့် ဟိုတယ်ရှိအိတ်တို့ကို သူတို့ရပြီးကြပြီဖြစ်သည်။

အယောင်ဆောင်ပြကွက်များဖြစ်သော အရောင်းအဝယ်
စာများ၊ အမည်များ၊ ကိန်းဂဏန်းများကို သတိရသည်။ မူရေး
အာရုံစိုက်စားရသည်။ နယူးယောက်အထိတော့ သူတို့ခြေရာ
ခံ စုစပ်ရေးမှာ လွယ်လိမ့်မည်မထင်။

လမ်းပေါ်မှ ချိုင့်များကို ကျော်ဖြတ်ရင်း လန်ချားများ၊
နှားလှည်းများ ထူပြောစွာ ဈေးကွက်ထဲသို့ ကားကရောက်လာ
သည်။ ဆင်ခြေပူးလမ်းအတိုင်း တောက်မနေသည့် မိတီရိယ
ခေတ်ပုံစံအိမ်များ၊ ရုပ်ရှင်ရုံများကို ဖြတ်ကျော်သည်။ ကားက
ရပ်သွားသည်။

‘ကဲ...ရောက်ပြီ’

ဒါဒါဟိုကပြောရင်း တံခါးကိုဖွင့်သည်။ မူရေးရှိရာဘက်
သို့ ဒိုတီဝတ်က ရောက်နှင့်ပြီဖြစ်သည်။

မူရေးက ကားထဲမှဆင်းသည်။ အဆောက်အအုံကို အကဲ
ခတ်ကြည့်သည်။ (၁၈၇၁)ခုနှစ်နှင့် ဆိုးကျောင်းသားဟိုတယ်
ဆိုးသာ စာတန်းကို တွေ့ရသည်။ ဟိုတယ်အမည်နှင့် ဒါဒါဟို
တို့ လိုက်လျောလှသည်။

ဒါဒါဟိုက မှန်တံခါးကို တွန်းဖွင့်လိုက်သည်။ နေရာက
ထွက်ခြာလှသည်။ ကောင်တာနောက်မှ စာရေးနေသည့် အိန္ဒိယ
ထူဝယ်တစ်ဦးက မော့ကြည့်သည်။ ခေါင်းဆယ်ပြပြီး စာကို
ဆက်ရေးသည်။ ဒါဒါဟိုက နောက်ဘက်သို့ သွားရာ အပေါက်

အား မူရေးကိုပြုသည်။ သူက ရှေ့မှသွားသည်။ မူရေးနောက်တွင် ဒိုတီဝတ်ကပါလာသည်။

ပြတင်းပေါက်မရှိသော အခန်းကျယ်ကြီးတစ်ခုထဲသို့ရောက်လာသည်။ လှုပ်ကုလားထိုင်များနှင့် မျက်နှာကြက်တစ်ခုလည်း ဝင်ရန် ပွန်ကားအပေါက်ကိုတွေ့ရသည်။ နံရံမှာ အစိမ်းရောင်ဆေးသုတ်ထားသည်။ ကြမ်းပြင် အခင်းတို့က ကွာလျက်ရှိသည်။ ဓမ္မအောက်သိုးသိုးအနံ့ကို ရသည်။

ဒါဒါဟိုက လက်ခုပ်တီး၍ ကုလားထိုင်တစ်လုံးသို့ ညွှန်ပြသည်။ သူ၏ပတ်ရွေမှုက ပြန်လည်ရောက်ရှိလာသည်။ ဖိနပ်စီးမထားသော အစေခံတစ်ဦးအား ဒါဒါဟိုက ဘီယာနှစ်လုံး ယူစေသည်။

ကုလားထိုင်ထဲ ငါဒါဟို ဝင်ထိုင်လိုက်သည့်အခါ တကျွံကျွံမြည်သံက ထွက်လာသည်။ ဒိုတီဝတ်မှာ အခန်းတိုင်းသို့ ငလိုက်မလာခဲ့။ မူရေးက စီးကရက်တစ်လိပ် မီးညှိသည်။ မီးခြစ်အဖုံးအား ဖျပ်ခနဲပိတ်လိုက်ပြီး ဒါဒါဟိုအား အကဲခတ်သည်။ မည်သည့်ကိစ္စကြောင့် ဤနေရာသို့ သူတို့ ရောက်လာခြင်းကို မူရေး မတုတ်နိုင်သေး။

‘ကျွန်တော်တို့ ဘယ်မှာများ ဆိုမိခဲ့ကြသလဲမသိဘူး ဒါဒါဟိုက စကား စုလာသည်။

‘ဘယ်မှာလဲ... စစ်တကောင်းမှာလား၊ ဒက္ကာမှာလား၊ ဒက္ကာကို ခင်ဗျားမုတုတ်ဖူးတယ်နော်၊ ဘာကိစ္စလဲဗျ... ကျွန်တော်က အရိုးခံအတိုင်း ပြောနေတာနော် မစ္စတာမူရေး’

‘ခဲ ဘာကိစ္စလဲဆိုတာ ကျွန်တော်သိချင်တယ်’

မူရေးက စီးကရက်ခဲရင်း မေးသည်။

‘ကျွန်တော်ခမ်းတကို ခင်ဗျား မပြောသေးဘူးနော်’ ဒါဒါဟိုက ပြုလိုက်သည်။

‘စစ်တစ်ကောင်းကို ကျွန်တော် တစ်ခါမှ မခရောက်ဖူးဘူး၊ ခင်ဗျားကိုယ် တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးဘူး ဒါဒါချွန်ဂျီ’

‘ကျွန်တော် နာမည်က ဒါဒါဟိုပါ၊ ကေ-အက်(စ) ဒါဒါဟိုပါ’

‘...ကဲ ကျွန်တော်မေးတာကိုကော ပြောမိပေါ့ဦး’

‘ကျွန်တော်တို့ဟာ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် တစ်သက်တည်း မဟုတ်ကြဘူးနော်’

‘ဖြစ်နိုင်ပါတယ်၊ ခု မေးမြန်းနေတာက တရားဝင်ဆိုရင် တော့ ကျွန်တော် အတွက် ရွေးနေတစ်ယောက်ခုနှင့် အမေရိကန် သံရုံးကို အကြောင်းကြားခွင့်ရှိပါတယ်’

‘မှန်တာပေါ့ဗျာ’

‘ဒီလိုဆိုရင်လဲ သင့်တော်တဲ့ ရုံးခန်းတစ်ခန်းမှာ ကျွန်တော်တို့ တွေ့ကြရအောင်’

‘မိအခန်းက မသင့်တော်လို့လား’

‘ဒါဟာ တရားဝင်အစိုးရ ခခေောက်အဖွဲ့မှ မဟုတ်တာ’

‘...ခွဲတာမူရေးရေ... နိုင်ငံတိုင်းမှာ ကိုယ့်နည်း ကိုယ့်ဟန်တော့ ရှိကြတာချည်းပဲ၊ ခင်ဗျား သိပါတယ်၊ ဒါမျိုးကို နယူးယောက်မှာလဲ ခင်ဗျားတွေ့မှာပဲ၊ အိန္ဒိယနိုင်ငံဟာ ကိုယ်

၂၁ ဇင်မောင်မောင်ထက် (မြန်မာပြန်)

ပိုင်အုပ်ချုပ်ရေးရတာဟာ ခင်ဗျားတို့ထက် နောက်ကျတော့
ခင်ဗျားတို့ဆီက အတူးထူ ယူရဦးမှပဲ။ ဟော-ဘိယာလာပြီ
အစေခံက ပုသင်းများကိုဖွင့်အည်။ ဒါဒါတို့၏ ဖန်ခွက်
ထဲသို့ ငွဲထည့်ပေးသည်။

‘နေပါစေ... ကျွန်တော် ဆတုက် မထည့်နဲ့’

မူရေးက တားလိုက်သည်။

ဒါဒါတို့ကမူ မသောက်ရသည်မှာ စစ်လမ္ပ ကြာပြီဖြစ်
သည့်အလား ဖန်ခွက်ကို ဆွဲယူလိုက်သည်။ မူရေးက ကျောမို့၍
အသာထိုင်နေသည်။

ဤကဲ့သို့ ထူးခြားသော တွေ့ဆုံမှုက သူ၏ စိတ်အား
အနှောင့်အယှက် ဖြစ်စေသည်။ အခန်းမှပု ဝူဆိုက်၍ တိတ်ဆိတ်
လှသည်။ ဒါဒါတို့မှာလည်း ဘိယာ သောက်ရင်း ချွေးပျ
လျက်ရှိသည်။

မိမိတို့ မည်မျှ ကြာဦးမည်ကိုမသိ။ ဒါဒါတို့တို့မှာ ရေးရ
ချွတ်ရသည့်ကိစ္စများ လုပ်နေခြင်းဖြစ်မည်။ ဝရန်း ရအောင်
လုပ်နေကြမည်။ ထောင်သို့ ဖုန်းဆက်နေကြမည်။ အမြန်ဆုံး
မထွက်နိုင်လျှင်မူ အတော်ပင် စိတ်မသက်သာစရာ ဖြစ်မည်။

‘ကျွန်တော် ကို ဘာအမှုနဲ့ခေါ်တာလဲ ဒါဒါတို့’

ဒါဒါတို့က ဖန်ခွက်ကို မော့ချလိုက်သည်။ လေဘစ်ချက်
တက်ပြီး ဘိယာထမိပြန်သည်။

‘ခုထိတော့ ဘာကိစ္စနဲ့မှ အမည် မတပ်ရသေးပါဘူး’

‘ဟုတ်ပြီ၊ ဒီလိုဆို ဒီမိုက်ရေစီနိုင်ငံမျိုးမှာ ကျွန်တော် ဘာကို
ရင်ဆိုင်နေရတယ်ဆိုတာ သိခွင့်ရှိပါတယ်’

‘ဒါကို ကျွန်တော် မပြင်းပါဘူး’

‘ဒီမှာ ဒါဒါတို့... နိုင်ငံရေးအရ ဆန့်ကျင်ဘက်ပုဂ္ဂိုလ်တွေ
ထိုခင်ဗျားတို့ စွဲချက်မတင်ဘဲ ဖမ်းလို့ရပါ့ငယ်။ ဒါဒါမယ်
ကျွန်တော်က အမေရိကန်နိုင်ငံသားပါ’

‘ခင်ဗျားစဉ်းစားကို အကြောင်းကြားချင်လား မစ္စတာ
မူရေး’

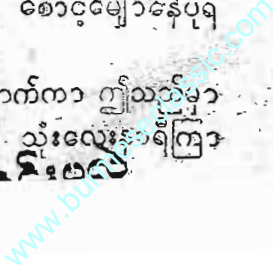
မူရေးက ဒါဒါတို့အား ကြည့်လိုက်သည်။ ကိုယ်ကို ရှေ့သို့
တန်း၍ စီးကရက်ကို ဆိုးစွဲလိုက်သည်။ ဘိယာပုလင်းကိုယူ၍
အနည်းငယ်ငွဲ၍သောက်သည်။ မျက်နှာက ရှုံ့မဲ့ သွားသည်။
သူက မတ်တတ်ထရပ်၍ နံရံတစ်ဘက်သို့ လျှောက်သွားပြီး
ပြန်လာကာ စီးကရက်တစ်ခွက်ကို မီးညှို့ပြန်သည်။

‘ခုကျွန်တော်တို့ ဘာလုပ်နေကြတာလဲ ဘာကိစ္စလဲ’

‘ထိုင်ပြီးဘိယာ သောက်နေပါလားဗျာ ဒီကျားတံဆိပ်
ဘိယာက သိပ်ကောင်းတာ ရေဒု-တစ်ခွက်လောက် လုပ်
ဆိုက်’

ဒါဒါ တို့က ဘိယာအကြောင်း၊ ကုန်ဈေးနှုန်းအကြောင်း
ခရီးသွား လုပ်ငန်းအကြောင်း၊ စသည်တို့ကို ပြောနေပြန်
သည်။ အစေခံက တစ်ခါနှစ်ခါမျှ ရောက်လာသည်။ ဒီတီ
ဝတ်အား ခေတ္တမျှ တွေ့ရပြီး ပျောက်သွားသည်။ ဒါဒါတို့
မှာ မစရာကလာ သေးသွတ်စဉ်းအား စောင့်မျှော်နေပုံရ
သည်။

မူရေးက ခေါက်တုန့် ခေါက်ပြန်လျှောက်ကာ ဤသည်မှာ
သူတို့၏ နည်းစံနစ်လော ထို့နောက်မှ သုံးလေးနာရီကြာ
နီးမလဲ

ဖမ်းချုပ်မည်လောဟု တွေးနေမိသည့်။ ဒါဒါဟိုက နာရီကြည့်လိုက်၊ သူတို့ရောက်နေခဲ့သည့်မှာ (၁၅) မိနစ်မျှ မြဲမြံနေသည်။

ခင်ဗျားရှု အစီ စဉ်က ဘယ်လိုလဲ မစ္စတာမူရေး ခင်ဗျားတို့ အစီအစဉ်ကို ပြောပြရင်မှသာ ကျွန်တော် အစီအစဉ်လည်း ပြောပြနိုင်တာပေါ့။

ဟုတ်ပြီလေ ခင်ဗျား (၂၅)နာရီအတွင်း ကလက္ကတ္တာက ထွက်သွားလို့ မရဘူး နော် ဟုတ်သား၊ မနက်ဖန်မှ ကျွန်တော်တို့ ထပ်တွေ့ကြမယ်။

မူရေးသဘောပေါက်ချေ။ စီးကရက်ကို မိမိသွေးထဲ ပါးစပ်တွင်ခဲကာ ဒါဒါဟို၏ နဖူးပြင်ကိုသာ စိုက်ကြည့်ခဲ့မိသည်။

အပေးအယူသည် မည်သို့နည်း။ ဒေါ်လားပြီမှ အဘယ်ကြောင့်ပြုလုပ်သနည်း။ ဒါဒါဟိုပဲ မိမိအား တစ်နာရီမှ ထိန်းထားရန်အမိန့်ကိုသာ ရထားပေါ်သလော။ လုပ်ရပ်တို့က လွယ်လှသည်။

ထွက်ပြေးဖို့ခဲ ခုခွဲ မကြိုးစားနဲ့နော် မစ္စတာမူရေး ကျွန်တော် ကားသမားက ဟိုတယ်ကိုလိုက်ပို့လိမ့်မယ် ညကလပ်က ဝင်ချင်တယ်ဆိုရင်တော့ သဘောပဲ ပိုလောက်ပဲက မိမိကလေး သစ်ကစီသောက်ကံသော့ ကျွန်တော် လောကီခံချက် အပေးလိုက်ပါမယ်။

‘ဟိုတယ်ကို ပြန်တာပဲ ကောင်းပါသလားဗျာ’

ခိုတိဝက်နှင့် ငန့်မှာ အပေါက်ဝတွင် စောင့်နေသည်။ ကားအထိ ဒါဒါဟိုက လိုက်ပို့သည့် အပြန်လမ်းပေါ် မှူးရေးမှာငြိမ်၍ အထူးကြယ်လာသည်။ သူ့အား မေးမြန်းရန်အစပျိုးပုံ။ ရောက်ခဲ့သည့် နေရာတွင် ပြင်ပမှ အသက် အသွယ်မရှိစုံညီက စဉ်းစာ စော့မြစ်သည်။ ၎င်းတို့ တစ်ခုခုသိထားသည်က မေးချာလှသည်။

မှူးရေးက ဟိုဘယ်ထဲသို့ ဝင်လာသည်။ စာအုပ်ဆိုင်တွင်ပင် ဟောက်(၁) မဂ္ဂဇင်းအား စုံမိစိမ့် လှန်လှာ ကြည့်နေသေးသည်။ ထို့နောက် အပေါက်ဝသို့ ပြန်လျှောက်လာသည်။

ရက်စွာဆိုမှာ မပီတိဘူး။ မူရေးဝင်သွားသည့် အခါ သို့တိုင်တပ်အသစ်ရှိသည် အရောင်းခွဲခဲရေးက ဦးညက်နှုတ်ဆက်သည်။ မူရေးက သူ၏ အိုဗားဒိုနာရီကို ချွတ်လိုက်သည်။ ‘ရိုက်အိပ်နင်း ကျွန်တော် နာရီက တစ်ခုခုဖြစ်နေပုံ ရသယ် အပူရှိန်ကြောင့်ပင်တယ် ဒီနာရီကို ဝယ်ယူတုများ မရှိဘူးလား။

‘ကျွန်တော် ကို ပြပါဦးဆရာ’ မူရေးကလှမ်းပေးလိုက်သည်။

‘ကျွန်တော် နာရီက’ အပိုအနပ်ပါဘယ် ဘယ်လိုပုံဖြစ်ပြီ ဒါကို ကျွန်တော်မလို့တာဘူး ခင်ဗျား ဝယ်ယူခိုင့်သည့် ယူထားလိုက်ပါ။

စာရေးက နာရီကို ခွဲကြည့်ပြီး တွေ့နေပုံသည်။ ဟိုနောက် မော့ကြည့်ပြီး ပြပါသည်။

'ကျွန်တော်တို့က တစ်ပါတ်ရစ်တော့ကို မကိုင်ဘူးဆိုတာ ဆရာတွေပါတယ် နာရီကလည်း ကျွန်တော်တို့ လိုင်းမဟုတ်ဘူး'

'ဟုတ်ပါတယ် ကြည့်လုပ်တာပေါ့ နာရီကို ကျွန်တော်တားခဲ့မယ် ကျွန်တော် အခန်းက (၃၂၆)ပဲ' မူရေးက သော့မှန်ပါတ်ကို ပြလိုက်သည်။

နာမည်က မူရေးပါ အမြန်ဆုံးသာ ကြိုက်သလိုလုပ်ပေတော့ ကျွန်တော် မှာ အချိန်သိပ်မရဘူး'

မူရေးက ထွက်လာသည်။ ဓာတ်လှေကားဖြင့် အပေါ်ထပ်သို့တက်သည်။ စင်္ကြံလမ်းထောင့်ဝယ် ရေဒီယိုသံနှင့် အခန်းတစ်ခန်းမှ အမျိုးသမီးတစ်ဦး၏ ရယ်သံကိုကြားရသည်။

သူက သော့အိမ်ထဲသို့ သော့ကိုထည့်ပြီး အမျိုးသမီးရယ်သံကိုနားစွင့်နေသေးသည်။ စုံဆောင်မှုရှိပေစွာ တံခါးကိုဖွင့်၍ ဝင်လိုက်သည်။ အချိန်ကရှစ်နာရီကျော်ရှိသော ရှိသေးသည်။ လက်ဆွဲသေတ္တာကိုဖွင့်သည်။ ရှုပ်အင်္ကျီနှစ်ထည်နှင့် ဘောင်းဘီနှစ်ထည်ကို ကျွန်တော်လိပ်ကာ လက်ဆွဲအိတ်ကလေးတစ်လုံးသို့ ပြောင်းထည့်သည်။ မုတ်ဆိတ်ရိုက်ကိရိယာနှင့် သွားပွတ်တန်ခိုသည်တို့ကိုလည်း ထည့်သည်။

ထိုအချိန်ဝယ်၊ တံခါးခေါက်သံ ပေါ်လာသည်။ 'ဝင်ခဲ့ပါ'

အသက် (၅၀)မျှရှိ၊ အိန္ဒိယအမျိုးသား တစ်ယောက်ဝင်လာသည်။ သူက တံခါးကို ပြန်ပိတ်သည်။

'ခင်ဗျားရှဲ့နာရီကို ရောင်းချင်တယ်လို့ ကျွန်တော် မိတ်ဆွေက ပြောပါတယ်'

'ဟုတ်ပါတယ်'

မိမိမျှော်လင့်သည်ထက် မြန်လှကြောင်း၊ မူရေးတွေ့လိုက်သည်။

'ခင်ဗျားအတွက် ဝယ်မယ် သူ့ကို ကျွန်တော် ရှာနေမိတယ်'

'အင်း... သိပ်အပင်ပန်းမခံပါနဲ့ဗျာ ဒီကိစ္စ ခင်ဗျားနဲ့ဆိုင်ရင်တော့ ရူပီးတစ်ထောင်နဲ့သာ ယူလိုက်ပါ၊ မြန်ဖို့ပဲလိုတယ်'

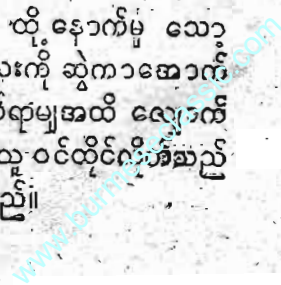
အိန္ဒိယလူမျိုးကပြုံးသည်။ 'ဤမျှတွေကို သုံးလိုဟန်မတူ။

'ကျွန်တော် ဒီလောက် မချမ်းသာပါဘူးဗျာ' သူက အိတ်ထဲမှ နာရီကို ထုတ်လိုက်သည်။

၁၅ မိနစ်မျှ ကြာသောအခါ မူရေးတို့မှာ ၆၅၀ နှင့် ၁၅၀ တည်သွားကြသည်။ ဖယ်သူက တခဏမျှထွက်ဆွားပြီး၊ နှစ်ပေနေသည့် ငွေစက္ကူတစ်ထပ်ကို ယူလာပြီး ရေတွက်၍ပေးသည်။

မူရေးက အချိန်ဖြုန်းနေသေးသည်။ ထို့နောက်မှ သော့အိတ်ထဲထည့်၍ လက်ဆွဲအိတ်ကလေးကို ဆွဲကာအောက်တန်းခံခဲ့သည်။ သူက ဟိုတယ်မှ ကိုက်နှစ်ရာမျှအထိ လျှောက်

ပြုံး အငှားကားကို ခေါ်သည်။ သူဝင်ထိုင်ကိုးစာသည်။ အားက တစ်ရှိန်ထိုးမောင်းတော့သည်။

မိုင်ဝက်မျှ ရောက်ပြီးမှ ကားသမားက နောက်သို့ လှည့်
မကြည့်ဘဲ ခမ်းနားသည်။

‘ဘယ်ကို သွားမှာလဲ ဆရာ’
‘လေဆိပ်’

ကားသမားက ဘာမှမပြော၊ ကားဘရိတ်ကို နင်းသည်။
အလွန် ပျင်းရိစွာဖြင့် ကားကို ပြန်ကွေ့သည်။ အမှောင်ထဲ
သို့ မူရေးက ငေးကြည့်နေသည်။ လေဆိပ်၏ ပစ်မ ခန်းမ
မှာ တစ်ဝက်မျှပင် လူမရှိ။ မှိန်ပျံပျံ မီးရောင်အောက်
ဝယ် စိတ်ရှင်လန်းစရာ မတွေ့ရ။

‘စင်းလုံးငှား ခရီးစဉ် ဟုတ်လား’
‘စုံစမ်းရေးဌာနမှ လူက မေးသည်။’

‘ဟိုသာဘက်ကို ကွေ့ သွားပြီး အိန္ဒိယလေကြောင်းမှာမေး
ကြည့်ပါ’

အိန္ဒိယလေကြောင်းမှ တာဝန်ကျမှ စားပွဲတွင် ရှိမနေ
အခြားအိန္ဒိယလူမျိုး ခရီးသည် နှစ်ယောက်နှင့်အတူ မူရေ
ကစောင့်ရသည်။ ဒါဒါဟိုထံသို့ သတင်းရောက်မသွားပါက
သူ့အတွက် အခွင့်အလမ်း ရှိနိုင်သည်။

‘ဪ... မစ္စတာ မူရေးပါလား’

ခရီးစဉ် ကြီးကြပ်ရေးမှူးက သူ့ထံသို့ လျှောက်လာသည်။
‘ဘယ်လို ကိစ္စပဲ ဗျာ မြို့ထဲကို ရောက်သွားပြီးမဟုတ်လား
ဟိုတယ် တစ်ခုမှာ တည်းခိုပြီး အောက်မေ့မိထား’

‘ကျွန်တော်က စင်းလုံးငှား ခရီးစဉ်တစ်ခု လိုချင်လို့ပါ’

‘ဟုတ်လား၊ မနက်ပြန်မနက် ရှစ်နာရီအထိ မရှိသေးတာ
ဆိုးတာပဲ၊ ဒီခရီးစဉ် တွေက ညဉ့်ရှစ်နာရီနဲ့ မနက်ရှစ်နာရီကြား
မရှိဘူး’

‘ကိုယ်ပိုင်လေယာဉ်နဲ့ လိုက်ပို့တာမျိုးကော’

‘ဒီအချိန်မှာတော့ မရှိဘူး’

‘မနက်ပြန် မနက် ရှစ်နာရီမှာ ကျွန်တော် အတွက်စီစဉ်
ပေးနိုင်မလား’

‘ဘယ်ကိုလဲ၊ ကရာချိုကိုလား... ကျွန်တော် ကြည့်လိုက်ဦး
မယ် မစ္စတာမူရေး ခင်ဗျာ ဒီကစောင့်ဗျာ’

မူရေးက ဘောင်တာမှ ခွာကာ ပုတ်ဝန်းကျင်အား အ
ကဲခတ်သည်။ ဆယ်မိနစ်မျှကြာသောအခါ အိန္ဒိယလေကြောင်း
နီးဖောင်းဝတ် တစ်ဦး ဖောက်လာသည်။

မစ္စတာမူရေး ဆိုတာလား ဒီဘက်ကို ကြည့်ပါ’

ထိုသူ လမ်းညွှန်ရာအတိုင်း မူရေးကအခန်းတစ်ခုထဲသို့
ဝင်လိုက်သည်။ ခရီးသည်များ နားနေခန်း ဖြစ်ပုံရသည်။ ဥရော
ပတ်စံစုံနှင့် အိန္ဒိယ လူမျိုး တစ်ယောက်သာ ထိုင်နေသည်။ ၎င်း
၏ ခြေရင်းတွင် လက်ဆွဲအိတ်တစ်လုံးရှိသည်။ ပေါင်ပေါ်ဝယ်
မဂ္ဂဇင်းနှင့် သတင်းစာများ ရှိနေသည်။

ထိုပုဂ္ဂိုလ်မှာ ကြည့်ကောင်းသူ တစ်ဦးဖြစ်သည်။ မှည့်နက်
သော ဆံပင်လှိုင်း တွန့်တိုက် သိပ်သည်းလှသည်။ ဗေဒနာ၏ ရှိပုံ
ရသော မေ့ရိုးကားကား၊ မျက်နှာပိုင်ရှင်ဖြစ်သည်။ မူရေး အ
ခန်းထဲ ဝင်လာစဉ် ထိုသူက မော့ကြည့်ကာ ပြုံးပါသည်။

‘ဂွတ်အီးပီးနင်း’

‘အီးပီးနင်း’

မူရေးက တွန့်ဆုတ်ဆုတ်ဖြင့် ပြန်နှုတ်ဆက်မိသည်။

‘ကျွန်တော် ကိုယ် ကျွန်တော်ပဲ နှုတ်ဆက်တော့မယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော် နာမည်က ဝိယာနဂ္ဂပေါ့၊ ဒီည ခင်ဗျားနဲ့ ဒါဒါတို့ တို့ စကားပြောနေတာ တွေ့မိလိုက်ဘယ်ထင်တယ်၊ ဂရင်းဟို တယ် ရှေ့မှာလေ၊ ခင်ဗျားလိုပဲ ထင်တာပဲ’

‘သူက ကျွန်တော် မိတ်ဆွေဟောင်းကြီးပဲ၊ လူကောင်း တစ်ယောက်ပေါ့၊ ခုညဒီကို ကျွန်တော်လာမယ်ဆိုတာ သူသိလို့ ဖုန်းလှမ်းဆက်တယ်၊ ခင်ဗျား ပုံပန်းကိုပြောပြပြီး ခင်ဗျားနဲ့ တွေ့ခဲ့လို့ ရှိရင် ခင်ဗျား ထွက်သွားမှာကို မလိုလားကြေခင်း လုံးဝမလိုလားကြောင်း ပြောပေးဖို့မှာတယ်’

‘ခင်ဗျားကို သူသိပ်စေ့ချင်နေပုံပဲ၊ ခင်ဗျားနဲ့မနက်ဖြန်တွေ့ ဖို့ ချိန်းထားတယ်လို့ တောင် ပြောခဲ့သေးတယ်’

‘အဲဒီလိုလား’

‘ဟုတ်ပါတယ်’

‘ခင်ဗျားက ဘယ်သူလဲ’

‘ဒါဒါဟိုရဲ့ မိတ်ဆွေရင်း တစ်ယောက်ပဲ’

‘ဟုတ်လား... ဘယ်လောက်ရင်းသလဲ’

‘သိပ်ကို ရင်းချာတယ်လို့ ပြောလို့ ရပါတယ်’

‘သွားသေထိုက်ပါလား မစ္စတာဝိယာနဂ္ဂ’

မူရေးက လှည့်ကာ ဒီ-သရီး အမှတ်အသားပြထားသည့် တံခါးပေါက်ရှိရာသို့ ခြေလှမ်းကျဲလှမ်းလိုက်သည်။

‘ကျွန်တော် မှာ သေနတ် ရှိနေတယ် မစ္စတာမူရေး ဒါကို အသုံးပြုရရင်လဲ ဝမ်းနည်းမှာမဟုတ်ဘူး၊ သေနတ်က ကာယီ ဘာခြောက်လုံးပြူးဆိုတော့ ကြီးတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် က ကျွမ်းကျင်ပါတယ်’

မူရေးက ခြေနှစ်လှမ်းမျှ ဆက်လှမ်းပြီး လှည့်ကြည့်သည်။ ဝိယာနဂ္ဂမှ ပြုံးကြည့်နေသည်။ လက်တစ်ဘက်က မဂ္ဂဇင်း တစ်အုပ်အောက်ဝယ် ရှိသည်။

‘ဒီကိစ္စက သိပ်တော့မူကောင်းပါဘူးဗျာ၊ ဝမ်းနည်းစရာပဲ’ မူရေးက ရပ်ကာကြည့်သည်။

‘ဒီစတာ ခင်ဗျားဟာ သေနတ်သမား ဝိယာနဂ္ဂပဲပေါ့’ ‘ဟုတ်ပါတယ်... ခင်ဗျားနဲ့ ဒါဒါတို့တို့ ချိန်းထားတာ ပျက်ဖို့ သတိပေးပါရဲ့ဗျာ’

‘တကယ်လား’

‘ကျွန်တော် တကယ်ပြောနေတာဗျ’

မူရေးက ထိုသူထံသို့ ခပ်ဖြည်းဖြည်းပြန်လျှောက်လာသည်။ ‘...နင့် ဒေသပေမျှ အကွာတွင် ရပ်လိုက်သည်။

‘ကဲ... ခု ဒီမှာရှိတဲ့ လုံခြုံရေးတပ်ဖွဲ့ဝင်တွေဆီကို ကျွန်တော် ဘာဖြစ်လို့ မသွားကြတာလဲ၊ ခု သွားတွေ့ကြမယ်လေ... သွားနဲ့ကျွန်တော် သွားတွေ့ကြမယ် ဝိယာနဂ္ဂက ရယ်လိုက်သည်။

‘ဒါတွေဆီသွားတာ ပိုမကောင်းဘူးလား၊ သူတို့ကို ရှုခရ ကာ သွယ်ပါတယ်၊ ဟိုတံခါးပေါက်က ထွက်သွားကြရဲ့ပဲ၊

ဪ... စကားမစပ်ပျံ့၊ ကျွန်တော်က သေနတ်ကို ခိုင်ခံ့စွာ ကိုင်တာနော်

ကဲ... လာလမ်းအတိုင်း မြန်ထွက်ပြီး တားတစ်စီးဝှား၊ နောက် ဟိုဘယ်ပြန်ပြီး ဒါဒါဟို လာခတ်တဲ့အထိ ခင်ခင်နေ ပါလား၊ ကျွန်တော်ကတော့ မလွမ်းလေးမင်းက လိုက်လာမယ်၊ ဗယုတ်ဗယုတ်တော့ မလုပ်လေနဲ့

မူရေးက စီးကရက်ကို ထုတ်သည်။ နှုတ်ခမ်းအတွင်းတွင် ချိတ်ချ မီးညှို့သည်။ မီးခိုးတွေ များကြားမှ ဝိယာနဂ္ဂအား ကြည့်စသည်။ ပန်ကာကမလည်သဖြင့် မီးခိုးတွေထဲမှာ အပေါ် သို့တန်းက တက်နေသည်။

သေနတ်နဲ့ပြေးလွှားနေတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို ပစ်ဖို့ဆိုတာ သိပ်ခလွယ်ဘူးနော်၊ သူ့ကို ဒဏ်ရာရရှိလေ ကံသာ ပစ်လို့ ထိမယ်၊ ကားတွေ မတားနိုင်ဘူး၊ အထူးသဖြင့် ကာယိကာ အမျိုးအစားလို သေနတ်ပေးနဲ့ အတိအကျ ချိန်ပစ်နိုင်ဖို့က လွယ်မယ်ဘင်အလား

ကျွန်တော် အဖို့ လွယ်ပါ့မယ်၊ ခင်ဗျားအံ့ဩသွားမယ်၊ ကျွန်တော် ဘယ်လောက် တည့်တည့်ဆိုတာ ခင်ဗျားတွေ့မယ်၊ သေနတ်ကို ကျွန်တော် သုံးလိုက်ရင် ဒီလေဆိပ်ထဲက ခင်ဗျား မထွက်နိုင်ဘူးလို့ ကတိပေးပါရဲ့ဗျာ၊ သေနတ်နှစ်ချက်လောက် ပစ်လိုက်ရင် ခင်ဗျားအဖို့ ပြောရှင်းစရာရဲ့ခဲတွေ ရောက်လာလိမ့် မယ်

ခင်ဗျားဆီက သေနတ်ကို ကျွန်တော် ယူနိုင်မယ် ဆိုရင် ကောဗျာ

သေနတ်သမားက ပြုံးလိုက်သည်။

ခင်ဗျား အတွက်များစွာ ဝပ်၊ ကျွန်တော်က လှည့်စားတတ် ဖို့လူ မဟုတ်ပါဘူး၊ ခင်ဗျား ထွက်မသွားနိုင်တာကို တံခါး ပေါက်ကလူက တွေ့ပါလိမ့်မယ်

မူရေးက တံခါးသို့ ပျက်ခနဲသွားကြည့်လိုက်သည်။ ခိုတိ ဝတ် မဂ္ဂိုလ်က ရှိနေသည်။

မူရေးက ငြိမ်ရပ်ကာ ဝိယာနဂ္ဂအားကြည့်သည်။ စီးကရက် အား အတန်ကြာ ရှိဖြစ်သော် လိုက်သည်၊ စောင်းဘိအိတ်ထဲ ထက်နှိုက်ပြီး ခိုတိဝတ်ကိုကြည့်ကာ ဝိယာနဂ္ဂအား ပြန်ကြည့် သည်။ ဝိယာနဂ္ဂက တကယ် လုပ်တော့မည့်ပုံဖြင့် ကြည့်နေ သည်။

ခင်ကားပြီလေ ... ကျွန်တော်က အစဉ်ကို ပြောင်းလိုက် ပါပြီ

မူရေးကလှည့်ကာ ထွက်လာသည်၊ ခနောက်မှ ဝိယာနဂ္ဂ လိုက်လာသံကို ကြားရသည်။ (၅၅) မိနစ်မျှ အကြာဝယ် ဝရင် ဟိုတယ်သို့ ပြန်ရောက်သည်။

‘ဟဲလို... မစ္စတာမူရေးလာ။ ဒါဒါဟိုပါ။ အဲဒါနဲ့ အယုတ်ပေးမိသလိုတော့ မဖြစ်ပါဘူးနော်။ သေချာရဲ့လား။ လက်ဖက်ရည်သောက်နော။ ထင်တယ်။ ကျွန်တော်တို့ရဲ့မြို့မှာ နေတုန်း အားလုံး အဆင်ပြေစေချင်ပါတယ်ဗျာ’

မူရေးက ဖုန်းကို နားမှခွာလိုက်သည်။ အသံကို မကြားရတော့။ တံဘွေးမျိုချပြီး တေးစားပွဲပေါ်မှ ဓာတ်ဘူးကို လှမ်းယူသည်။ ဖုန်းကို -တေးတွင် ချထားလိုက်သည်။ ဒါဒါဟိုက်စကားပြောနေဆဲဖြစ်သည်။ ဓာတ်ဘူးထဲမှ ရေခဲရည်ကို ဖန်ခွက်ထဲထည့်သည်။

‘ဟယ်လို...ဟယ်လို...ဟယ်လို’

‘ရှိပါတယ် ဘာလဲဗျာ’

‘လိုင်းပြတ်သွားပြီ အောက်မေ့ဇာ။ ကျွန်တော် က ဆရာ ခင်ဗျားဆီ လာနေပြီလို့ ပြောမလို့ပါ။ ဆယ်မိနစ်လောက်ဆိုရင် သူ့ဆရာကို ပြီး ခင်ဗျားကို မိခင်လွှာဖို့ သူ့ပြောထားတယ်’

‘ဘယ်ကိုလဲ’

‘ဒီကိုလ... ဒီအာ-အိုင်ကိုပါ။ ခုညနေတော့ ကျွန်တော်တို့အပြင်ထွက်ပြီး ဟိုနားသည်နားသွားပြီး တစ်ခုခုစားမယ် ဒါမှမဟုတ် မိအိုင်အာကိုဖဲသွားမယ်’

‘ကလေးကစားစရာ ဆေးနတ်နဲ့ ခင်ဗျားမိတ်ဆွေက အဲဒါမှာရှိဦးမှာလား’

ဒါဒါဟိုက် ရယ်လိုက်သည်။

‘ရှိမနေပါဘူးဗျာ’

ဓာတ်လမ်းစဉ် (၂)

သူက အပြင်တွင် တစ်နာရီမျှ အချိန်ဖြုန်းခဲ့သည်။ ချမ်းအေးလှစွဲမှာပင် မြောက်ဘက်သို့ လမ်းလျှောက်ခဲ့သည်။ ဟိုရာတံဘားပေါ်မှနေ၍ ပတ်ဝန်းကျင်သို့ ငေးကြည့်နေမိသည်။

သူက အတန်ကြာမျှ လျှောက်သွားနေပြန်သည်။ ဟိုတယ်တွင် ဒါဒါဟို စောင့်နေပြီလေ။ သို့မဟုတ် မှတ်စရာရှိသည်ကို မှာထားသလောက်တော့ တွေ့မိသည်။ အငှားကားတစ်စီးကိုတား၍ ဟိုတယ်သို့ ပြန်လာခဲ့သည်။

တယ်သီဖုန်းက ညနေလေးနာရီတွင် မြည်လာသည်။ ဖုန်းသံကြောင့် အိပ်ရာမှနိုးလာသည်။ မူရေးမှာ အာခေါင်များခြောက်နေသည်။ နေ့လယ် အိပ်ရာမှနိုးလျှင် ကြုံရတတ်သော မကြည်မသာစိတ်ဖြင့် အခန်းအား ကြည့်နေမိသည်။

ဖုန်းကမြည်လာပြန်သည်။ သူက လှမ်းယူလိုက်သည်။

‘ဟယ်လို’

၄၂ ဇင်မောင်မောင်ထက်(မြန်မာပြန်)

သူကဖုံးကိုချက်ချင်း အဆက်အသွယ် ဖြတ်လိုက်သည်။ ဒါဒါတို့ ပြောသည့်နေရာမှာ အဘယ်နည်း။ ဒေသခံထောက်လှမ်းရေးတပ်ဖွဲ့ခလား။ မူရေးက ကုဘင်စောင်းတွင် ထထိုင်ကာ ဖုံးလမ်းညွှန်စာအုပ်တွင်ရှာကြည့်သည်။ မတွေ့မှ မတွေ့ရသည့်မှာလည်း မဆန်းချေ။ သူကခရုချိုးရှု၊ အဝတ်အစားကို ခပ်ပြည်းပြည်းလဲသည်။ ရှင်အင်္ကျီအပြာလက်ဘို၊ အောင်းဘီရှည်အညိုနှင့် ဘိနပ်အညိုကိုစီးသည်။

အဝတ်အစားဟောင်းမှ အောင်အောင်ပစ္စည်းများကို ခြောင်းထည့်သည်။ ကားဆောက်နေပြီကို အောက်ထပ်ညှော်ကို စားပွဲမှ အကြောင်းမကြား။ ဝါးမိနစ်မျှနေပြီးမှ ဂျာကင်ကို ပုခုံးပေါ်တင်၍ ဆင်းလာခဲ့သည်။

ခြံဝန်းထဲဝယ် ဒွီတိဝတ်ပုဂ္ဂိုလ်အဖွဲ့ ရှပ်အင်္ကျီ၊ အောင်းဘီရှည်တို့ဖြင့် ကြက်တူရွေးလှောင်အိမ်များ အနားတွင်တွေ့သည်။ ကားသမားက ကားပေါ်မှ ဆင်း၍ ဟံခါးဖွင့်ပေးရသည်။ မူရေးက ကားပေါ်တက်လိုက်သည်။ ကြက်တူရွေးလှောင်အိမ်ဘေးမှ ပုဂ္ဂိုလ်ကလည်း ရှေ့ခန်းတွင် ဝင်ထိုင်သည်။

(၁၇) မိနစ်မျှ ကားမောင်းသွားပြီးနောက်၊ ရပ်လိုက်သည်။ ရှေ့ခန်းမှလူက ဟံခါးလာဖွင့်ပေးသည်။ အဆောက်အဦးဝင်ခေါက်အေးရှိ ဆိုင်းဘုတ်ကို ဖတ်ကြည့်သည်။ 'ဝိ-အချာယာ ကော်ပိုရေးရှင်း' ငွေကြေးတန်းခံများ၊ ဘဏ်လုပ်ငန်းရှင်များ၊ စာရေးကိရိယာနှင့် ဘိယာခွက်ကုန်သည်များ၊ ဆိပ်မနိပ်လှသေး။

အဘယ်ဘက်သို့ ဝင်သွားသည်။ အခြားဆိုင်းဘုတ် လမ်းဆုံရက်တွေ့ရပြန်သည်။ 'ဒီဝန်ဝါးလား သူတေသုလုပ်နေနဲ့' ဆိုက်ထပ်၊ ဒီ-အ-ဆိုင်းဆိုသော စာလုံးနှင့် ဤအရာကမှ ဖြစ်သည်။ မူရေးကမဲပြုံးလေးပြုံးမိသည်။

အောက်ထပ်များတွင် လူမတွေ့ရသော်လည်း၊ တတ်ယထပ်တွင် အစောင့်ကို တွေ့ရသည်။ သို့သော်ကားနှင့်မပါလာ သူက ဆွဲမှ ဦးထောင်ကာ အခန်းတံခါးတင်ခုန် ဆွဲဖွင့်ပေးလိုက်သည်။ မထဲမှ ဒါဒါ ဟိုက ထိုင်ရာမှထလာကာ ဆီးကြိုသည်။

မူရေးက စီးကရက်တစ်လိပ်အား မီးညှို့သေပဲ နှုတ်ခမ်းနှင့် ချိတ်ကာ အခန်းအား အကဲခတ်သည်။ စားပွဲကြီးတစ်ခုနှင့် ကသားဆိုင်များ၊ သစ်သားမီရီများ၊ နီရံတွင် မီးပွားရေး ကြေငြိပ်ကွပ်နီတစ်ချပ်/ခန်းဆည်းများ မရှိ၊ နောက်စားပွဲတင် ဗန်ကာတစ်လုံး။

အခန်းကိုကြည့်ရသည်။ ဓမ္မိဇတ္တစရာမရှိ။ မူရေးကထိုင်ချီထိုင်ပြီး စီးကရက်ကို မီးညှို့သည်။ ဒါဒါဟိုက စားပွဲနောက်ရှိ ဘုသားထိုင်တွင် ပြန်ထိုင်သည်။

'နောက်ပိုင်းမှာ ပေါ့ (လ်) ရိုင်ဘာကို ခင်ဗျားတွေ့သေးသလား မစ္စတာမူရေး'

'တွေ့တယ်... လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးပတ်လောက်ကပဲ' ဤသို့ပင် စကားက လျင်မြန်စွာ စလိုက်ကြသည်။

'ဟာဖြစ်လို့ မေးတာလဲ ဒါဒါတို့' 'စိတ်ဝင်စားလို့ပါ...ခင်ဗျား မိတ်ဆွေပဲ မှတ်လား'

၄၄ ဇင်မောင်မောင်ထက် (မြန်မာပြန်)

‘ဟုတ်တယ်လေ’

‘သူ့ဘာလုပ်နေလဲ’

‘သူ့ဘာလုပ်နေတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျား မသိဘူးလား’

‘ခင်ဗျားဆီက ကြားချင်လို့ပါ’

‘ခါဆိုရင်လဲ ပြောရတာပေါ့ဗျာ ခုအချိန်ဆိုရင် သူ့
ဖခင်က ဒါ ပြည့်နယ်က ကေးယက်ကီးမြို့မှာ ဒါမှမဟုတ်
အခြားတစ်နေရာရာမှာ စားသောက်နေပြီ သူကအစားပြန်
တယ်ဗျာ သူ့ကို ဂျာအဖွဲ့ကိုသာဘဲထိုးဖို့ လုပ်လို့ ဖမ်းဖို့
သေးတယ် ကျွန်တော်သိသလောက်ကတော့ ဒက်ငွေပဲအဖွဲ့
ခံလိုက်ရတယ်’

‘ကားတစ်လိပ်(ခ)ကကော်’

မူရေးက ရယ်ကြကြ လုပ်ပြသည်။

‘ခင်ဗျားက နာမည်အစုံသိနေတော့တာပဲနော် သူ့ကို
ကကော ဘယ်လိုလဲ သူကရှေ့နေကောင်း တစ်ယောက်ပဲ
သူ့လိုတော်တဲ့ ရှေ့နေဘေ့ ဒီနိုင်ငံမှာ ခင်ဗျား သုံးလို့ရ
တယ် ဒါဒါဟို’

‘ကျွန်တော်တို့ ရန်စကား မပါဘဲပြောလို့ ဖြစ်ပါတယ်’

မူရေး

မူရေးက ဆတ်ကန်ခေ့ကား ဒါဒါဟို၏ မျက်နှာက

ကြည့်လိုက်သည်။ သဲ သဲ လေးပြုံးပြသည်။

‘ကျွန်တော် မိန်းမက အတ္တလန်တစ်မြို့သူပါဆိုတဲ့ ဇာတ်

လမ်းဟောင်းကြီး ဒီနေ့မပါတော့ပါလား ကိုယ် ကိုကို

စိတ်အလုပ်ရှား မခံစမ်းပါနဲ့ ဒါဒါဟိုလီရယ်’

ဒါဒါဟိုမှာ စိတ်ကိုပြန်ထိန်းလိုက်သည်။

‘ယိ (ခ)နဲ့ တွေ့တာ ဘယ်တုန်းကလဲ’

‘နေဦး...စဉ်းစားဦးမယ် အင်း (၇) လလောက်ရှိပြီထင်

‘ဘာကိုစွ ဆွေးနွေးကြဘာလဲ’

‘ကျွန်တော် ကိုလွဲပေးဖို့ရှိတဲ့ မေတ်ကရချစားမှုတစ်ခု

‘သူ့ကပါ ဒါနဲ့ ကျွန်တော်လဲ

‘မပါသွားပါ သူကစီစဉ်ပေးပါတယ်’

‘ကိုစွက နှစ်ပါတ်အတွင်း ပြတ်သွားငယ် တရားစွဲတဲ့

‘အထောက် ရှေ့နေချုပ်ဖစ်ရှာက ရာထူးရပြီး အုတ်အော်

‘အင်းနင်းဖြစ်အောင် သူ့ကိုယ်သူ ကြေညာချင်လို့ပါ’

‘ခါက ဆော်လိုက်တော့ အော်သွားတာပေါ့’

‘အဲဒီကိစ္စပြီပြီးခြင်း ခင်ဗျားနဲ့ အာနီးမက်ကင်ဖဲတို့ ငါ့

‘အိမ်ပြီ၊ ခရီးထွက်တခကော်မှန်သလား’

‘မူရေး၏မျက်လုံးများကကျဉ်းမြောင်းသွားသည်။ ပါး

‘ပေးကရက်ကိုချွတ်၍ ဒါဒါဟိုအား အထန်ကြာ စိုက်ကြည့်

‘သည်။’

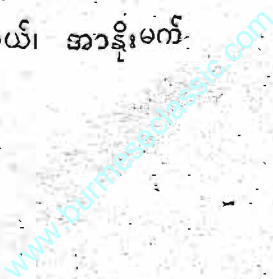
‘ဘယ်သူနဲ့လို့ ခင်ဗျားပြောလိုက်သလဲ’

‘ကျွန်တော်ပြောတာ ခင်ဗျားကြားပါတယ်၊ အာနီးမက်

‘နဲ့လေ’

‘ဒါက ဘာသဘောလဲ ဒါဒါဟို’

‘မေတာကို ပြောစမ်းပါ’

‘မက်ကင်ဖဲသေတာ ဆယ်ရှစ်လရှိပြီ၊ ဒါ့မူကြီးတစ်ခုနဲ့ ယမ်းခံရပြီး စိန္တီတာက မေ့မေ့သေခင်းစစ်ဌာနမှာ ဝေရတာ ဒါကို ခင်ဗျားမသိဘူးလား။ တာသဘောပဲ ဒါဒါဟို၊ သဘောပဲ၊ ကိုယ်စားလုပ်နေတယ် ဆိုတာကော ကိုယ်သိလား’

ဒါဒါဟိုက စားပွဲပေါ်မှာ လက်တစ်ဖက်ကို သောက်ရေ့သို့ ကိုယ်ကိုကုန်းကာ မူရေးအား ဝှေးရဲစွာ ကြည့်လိုသည်။ တဖြည်းဖြည်းချင်း စိတ်လျော့သွားကာ ကုလားထိုင်နောက်မှိုသို့ သက်သက်ဘက်သား မှိုဆိုင်လိုက်သည်။ ကုလားထိုင်မှ ကျွဲခနဲ အသံက ထွက်လာသည်။

‘ဒါဆိုရင်သော့ အားနိုးကို ရဲက မိသွားတယ်ပေါ့’

‘ခင်ဗျားမရလိုက်ဘဲ သတင်းတစ်ခုပဲ ထင်တယ်၊ သနားပါရဲ့ဗျား၊ ဘယ်လိုလုပ် ဒီသတင်းကို ခင်ဗျားမရခဲ့တာလဲ၊ အနီးဟာ လူ့အကောင်းတစ်ယောက်ပါ၊ ငါ့ကို ခင်ဗျား သဘောပဲခဲတယ် မဟုတ်လား’

‘ကမ္ဘာပေါ်မှာ အတော်ဆုံး လူတစ်ယောက်ပဲလို့ ကတော်ယုံဘယ်’

စကားက ပြတ်သွားကြုံသည်။ ဒါဒါဟိုက ဘယ်လက်ပန်ကာနီ အလည်လုတ်သို့ ချွေ့သည်။

‘ခင်ဗျားဟာ ညှိုးပညာပိုင်းသရ ခပ်ဆေးလက်ရှင် မေ့ရိကန်နိုင်ငံကူးလက်မှတ်ကို ကြာရှည်နိုင်နိုင်တော့မယ်အထူး မူရေး’

‘ဒါကို ဖျတ်ဆီးပစ်လိုက်လို့ ရပါတယ် ပါမောက္ခကြီး ခင်ဗျား’

‘ခင်ဗျားရဲ့ နိုင်ငံကူးလက်မှတ်က ကာရာက(ခ) ဆံရုံးမှာ အာပစ်လဲတုန်းက အသိမ်းခံခဲ့ရဘယ်။ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုကို ပြန်နိုင်ဖို့အတွက်ပဲ ယာယီထောက်ခံစား ရခဲ့တယ်’

‘ခင်ဗျားတို့ရဲ့တွေ့တာ ဘယ်လိုလုပ် သတင်းကို ရှုပ်ရှုပ် တွေ့ဆွေး ရသလဲမသိဘူး၊ ကျွန်တော်လက်မှတ် အသိမ်းခံရက မုန့်တယ်၊ ဒါဒေပယ် ပြည်နယ်ရုံးက တျန်တော်မကျူး လွန်ခဲ့ရတဲ့ ပြစ်မှုစွပ်စွဲချက်ကို စုံစမ်းပြီး လွတ်တော်ကစစ် ဆေးချက်အရ ရုပ်သိမ်းခံတယ်ဗျာ၊ ငါ့ကို ခင်ဗျားတို့ မှတ်တမ်း ထွေထဲမှ ထွေရင်ထွေမယ်’

ဒါဒါဟိုက မမေ့ဦးဆုံး အကြိမ် ပြုံးလာသည်။

‘ခင်ဗျား အပြာ ခဲ ခဲသွေးရုံးထဲ ဘဲ လွတ်တော်အမတ်ကို ဆွဲသွင်းပြီး ကျိစွဲရှင်းခို လိုက်ဆဲလို့ပဲ’

‘ခင်ဗျားတို့ဆီက လူတွေထက် အမေရိကန် လွတ်တော် အမတ်နဲ့ ပြည်နယ် အရာရှိတွေကို လာဘ်ဖျိုးရတာ ပိုခက်တယ်ဗျာ ဒါဒါဟို’

ဒါဒါဟိုက ရေးမှတ်နေစဉ် တံခါးပွင့်သွားပြီး အပြာ ရှည်ရှည် အသားအနုညှိုးငယ်ဖြူ၍ ဆံပင်မျိုင်းမျိုင်းနှင့် လူတစ်ဦး ဝင်လာသည်။ ဒါဒါဟိုက ဖျတ်ခနဲအရပ်ပြီး သတိအနုအထား ရှိသည်။

၄၈ ဇင်မောင်မောင်ထက် (မြန်မာပြန်)

‘ဝှတ်အာဖတာနန်းဆရာ...ကျွန်တော်တို့စနေတာ အတော်ကြာသွားပြီ၊ ဟေ့...ခုံတစ်လုံး ယူခဲ့ပါ။ ဒါက ကျွန်တော်တို့ ညွှန်ကြားရေးမှူး မစ္စတာ ချန်ဒါပါ’

‘ဘာညွှန်ကြားရေးမှူးလဲဗျ၊ ဒီသုတေသနဇွာနဆိုတာလဲဘာလဲ’

မူရေး၏အမေးကြောင့် ချန်ဒါက ခပ်ယဲ့ယဲ့လေးသာ ပြုံးရှာသည်။

‘ကျွန်တော်က ပြည်နယ်လုံခြုံရေး ညွှန်ကြားရေးမှူးပါ။ နိုင်ငံတော်ရွဲတော့ မဆိုင်ဂါဘူး၊ အနောက်ဘက်လားပြည်နယ်အတွက်ပါ။ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ဇီဝဗန်းပြဋ္ဌာန်းရေးဝေခွဲခံမခိုင်တာအမှန်ပါပဲ’

ချန်ဒါမှာ အထက်တန်းစား အိန္ဒိယလူမျိုးဟန်ပန်ရှိသည်။ သူက ဝင်ထိုင်ပြီး ဒါဒါဟိုနှင့် ဘက်ထိစကားဖြင့်ပြောသည်။ ထို့နောက် မူရေးဘက်သို့ လှည့်ကြည့်သည်။

‘ခင်ဗျားဟာ နီပေါနိုင်ငံကိုသွားနေတာပဲ မစ္စတာမူရေး ကျွန်တော်က ကရာချီကို သွားနေတာပါ။ ကျွန်တော်ပြောချင်တာက...’

‘ခင်ဗျားက ကရာချီကတဆင့် နီပေါကိုသွားမှာပဲ’
မူရေးက ချန်ဒါအားကြည့်လိုက်သည်။ သူက ဘာမှတော့မပြော။

ချန်ဒါက အပေါ်အင်္ကျီလက်မှ ထွက်နေသည့် ချည်စလေးတစ်စကို ဆွဲဖြတ်လိုက်သည်။

နေပူထဲကသမင် ၄၉

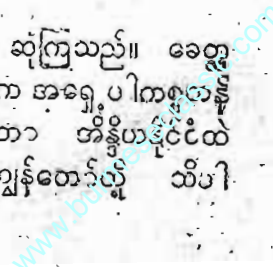
‘ခင်ဗျားရဲ့ လှုပ်ရှင်းမှုတွေကို ကျွန်တော်တို့ ဂရုစိုက်ခဲ့ပါတယ် မူရေး၊ ခင်ဗျားရဲ့အတိတ်၊ ခင်ဗျားရဲ့မှတ်တမ်း၊ ခင်ဗျားရဲ့...အင်း...မိတ်ဆွေကောင်းတွေကိုပေါ့ဗျာ’

‘ဗီနိုင်ငံမှာ ခင်ဗျား အဖမ်းခံဖို့အရေးက ခင်ဗျားရဲ့ပါးနပ်ပုံနဲ့ ကျွန်တော်တို့ဘက်က ချို့ယွင်းမှုကြောင့် လွတ်သွားခဲ့တယ်။ ကျွန်တော်တို့မှာ ခင်ဗျားနဲ့ပတ်သက်တဲ့ သက်သေခံသာမက အချက်အလက်တွေ အများကြီးရှိပါတယ်’

ဒါဒါဟိုက ပန်းရောင် ဖိုင်တွဲ ထူထူကြီးကို လက်ညှိုးနှင့် ဖုတ်ပြလိုက်သည်။

‘ဒေလီက ဗဟိုအစိုးရရဲ့ အဖွဲ့အစည်းတွေဟာ ခင်ဗျားကို သိပ်ကို စစ်ဆေးမေးမြန်းချင်နေကြတယ်။ ဒါကိုခင်ဗျားသိမှာပါ။ ဒါကြောင့်မို့ အိန္ဒိယနယ်မြေပေါ်မှာ အနည်းဆုံးတော့ အာလက္ကတ္တားမြို့ရဲ့ ဆင်ခြေဖုံးရပ်ကွက်ကလေးထဲမှာတောင် ခင်ဗျားကိုခင်ဗျား မတွေ့ချင်တာ ကျွန်တော် မအံ့ဩပါဘူး။ ကျွန်တော်ပြောတာကို သဘောပေါက်ပါတယ်နော် မူရေး’

‘ပြောဖို့ လိုသေးလား’
မူရေးနှင့် ဒါဒါဟိုတို့ အကြည့်ချင်း ဆုံကြသည်။ ခေတ္တတိုက်ဆိတ်သွားသည်။ လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်လက အရှေ့ပါကစုတန်ဆာ ရွှေချောင်းတွေနဲ့ ခင်ဗျားထောက်လာတာ အိန္ဒိယနိုင်ငံထဲသို့ နှစ်နာရီလောက် ဝင်ခဲ့တာ ကျွန်တော်တို့ သိပါ

ကျွန်တော်တို့ ဓာတ်ပုံနစ်ပုံရထားတယ်၊ ခင်ဗျား သွင်းလာတဲ့ ရွှေချောင်းတွေက ကြွေကြေးလျှောက်က မဟုတ်လား မူးရားက ဒါပါဆိုအား ကြည့်နေသည်။ ပန်ကာမှာ အသံပေးနေသော်လည်း လေကသိပ်မရ။

‘ခင်ဗျားလုပ်နေတာတွေက နိုင်ငံခြားကတွေ၊ ဆေးဝါးတွေ စတဲ့ စိုးရိမ်စရာကိစ္စတွေပဲ ဆိုတာ ကျွန်တော်တို့ သိထားတယ်၊ ကခြားနည်းတွေနဲ့ မူးယစ်ဆေးခါ သယ်ပို့နေတာတွေကို ကျွန်တော်မခပြားသေးဘူး၊ ဒါက အမေရိကန်ဒေသစပိုင်တွေရဲ့ ကိစ္စပဲ’

ကာလကတ္တားမှာ ခင်ဗျားကို ကျွန်တော်တို့ချည်းပဲမထိန်းချုပ်နိုင်တာ ခင်ဗျားသိပါ့တယ်၊ လုပ်နိုင်တဲ့ ဒေလီကလဲ သိပ်နှေးကွေးတယ်၊ ပြည်ထဲရေးဌာနက စုံစမ်းမှုတွေ လုပ်နေတယ်။

‘ခင်ဗျားကိစ္စကိုကိုင်ရမာနှစ်တွေကြာသွားလိမ့်မယ် အိန္ဒိယထောင်စာ ပြောမတိုက်သား တစ်ယောက်၊ အမေရိကန်တစ်ယောက်အတွက် သိပ်နိပ်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဟိုပြဿနာက ဒေလီအတွက် ပူပူနှေးနှေးကိစ္စပဲ ရှိနေသေးတော့ ခင်ဗျားကို ဘယ်သူမှ ကူညီနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ အမေရိကန်ကောင်တာင် ‘ပြောစမ်းပါဦးဗျ’

မူရေးက စကားကိုဖြတ်၍ပြောသည်
‘ကျွန်တို့တို့ ပြောပြန် စရာ ရှိပါလား’
‘တတ်နိုင်ရင်တော့ ပြော ပြုရတာပေါ့’
ချန်ဒါ၏ စကားကြောင့် မူရေးက ပြောခံမေးတော့သည်။

‘ခင်ဗျားတို့ အချို့ ဖြုန်းနေတာဆို ဘာဖြစ်လို့ မရပ်သေးဘူးလဲ’

ချန်ဒါက အနည်းငယ်ဝေခွဲမရဟန်ဖြင့် မူရေးအား စူးစိုက်စာကြည့်သည်။

‘ကျွန်တော်က ဗစ်ရှူးရဲ့ ယောက်ဖတော် မဖြစ်နိုင်တာတွေကို ခင်ဗျားတို့နဲ့ ဝေယာဇ်လဲ လုံခြုံရေး တပ်ဖွဲ့ဝင်တွေဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ခင်ဗျားတို့ဟာ ဘာကိုယ်ဖို့ လုပ်နေကြတာလဲ၊ ခင်ဗျားတို့ဟာ လုံခြုံရေးတပ်ဖွဲ့ဝင်တွေနဲ့ကို မတူဘူး’

ချန်ဒါက မူရေးအား အတန်ကြာမျှ ကြည့်နေသည်။ ထို့နောက် ပြုံးစိစိဖြစ်လာသည်။

‘ကောင်းပြီလေ၊ ကျွန်တော်တို့ဆက်ဆံရေးကို သင့်တော်အတိုင်း လုပ်ကြတာပေါ့၊ ခင်ဗျားအကြောင်း အလုံးစုံကို ကျွန်တော်တို့သိသားတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ အကြောင်းကိုတော့ ခင်ဗျားနုသိသားတာထက် ပိုမသိဘူး’

‘ခင်ဗျားကိစ္စကြောင့် ကျွန်တော်တို့ဟာ ခင်ဗျား လုံခြုံရေးကို ကျွန်တော်တို့ ဂိုဏ်း ပြုနေတာပါ၊ ကျွန်တော်တို့က ကာလကတ္တားရာဇဝတ်မှု စုံစမ်း ဖော်ထုတ်ရေးတပ်ဖွဲ့ကြီးအကဲမစုတာ ဂျေ-ဘီ-ဒတ်(စ်)ကို သတင်းပေး လိုက်ပါ’

ဒါဆိုရင် ခင်ဗျားကို နာရီဝက်အတွင်း ဖမ်းမိမှာ သေတယ်၊ ဒီကစီ-ဒိုင်-ဒီဟာ သိပ်မညံ့ပါဘူး၊ ကျွန်တော်တို့အနေတဲ ဒေလီက ပုဂ္ဂိုလ်တွေကလဲ စိတ်ဆိုးမူ မဟုတ်သကောသပါက်ပါတယ်နော်’

‘ကျွန်တော်နားထောင်နေပါတယ်’

‘ခင်ဗျားဟာ နီပေါကို သွားမလို့ပဲ မစွတာ ဒါဒါဟို၊ ကျွန်တော်နဲ့ ကျွန်တော်တို့ အပေါင်းအသင်းတွေဟာ နီပေါက ပစ္စည်းတစ်ခုကို စိတ်ဝင်စားနေကြတယ်...’

‘ခင်ဗျားမှာ ရှိထားတဲ့ အရည်အချင်းတွေကို ဘယ်လို ကောင်းကောင်းသုံးတတ်တယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်တို့ သိထားကြတယ်။ ဒီပစ္စည်းကို ကျွန်တော်တို့အတွက် ခင်ဗျား ယူလာပေးဖို့ပဲ၊ လွယ်ပါတယ်နော်’

မူးရားက ချန်ဒါနှင့် ဒါဒါဟိုတို့အား တစ်လှည့်စီ ကြည့်လိုက်သည်။ ချန်ဒါ၏ မျက်လုံးများမှာ စိတ်လှုပ်ရှားပုံကို မဖော်ပြ။ အန္တရာယ်ရှိလှသည်။ ဒါဒါဟိုကမူ အလင်းရောင်ကို ကျောခေး၍ ကျောက်ရုပ်နှယ် မတုန်မလှုပ် ထိုင်နေသည်။ စုံထောက်ဘဝမှ တစ်ဖြစ်လဲလာသူ နှစ်ဦးတို့မှာ ရောမလူသတ်မှုကြီးကို ဖန်တီးနေကြသလော၊ သူမသိပါ။ ၎င်းတို့မှာ အစိုးရအဖွဲ့အစည်း တစ်ခုခုမှ ထွက်လာသူများ ဖြစ်နိုင်သည်။ မိမိ၏မှတ်တမ်းကို သူတို့ သိထားခြင်း၊ ဒါဒါဟို ထုတ်ဖော်ပြောလာသည့် အမည်များကြောင့် သူ၏ထင်မြင်ချက်မှာ ဖြစ်နိုင်သည်။ ချန်ဒါသည်လည်း အစိုးရအဖွဲ့နှင့် ထိတွေ့ပုံရှိသည်။

‘ကျွန်တော် ရှင်းရှင်းနဲ့ သိချင်သေးတယ်။ ခင်ဗျားတို့က ကျွန်တော် ကို နီပေါက ခိုးရာပါပစ္စည်းတစ်ခုခုကို ခိုးထုတ်ပေးဖို့ပြောနေတယ်။ ကျွန်တော်က လက်မခံရင် ဒီမြို့မှာ ကျွန်တော်ရောက်နေတာ့ရဲကို သတင်းပို့ မယ်ပေါ့ ယုတ်လား’

‘မှန်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားကို လုပ်ပေးဖို့တောင်းဆိုနေတာ မဟုတ်ဘူးနော်၊ လုပ်ပေးရမယ်လို့ ပြောနေတာ’
‘ခင်ဗျားတို့ပြောတာကို လက်ခံရင် ကုန်ကျစရိတ် အရင်းအနှီးကို ဘယ်လိုပေးမလဲ။ နောက်နယ်စပ်ကို ကျွန်တော် ဖြတ်သွားပြီးရင် ဘာလုပ်မယ်ဆိုတာကော ခင်ဗျားတို့ဘယ်လို လုပ် သိမလဲ’

‘ဟိုမှာ ကျွန်တော်တို့လူ ရှိပါသေး။ သူက ခင်ဗျားကို လာတွေ့လိမ့်မယ်။ နောက် တခြား အပေါင်းအသင်းတွေ လဲ ရှိပါသေးတယ်’

ချန်ဒါ၏အပြုံးက ဖျောက်ကွယ်သွားသည်။ မျက်နှာတွင် မည်သည့်အရိပ်အကဲမှ မရှိတော့။

‘ကျွန်တော်က ဘာကိုလုပ်ပေးချင်သလဲ’
‘ဒါကို နောက်မှ ပြောပြပါမယ်’

‘ကျွန်တော် အတွက် အာမခံချက်ကကော၊ ခင်ဗျားတို့ လက်ထဲ လိုချင်တာကိုအပ်ပြီးမှ ကျွန်တော် ကို ရဲလက်မအပ်ဘူး ဆိုသာ ဘယ်လိုလုပ်သိနိုင်မလဲ’

‘ဘယ်လိုမှ မသိနိုင်ဘူး၊ ခင်ဗျားမှာ ရွေးစရာလမ်းမှ မရှိတော့ဘူး၊ ကျွန်တော်တို့ ပြောသမျှကို ယုံရတော့မှာပဲ၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်တို့ဘက်ကလည်း ကျွန်တော်တို့စိစဉ်သားသမျှကို ခင်ဗျားက ရဲပြောလိုက်ရင် ခံရမယ် ကိစ္စလဲ ရှိနေသေးတယ်’

အပြင်ဘက်မှ အသံများက ဝင်လာသည်။ လမ်းပေါ်မှ

ကျေးသည်များ၊ လူသိများ၊ ကားတူးသံများ ဖြစ်သည်။
အခန်းထဲဝယ် အတန်ကြာမျှ ပြုမိသက်နာကြသည်။

ချိန်ဒါတို့မှာ လုံခြုံရေးတပ်ဖွဲ့ဝင်များပုံမှပေးကံဟု မှု ရေး
ပြောခဲ့ခြင်းမှာ မမှန်ပါ။ သူတို့ကြားဖြတ်၍ တားခံ ခံပုံ၊
မြို့ထဲတွင် လှုပ်ရှားမှုနှုန်းသမျှကို မျက်စိပေါက်ဆေး ကြည့်
နိုင်ခြင်း စသည်တို့မှာ ကျစ်လျစ်နှင့် အသက်ခမ္ဘာဝမ်းကျောင်း
ပြုသူများပင် ခံရလှသည်။ ၎င်းတို့တွင် အစိုးရပိုင်နှင့်
ဆက်သွယ်မှုရှိ၍ သည်း လေယာဉ်ပုံမှ မဟုတ်ဘဲ ဆိုက်ချိန်ကို
သိခဲ့ကြသည်။

မနက်ဖန် မနက်မှာ လေယာဉ်ထွက်မယ် မူရေး
ဒါဒါတို့က ပြော လိုက်သည်။

x x +

ဇာတ်လမ်းစဉ် (၃)

ဖော်စာဖရင်းရှစ်လေယာဉ်၏ ဧရာမ တဲဥပုံပြတင်းပေါက်
မှ နေချို မီးခိုးနှင့် ခပ်မှိုင်းမှိုင်း တောင်တန်းများ နောက်ကန်
၍ တောင်ထိပ်ပြုပြုများကို လှမ်းမြင်နေရသည်။

လေယာဉ်၏ မျက်နှာမူရာတွင် ဂါနက် (ခ)ဟိုမယ်တောင်
က ရှိသည်။ ဘယ်ဘက်အခြမ်းဝယ် မာနာစလူမှ ဆင်းသွန်
တောင်ကြောတို့ ရှိသည်။ ဤသည်ကို ကောင်ပေါ်ဂွီ လမ်း
ညွှန်စာစောင်လေးကို ပတ်ပြီး မူရေးသိရခြင်း ဖြစ်သည်။

အောက်ဘက်တွင် တိမ်က ခပ်ပါးပါးရှိသည်။ တောင်
ကြားမှဆိုလျှင် တောင်များကို မမြင်နိုင် သူက တောင်များ
ကို ထိုင်၍ ငေးကြည့်နေစဉ်မှာပင် ခေါ်ပတ်ပတ်ရန် အကျော်
ဖေးစာတန်းပေါ်လာသည်။ လေယာဉ်ကချိုးကျေ ကာ ဆင်း
သက်ရန် အော်ဟစ်သို့ စုံ ကျလှားသည်။

မူရေးအပြင် ခရီးသည် (၇) ဦး ဆ ျစ်သည်။ သေးမှ ရှက်
ရွံ့ရွံ့ အိန္ဒိယအမျိုးသမီးကား တစ်လုံးလုံး ပုံမှန် စကား
ပြောလာသည်။ အင်္ဂလိပ်အစစ်ယာက မလှလျှင် အားလုံးမှာ
အိန္ဒိယ သို့မဟုတ် နီပေါ အမျိုးမျိုးသာ ဖြစ်ကြသည်။

လေယာဉ်ရပ်ပြီ နောက် မူရေးက နောက်ဆုံးမှ ဆင်း
သည်။ လမ်းဆန်းသော လေကောင်းလော နိုကို ရှူရှိုက်
မိသည်။ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု မိန်းပြည်ထောင်စု နေရာသိနယ်
ရာသီဥတုက ကြည့်လေ့သင့်ရှု လှသည်။ လေပြည်လေညှင်း
တသွင်သွင်တိုက်ခတ်လျက်ရှိသည်။

တိန္ဒိယသို့သွားမည့် အမေရိကန် ကမ္ဘာလှည့် ခရီးသည်
ကစ်လူမှာ လေဆိပ်အဆောက်အအုံသေးသေးလေးထဲဝယ် ပြည့်
နှံ ဝေသည်။ ၎င်းတို့ကြားမှ အချိန်ယူ ဖြတ်ကျော်ရသည်။
အမျိုးသမီး အကောက်ခွန်အရာရှိက အိတ်တစ်လုံးကိုသာ
ဝှင်ကြည့်ပြီး ကျန်အိတ်များကို လက်မှတ် ထိုးပေးလိုက်

သည်။ ဆယ်မိနစ်မျှအကြာဝယ် ခေတ္တမန်ဆွဲသွားရာ လျစ်ကား တစ်စီးပေါ်သို့ မူရေးလိုက်ပါသွားပြီး ဖြစ်သည်။

x + x

နန်းဇတပ် ဟိုဘယ်မှာ ဇာဘုရင်ခေတ် ရှုရှားကျေးလက် မှ အိပ်ကြီးတစ်လုံးနယ် ဖြစ်သည်။ ချုံပြုတ်များ သစ်ပင် မြင့်မြင့်မျှားကြားမှ ထိုးထွက်နေသည်။ အဖြူနှင့် အစိမ်း ရောင်ခြယ်သထားသည့် ကျောက်တုံးအိမ်ကြီး ဖြစ်သည်။

မနက်ခင်းများဝယ် တိမ်ဆိုင်များက ပြတင်းပေါက်ဆီသို့ ရောက်လာတတ်သည်။ သစ်ပင်မြင့်မြင့်ကြီး များကိုလည်းခမြဲကြီး မှ ကမ်းလှော်နေသော တိလူးကြီးများသဖွယ် တွေ့ရသည်။ တစ်နေ့လုံး မိုးသည်းတော့မည်နယ် မြင်ရသည်။ သို့သော် ကိုး နာရီ ထိုးချိန်ဝယ် အားလုံးကင်းရှင်းသွားတတ်သည်။

သစ်ပင်များပေါ်မှ အော်မြည်နေသည့် သတ္တဝါတို့မှာ ငှက်များမဟုတ်ဘဲ လင်းဆွဲများ ဖြစ်ကြောင်း နှစ်ရက်ကြာမှ မူရေးသိရသည်။

ဟိုဘယ်မှာ တစ်ချိန်ကဆိုလျှင် အစာသွပ်ထားသည့် မိကျောင်းများကို မျက်နှာကြက်ဘွင်လည်းကောင်း၊ ခုံပေါ် တွင်လည်းကောင်း၊ ပရိဘောဂများကြားဝယ်၊ တော်ဝန် နှင့်ကျားများ ရှိခဲ့ကြသည်။ ယခုတော့ ဝင်ပေါက်တစ်သက်

တစ်ချက်တွင် ကြုံခေါင်းပြတ် တစ်ခုစီနှင့် ညှို့ခန်း၌ သွား ခြံနေသည့် ကျားတစ်ကောင်သာ ရှိတော့သည်။

ပထမနေ့ဝယ် မူရေးမှာ မည်သူနှင့်မှ မတွေ့ခဲ့ရ။ မန်နေဂျာ ဆင်မယားမှာ ဥရောပတိုက်သို့ ရောက်နေကြောင်း ၎င်းတို့မရှိ ည့် မစ္စက်ပါပါဂိုတစ် သို့မဟုတ် ကိုယ်ကိုယ်ကို 'ပင်လယ်ပြင် မှ ဒုက္ခသည်' ဟုခေါ်သော အမျိုးသမီးကြီးတစ်ဦး တာဝန်ယူ ကြောင်း၊ နွေဦးစာရေး နီပေါအမျိုးသား အုပ်ဘာဏ အ သိပေးခဲ့သည်။

မစ္စက်ပါပါဂိုတစ်မှာ အသက်ငါးဆယ်အရွယ် ပုပုဝဝဖြစ် သည်။ ဆေးဆိုးထားသည့်အနီရောင် ဆံပင်ရှိသည်။ နှာခေါင်း ကပြားသည်။ နှောပေးနိုင်သူ ဖြစ်သည်။ လွန်ခဲ့သော အနှစ် သုံးဆယ်က အင်္ဂလိပ်ရေကြောင်းကုမ္ပဏီမှ ဂရိ မာလိန်မျိုး တစ်ဦးနှင့် လက်ထပ်ခဲ့သည်။

ထို နောက် ခင်ပွန်းသည်ကား အခြားအမျိုးသမီးတစ်ဦး နှင့်ပါသွားကြောင်း သူမက ပြောပြသည်။ သူမသည် ကြင် နာတတ်ပြီး ခစာနာရှိကြောင်း၊ နောက်ပိုင်းတွင် မူရေးသိ သာရသည်။

ဟိုတယ်တွင် အခြားဧည့်သည် ဆယ်နှစ်ဦးမျှ ရှိသည်။ ဧတိယနေ့ မနက်ခင်းဝယ် မူရေးက ဟိုဘယ်မှ ဆင်းလာသည်။ ခေကန်လေးတေးရှိ ကျောက်တုံးခုံတန်းပေါ်ဝယ် အမျိုးသမီး တစ်ယောက် ထိုင်နေကြောင်း တွေ့ရသည်။

သူမက အမေရိကန်လေသံဝိဝဲနှင့် လှမ်းနှုတ်ဆက်သည်။ တစ်ခါတည်းပင် သူမကိုယ်သူမ မိတ်ဆက်ပြန်သည်။

၅၁ ဇင်မောင်မောင်ထက် (မြန်မာပြန်)

ကျွန်မ ကော်နီအလွန်ပါ။ ရှင်ခုမ့ ရောက်ခါထင်တယ်
'ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော် မူရားမပါ၊ ခင်ဗျားရောက်တယ်
ကြာပြီလား
'နှစ်ပတ်ရှိပြီ'

ထိုကလကိုပင် နှစ်နှစ်မျှကြာပြီဟု သူမထင်နေပုံရှိသည်
ထို့နောက် ပြုံးလိုက်သည်။
'လေးရက်လေးရက်ငါ့ ငြီး ခရီးဆက်ဖို့ပဲ၊ ကျွန်မအစီအစဉ်
တွေ ပျက်ခဲ့ရတယ်၊ ဒီနေရာမှပဲ ချောင်ပိတ်မိ နှုတ်တယ်။ ဒီလို
ဒီဒီရောက်ပြီးပြီလား'

'မရောက်သေးပါဘူးဗျာ'
'နေရာကတော့ သိပ်ကို ထူးခြားပြီး လှပတာပဲ'

ကော်နီမှာ အသက် နှစ်ဆယ် လေးနှစ်မျှသာ ရှိသေးသည်
အသားအရေစုတ် စိပ်ပြေသည်။ နီမြန်းသော နှုတ်ခမ်းနှင့်ဖြူစင်
သော သွားများ ရှိသည်။ ခါးက သွယ်သည်။ တင်ပါးက
အနည်းငယ် ပိုကြီးဟန်ရှိသည်။

သူမက တစ်ကိုယ်တည်းခရီးထွက်ခဲ့သည်။ နောင်ကြိုမဲ့ ရှိ
အိတ်ကရှိသည်။ ယခုလော(ခါ) အိန်ဂျယ်လီ (ခ) ရှိ သူ၏ ဝတ်
တူးပဒသုတေသီ အလုပ်ကို ပြန်ခင်လိုနေသည်။

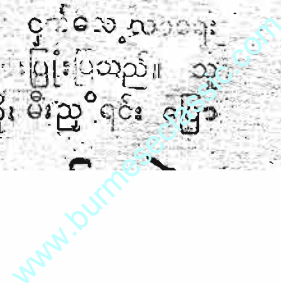
ကျွန်မက အိန္ဒိယမှာ နေရာလေးခါး ခြောက်နေရာလေးက
သွားလယ်မယ် စိတ်ကူးခဲ့တာ၊ ခုတော့ အချိန်မရတော့ဘူး
ခွဲလ ကုန်ရင် ပြန်ရတော့မယ်
ကောင်တဲတွင် အလုပ်ရှိပုံမရသော အုပ်တာက ရေကန်

ဘေးသို့ ရောက်လာသည်။ သူတို့အား စကားမပြောတော့
သည်။ ရပ်မြို့ကိုင်းရပ်နေသည်။ မူရား ဘဝမှာပေါက်မိသည်။
'က...ခွင့်ပြုပါဦးဗျာ၊ နောက်မှတွေ့သေးတာပေါ့'
မူရားက ကော်နီအား နှုတ်ဆက်၍ ထွက်ခဲ့သည်။
ညားနားအောင်တွင်မူ အိတ်များ၊ မှန်ပြောင်းများက ကင်မရာ
များ၊ ကပ်ရောဒေါင်းများနှင့် အမျိုးသမီးခြောက်ယောက်၊
အမျိုးသားနှစ်ယောက်ပါ အပေရိတန် လူမျိုးတစ်ဖွဲ့ ရောက်
လာကြသည်။ ၎င်းတို့မှာ ခတ္တ မှန်ခွဲ အနောက်ထက် ပေါ့
သရာ တောင်သန် မှ ပြန်လာသည့် ငှက်လေ လား ရသေ့များ
များ စပ်ပုံရသည်။

မူရားက ရေချိုးပြီးနောက် သားခန်းသို့ ဆင်လာသည်။
အမျိုးသားနှစ်ယောက်နှင့် အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်မှာ ပေါင်
ပေါ်တွင် ကျမ်းကိုး စာအုပ်ထူကြီး တစ်အုပ်ဟင်ရင်း ဆွေး
နွေးနေကြသည်။

မူရားက နီပေါလူမျိုး အရက်ထည့်ပေးသူအား ဝီစကီမှာ
ညှို့စီးကရက် ခုတ်သိပ်ကိုမီးညှို့သည်။ နောက်သို့ လှည့်ကြည့်
ဆိုင်ဝယ် ကော်နီရောက်နေသည်ကို တွေ့ထင်သည်။
'ဟယ်လို...တစ်ခုခု သေ က်ပါဦးလား'
'ဟင်း...သေဗျာဇေပဲ'

သူမက ကျင်နှင့်အတူနှစ်ကို မှာသည်။ ငှက်လေ လား ရသေ့
သော များဟက် လှည့်ကြည့်ပြီး မူရားအား ပြုံးပြသည်။ သူ
၏ စီးကရက်နှင့် သူမ၏စီးကရက်ကို ရှေ့တို့ မီးညှို့ရင်း ပြော
လာသည်။

သူတို့ဟာ ညဘက်ကျရင် လက်နှိပ်ခတ်မီးတွေကိုပြီး
တုံ့တုံ့ကို လိုက်ခရောင်းတာပဲဖြစ်မယ်

‘ထင်တာပါပဲဗျာ’

‘ဒီနေ့ ဘယ်ရောက်သေးသလဲ’

‘မြို့ထဲ လမ်းလျှောက်ပြီး ပြန်လာတာပဲ’

သူမမှာ အပြင်ထွက်ရန် အဝတ်အစားလဲထားသည်ကို
မိသည့်။

ရှင်သန်နေတဲ့ နတ်ဘုရားမဆိုတဲ့ကုမ္ပဏီရီကိုရှင်တွေပြီးပြီလား
တွေ့ပြီးပြီ

သူမအံ့ဩသွားပုံရသည်။ ။

ရှင်ဒီကိုအယင်ကရောက်ဘူးမယ်လို့ကျွန်မမထင်ခဲ့ဘူး...ရှင်က
တာလုပ်သလဲ

ဒီမှာကျွန်တော်ကအရောင်းအဝယ်ကိစ္စလေးတွေလုပ်ဖူးတယ်
သွင်းကုန်လုပ်ငန်းမျိုးပေါ့

ရှင်က တောင်ပေါ်နွားရိုင်း မွေးတွေကို ဝယ်တာလား

သူမက ပေါ်ပေါ်တင်တင်ပင်စိတ်ဝင်စားဟန်ကိုပြလျက်
သည်။ သူမကအုပ်ဘာနှင့် ကောင်တပ်နောက်တွင် ညနေက
တွေ့ခဲ့သည်။ ဤကိစ္စမျိုးကြောင့် သူမတစ်ယောက်တည်း ခရီး
သွားခြင်းလောဟု တွေးမိသည်။

‘ရှင် မစွတာ ပင်ချာနဲ့တွေ့ပြီးပြီလား’

‘ဟင့်အင်း... သူကဘယ်သူလဲ’

‘သူကကျွန်မတို့ရဲ့အထူးနံပါတ်...ဟေးဟယ်လီ’

သူမကဝင်လာသူအမျိုးသားနှစ်ယောက်အား ပြုံး၍လှမ်း

ဆက်လိုက်သည်။ ထိုနှစ်ယောက်စလုံးမှာ ညတာစား ဝတ်စုံ
ထားကြသည်။ တစ်ယောက်မှာရင်အုပ်ကျယ်သည့်။ အလေး
ဘက်အရပ်ရှိသည်။ ဆံပင်ကိုသမ်ယပ်စွာဖြီးထားသည့်အားဖြင့်
အင်္ကျီပေါက်ရှိသူဖြစ်သည်။

‘မင်းဂျွန်ဖီ ဝီမိုး ကိုသိသလားဟင်’

ထိုသူက ကော်နီအား မေးလိုက်သည်။

‘ဂျွန်... သူက လော့(ခ)အိဂျယ်လီ(ခ)ကကော်နီအလှန်မဲ
ထား...ဂျွန်က ကျွန်တော်တို့နဲ့ညစာမစားပါဘူး...ဖဲယား
တို့နဲ့သွားတွေ့မှာ...ဖဲယားယီ တို့ကို တွေ့ပြီးပြီနော် ကော်နီ
ဘဲသားပဲ’

‘ဖီ ဝီမိုးမှာ အသက်(၄၅) နှစ်ခန့်ရှိသည်။ လူကောင်က
ဆိုင်သည်။ မေးစေ့ချန်သည်။ နှုတ်ခမ်း မွေးသည့် ထား
သည်။ အသားအရေမှာ အပူပိုင်း ဒေသမျှား တွင်ကြွားမြင့်ခဲ့ပုံ
ဖြစ်သည်။

‘တွေ့ရတာဝမ်းသာပါတယ်’

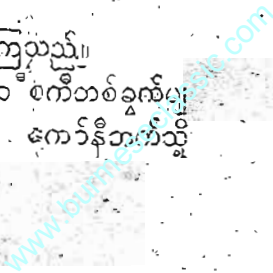
‘ဖီ ဝီမိုးက ကော်နီအား နှုတ်ဆက်သည်။

ကော်နီက မူရေးဘက်ကလှည့်ကာ

‘သူက အက်မူရေး...သူကဗွေတာဂျော်ဖီရီ ...သူကမစီတာ
ထဲမိုး’

မူရေးတို့က အပြန်လှည့်နှုတ်ဆက်လိုက်ကြသည်။

ရှင်းတို့တွင်အချိန်မရှိတော့သော်လည်း၊ ဝတ်စုံတစ်ခုကလေး
အက်ချန်သဘောတူကြသည်။ ဧဂျော်ဖီရီက ကော်နီဘက်သို့
ညွှန်ပြောသည်။

ကျွန်ကဟောင်ကောင်ကပဲ... ကျွန်တော်တို့နဲ့တစ်ရက်နှစ်ရက်
လောက်ပဲနေမှာ'

အို... ဟုတ်လား... ကျွန်မတောင် လွန်ခဲ့တဲ့အရက် နှပ် သေ
လောက်က ဟောင်ကောင်မှာရှိနေတာ'

သုခက... ကားဆက်မည်ပြု၏။ သို့သော် ကျွန်ဖရိုက်သူတို့အစီ
အစဉ်ကိုဝင်ပြော၍၊ စကားပြတ် သွားရသည်။ ဖီယိုမိုးက မူရေး၏
ရေးအားကြည့်သည်။

ဒါပထမဦးဆုံး ရောက်ပူးတာပဲလား၊
အရင်က ကျွန်တော် ရောက်ဖူးပါတယ် ... ခင်ဗျားကကော
ပထမ ကြိုမိလား

ဖီယိုမိုးသည် အင်္ဂလိပ်ရဲတစ်ဦး နှင့်တူသည်ဟု မူရေးတွေး
မိသည်။

ဟုတ်တယ်... ခုမှရောက်ဖူးတာ... အတော်ဆွဲဆောင်နိုင်တဲ့
ဒေသပဲဗျာ... ပတ်ဝန်းကျင်က သက်ဝါနေထို့ ပါတန်ထိုတို့
ရောက်ပြီးပြီမဟုတ်လား'

'ဟုတ်က'
အလုပ်ကိစ္စပဲလား'

ဖီယိုမိုး၏ချက်လုံးပြာက... မူရေးအား ဝရုစိုက်၍ ကြည့်နေ
သည်။

'ဟုတ်က'
ဘာလုပ်ငန်းမျိုးပဲဗျာ'

'ပြောရယူ... တကယ်တော့က အထွေထွေကျန် စွဉ်းရောင်း
ဝယ်ရေးသမားပဲ... သဘော တွင်ဖို့ အလုပ်ပေးပါတယ်'

ဒီမှာ သဘောပျားများ၊ စားစားမှ မရှိတာ... နာမည်က
သိသူအက်ဒဝပ် မူရေးနော်'

'ဟုတ်ပါတယ်'
ကျော်ဖရိုသည် ကော်နီနှင့်စကားပြောနေသော်လည်း မိမိတို့

အာရုံစိုက်နေကြောင်း သတိပြုမိသည်။ ဖီယိုမိုးက မူရေး၏
အင်္ဂါရုပ်သက်အိတ်ရှိခတ် ပင်များကိုမျက်လုံး ရောက်သွား

ခင်ဗျားကစတာပင်တွေကို စုတတ်ပါလား... အကုန်လုံး
သို့ကော့ရလို့ လား'

'ဟုတ် ပေးဗျာ'

မူရေးက တစ်ချောင်းကိုထုတ်၍ အရက်မှာသည့် စာရွက်
ဝယ်ခြင်းပြုလိုက်သည်။ ဖီယိုမိုးက ခုယိုသည်။

ဟောင်ကောင်မှာဘာလုပ်သလဲ မစွတားဖီယိုမိုး
ဖီယိုမိုးက ရေတ္တမျှတန်ဆိုင် သွားပြီ။ အရက်ခက်ထိုး

တက်ကိုင်သည်။ တစ်ကျိုက်ပျဲအောင်ပြု၊ ဖန်ခွက်ထဲဆီစိုက်
နေသည်။

အရက်က အတော်ကောင်းတာပဲ... ဆယ်ကပျားရသလဲပေါ့
ကျွန်တော်က ပြန်ကြားရေးဦးစုမှာ အလုပ်လုပ်ပါတယ်'

ဖီယိုမိုးက ကေတယ်လို့နေသလဲဗျာ'

အဲဒါကြီး ရစ်ကစိုဟွန်းလေး ကျွန်တော်ပြောတဲ့အတိုင်း
သား

၆၄ ဇင်မောင်မောင်ထက်(မြန်မာပြန်)

‘ဟာ...သိတာပေါ့မစ္စတာမူခရား သူ့အဆင်ပြေပါတယ်၊ ခင်ဗျားက ဘယ်ပြည့်နယ်က လာတာလဲ’

မူခရား တွေးမိသည်။ ဖီယီမိုးသည် ဟွန်းအားမသိ၊ ပြန်ကြားရေး ဌာနမှ မဖြစ်နိုင်၊ ဟောင်းကော့ဝင်တွင် သတင်းစာတစ်စောင်ကို ယူလျှင် ဟွန်းအား သိပေရမည်။

‘ကျွန်တော် နယူးယော့ကပါ’
ဖီယီမိုးက နေ့ကတစ်ကျိက်မျှ အရက်ကိုသောက်လိုက် ဂျော်ဖရီက သွားကြရန် အဖော်စပ်သည်။ မူခရားအား နှုတ်ဆက်သည်။

ဖီယီမိုးက နှုတ်ခမ်းမွှေးကိုသပ်ကာ မူခရားအားခေါင်းဆတ်ပြသည်။

‘ဒီမှာ ကြာဦးမှာလား’
‘နေချင်သလောက်တော့ ခန့်ခိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ’
‘ဂွတ်နိုက် မစ္စတာမူခရား’
သုံးယောက်သား ထွက်သွားကြသည်။

x + +

ယမန်နေ့ည ဆယ်နာရီက မူခရားအား လူတစ်ယောက်လာ တွေ့ကြောင်း မစ္စတာပါပါဂိုတစ်က နောက်မနက်ဝယ်ပြောပြသည်။ မူခရား အပြင်သွားသည်ထင်၍ မရှိကြောင်း သူမက ပြောခဲ့သည်။

‘အိန္ဒိယ လူမျိုးပဲ၊ ထိပ်မြောင်နေတာမှ ရှင်တွေ့ရင် မရယ် နိုင်ဘဲနေနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး’

‘နံ့မည်က ကော’
‘ပြောမသွားဘူး ထပ်လာတွေ့မယ်လို့ ပြောသွားတယ်’
‘ကျေးဇူးပဲဗျာ’

အချိန်မှာ မှန်းတည့်ချိန်ဖြစ်သည်။ အဝေးမှ နာရီခေါက်သံကို ကြားရသည်။ အဝေးသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ မိုင်ဝက်မျှအကွာဝယ် အမိုးစိမ်းနှင့် ရာနာနန်းတော်ကို တွေ့ရသည်။ အနီးတွင် အမေရိကန် ခရီးသည်များ တည်းခိုသည့် မီးခိုးရောင်ခေါင်မိုးနှင့် မှန်ကန် အင်နာပူနာ ဟိုတယ်က ရှိသည်။ သူ့ရှေ့ရှိ သစ်ပင်ပေါ်ဝယ် နင်းဆွဲများ ထွေခိုနေကြသည်။

ဖန်ဖန်ချင်း ထိခိုက်မိသံကြား၍ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ လင်ပန်းတစ်ချပ်ကို ဝန်ထမ်းတစ်ယောက်ကကိုင်၍ ခေါင်မိုး တစ်ဘက်သို့ လျှောက်သွားနေသည်။ ထိုခနုထုဝယ် လှပစွာ တည်ဆောက်ထားသည့် အဝတ်စားလေး တစ်လုံးရှိသည်။

အောက်သို့ ဆင်းရန်ပြုစဉ် အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ကို တွေ့ရသည်။

‘ကိုလူစိမ်း’
မကေ အော်ခေါ်သည်။

‘ဒီက မြူဆိုင်ရင်းနေတဲ့ ရေလက်ကြားထဲ ဘယ်သင်္ဘောနဲ့ ပါလာတာလဲ’

သူမက တံခါးဝတွင် မှီခိုနေသည်။ အဖြူရောင် ခြုံထည် တစ်ခုကို ပတ်ထားသည်။ ဆံပင်များက ဖားလျားကျနေ သည်။ သူမသည် အရက်မူးနေသလော၊ မူးရေးက တွေးလိုက် သည်။ ဖြစ်နိုင်သည်။ သူမမှာ ယိမ်းယိုင်မနေသော်လည်း တုန် လှုပ်နေပုံတော့ရသည်။

သူမက အသားဖြူသည်။ ရှေ့ရောင်ဆံပင် အတွေးလိုက်ရှိ သည်။ လက်က သေးသွယ်သည်။ အဆက်က ၃၂ နှစ်မျှ ရှိပုံ ရသည်။ မျက်ခုံးမွှေ တို့က ဆံပင်ထက် အရောင်ရင့်သည်။

‘ဂွတ်မောနင်း၊ ကျွန်တော် မွားများမွားနေမသားမသိဘူး ဒီမှာ ဘယ်ဖြူခိုးတွေမှ မတွေ့ရပါလား’

‘ဒါမျိုးက မကြာခဏဖြစ်....’

သူမက ရယ်လိုက်သည်။

‘အစောကြီး ရှိသေးတယ်ထင်တယ်’

‘ဆယ်နှစ်နာရီနှစ်ဆယ် ရှိသွားပြီ’

သူမ၏အခန်းမှ အခန်းတိုင်အနံ့ကို ရမိသည်။

‘ဒီမှာ ခင်ဗျား နေတာလား’

‘ဟုတ်တယ်၊ ဝင်ရိုးစွန်းကြယ်အောက်ဒေသကနေ ဒီကို ရွက် လွှင့်ခဲ့တာလေ၊ ကြယ်တွေဟာ တယ်လောက် နိမ့်တယ်ဆိုတာ ရှင် မြင်ဖူးလား၊ အိုး...တစ်ခွက်လောက် သောက်ချင်လိုက် တာ...ကျွန်မမှာမရှိ...’

ကျွန်းတော် ယူပေးရမလား’

‘ဟင့်အင်း...ရောက်လာမပါလိမ့်မယ်’

သူမက အတွင်းသို့ ဝင်သွားသည်။ မူးရေးက တံခါးဆီသို့ ခေတ္တမျှ စောင့်ကြည့်နေသည်။ မကြာမီ သီချင်းသံကိုကြားရ သည်။ သူမတစ်ယောက်သည်။ လှမ်းဆွတ်မင်းဟုခေါ်သော လူ စိမ်းတစ်ယောက်မင် ဖြစ်သည်။

သူမသည် ဓာတ်စက် အဟောင်းကြီး တစ်လုံးကို ဖွင့်နေ တန်တူသည်။ မူးရေးက လှည့်ထွက်ခဲ့သည်။ တေးသီချင်းမှာ အဓိပ္ပာယ်တော့ ရှိလှသည်။

‘ကြေကဲ့ဖွယ် အသွင်ရှိသောဂျုံး တစ်မြုံလုံးအနံ့ ကိုယ့် နောက်ကိုလိုက်နေသောဂျုံး....’

သီချင်းသံကို မူးရေးကြားမိသည်။ သူ သတိရလိုက်သည်။ မှတ်မိစရာ ကောင်းသည့် အရာမဟုတ်သော်လည်း မှတ်မိနေ သည်။ အံဝင်ခွင်ကျပင်ဖြစ်သည်။

မူးရေး အရက်ခန်းထဲသို့ ရောက်၍ ဆယ်မိနစ်မျှ အကြာ စယ် မစွက်ပါပဲ ဂိုတစ် ချောက်လာသည်။ မူးရေးက သူ့တော့ ခဲ့ သည့် အမျိုးသမီးအကြောင်း မေးကြည့်သည်။

သူလား၊ သူက တစ်ခါတလေ မစွတ်ပင်ဆာလို့ ခေါ် တယ်၊ တစ်ခါတလေကျတော့လဲ သူ့ ကိုယ်သူ မစွတ်ပင်ဆာ တဲ သူနဲ့ ရှင် စကားပြောခဲ့သလား၊ သူ့ရောက်နေတာ ၆-လ ရှိပြီ...’

‘သူ့ကို ထွက်သွားဖို့ ကျွန်မပြောတဖုနည်းဘူး၊ မသွား ဘူးလေ၊ တစ်ပတ်ပြီးတစ်ပတ်အရက်သောက်နေတာ၊ နောက် ဆည့်နေတဲ့ ဓာတ်စက်ကြီးကိုလဲ ဖွင့်သေးရဲ့၊ ဖွင့်လိုက်ရင်လဲ သီချင်းက တစ်ပုဒ်ထဲ၊ ရှင်ဦးနောက်ခြောက်သွားသလား’

‘သူက ကြောင်နေပြီ၊ အစားအိမ်သောက်ဆိုလဲ အပေါ်မှာ
စားတယ်၊ ဝန်ထမ်းတွေက သွားပို့ရတယ်’

သူမက စကြို မှ အသိတစ်ဦးကိုတွေ့ဟန် လက်တွေ့ ယမ်းနှုတ်
ဆက်ပြီး မူရေးဘက်သို့ ပြန်လှည့်သည်။

‘သူ့မှာ ချစ်သူတွေ သိပ်ချားတာရှင်၊ အတော်ကို များ
တယ်၊ ဆူငယ်တုန်းကတော့ တဲ့တဲ့လူ တချို့ဟာ အခြေအနေ
ကောင်းတဲ့လူတွေ ကာလက္ခတ္တားမှာသူ့နေခဲ့ဖူးတယ်၊ ငယ်ငယ်
ကတည်းက အပူရှုတိုင်းအနံ့ နေခဲ့တာ။’

‘သူ့မှာစိတ်ကူးယဉ်တာတွေ များနေတယ်၊ ဒါမေမယ်
သူ့ကို ညွှန်မခင်ပေါ့တယ်၊ သူက ဦးနှောက်ရှိတယ်၊ ရက်စရာ
တယ်၊ ဟုတ်တယ်၊ အမေးအကမ်းတော့ ရက်စရာတယ်။’

‘မနေ့ကလာတဲ့ မစ္စတာဂျော်ဖရီဆိုရင် ဩော်... ဟုတ်သား
ပဲ၊ ရှင်နဲ့ တူတာပဲ၊ မစ္စပင်ဆာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး သည်းမခံ
နိုင်ဘူးလို့ ပြောခဲ့တာလွန်ခဲ့တဲ့တစ်လလောက်က အဖြေပဲ’

မူရေး တွေးမိသည်။ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား၊ ဂျော်ဖရီသည်
ကော်နီအား အသုံးချပုံရှိသည်။ မစ္စပင်ဆာကိုမူအကြောင်း
အချို့ကြောင့် ဘေဖယ်ခွဲခြင်းလော။

‘အို... မစ္စကုန်တန်ပါလား’

မစ္စပင်ပါပီဂိုတစ်က မေမျှင်လင့်ဘဲ တွေ့ရသလို ပြောလိုက်
သည်။

ညှိခန်းအဝင်ဝယ် ပြတ်အား၍ မျက်နှာပေး ရဲနေသည့်
အမျိုးသမီးတစ်ယောက်က သူတို့ထံသို့ လျှောက်လာသည်။
သူမသည် ဒေလီရို အစီလီပ်ကုန်သည် မိသားစု၏ အလေးထိန်း

ဖြစ်ကြောင်းတွေ့မိသည့်အခါ ခွင့်ပြုအလည်လာကြောင်း မစ္စက
ပါပီဂိုတစ်က မူရေးအား ပြောပြသည်။

‘ခွင့်ပြုပါဦး
မူရေးက ကောင်တာမှ လှည့်ထွက်ခဲ့သည်။’

x + x

ဇာတ်လမ်းစဉ် (၄)

ဟိုဘယ်မှ မူရေးထွက်လာသည့်အခါ ခြံရံ ခြေနှင်းလန်
ခြားက တွန်းကီး၍ လှူခေါ်သည်။ မူရေးက ခေါင်းခါလိုက်
သည်။ လန်ခြားသူများက ဘေးမှ တွန်းကီးရင်း အတန်
ကြာ လိုက်လာသေးသည့် ထိုနေ့ကမူ ဟိုဘယ်ဘက်သို့ပြန်
သွားသည်။

လမ်းခွေးတွင် မှာလကားသီး ဝါဝါကြီးတစ်ပုံ ဘေး
ဝယ် သွားသည့် အမျိုးသမီးများက ပိုင်နက်သည် ကောင်
လေး တစ်အုပ်ကမူ မူရေးထံသို့ ပြေးလာကြသည်။

‘တယ်လီစကော့၊ ပိုက်ဆံပဲမလား’
‘တယ်လီစကော့၊ ခင်ဗျားဘယ်က လာသလဲ’

၇၁ ဇင်မောင်မောင်ထက်(ပြန်မာပြန်)

နေပူထဲကသေမင်း ၇၁

‘အော်စလိုကကွ’

‘ဟုတ်လား...အဒိမ္မာ ကျွန်တော် သူငယ်ချင်း တစ်ယောက် ရှိတယ်ဗျ’

‘ဟုတ်မှစပေါ့ကွာ’

‘ဟယ်သိုမစ္စတာ ကျွန်တော် အဘိဓာန်စာအုပ် တစ်အုပ် လေးကလို့ချင်တယ်’

မူရေးက ရယ်လိုက်သည်။ မကြာမီ ကလေးများက ထွက် သွားသည်။

ဖုန်းထူးသော လမ်းဝယ် နေပူရှိန်က ပြင်းစွာကျရောက် လျက်ရှိသည်။ လုပ်ဒါဆက်လမ်းမကြီးကို ဖြတ်ကျော်သည်။ ကိုက်နှစ်ရာမျှသွားပြီး လှူရှုပ်နေသည့် လမ်းကျဉ်းလေးထဲသို့ ချိုးဝင်လိုက်သည်။

မူရေးက ခြေလှမ်းကို နှေးလိုက်သည်။ ပန်းရောင် အုတ် အဆောက် အဦးများကို မော့ကြည့်လာသည်။ ဒုတိယလမ်းတွင် ညာဘက်သို့ ချိုးဝင်ပြန်သည်။ သံချေးတက်နေသည့် ဆိုင်း ဘုတ်ကလေးက သစ်ခဲစက်ဟူ၍ ရေးထားသည်။

မြင့်မားသော အဆောက်အဦးများ၏ ဘေးသုံးဘက်ဝယ် မြေကွက်ပပ်က ရှိသည်။ ညာဘက်အခြမ်းတွင် သစ်သားလှေ ခုံးနှင့် တံခါးပေါက်တစ်ခုကို တွေ့ရသည်။ မူရေးက အပေါ် သို့တက်လာပြီး တတိယထပ်ရှိ တစ်ခုတည်းသော တံခါး ကို ခေါက်လိုက်သည်။

ကော်လာကတူး ရှုပ်အင်္ကျီပေါ်ဝယ် အပေါ်အင်္ကျီခါး ပြတ် ဖတ်ထားသော အသက်လေးဆယ်အရွယ်လူတစ်ယောက်

ထ တံခါးလုံးဖွင့်သည်။ ချောမွေ့၍ ညှိရောင်ပြေးနေသည့် နီပေါလူမျိုး၏ မျက်နှာပြင်ဝယ် စိတ်လှုပ်ရှားပုံ မရှိ။

‘မစ္စတာခါလီလား၊ ကျွန်တော်အက်မူရေးပါ’

ခါလီ၏ မျက်နှာရိပ်က မပြောင်းလဲ၊ မူရေးအား အချိန် ယူ၍ အကဲခတ်သည်။ အတန်ကြာမှ...

‘ဝင်ပါ’

မူရေးက ရှေ့သို့ ထိုးဝင်လိုက်သည်။ ခေါင်းနှင့်တံခါး ဘောင် ဆောင့်မိသည်။ ခါလီ၏မျက်နှာထားကမူ ပြောင်း လဲခြင်းမရှိ။ သူက တံခါးကို ပြန်ပိတ်သည်။ အတင်းဘက် အ ခန်းသို့ ခေါ်သွားသည်။ မူရေးက ဝါခေါင်းကိုပုတ်ရင်း လိုက် သွားသည်။

အခန်းထဲဝယ် အလုပ်လုပ်ရာ နှစ်နားရှည် နှစ်ခု ရှိသည်။ လက်သမားပစ္စည်းများ၊ ကြမ်းပေါ်မှ ရွှေဘော်စာများနှင့် သစ်သားနံ့တို့ ဖုံးလွှမ်းနေသည်။ ရှည်မျောမျော ပြုတင်း ပေါက်မှသာ အလင်းရောင်က ဝင်လျက်ရှိသည်။

ဘေးမှ ထွ်လျက်အခန်းမှ ခုံတစ်လုံးကို ခါလီက ယူလာပေး သည်။ ခါလီမှာ ဝင်တိုတိုဖြစ်သည်။ ဆံပင်နက်နက်တို့က ပါး သည်။ ပြည့်ဖြိုးသော မျက်နှာဝယ် မိန်းမာလေးနယ်လေးတိုင်း လက္ခဏာနဲ့ နှုတ်ခမ်းအစုံ ရှိသည်။ လည်ပင်းတွင် ပုတီးပေမျှား ကို ဆွဲထားသည်။ သူက သက်တောင်သက်သာပင် လှုပ်ရှား ရင်း မူရေးအား ထိုင်ခုံသို့ ညွှန်ပြသည်။

‘စီးကရက် သောက်ပါဦးလား’

၂ စင်မောင်မောင်ထက် (မြန်မာပြန်)

နေပူထဲကသေခင်း ၇၃

ခါလီက တစ်လိပ် လှမ်းယူသည်။ မူရေး၏ မီးခြစ်ဖြင့်ပင် မီးညှိကာ နံတန်းလျားပေါ်တွင် ထိုင်ချိသည်။ မူရေးအား အကဲခတ်နေသည်။ မူရေးက စီးကရက်ခဲရင်း...

‘ကျွန်တော် ကရာချိကခန လာခဲ့တာပဲ၊ လေယာဉ်က ကာသက္ကတ္တားမှာ ကြာနေလို့ အဲဒီက လာခဲ့ရတာ’

ခါလီက ခေါင်းသာ ညှိတ်သည်။ မူရေး၏ တစ်ကိုယ်လုံး အား အကဲခတ်နေသည်။ မိမိတွင် သေနတ် ပါသားလာဟု ခါလီ ထင်နေကြောင်း မူရေးရိပ်မိသည်။

‘ပေါ(လ်)ရိုင်ဘာက မှာလိုက်တယ်၊ ခင်ဗျားကို ကော် မရှင်ခ ပေးစရာရှိတယ်တဲ့၊ ကျွန်တော် ကို ပေးလိုက်ဖို့မှာလိုက် တယ်၊ ဒေါလား (၁၅၀၀)ပဲ၊ ဇွေကိုတော့ ဘဏ်က မနေ့က ပဲ ထုတ်ပြီးပြီ’

‘ဒေါလား လိုချင်ရင်တော့ နယူးဇေလန်၊ ဘေရွတ် ဒါမှ မဟုတ် တစ်နေရာရာမှာ ခင်ဗျားယူလို့ ရတယ်၊ ဒါမှမဟုတ် ရူပီးယူပေါ့၊ ဒီမှာတော့ ကျွန်တော် ဒေါလားနဲ့ ပေးလို့ မရ တူး၊ ဟုတ်ပြီနော်’

ခါလီ၏မျက်နှာက ပြောင်းလဲမှုမရှိ။ နားပင်းခနပုံ ဖြစ် သည်။ မူရေးက ပါးစပ်မှ စီးကရက်ကို ချွတ်၍ မီးခိုးကို မှုတ်ထုတ်သည်။

‘ကျွန်တော် ကို အရင်က ခင်ဗျား မမြင်ဖူးဘူး မှုတ်တယ် မူရေးက နိုင်ငံကူး လက်မှတ်ကို ထုတ်ပြသည်။’

‘ကျွန်တော် မှာနိုင်ငံဝင်ခွင့် ဗီဇာလက်မှတ်အတု ခြောက် ခုတယ်၊ ထုတ်ပေးတဲ့ နေ့စွဲနဲ့ သက်တမ်းကုန်တဲ့ခက်တွေ့စ ဘာ အတူတူပဲ’

ခါလီက မူရေးထံမှ ယူကြည့်သည်။ ဓာတ်ပုံနှင့်မူရေး အား လိုက်ကြည့်သည်။

‘နယူးယော့ပြည်နယ် ကားလိုင်စင်ကော ကြည့်ဦးမလား ခါလီက ယူ၍စစ်ဆေးကြည့်သည်။’

‘ခင်ဗျားမှာ အမှတ်အသားတစ်ခုရှိတယ်၊ ဆေးမင်ကြောင် ဦးထိန်းတာလေ’

မူရေးက ရပ်ပြသည်။ ညာဘက် အင်္ကျီလက်ကို ဆွဲတင်၍ သက်ဖျံ့မှု အမှတ်အသားကိုပြသည်။ ခါလီက ခေါင်းညှိတ်၊ နိုင်ငံကူးလက်မှတ်ကော ကားလိုင်စင်ပါ ပြန်ပေးသည်။

‘ခင်ဗျားအတွက်ဇွေကို၊ မွှောင်ခိုလဲနှုန်းနဲ့ ကျွန်တော်ပေး ဆို့ရပါတယ်’

မူရေးက ရူပီးငွေစက္ကူ အလိပ်လိုက်ကိုဖြေသည် ခါလီ၏ မျက်နှာက ရှင်ပျသွားသည်။

‘ကောင်းပြီ ကျွန်တော်ဗွတ်ဖယ် မနက်ဖန်ဆိုယင် နှုန်းကတစ် ချိုးဖြစ်သွားလိမ့်မယ်’

ခါလီက ငွေစက္ကူများကိုယူ၍ နှုတ်ခမ်း တပ်လှူလှုပ်ဖြင့် ရေတွက်သည်။ ဆိုနော်က ဘောင်းဘီ အိတ်ထဲ သို့ ထိုးထည့် ထိုက်သည်။

၇၄ ဇင်မောင်မောင်ထက်(မြန်မာပြန်)

‘ခင်ဗျားဟာ အရှေ့ပါကစွတန်မှာ ဩစတြေးလျပစ္စည်းတွေ အတော်များများနဲ့ ဖြတ်ဝင်ခဲ့တယ်လို့ ကြားမိတယ်လို့ ခဲ့တဲ့ (၆၇)ပါတ်ကပဲ’

‘ဟုတ်တယ်’

‘အဲဒီလူဟာ ပေါ့(လ်) ရိုင်ဘာရဲ့ လူ့ဘစ်ယောက်လို့ ပြောတယ် သူ့နာမည်က မစ္စတာမူရေးတဲ့ တစ်ယောက်ယောက် ကတော့ သိပ် အချောင့်နေပြီထင်တယ်ဒါကို ကျွန်တော်လဲ ကလံက္ကတ္တားမှာ ကြားခဲ့ရတယ် ဒေါ်လာတချို့လဲဖို့ လူတော်တစ်ယောက်ဆီ သွားခတော့ ခင်ဗျားအရှေ့ပါကစွတန်မှာရှိနေတယ်လို့ ကြားတယ်ဆိုပြီး ပြောတာပဲ ဒီစကားတွေဘယ်လိုလုပ်ပျံ့နေရတာလဲဗျ’

‘ကျွန်တော် မသိပါဘူး’

‘ဒါဆိုယင် ဘယ်သူပြောနေတာလဲဗျ’

‘ကျွန်တော်ကတော့ အာချောင်းတဲ့လူ မဟုတ်ပါဘူး မစ္စတာမူရေး ဒီပါတ်ဝန်းကျင်မှာ ခင်ဗျားမရှိဘူးလို့ပဲ ကြားတယ် ခင်ဗျားဟာ အမေရိကန် ပြည်ထောင်စုမှာပဲ ရှိနေတယ်တဲ့’

‘ဒီစကားကို ဘယ်ကကြားတာလဲ ခါလီ’

‘မေ့သွားပြီဗျာ’

ခါလီက မူရေးအား မကြည့်၊ စိတ်ကျဉ်းကြပ်နေပုံနဲ့ သည်း။

‘ခင်ဗျားလုပ်လို့ ဆောင်မြင်ခဲ့လား’

‘ဆောင်မြင်တပေ၊ အက်(စ)ဆမ်က တစ်နေရာမှာ ကျွန်တော်တို့ချထားခဲ့တယ်’

‘မစ္စတာရိုင်ဘားကော သူနဲ့တွေ့တယ်မဟုတ်လား’

‘တွေ့တာပေါ့ ဘာဖြစ်လို့ မှဲတွေ့ရမှာလဲ သူကဖယော့ဒါမှာရှိတယ် သူ့သိပ်စွဲလန်းတဲ့ ရွက်လှေတစ်စီး ဝယ်ထားပြီး ခင်ဗျား အမေရိကန်ကိုသွားပြီး အဖွဲ့သားတွေနဲ့တွေ့ဖို့ ဆောင်းတယ်’

‘ဒါကို လှန်ခဲ့တဲ့ သုံးလေးနှစ်က မစ္စတာရိုင်ဘား တစ်ပြောဖူးတယ် တစ်နေ့တော့ ကျွန်တော်သွားဖြစ်မှာပါ’

ခါလီက စီးကရက်ပြာကို ခြေလိုက်သည်။

‘မစ္စတာ မိုသာနာကောဗျ’

‘ဟယ်ရီကို ပြောတာလား အင်း - သူကတော့ ခရီးထွတ်နေတယ် သူတစ်ခါ ခံလိုက်ရတာပေါ့လေ ရှိအန်နိုက်မှာ တစ်နှစ်က ဆယ်နှစ်အထိ နေရာရိုတယ် ခံဝန်ချက်နဲ့တောင် သုံးနှစ်လေး ငါ့မှ ထွက် ငါ့ ငါ့ ငါ့ ငါ့’

‘ကျွန်တော် နားမလည်ဘူးဗျာ’

‘သူက အချိန်ကို အကုန်ခံနေရတာလဲ... အစိုးရ ဧည့်သည် တစ်ယောက်အဖြစ်ပေါ့... သဘောပေါက်ပြီလားခါလီ’

‘ဪ...ခင်ဗျားကော အလုပ်အစွန့် လာခဲ့တာလား မစ္စတာမူရေး’

‘ဟာ ဒီလိုဘာဖြစ်လို့ တွေးမိတာလဲ ခါလီ ကျွန်တော်တို့ ဘယ်ဘက်မှ အလုပ်ကိုမရပ်ဘူး အမေရိကန်က ဥရောပတိုက်နောက် အရှေ့အလယ်ပိုင်းကို သွားနေတာပဲ လက်ဖြတ် သူ့ဘတ်ကို အလုပ်လုပ်နေခဲ့ကာ’

၇၆ ဇင်မောင်မောင်ထက် (မြန်မာပြန်)

ခါလီက ခေါင်းကို အသာလေး မော့ထားလို့ကံသည်
ခင်ဗျား ဘစ်ချလိုတော့ သိထားတယ်မဟုတ်လား၊ မစ္စတာ
မူရေး နောက်ဆုံးအခေါက်ပြီးတော့ လေယာဉ်မောင်း သမား
ဟာ လုံးဝပြန်မရောက်လာတော့ဘူး ဒီကို ရောက်လာတယ် ပန်
ဂျစ်မှာ သေတ္တာတွေချတယ် အဲဒီနောက် လေယာဉ်မောင်း
သမားကို မတွေ့ရတော့ဘူး

‘ဒါကို ကျွန်ုပ်ကြားမိဘူး သူ့ကို ဖမ်းမိသွားတာလား’
ခါလီက ပုခုံးတွန့်သည်။ သူ့အား ကြည့်ရသည်မှာ စိတ်
ကောင်းပုံမပေါ်။ မျက်မှောင်ကြုံ နေခြင်း၊ မျက်သုံးမျှားထဲ
ဝယ် ခံစားချက် အရိပ်ပေါ်ခြင်းတို့ကသာလျှင် သူ၏စိတ်လှုပ်
ရှားမှုကို ပြသော အရာများသာ ဖြစ်သည်။

‘ဘာမှ မဖြစ်ဘူးလို့ ထင်ပါတယ် နို့မဟုတ်လို့ ရှိယင်
ကျွန်တော်တို့ ကြားရမှာပေါ့ ခါလီ’

မူရေးက စီးကရက်အား ပစ်ခါပြီး တက်နင်းလိုက်သည်။
‘ဒီမှာခါလီ’ အလုပ်ကိစ္စ ပြောကြားအောင် ပန်ချစ်က
နောက်တစ်ကြိမ် ကျွန်တော် ပစ္စည်းပို့ဖို့ရှိနေတယ် ဒါကြောင့်
မို့ ဒီကိုရောက်လာရတာပဲ ရွှေချောင်းချည်ပဲ လေး - ငါ
သေတ္တာရှိမယ်’

‘ဩစတြေးလျ ရွှေချောင်းတွေပဲလား’
‘ဟုတ်တယ် လေယာဉ်က ရန်တုန်နဲ့ အရှေ့ပိုက်စွဲတန်က
ဖြတ်ပြီးလာနေပြီ ဒီမှာ ကျွန်တော့လက်ခံယူပြီး ပန်ဂျစ်မှာ
ချပေးရမယ် နောက် အနောက်ပိုက်စွဲတန်က ပစ္စည်းတချို့
ယူပြီး တေဂ္ဂတ်ကို ပို့ပေးရဦးမယ်’

‘ဒီက လေဆိပ်မှာ အားလုံး အဆင်ပြေဖို့ အရေးကြီး
တယ် ကျွန်တော်တို့ ဘာပြုသနားမှ ရှိလို့ မဖြစ်ဘူး လေဆိပ်က
အတော့နဲ့ အဆင်ပြေတုံးမဲ မဟုတ်လားခါလီ’

‘ပြောပဲတယ် ဒီကိုလေယာဉ် ဘယ်တော့ပျက်မှာလဲ’
‘ခင်ဗျားကို ကြိုပြောလိမ့်မယ်၊ ခင်ဗျားကြားကြားချင်း
ကျွန်တော် ကို ပြောပါ၊ ကျွန်တော် နန်းတော် ထုတ်ဖော်
ပြုတယ်’

ခါလီက ခေါင်းညှိသည်။
‘ဟို လေယာဉ်မောင်းဘယ်လိုဖြစ်သွားတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျား
ဆက်စုံဖမ်းဦးမှာလားခါလီ၊ ကျွန်တော်တော့ သဘောမကျ
တုန်း’

ခါလီက စိတ်မချမ်းသာစွာ ပုခုံးတွန့်သည်။
‘ဘာမှ ကျွန်တော် ရှာတွေ့နိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ’
‘အေးမှ အခန်းထဲသို့ လှံစစ်ယောက် ဝင်လာ၍ မူရေးက
စူးစမ်းသလို ကြည့်လိုက်သည်။ ခါလီက ခေါင်းခါသည်။

‘ကျွန်တော် ဆီမှာ လာအလုပ်လုပ်တာပေါ့’
နှစ်ဦးသားငြိမ်၍ အတန်ကြာ ထိုင်နေကြသည်။
‘မစ္စတာမူရေး၊ ခတ္တုမန်ဇူမှာတော့ ခင်ဗျား လုပ်ရတာ
လွယ်ပါတယ်’

‘လွယ်အောင် လုပ်ဖို့ကတော့ ခင်ဗျားတာဝန်ပဲ ခါလီ’
‘ဒီရွှေလုပ်ငန်းဟာ ပြဿနာ အတော်များသားပဲ၊ အဲဒီထဲ
တွေကတော့ မိရင်သစ်ပစ်ကြတာပဲ၊ ဒုက္ခ တော်တော်များ’

၂၈ ဇင်မောင်မောင်ထက်(မြန်မာပြန်)

တယ်၊ ပန်ဂျပ်ပြည် ပါတ်ယားလမ်းမှာ အိန္ဒိယ ရဲက ဆယ်
လေးယောက် မိသားတယ်လို့ ကြားတယ်

‘ကျွန်တော်နဲ့ ပတ်သက်တဲ့လူ ပါသွားသေးသလား’

‘တချို့တော့ ပါသွားတယ်’

‘ဒီကောင်တွေဟာ တစ်ချိန်လုံးလုပ်နေတာပဲ၊ ကျွန်တော်
ကတော့ အဆင်းပြပါတယ်၊ လူတွေကို အစီအစဉ်တကျ လုပ်
ထားတာပဲ၊ စိတ်ဓာတ်မကျစမ်းပါနဲ့၊ ဒီမှာ ခါလီ ဒီတ
ခေါက် ကျွန်တော်တို့ ခြောက်သေတ္တာ လုပ်ကြမှာဗျ’

‘အိန္ဒိယသားတွေတင်မကဘဲ တခြားလူတွေကပါ ခင်ဗျာ
ကို ပြဿနာ လုပ်စရာရှိသေးတယ်’

‘ဟုတ်လား...ချိုင့်စုံက ငနဲတစ်အုပ်ကို ခင်ဗျားသေ
သေးတယ် မဟုတ်လား၊ ကျုပ်ဘယ်လို လုပ်ခဲ့သလဲဆိုတာ
ခါလီက ပခုန်းတုန့်လိုက်သည်။

‘ခင်ဗျား ခြေလှမ်းကို ကြည့်လမ်းပါ မစ္စတာမူရေး’

မူရေးက ခါလီအား အတန်ကြာ စိုက်ကြည့်နေမိသ

ပြီးမှ...

‘အင်း...အေးလေ၊ ဟို လေယာဉ်အကြောင်းကြား ကြား
ချင်း ကျွန်တော် ခင်ဗျားဆီက စကားလို့ချင်တယ်ဗျာ’

+ x +

သူပြန်ထွက်လာချိန်၌ လမ်းပေါ်ရှိ လူအုပ်မှာ ပို၍များ
ချက်ရှိသည်။ ညနေစောင်းနေရာခြေညက် လမ်းပေါ်သို့
ဆွေးစောင်းစွာ ကျနေသည်။

နွာတစ်ကောင်က လူအုပ်အား နှုတ်သီးဖြင့် ထိုးခွေကာ
သွားနေသည်။ မူရေးက ဟိုဘယ်ရှိရာဘက်သို့ ဦးတည်လိုက်
သည်။ စက်ဘီးခေါင်းလောင်းသံက နောက်မှ ဆူညံစွာထွက်
လာသည်။ နောက်သို့ လှည့်ကြည့်ကာ ဘေးသို့ရှောင်
သည်။ လမ်းဘေးမှ လူတစ်ယောက်နှင့် ဝင်တိုက်မိသည်။

‘ဟယ်လို’

မစ္စကွန်ကန်ဆိုသည့် အင်္ဂလိပ် အမျိုးသမီးပင် ဖြစ်သည်။
အိတ်တီးပေါ်မှ သူမက ပြုံး၍ ကြည့်နေသည်။ လူအုပ်ကြား
ထဲသို့ သူမက စက်ဘီးကိုကိုင်၍ ရပ်လျက်ရှိသည်။ လူတစ်
ယောက် ခွဲဖြင့် စက်ဘီး၏ နောက်ဘရိတ်ကို ညှိပေးနေသည်။

‘ဆောရီပဲဗျာ၊ တောင် ပန်ပါဘယ်၊ နောက်က စက်ဘီး
ကို ရှောင်ရင်းဝင်တိုက်မိတာပါ’

မူရေးက တောင်းပန်သည်။ စကားဆက်ပြောလိုစိတ်က
ထွန်းမြစ်လာသည်။

‘အဲဒါ...ဒီစက်ဘီးကို ခင်ဗျား ဝယ်မလို့လား’

‘မဟုတ်ပါဘူးရှင်...ရှင်လဲ ငှားလို့ ရပါတယ်၊ တစ်ရက်လုံး
သုံးရပီး ဒေပရတော၊ ရှင်လဲ ငှားစီးကြည့်ပါလား’

မူရေးက ပြုံးလိုက်သည်။

‘ရိုပါ စေတော့ဗျာ၊ ဒီဟိမဝန္တာဒေသမှာ စက်ဘီးဖမ်းဖို့
သော့ တစ်ခါမှ စိတ်မကူးမိဘူး’

www.burmeseclassic.com

ရှင်ကတော့ ဝန်တက်သို့ သွားကြည့်ပါလား၊ နာရီဝက်
လောက်ပဲကြာမယ်၊ အဲဒီကို စက်ဘီးနဲ့ သွားကားပေးထား
သုံမက အဖြူရောင် ဘလောက်(စ) အင်္ကျီနှင့် အမည်
ရောင် စကတ်အရွယ်ကို ဝတ်စားသည်။ ဆံပင်ကို နောက်
လှန်ချကာ ကလစ်များ ညှပ်ထားသည်။

‘ဒီဒေသကို ရှင်ကြိုက်တယ်နော်’

သူမက အဖြေရလိုခြင်းထက် မိမိအမြင်ကို ပြောလိုက်
လိုနယ် ရှိသည်။

‘ဟုတ်ကဲ့... ကြိုက်ပါတယ်’

သူမက ဤသေနှင့် ပတ်သက်သည်များကို ပြောနေပြန်
သည်။ မူရေးက စီးကရက်ကို ဖွားရင်း နှာထောင်သည်။

ရှင်ဒီမှာ ကြားဦးမှလား

သူမက စိတ်အားထက် သန်စွာ မေးလာသည်။

‘သိမကြားဘူးလို့ ထင်တယ်’

ကျွန်မတော့ နိုင်နီကား(လိ) ဒေသကို ခဏလောက် သွား
လည်မယ် စိတ်ကူးတယ်၊ အိန္ဒိယနိုင်ငံ အကြောင်း ရှင်သိ
လား၊ ကျွန်မ သွားပြီလေ လယ်လို့ မိတ်ဆွေကိုကတိလေ
ထားတယ်၊ ဒီနေရာကိုတော့ သွားရှင် ကောင်မပုပ်လို့ အကြံ
ပေးကြလို့ ထောက်ခံတာပဲ၊ ဟိုတယ်က ကောင်မပုပ်နော်
စွေကပ်ကံ အင်း... မစ္စကပ်ပါပီဂိုတစ်ကို ကျွန်မက မစ္စကပ်
ခေါ်တယ်၊ သူက သဘောကောင်းတယ်ရှင်၊ အိုး... ပြီးပြီလား

နီပေါလူမျိုးက တရိုက်ကိုပြင်ပြီး သွားပြီဖြစ်သည်။
မူရေးကရသည့် အခွင့်အရေး ယူလိုက်ရသည်၊ သူမအား
နှုတ်ဆက်သည်။

‘ဂွတ်ဘိုင်... စက်ဘီးတစ်စီးတော့ ရှင်ငှားစီးဦးမယ်လို့ ထင်
နေတုန်းပဲ’

မူရေးက ဟိုတယ်သို့ ပြန်လာသည်။ ဟိုတယ်ထဲသို့ ဝင်
လာစဉ်၊ လှေခါးမှ မစ္စကပ်ပါပီဂိုတစ်ကလည်း အမေရိကန်
လူမျိုးဟုထင်ရသော ပိန်ပိန်ရှည်ရှည် လူရွယ်တစ်ယောက်နှင့်
ဆင်းလာသည်။

‘ဪ... မစ္စတာမူရေး ရှင်ကို ကျွန်မဘာပြောခဲ့သလဲ...
တစ်ခုခုပြောခဲ့ နေပါဦး ဘာပါလိမ့်’

လူရွယ်က မူရေးအား ခေါင်းအစခြေအဆုံး ခပ်သွက်သွက်
ကြည့်လိုက်သည်။

‘ဪ... ရှင်တို့နှစ်ယောက် သိပြီးကြပြီလား မစ္စတာ...
အော့ဒမ်’

‘ချက်စတာအော့ဒမ်ပါ’

ချက်စတာက မူရေးအား ဦးညွတ်နှုတ်ဆက်ကာ မျက်မှန်
ပေါ်မှ ကျော်ကာကြည့်သည်။ လက်ကိုဆန့်ပေးကာ-

‘တော့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်’

‘သူကမစ္စတာမူရေးပေါ့’

မစ္စကပ်ပါပီဂိုတစ်က ဝင်ပြောသည်။ မူရေးကလက်ဆွဲနှုတ်
ဆက်လိုက်သည်။

‘မစ္စတာအော့ဒမ်က သံရုံးကပဲရှင်’

‘ ဘုတ်လား’

မူရားက စီးကရက်တစ်လိပ်ကို ထုတ်သည်။ အော့ဒမ် မှာ ပါနပ်ပုံသည်။ ခေါင်းကလုံးသည်။ သိရောင်ဆံပင်ကို ခပ်တို ဟိုညှပ်သားသည်။

‘ခင်ဗျားကကော မစ္စတာမူရား’

ကျွန်တော်က အလုပ်ကိစ္စနဲ့ လာခဲ့တာပါ’

အော့ဒမ်က မူရားစကားဆက်လာသည်ကို စိတ်အားထက် ဆန်စွာ အသ ကိုယ်ညှစ်၍ နားစွင့်သည်။ မူရားက စကား မဆက်သည့်အခါ၊ ကျေနပ်ပုံအရ။

‘ဟုတ်ကဲ့... အကူအညီလိုယင်ပြောပါ... သံရုံးကကျွန်တော် တို့ စီးပွားရေးဌာနခွဲက တော်ပါတယ် ဒီလမ်းမှာပဲရှိတယ် ကပ်လျက်ပါပဲ လာခဲ့ပါ။ ဝမ်းပန်းသေဘဲ ကူညီပါမယ်၊ ကျွန်တော်တို့က တတ်နိုင်သလောက် အခရောင်းအဝယ် လုပ်ကြ ပါတယ်’

‘ခင်ဗျားက ကုန်သွယ်ရေးဌာနကလား’

‘အဘိအကျမတော့ မဟုတ်ဘူး... အကြံပေးတဲ့ဘက်က ပိုပါတယ်။ ယဉ်ကျေးမှုဌာနကပါ... ခင်ဗျားကို တွေ့ရခင် ကုန်သွယ်ရေးက လူတွေ သိပ်ဝမ်းသာမှာ သိပါတယ်’

‘ကျေးဇူးပါပဲဗျာ’

မူရားက မခေါင်းညှိဘဲနုတ်ဆက်၍ လှေခါးအဘိုင်း တက် သည်။ ရှင်လာတယ်ဆိုတာ ကော်နီကို ပြောလိုက်ဦးမယ် ဟူသော မစ္စက်ပါပီဂိုဏ်း၏ အသံကို ကြားလိုက်မိသည်။

အခန်းထဲသို့ ပြန်ရောက်သည့်အခါ၊ တသီးတခြားဖြစ်မှုကို ခံစားရပြန်သည်။

‘တံခါးခေါက်သံကြားလိုက်ရသည်။ အားရပါးရ ပြုံးနေ တတ်သော၊ အခန်းတာဝန်ကျ ဝန်ထမ်းလူ(၈)မန်းပင်ဖြစ်သည်။ သူ၏ ဗိုလ်မပါ။ အဖြူရောင် ခါးစည်းပါအင်္ကျီ၊ ဘောင်း ဘီရှည်အဖြူနှင့် သိုးမွှေးဦးတင်ကို ဆောင်ထားသည်။

မူရားကဝင်းအား၊ အရက်ခန်းမှ ဝီဖက်တစ်လုံးသွားလှူ စေသည်။ အရက်ရောက်လာပြီးနောက်၊ မူရားက တစ်ခွက်ပုံ ထည့်စား လသာဆောင်သို့ ထွက်ခဲ့သည်။ ခြေဖျားကျလင်းပြီ ဖြစ်သည်။ လင်းဆွဲများပျံ့သန်းယင်း သစ်ပင်များ၌ အသံ ပေးလျက်ရှိသည်။

မူရားက သံလှေခါးအတိုင်း ခေါင်းစိုးပေါ်သို့ တက်ခဲ့ သည်။ ဝင်လှဲဆဲနေရောင်ဖြင့် တောင့်တန်းကြီးများကို တွေ့ရ သည်။ လင်းဆွဲများပျံ့ လာလိုက် ပျံ့ သွားလိုက်ဖြင့်၊ သစ်ပင် များ လှုပ်ယိမ်းကာ အသံပေးလျက် ရှိသည်။ လေပြေက ပြည်းညှင်းစွာ ထိုက်ခတ်နေသည်။

ခေတ်စက်မှု သီချင်းသံကို ကြားရသည်။ ကြားနေလျှင် သီချင်းသံပင်ဖြစ်သည်။ သူကထိုင်နေရာဘက်သို့ လျှောက်သွား သည်။ မစ္စစပင်ဆာ၏ အခန်းတံခါးကို ခေါက်သည်။ တံခါး ခေါက်သံကို သူမကြားသော်လည်း၊ လူအလှည့်ဝယ် တွေ့ သွားသည်။

‘ဝင်ခဲ့လေ ကိုလူစိမ်း’

သူမက ယဝန့်နွေကနူးပင်ဝတ်ထားသည်။ အဖြူနှင့်

၈၄ ဇင်မောင်မောင်ထက် (မြန်မာပြန်)

အပြောရောင်တရုတ်မီးအိပ်ကြီးမှ ဖြာကျသောအသင်းရောင်ထဲ
ဝယ် ရပ်နေသည်။

‘ဒီသီချင်းထဲက လူဟာ၊ ကျွန်တော်ပဲလား’

‘အို...မဟုတ်ပါဘူး’

သူမကစိတ်ထဲတွင် ရှိသည့်အဘိုင်း ဖြေရှာသည်။

‘အင်း...ကျွန်တော်ကတော့ အနာဂါတ်ကိုပဲ ကိုင်နေခဲ့
တာပဲ။ ဒီညတော့ သင်္ဘောကဘယ်လိုဖြစ်မယ်မသိဘူး’

‘ရှင်မှာ အရက်ရိုခနဲပြီနော် ကျွန်မမှာ မရှိသေးဘူး ကျွန်မ
ကို ထည့်ပေးပါဦး ဟောတိုမှာရှိတယ်’

သူမက စားပွဲဆီသို့ ညွှန်ပြသည်။ ပုလင်းများမှာ အချိုက
အပြည့်၊ အချိုကတစ်ဝက်၊ အချိုက ပြောင်းသလင်းခါး

သည်။ မူရေးကသူ၏ဖန်ခွက်ကိုချ၍၊ သူမအတွက် အရက်တင်
ခွက်ငွေကယူပေးသည်။

‘ရှင်ကဘယ်သူလဲ’

‘အ နီဒဝပ်မူရေးပါ...အောက်ထပ်မှာနေတယ်’

‘ငရဲပြည်က ခရီးသည်တစ်ယောက်လား’

စပင်ဆာက ကိုယ့်စကားကိုယ် သဘောကျ ဘဲ ဟက်ဟက်
ပက်ပက်ရယ်ခဲတော့သည်။ အရက်များ ဖိတ်စဉ်ကုန်သည်ကို ငွေ

မူ လက်ကို ဘေးသို့ဖယ်သည်။ သူမက ပြုံးလိုက်သည်။

‘ရှင်လာတဲ့အတွက် ဝမ်းသာပါတယ်’

မူရေးက စီးကရက် ပေးသည်ကို ခေါင်းခါသည်။

‘ကျွန်မကို အက်(စ)တယ်လီလို့ပဲ ခေါ်ပါ။ ကျွန်မအိကို
ခန်းတာဝန်ကျ မိုဟန်ကလဲ့ရင် ဘယ်သူမှ မလာကြဘူး။ ကျွန်

နေပူထဲကသေမင်း ၈၅

အတွက် ပင်လယ် ခရီးရှည်ကြီးကို မာလိန်မူးမပါ၊ ရေ
ကြောင်းပြုမပါဘဲ သွားနေရသလို ဖြစ်မိတယ်’

သူမ စကားပြောနေပုံမှာ အခန်းထဲတွင် သူမသာ ဧတူ
မြိုင်ရသူ တစ်ဦးအား ပြောပြနေပုံမျိုးဖြစ်သည်။

မူရေးက အခန်းအား အက်ခတ်လိုက်သည်။ လေးထောင့်
ပေစပ် အခန်းကျယ်ကြီးတစ်ခု ဖြစ်သည်။ မန်တင်ခုံဝယ် အလှ

ပြင်ပစွည်းမျိုးစုံစာ ပြန့်ကြဲနေသည်။ သင်္ဘောသား သုံးထွဲ
သေတ္တာကဲ့သို့ သေတ္တာများကလည်း ပွင့်သည့်သေတ္တာပွင့်လျက်

ရှိသည်။ အဝတ်အစားတို့မှာ ကြမ်းပြင်ပေါ် နေရာအနှံ့ ဖြစ်
သည်။

ဓာတ်စက်မှ သီချင်းက ဆုံးသွားသည်။ သူမက ဓာတ်စက်
ထက်ဘန်ကို လှည့်၍ ဓာတ်ပြားကို ပြန်တင်သည်။ ယခင် သီ

ချင်းပင် ထွက်ပေါ်လာသည်။
သူမက မူရေးတက်သို့ မျက်နှာချင်းပြန်ဆိုင်သည်။

‘ဒီကို လူပေ လာရင် ကျွန်မစိတ်တွေ ငါ့ကံငြိမ်တတ်
ဘူး၊ အင်းလေ...ဒါက တစ်ခါတလေပေါ့၊ ဒါပေမယ့် ရှင်လာ

တာကိုတော့ ဝမ်းသာမိပါတယ်’
‘ခင်ဗျားက ဘာဖြစ်လို့ ဒီလိုဖြစ်ရတာလဲ’

သူမက သူ့အား ကြည့်လိုက်သည်။ သူမ၏မျက်နှာတွင်
အလေးတယူ ပြုဟန်မျိုး ပေါ်လာသည်။ ထို့နောက်ခပ်ငြည်း

နည်း ပြုံးလာကာ ပြောသည်။
‘အင်း...ဒါကတော့ ပြောရမှာ အတော်ကို ခက်တယ်’

သူမက ခုတင်ပေါ်တွင် ထိုင်လိုက်သည်။

၈၆ စင်မောင်မောင်ထက်(မြန်မာပြန်)

နေပူထဲကသေမင်း ၈၇

‘ထိုင်ပါဦး’

မူရေးက ထိုင်စရာကို ရှာသည်။ ဆွေးခြေမြင့်တစ်လုံးပေါ်
အဝတ်အစားများကို ဖယ်ကာထိုင်ရသည်။

‘ခုတော့ ခင်ဗျားစိတ်တွေ ဂဏာမငြိမ် မဖြစ်ဘူး မဟုတ်
လား’

သူမက ရယ်စိုက်သည်။

‘အင်း...လောကကြီးမှာ အထက်အကျဆိုတာ ရှိလား
တစ်ယောက်ရှိတတ်တတ် ဟက်နေတုန်း၊ တစ်ယောက်ခွဲတစက အ
သက်ငင်နေပြီ။ ဒါပေမယ့် တစ်ခါတလေ ဒီနှစ်မျိုးစလုံးဟာ
ရောယှက်နေတတ်တယ်’

သူမသည် ဆေးတစ်ခွက် မူးယစ်နေသလားဟု မူရေးက တွေး
မိသည်။

ရုပ်ရှင်ကားသလားဟင်း၊ ရှိခင်ရှာပေးစမ်းပါဦး၊ ဒီမှာ ဂျင်
ကို ကမ်းလှို မရဘူး၊ မိုဟန်က ယူသောက်ပစ်တာ ကျွန်မ
ယေဝယ်ကုန်းကဆိုရင် အိမ်းဖက်ကွေဟာ ဂျင်ကိုပဲ သောက်
တာ ကျွန်မ သိတယ်’

‘အဲဒါ ဘယ်တုန်းကလဲ’

သူမက သူမ၏အိမ် ကြို ကျယ်ခမ်းနားပုံကို ပြောပြသည်။
သူက သူ့အား အပျက်တစ်ခွက် ယူပေးသည်။ မကြာမီ မူရေး
က ပြန်ရန်ပြုသည်။ သူမက တားသည်။ မိမိကို စကားပြော
နေစေလိုကြောင်း တောင်းပန်သည်။

သူမက သူမဘဝကို မမေးဘဲပြောလာသည်။ အင်္ဂလန်ရှိ
နေ့(၅)ပေ(၈) ကရပ်တင် နေထိုင်ခဲ့သည်။ အသက် နှစ်

ဆယ်အရွယ်တွင် အိန္ဒိယသို့ရောက်ခဲ့သည်။ ထို့နောက် မလေး
ယား၊ ကမ္ဘောဒီးယားတို့တွင် နေခဲ့သည်။

သူမ စကားပြောနေစဉ် စိတ်ကူးတက်ကြွပုံ၊ ညှိုးငယ်ပုံ၊
စိတ်ပျက်သွားစိတ်ကို အမျိုးမျိုး တွေးနေရသည်။ သူမက မူရေး
အား အခမရှိကန်ပြည်ထောင်စုအကြောင်း ပြောပြစေသည်။

မူရေးက ပြောပြသည်။

‘ဒီမှာ ခင်ဗျားနေလာတာ အတော်ကြာပြီလို့ ပြောကြ
တယ်’

‘ဟုတ်တယ်’

‘ဆက်နေဦးမှာလား’

‘မသိသေးဘူး၊ နေဖြစ်မပေလို့ ထင်တာပဲ’

‘တစ်သက်လုံး နေတော့မှာလား’

မူရေးက မယုံကြည်နိုင်စွာ မေးလိုက်သည်။

သူမက မပြော ခေါင်းသာ ယမ်းပြုသည်။

‘တခါခေါက်သံကို ကြားရသည်။ အခန်းတစ်ဝန်းကျ - ဝန်
ထမ်း မိုဟန်ပင် ဖြစ်သည်။ ဆယ်နာရီကျော်နေပြီကိုသိ၍ မူရေး
က ထရပ်လိုက်သည်။’

‘ခွင့်လွှတ်ပါဦး... ကျွန်တော် အတော် ကြာသွားတယ်
ဝှတ်နိုက်’

သူမက ငြိမ်နေပြီးမှ...

‘ဝှတ်နိုက်’

သူက ထွက်သွားသည်။ သူမက ဓာတ်ပြားကို ထပ်ဖွင့်သည်။
စူးရှသော သံချင်းသံက အမှောင်ထုထဲ၌ပင် သူ့အပါးသို့လိုက်
ပါလာသည်။

x x x

ဇာတ်လမ်းစဉ် (၅)

အိန္ဒိယလူမျိုးက နောက်တစ်ရက်တွင် ပြန်ပေါ်လာသည်။
မြို့သည်ရှိ ဘောလုံးကစားနေသူများရှိရာ ကွက်သပ်ကိုဖြတ်
စဉ်၊ တွေ့လိုက်သည်။ ထိုသူက အငှားကား တစ်စီး၏
ပြုတ်တင်းပေါက်မှ ခေါင်းပြုကာ မူရေးဘက်သို့လှည့်ကြည့်
နေသည်။

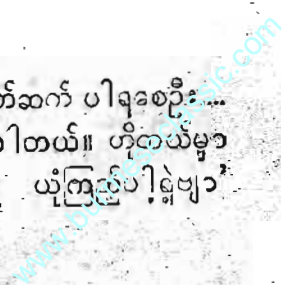
ကားက မူရေးရှေ့ဘက်နားတွင် ထိုးဆိုက်လာသည်။
ကားဘေးသို့ မူရေးအဆရာကဝယ် ထိုသူက လှမ်းနှုတ်ဆက်
သည်။

‘ဂွတ်မောနင်း မစ္စတာမူရေး မဟုတ်လား... ကျွန်တော်တို့
ဘေးကင်းကြပေမယ့် မိတ်ဆွေဖောင်းတွေပါပဲလေ... မနွေက
ငါ့ဗျားဟိုတယ်ကိုတောင် လာခဲ့သေးတယ် စကားလေးဘာ
သေးပြောကြဖို့ပါ’

မူရေးက မတ်ဘတ်ရပ်ရင်း ထိုသူအားကြည့်လိုက်သည်။
‘ဘာအကြောင်းပြောမှာလဲ’
‘ကျွန်တော်တို့ထိုင်ပြီး ပြောတာ ပိုကောင်းမယ်ထင်တယ်’
သူက ကားတံခါးကို ဖွင့်ပေးသည်။ လေသံတိုးတိုးဖြင့်
ပြောလိုက်သည်။

‘ကေ-ဇာတ် (ခ) ဒါဒါဟို’
ထိုသူမှာ ကိုယ်လုံးကိုယ်သည် အနုစေတီပင်ရှိသည်။ ဘဲဥပုံ
ကုန်နာနှင့် ဆံပင်ကမရို။ ရှေ့သွားက/ဟောင်းလောင်း ဖိ
နေသည်။ မူရေးက တွန့်ဆုတ်ဆုတ်ဖြင့် ကားထဲဝင်လိုက်သည်။
‘အချိန်မှာပင် လမ်းဘေးမှလူတစ်ယောက်က ကားသမား၏
ဘေးတွင် ဝင်ထိုင်သည်။

‘ဟာသဘောလဲဗျ’
အိန္ဒိယလူမျိုးက ရယ်လိုက်သည်။
‘ဪ... ကားသမားရဲ့ မိတ်ဆွေပါ’
ကားက ခပ်ဖြည်းဖြည်းထွက်သည်။
‘ကျွန်တော်ဖာသာ ကျွန်တော် မိတ်ဆက် ပါရစေဦး...
အိမ်ထဲတို့ (စ)ပါ... တွေ့ရတာဝမ်းသာပါတယ်။ ဟိုတယ်မှာ
ငါ့ဗျားနေရတာ အဆင်ပြေလိမ့်မယ်လို့ ယုံကြည်ပါရဲ့ဗျာ’
‘ဘို့(စ)က ရယ်ပြန်ပြန်သည်။

'ကောင်းပါတယ်...ကျေးဇူးပဲ'

အိမ်မှာနေရသလို နေလို့ ကောင်းတဲ့ ဟိုဘယ်ပဲဗျ က...
ကတ္တားက ကျွန်တော်တို့ မိတ်ဆွေတွေလည်း ခင်ဗျား
သတင်းမေးလိုက်ပါတယ်တဲ့'

'ခင်ဗျားရဲ့ မိတ်ဆွေတွေပါလေ။ ခုကျွန်တော်တို့ ဘယ်
သွားမှာလဲ'

'ခုလား ... ဘယ်ကိစ္စမှသွားပါဘူး ကားထဲမှာနေတာ
စို့ကောင်းပါလိမ့်မယ် ခုဟာက အဆက်အသွယ် လုပ်တဲ့သဘော
ပါ ကျွန်တော်တို့ အလုပ်အတူတူ တွဲဖက်ကြရမှာ မဟုတ်
လား'

'ဝေ့လည်ကြောင်ပတ်လုပ်မနေနဲ့ဗျာ ခင်ဗျားဘာလို့
သလဲဆိုတာကိုသာပြော'

ဘို့(စ)က စီးကုန်ကတ်စစ်လိပ်ကို မီးညှို့သည်။ အကုန်ကြ
ရှိုက်သောက်ပြီးမှ စကားစသည်။

'ကျွန်တော်တို့မိတ်ဆွေ ချန်ဒါပြောခဲ့သလိုပဲ ခုအင်အ
ဖြည့်ရအံ့အချိန်ပဲ ဒီကအိန္ဒိယသားတွေဟာ သိပ်စည်းရုံးကြတယ်
အဏာပိုင်တွေနဲ့ သိပ်နီးစပ်ကြတယ် ဒါကိုခင်ဗျာ ယုံချင်
ယုံမယ်'

'ခင်ဗျားဘက်ကို ခေါင်းဆက်ပြလိုက်ရုံနဲ့ ကိစ္စပြုတ်တာ
မိမ့်မှာ သံသယဖြစ်နိုင်စရာမှန်သမျှ ရှောင်စေချင်တယ်။ ဒါတွေ
အနေကို ခင်ဗျား အမြင်မလွဲဖို့ အရေးကို ကျွန်တော်
အမြဲတမ်းစိုးရိမ်နေရတယ်'

ကားမှူး လမ်းမကြီး၏ တစ်ဘက်ထိပ်သို့ ရောက်ကားနီး

ဖြစ်သည်။ ပွဲတော်တစ်ခုသို့ သွားနေသည့်လူအုပ်အား ကျော်
ဖြတ်လေသည်။

'ဪ... ခင်ဗျားလေယာဉ်ဘယ်နေ့ ရောက်မှာလဲ မှူးရေး
မှူးရေးက ဘို့(စ) အား ကြည့်လိုက်သည်။

'ကျွန်တော်ဟာ အရူးတစ်ယောက်လို လျှောက်လုပ်နေ
တယ်လို့ ခင်ဗျားပြောဆိုနေတာပဲ ကျွန်တော်အရူး လုပ်ခံ
နေရတယ်လို့ ထင်ရင် မှားမှန်း ခင်ဗျားဆီလိမ့်မယ်'

ကျွန်တော် သဘောမပေါက်ဘူး'

'ဒီ... ရာဘို့ ကျွန်တော် နောက်က လေယာဉ်ပျံကိုလာ
အောင် လုပ်မယ်လို့ ထင်သလားဗျ'

'အဓိပ္ပါယ်မရှိဘာတွေ မခံပြောစမ်းနဲ့'

'ခင်ဗျားတို့သာ အဓိပ္ပါယ်မဲ့ နေတာ'

'ဒီမှာမှူးရေး ကျွန်တော် အချည်အချင်းကို စပ် သပ်ဖို့ လို
တယ်လို့ ထင်နေသလား ခင်ဗျားအဖမ်းခံရင် မိ ကြည့်
သေ'

'အေး... ဒါဆိုရင် ခင်ဗျားတို့ လိုချင်တာကောရမလား'

'အဲဒီတော့ ကျွန်တော်တို့ကကော ဘာဆုံးရှုံးစရာရှိမလဲ
ဗျာ အားကားရလောက်တဲ့ လုံခြုံရေး တပ်ဖွဲ့ဝင်တွေရှိတယ်
ခင်ဗျာကို (၄၇) နာရီအတွင်း အိန္ဒိယပြန်ပို့ ပစ်နိုင်တယ်'

'ခင်ဗျားအတွက်လဲ အခြေအနေကောင်းမှာ မဟုတ်
ဘော့ဘူးပေါ့ ဘို့(စ)ရယ် အစီအစဉ်တွေကို ကျွန်တော်အဖျက်
ပျက်လို ရတယ် ဒီကိစ္စမှာ ရောက်မလာတော့ဘူး'

ကားမှာ ဘရိတ်သံတကျ ကျီကျီနှင့် ရပ်သွားသည်။ သူတို့

၉၂ ဇင်မောင်မောင်ထက်(မြန်မာမြန်)

မှာ လမ်းကျဉ်းကလေးတစ်ခုထဲသို့ ရောက်နေသည်။ မူရေးက ရှေ့သို့လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ရှေ့တွင် နွားလှည်းတစ်စီးခံနေသည်။ ရှောင်စရာနေရာမရှိ။ ကားက နောက်ပြန်ဆုတ်ရန်ပြုသည်။ မူရေးက ကားတံခါးကို ဖွင့်လိုက်သည်။

‘ခေတ္တမန်ချက် ထွက်ဖို့ ကြိုးစား ဘာဟာအများပြုဖြစ်လာလိမ့်မယ် မစွဲဘာမူရေး’

ကားထဲမှ မူရေးဆင်းချိန်ဝယ် ကားသမားဘေးမှ လူတစ်ယောက်ဆင်းရန် ပြောသည်။ ဘို့(စ)က အင်ဒီဘာသာ စကားဖြင့် ပြောလိုက်မှ ပြန်ထိုင်သည်။

‘ခင်ဗျားကို ကျန်းတတ်လာတွေ့ရဦးမယ် မူရေး’

မူရေးက ကားတံခါးကိုဆွဲပိတ်ပြီး လမ်းကျဉ်းလေးထဲမှ ထွက်ခဲ့သည်။ ပထမခေတ္တသည့်လမ်းကို ချိုးကွေ့သည်။ ဘာသာရေး ပဲ့ဘင်ပဲ့ဆင်နဲ့နေသည့် လူအုပ်ကိုတွေ့ရသည်။ သူက ပဲ့ကြည့်ပရိသတ်များကြားမှ တိုးဝှေ့ထွက်သည်။

ဘို့(စ)သည် ခါလီနှင့် အဆက်အသွယ်ရှိသလားဟု တွေးမိသည်။ ဖြစ်နိုင်သည်။ မဖြစ်ပါစေနှင့်ဟု ဆုတောင်းရသည်။ ပျော့ပျောင်းသည့်အသွင်ဟာသံစကားများနောက်ဝယ် ဘို့(စ)မှာ လင်းတ တစ်ကောင်သာ ဖြစ်သည်။

လမ်းမှာ လူသံများအပြင် စက်ဘီးခေါင်းလောင်းသံများဖြင့် ဆူညံလျက်ရှိသည်။ ပန်းရောင် အုတ်သား သစ်သားလသာဆောင်အောက်ဝယ် စပါးအိတ်လေးများ ချိတ်ဆွဲထားသည်။ ကုန်စုံဆိုင်လေးများ ရှိနေသည်။

ပုသင်းစိမ်းစိမ်းများ အတန်းလိုက်အပေါ်ဝယ် နီပေါနီ

လုပ် ငှက်ပျော့ခိုင် ဆိုသော ဆိုင်းဘုတ်ကလည်း ရှိသေးသည်။ ဆိုနောက် တိုးဆိုင်၏ အပေါက်ဝဝယ် အက်(စ)တယ်လီပင်ဆာအား တွေ့လိုက်ရသည်။

သူ့က လည်ဟိုက်အဖြူရောင်ဝတ်စုံ၊ အဖြူရောင် လည်ရှည် ခြေပုံအစိမ်းရောင် ခေါင်းစည်းတို့ကို ဝတ်ဆင်ထားသည်။ သူ့အနီးသို့ မူရေးရောက်သွားချိန်ဝယ် လှည့်ကြည့်၍ တွေ့လိုက်သည်။

‘ဟယ်လို’

သူမက ပြုံး၍နှုတ်ဆက်သည်။ မိတ်ကပ် အတော်များများ ခြိမ်းထားသည်ဟု သူက ထင်မိသည်။

မူရေးကလည်း နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။ သူမက ဆိုင်အတွင်း ဆက် လှမ်းကြည့်သည့်ထို့နောက် တစ်စုံတစ်ခုကို မသေချာ နှိပ်ဖြင့် စောက်သို့ ငုံ့ကြည့်ပြန်သည်။ ဆိုင်အတွင်းဘက်ဝယ် ဆက်ယောက်ယောက်ကို မူရေးလှမ်းမြင်ရသည်။ မူးယစ်ဆေးဝါး သာဝယ်သလောဟု ထင်မိသည်။ သို့သော် သူမက ဆက်မနေ

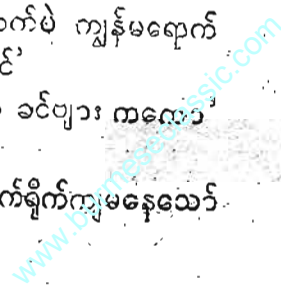
‘ဒီလောက် ဝေးတဲ့ အပြင်စာစစ်နေရာမှာ တွေ့ရတာ အံ့ဩဆွဲပဲဗျ’

ဟုတ်တယ် မြို့ထဲကို ခြောက်ကြိမ်လောက်ပဲ ကျွန်မရောက်တာ၊ ခြောက်လမှာ ခြေစက်ကြိမ်ပေါ့ရှင်’

‘ဪ...ကျွန်တော် ဟိုတယ်ပြန်မလို့ပဲ ခင်ဗျား ကလေး’

‘ဟိုတယ်ပဲ ပြန်မှာပဲ’

လမ်းမပေါ်သို့ နေရောင်ခြည်က တိုက်ရိုက်ကျမနေသော်

လည်း အဖင်းရောင်အောက်ဝယ် သူမ၏ အသားအရောင်
ပျော့တော့လှသည်။ သူမ ကြိုက်သည့် သူမ ဝတ်စုံကလည်း ပြာ
လျော်သော သူမ၏လက်မောင်းကလေးကို ပိုသေးအောင်
ဟပြနေသည်။

ဆိုင်တံခါးဝဘွင်-တုန့်ဆုတ်ဆုတ်ဖြစ်ခဲ့သော သူမမှာ ကိုယ်
ကိုယ်ကို ယုံကြည်စိတ် ပြန်ရပုံရှိသည်။ လက်ဆွဲအိတ်ကလေး
လမ်းရင်း မှုးရမ်းနှင့်အတူ လိုက်ပါလာသည်။

ခင်ဗျားက မုန့်ဘိုင်းစနေတဲ့ ကုန်းပတ်ပေါ်က မခွာ
သောလည်း ခုလို တွေ့တုန်း ကြုံတုန်း ပျော်ပွဲလေးတစ်ခု လှ
ပေးပို့လိုတယ်ဗျ

သူမက ရယ်လိုက်သည်။

နယူးအော်လင်းတို့ ပါရီတို့ဆိုရင်တော့ ဆိုင်တစ်ဆိုင်
ပြီး ရှန်ပီနီ ဘောက်ရိုရကယ်၊ ခုဒီမှာကော ရှန်ပီနီ ရှိရဲ့လား
မဆိုဘူး...ဆိုင်တွေမှာ ရှန်ပီနီရခဲတယ်

မူရေးက သူမအား ကြည့်လိုက်သည်။ သူမ ဇင်ဝေဝေ
ဖြစ်မှုကို တွေ့မိသည်။

ရှင် ပါရီကို ရောက်ဖူးသလား

ပျောက်ဖူးပါတယ်

ပါရီကို ရောက်ဖူးချင်လိုက်တာ၊ အဘော်ပျော်စရာကောင်း
သလားဟင်

အင်း...အမြင်က ပျော်စရာကောင်းသလောက် နေပို့
လွယ်ဘူး၊ အထီးကျန်လာနိုင်တယ်

သန့်...ပါရီက ပျော်စရာပါ

ခင်ဗျား အကြိုက်လိုက်ပြောအောင် မလုပ်စမ်းပါနဲ့ဗျာ
သူတို့က အတန်ကြာမျှ စကားမပြောဘဲ ဆက်လျှောက်ကြ
၏။

ဒီမြို့မှာ ခင်ဗျား အဖြစ်လို့ နေတာလဲ

သူမက ခေါင်းသာ ခါးပြသည်။ ပါးစပ်မှ အပြေမပေး
ဒီနေရာမှာ ခင်ဗျားရဲ့ အိမ်ဖာလို့ သေခံက ဖြစ်စေတာ

ဟင်

ရှင်က ခက်ခဲတဲ့ မေးခွန်းတွေ မေးနေတာကိုး

သူတို့ လမ်းထိပ်သို့ ရောက်လာကြသည်။ ၎င်းတို့ရှေ့ဝယ်
ကျောက်ကုန်းကြီး တစ်ကျောင်းက ရှိနေသည်။ အမိုး

ထဲ ပြန်ကျား ချုံပုံတလေးမျှ ပေါက်နေသည်။ အုတ်
ကောက်အချို့ ကျိပ် နေသလို အလှဆင်ထားသော အင်္ဂတေ

တစ်ရာ ချို့မှာလည်း ပျက်စီးလျက်ရှိသည်။

ဂါနပ်(ချ်)အုတ်ရုပ်ထူ ခေ့ သို့ ရောက်လာသည်။ သူမက
အနံ့ ပြန်လှည့်၍ ကျောင်းစောင့်ထံ သွားသည်။ အိတ်ထဲမှ

အကြွအစစ်ကို ထုတ်ပေးသည်။ ရုပ်တု၏ခံဘေးခေါင်းလောင်း
ထိုးတံကို ယူသည်။ ခေါင်းလောင်းကို ထိုးလိုက်သည်။

နောက် မူရေးဘက်သို့ လှည့်သည်။

ရှင်လဲ ခေါင်းလောင်းထိုးမှ ကောင်းမယ်
တာဖြစ်လို့လဲ

လုပ်မှာသာ လုပ်စမ်းပါရှင်

သူက နောက်ပြန်ဆုတ်ပြီး ပိုက်ဆံနှိုက်ကာ ကျောင်းစောင့်
ပေးသည်။ ခေါင်းလောင်းကို ထိုးလိုက်သည်။

‘ဘာ အဓိပ္ပာယ်လဲဗျာ’

‘ဝါနက်()ကို ရှင် ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ပြောဖို့
တာပဲ သူက စောင့်ရှောက်သူပါ’

သူတို့က လျှောက်ကြည့်ကြသည်။ ကျောင်း၏ ခေါင်း
ကို ထောက်ထားသည့် တန်ကူအကွေးများကို မော့ကြည့်လိုက်
သည်။ တန်ကူတိုင် အခြေတိုင်းဝယ်ပုံများ တွေ့ရသည်
လိင်ဆက်ဆံနေပုံများဖြစ်သည်။

နှုတ်ခမ်းမွှေးနှင့် ပန်းဆိုးပုံ ဦးထုပ်ဆောင်းထားသူ၊
ကောင် သေးသေး၊ တစ်ယောက်က မူရေးအား ပြုံး၍ ကြည့်
နေသည်။

‘အဲဒီ ပုံတွေက ဘာ သဘောလဲ ဆရာကြီး’

မူရေး၏ အမေးကို ထိုသူက ပရုံးတန်းပြပြီး၊ ပို၍ ပြော
လာသည်။ ထိုသူက ထွက်သွားပြီး၊ အခြား လူတစ်ယောက်
ခေါ်လာသည်။ နောက်လူက နှုတ်ဆက်သည်။

‘ဟယ်လို... အင်္ဂလိပ် စကားတတ်သလား၊ ဒီပုံတွေက
ဟို ရှေးရှေးတုန်းကတည်းကပဲ’

‘နေပါဦးဗျာ၊ ဘာဖြစ်လို့ ဘုရားကျောင်းမှာမှ ထား
ဆယ်’

‘မိုးကြိုး နတ်သမီးကြောင့်ပဲ၊ သူက အပျိုစင်လေ၊ မိုးကြိုး
စစ်လိုက်တဲ့အခါ၊ သူက ကမ္ဘာမြေပေါ် ဆင်းလာတယ်
မျက်လုံးပင်လာတယ်... ယောက်ျား မိန်းမတွေရဲ့ လိင်ကိစ္စ
တွေကို ကြိမ်ဖန်များစွာ တွေ့ရတယ်... ဒါနဲ့ သူလည်း ထား

ပြေးတော့တာပဲ... အဲဒီတော့ ဘုရားကျောင်းက အန္တရာယ်
ရှိတော့ဘူး၊ မိုးကြိုး ပစ်မခံရတော့ဘူး’

‘အင်း... ဖြေရှင်းချက်ကောင်း တစ်ခုပဲ’

မူရေးက ပြုံးလိုက်သည်။ အက်(စ) တယ်လီအား ချက်
ချင်း သတိရလာသည်။ အဝေးသို့ ထွက်သွားနေသည့် သူမ
အား ကိုက်ငါးဆယ်မျှ အကွာတွင် တွေ့ရသည်။

‘အက်(စ)တယ်လီ’

အော်ခေါ်သံကြောင့်၊ သူမက ချောက်နဲ့ လှည့်ကြည့်သည်။

ကော်ကလေး ဝဲကနဲ ဖြစ်သွားသည်ကို တွေ့ရသည်။ မူရေး

ကို မြင်၍ စိတ်သက်သာရာ ရသွားပုံရှိသည်။

‘ရှင်ကို လိုက်ရှာနေတာ၊ ရှင် ပျောက်သွားလို့’

မူရေး ရောက်လာသည့် အခါ၊ သူမက ပြောသည်။

‘ခင်ဗျား တစ်ခုခု သောက်ဦးမလား’

‘အင်း’

သူမက ဖြေပြီး ရယ်လိုက်သည်။ ဘုရားကျောင်းကို ကျွေ

ပတ်သွားပြီးနောက်၊ သူမ၏ မျက်နှာရိပ်က ပြောင်းလဲသွား

သည်ကို မူရေး တွေ့ရသည်။ ရှေ့ရှိ ကျောက်ရုပ်မည်းကြီး

တစ်ခုအား ကြည့်မိသည်။ သွပ်မိုးအောက်ရှိ၊ လက်ခြောက်

ဘက်ပါ မျက်နှာနှင့် ကိုယ်မည်းနေသော နတ်ရုပ် တစ်ရုပ်

ဖြစ်သည်။

လူဦးခွံများနှင့် ပြုလုပ်ထားသည့် အဝါရောင် ဆူဖူကို

ဆောင်းထားသည်။ လည်ပင်းတွင် လူခေါင်းများကို ကြိုးသီ

ထားသည်။ နောက်ခံ အနီနှင့် ဆေးတို့မှာ သူတံထား

ဆည့်က လတ်လတ်ဆတ်ဆတ်ပင် ရှိသေးသည်။ လက်များတွင် ခေးရှည်များ၊ ဆူးသုံးခုပါ မှိုန်းဘစ်ခချောင်း၊ လူခေါင်းများကို ကိုင်ထားသည်။ အလောင်း တစ်လောင်းကိုလည်း ခြေထောက်နှင့် နင်းလျက်ရှိသည်။

‘ဒီအရုပ်က ဘာလဟင်’

‘ဘဟ အီရက်... သေမင်းနတ်ဘုရား ခိုလာဘဟအီရက်ပါ’

ရုပ်တုရှေ့ဝယ်၊ လူနစ်ယောက် သုံးယောက်ရှိသည်။ တစ်ဦးမှာ ပန်းများ ဆည့်ထားသည့် ကြေးလင်ပန်းကို ကိုင်ထားသော အမျိုးသမီး တစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ အက်(စ)တယ်လီက ထိုမြင်ကွင်းကို မျက်စေ့လွဲ၍ ဆက်လျှောက်သွားသည်။

အမျိုးသမီးသည်၊ သေမင်းနတ်ဘုရားကို အဘယ်ကြောင့် ပန်းဆက်သနည်း။ သူ့တွေ အဘယ်ကြောင့် လာပူဇော်ကြသနည်း။ ထိုမေခွန်းများကို သူက မေးချင်သော်လည်း သူမက တွေ့မြင်လျှင် မရှိသည်မှာ ထင်ရှား၍ မေးဖြစ်တော့

ကျောင်းကွက်လပ်ထိပ်တွင်၊ အငှါကား တစ်စီးကို တွေ့လိုက်သော်လည်း လူပါလာသည်။ သူတို့က ဆက်လျှောက်သည်။ မိုးသားများ တက်လာပြီး၊ မိုးတစ်စက်နီနစ်စက်ကျလာသည်။

‘ဟောဟိုမှာ မိုးခိုရအောင်’

မူရေးက ပြောပြီး ဝင်ပေါင် ကြိုလမ်း အဖိုးတန်းဆောက်သို့ ဝင်ကြသည်။ သူမက ပတ်ဝန်းကျင်သို့ လှည့်ကြည့်သည်။

ဒါကုမ္ပဏီရီဂါယ... ကုမ္ပဏီရီဂါ အိမ်တော်ပေါ့’ သူမက ပြောပြသည်။

၎င်းတို့မှာ အဖြူနှင့် အမည်းရောင် အိမ်ကြီးတစ်လုံး၏ ခေါင်မိုး အမြင့်ကြီးအောက်တွင် ရောက်နေခြင်း ဖြစ်သည်။ ပြင်ဆင်ရန် အလွန် လိုအပ်သော နေရာတစ်ခုသာဖြစ်သည်။

မိုးတိတ်သွားပြီးနောက်၊ သူတို့က လမ်းမကြီးဆီသို့ လျှောက်ခဲ့သည်။ လမ်းတွင် မည်သည့် ဆိုင်မှ ရှန်ပီနိုကို မတွေ့ရ။ ရှင်အရက်ကိုသာ ဝယ်၍ ဟိုတယ်သို့ ပြန်လာခဲ့ကြသည်။ အခန်းသို့ ရောက်သည်နှင့် သူမက ဓာတ်စက်ကို ဖွင့်တော့သည်။

မူရေးက ဂျင်တိုင့် သည်။ သူမက ခေါင်းစည်းကို ဖြုတ်၍ ဆံပင်ကို လက်ချောင်းများဖြင့် ထိုးကာ ဖွလိုက်သည်။ သူမဆီသို့ လျှောက်သွားပြီး၊ ဖန်ခွက်များကို စားပွဲပေါ်၌ တင်သည်။

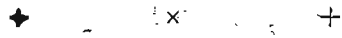
‘ဒီသီချင်းက ခင်ဗျားအတွက် သိပ်ကြိုက်စရာ ဖြစ်နေသလား’

‘ဒီသီချင်းနဲ့ ကျွန်မနေခဲ့ရတာ အေးတက်ကြ ခဲ့တယ်’ သူမက သူ့အား ကျောခိုင်းလိုက်ပြီးမှ၊ ပြန်လှည့်ကြည့်သည်။

‘အခါကောင်း တစ်ရပ်ဟာ ရဖို့ ခက်ခဲတယ်ဆိုတာ ရှင်ခင်ပါတယ်လေ’

သူက သူမအား ကြည့်လိုက်သည်။ အပြင်ဘက် ခေါင်မိုးပေါ်ဝယ် ကျီးတစ်ကောင်က သာနေသည်။ မူရေးက သူမ၏ ဗျက်နှာလေးကို ဆွဲမော့ပြီး နမ်းလိုက်သည်။ သူမက လက်

ကလေး နှစ်ဘက်ကို ဘေးချ၍ မျက်နှာလေးကို ထိုးပေးထားသည်။ ထို့နောက် မူရေးအား ဖက်ထားလိုက်သည်။

ညဘက် သူနိုးလာစဉ် သူမက ဆူအား ဖက်ထားဆဲဖြစ်သည်။ အပြင်ဘက် လေတိုက်သံထဲဝယ် အသံတစ်သံကိုကြားရသည်။ မူရေးက သူ့အိမ်အား မနိုးစေဘဲ ဖယ်ကာ ကုတင်ပေါ်မှ ဆင်းသည်။

မည်သည့်အသံမှန်း သူမသိ၊ မက်တတ်ရပ်ရင်းပွင့်ထားသည့် တချက်ကပ်များမှအရိပ်နှင့် အလင်းရောင် မှိန်ပျံ့ထွက်သော ကြည့်နေမိသည်။

သူက အခန်းကိုဖြတ်၍ မီးအိမ်လေးတစ်လုံးကို မှန်တင်ခဲဘေး ကြမ်းပြင်ပေါ်ချကာ ခလုတ်ပွင့်လိုက်သည်။ မီးရောင်က မှိန်လှသည်။ သူက အဝတ်အစားကိုဝတ်၍ သူမ အိပ်နေပုံကို ကြည့်သည်။

သူမမှာ ညက အတိတ်သို့ တစ်ကြိမ် ပြန်ရောက်သွားပုံဖြစ်သည်။ ဖြစ်နိုင်စရာ မရှိသော ထူးဆန်းသော ထိုင်းတာသား

စကားတစ်မျိုးကို ခပ်တိုးထိုးပြောနေခဲ့သည်။ သူက မီးကိုပိတ်၍ အပြင်သို့ ထွက်ခဲ့သည်။

အဝေးမှ နာရီထိုးသံက လွင့်ပျံ့လာသည်။ သုံးနာရီထိုးပြီဖြစ်သည်။ အသံက ပီသလှသည်။ သူ့ရင်းလာသည့် သံလှေခါးက တကျွဲကျွဲမြည်သံ တိုးတိုးထွက်ပေါ်နေသည်။ သူ့အခန်းသွားရာ စကြိုလမ်းအရောက်ဝယ် အရိပ်ထဲ၌ လူတစ်ယောက် ရပ်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

ထိုသူက အရိပ်ထဲမှ ထွက်လာသည်။ ခါလီဖြစ်သည်။ ခါလီမှာ ကုတ်အင်္ကျီအိတ်များထဲ ဝယ် လက်ကိန်းကိုင်ထားသည်။ ချမ်းစနေပုံရသည်။

‘ခါလီ...ဘာကိစ္စလဲ’
‘ခင်ဗျားကို စောင့်နေရတာ ကြာလှပြီ’
‘စောင့်နေတာ...ဟုတ်လား... အထဲလာလေ’

မူရေးက ပန်းအိုးထဲ၌ လက်(စ)မင်း ထားခဲ့သော သေတ္တာကိုရှာ၍ တံခါးကို ပွင့်သည်။ ခါလီက ဝင်လာသည်။ မူရေးက မီးကို ပွင့်သည်။ ခါလီမှာ ကိုယ်ကိုကြုံ၍ လက်နှစ်ဖက်ကို ပွတ်နေသည်။ သူ့တွင် ချီးထုပ်မပါ။ အညှို့ရောင် အပေါ်အင်္ကျီအဖောက်၊ အဖြူရောင် တောင်းဘီရှည်နှင့် ရှုပ်အင်္ကျီကို လည်စည်းမပါဘဲ ဝတ်ထားသည်။

‘ဘာကတွက် ခင်ဗျား လာစောင့်နေတာလဲ၊ ကျွန်တော် အခန်း တာဝန်ကျတော့ ခင်ဗျားကို တွေ့သွားပြီထင်တယ်’
‘ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ သူ့ကို ကျွန်တော် သိပါတယ်၊ ကျွန်တော်

၁၁၂ စင်မောင်မောင်ထက် (မြန်မာပြန်)

စောင့်နေတာ နာရီအတော်ကြာပြီ၊ မိုးမချုပ်ခင်ကတည်းကပဲ

‘ဆောရီပဲဗျား၊ ဘာတွေဖြစ်လို့သိခါလ’
မူးရားက စီးကရက်မှုကို လှမ်းစေပေးသည်။
‘လေယာဉ်လာနေပြီဆိုတဲ့ သတင်းရောက်လာဖူး’
ခါလက ပြောရင်း စီးကရက်တစ်လိပ်ကို လှမ်းယူသည်။
‘ဘယ်အချိန် ရောက်မှာလဲ’
‘ခြောက်နာရီ၊ ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် စောင့်နေတခဲ၊
ပထမခင်ဗျားဆီ ဖုန်းဆက်ပြီး မှာထားတယ်၊ နောက် ကျွန်
တော် လိုက်လာတာပဲ၊ ခင်ဗျားက ရှိမနေဘူး’

‘ခြောက်နာရီဆိုတော့ မိုးလင်းနေပြီ’
မူးရားက ရပ်ရင်း စဉ်းစားနေမိသည်။ ခါလ၏ စီးကရက်
ကို မီးညှိုးပြီး သူ့စီးကရက်ကို မီးညှိုးသည်။ စီးကရက်
ကို ခပ်ပြင်းပြင်း ရှိုက်လိုက်သည်။
‘ထိုင်ဗျ’
မူးရားက ဝိစကီကို သွားဌဲသည်။ ခါလက တစ်ကျိက်
သောက်လိုက်သည်။

‘ဘယ်သူ့ဆီက သတင်းက ရောက်လာတာလဲ’
‘ရန်ကုန်က ဖာဆီယာဆီကပဲ၊ ပုံမှန် ဆက်သွယ်ရေးလမ်း
ကြောင်းက ပို့တာပေါ့၊ လေယာဉ်ကရန်ကုန်က ထွက်သွားပြီး
ခေတ္တမန့်ခွဲနဲ့ ခြောက်နာရီရောက်ဖူး၊ သေတ္တာခြောက်လုံးပါ
လာတယ်’

‘ခြောက်သေတ္တာဆိုတော့ ကောင်းတာပေါ့၊ လေယာဉ်မှူး
က ဘယ်သူလဲ၊ ပြောသေးသလား’
‘ဆေရီဆိုတာ... ဆောရီးကီး ဆိုလာပဲ’
ခါလမှာ အမည်ကို အသံထွက်ရခက်နေသည်။
‘ဆိုရကစတီးပေါ့၊ ပိုလန် လူမျိုးလေ၊ လူတော်ပဲ’
‘ဒီလူကို ကျွန်တော်သိဘူး’
‘သိပါတယ်၊ သူက တခြားနာမည်သုံးခဲလို့ မသိတာပဲဖြစ်
မယ်’

နှစ်ယောက်သားမှာ စကားပြတ်သွားသည်။ အခန်းထဲ
ဝယ် မီးလုံးလေး တစ်လုံးသာ ရှိသည်။ ခါလက ကုလား
ထိုင်ပေါ်ဝယ် မသက်မသာထိုင်ရင်း ‘မိန်းကလေးဆန်သော
ပါးစပ်ကလေးဖြင့် ဝိစကီကိုသာ ညှော် က်နေသည်။

‘ခင်ဗျား ဘာဖြစ်နေသလဲ ခါလ’ စိတ်တုမငြိမ်ဘူးလား’
ခါလက ပုခုံးကို ထုနဲ့သည်။ တစ်ခုခုကို ပြောလိုဟန် ရှိ
သော်လည်း အကြည့်ကို လှဲစားသည်။

‘လေဆိပ်ကလူတွေနဲ့ စိစဉ်မြီးဖြုတ်လား’
‘ပြီးပြီ... လေဆိပ်မှာ ဘာပြဿနာမှ မရှိဘူး၊ အားလုံး
ဆိုးကပဲ၊ တစ်ခုခုဖြစ်ရင် ကားမောင်းတဲ့လူကိုသာ ပြောလိုက်
စိစဉ်မြီးသွားလိမ့်မယ်’

‘သွားဖို့လာဖို့ကော စီစဉ်ပြီးပြီလား’
‘ပြီပြီ၊ ဂျစ်ကားဝင်စီး စိစဉ်ဆားတယ်၊ ကားသမားက
မစွတာရှင်ဘားနဲ့ တွဲပူးတယ်’
‘သူ့ကိုယ်သူ ဘယ်သူ ဘယ်ကလို့ ပြောသေးသလား’

‘ပြောပါတယ်၊ နာမည်က အမားတဲ့၊ ခင်ဗျားကို အမား
မာကာမိလို့ ပြောလိမ့်မယ်၊ လူကောင်းတစ်ယောက်ပဲ’

မူရေးက စီးကရက်ကိုဖွားသည်။ ထိုနောက် သူ့အတွက်
အရက်တစ်ခွက်သွားခဲ့သည်။

ကျွန်တော်ကို နှစ်နာရီအတွင်း လာခေါ်ဖို့ပြောလိုက်
ဗျာ ရုပ်ရှင်ရုံဘေးနားမှာဆုံမယ် ဒါဆိုယင် ငါ့နာရီကျော်
လောက်ဆိုမိကြမယ်’

ခါလီက အရက်ကိုမော့ချိုလိုက်ပြီးမှ ခေါင်းညိတ်သည်။

မူရေးက အတွင်းအိတ်ထဲမှ ငွေစက္ကူတစ်ထပ်ကို ဆွဲထုတ်
သည်။ ငွေအချို့ကိုယူသည်။

ကျွန်တော်တို့ လေယာဉ်ဆွက်သွားပြီးလို့ ကားသမားက
လာပြောတဲ့အခါ လူတစ်ယောက်ကိုလွတ်ပြီး ဟိုဘယ်အခန်း
ခလားရှင်းပါစေ ဒီအတွက် လူကောင်းကော့ရှိုရှဲလား ကျွန်
တော်ဟာ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်ဘဝနဲ့ လေဆိပ်မှာတွေ့
ပြီး ကလက္ကတ္တား လိုက်သွားတယ်လို့ ပြောခိုင်း’

‘ကျွန်တော်က နည်းနည်းမှူးနေတော့ စိတ်ကူးရသလို
ကောက်ကောင်က လိုက်သွားတာပဲလို့ ဟုတ်ပြီလား...
ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်လုံး မှူးနေတယ်ပေါ့ဗျာ ကလက္က
တ္တားကနေ ကျွန်တော်ကငွေရှင်းပြီး သေတ္တာလာယူခိုင်းတယ်
ပေါ့ အမေရိကန်တွေဟာဒီလိုပဲ ဘာညာဆိုပြီး ရယ်ဆူလုပ်
ပေါ့ဗျာ’

ခါလီက ခေါင်းညိတ်သည်။ မူရေးပေးသည့် ပိုက်ဆံအား
ခါးပတ်အောက်ရှိ အိတ်ထဲသို့ ထည့်လိုက်သည်။

‘လေဆိပ်ဘယ်နေရာမှာ စောင့်ရမယ်ဆိုတာ အဲဒီအမား
ဆိုလို့လူသိသလား’

‘သိပါတယ်... သူပြုပါလိမ့်မယ် မသုံးတော့တဲ့ ဆောက်လုပ်
ရေးဂျီဒေါင်းဟောင်းတစ်လုံးပဲ ခင်ဗျားက အဲဒီမှာစောင့်ရမယ်
နောက်ခတ်ဆီထည့်ဖို့ ခတ်ဆီဘင်ဇာကို သူသွားခေါ်
မယ် ခတ်ဆီဘင်ကားကလူကို ငွေငါးရာ ပေးလိုက်ပါ’

မူရေးက အခန်းထဲဝယ် လမ်းလျှောက်နေသည်။

‘ကြည့်ရတာတော့ အားလုံး အဆင်ချောနေပုံပဲ တခြား
အဖွဲ့မိဘာဘာရှိသေးသလဲ ခါလီ’

‘ကားသမားကိုလဲ နည်းနည်းပါးပါး ပေးရလိမ့်မယ်’

‘ပေးမှာပေါ့... တခြားဘာရှိသေးသလဲ’

‘မစ္စတာရှင်ဘာကို လောလောဆယ်ရှောင်နေဖို့ ပြောလိုက်
ဗျာ’

‘ရှောင်နေဖို့ဟုတ်လား’

‘ဟုတ်စာယ်... သတင်းကိုပေးလိုက်ဖို့ပဲ ကျွန်တော်ပြောနေ
တာပေါ့ မစ္စတာမူရေး အခြေအနေက တော်တော်ဆိုးနေတယ်
နဲ့ ယခုထပ်ဖွဲ့ဟာ တစ်ယောက်ယောက်ကို ဖမ်းလိမ့်မယ်’

မူရေးက ပိုက်ဆံကိုထုတ်ကာ၊ အရွက်ကြီးများကို သီးသန့်
သည်။ ရေတွက်ကြည့်သည်။

‘ကျွန်တော်ပြောတာကို ပြောပေးမယ် မဟုတ်သား မစ္စ
တာမူရေး’

‘ဘာကိုလဲ... ဪ... ပြောပေးမှာပေါ့’

မူရေးက ခါလီအား ငွေပေးလိုက်သည်။

ခင်ဗျားက တစ်ခုကပ် ကော်မရှင်ခန့် တစ်ဝက်ပေါ့ ကျွန်တော်ပြောခဲ့မိပြီ
တစ်ယောက်ကို ကျွန်တော်မသွားခင် ကားသမားကို ပေးမယ်

မယ် သူကခင်ဗျားကို ပေးလိမ့်မယ်

ခါလီက ဖန်ခွက်ကို စားပွဲပေါ်ထင်၍ ထရပ်သည့်

ဒီကိစ္စအဆုံးသတ်ခါနီးတိုင်း ကျွန်တော် နေ့လို့ စင်စစ်
မကောင်းဘူးဗျာ

ခင်ဗျားအချိန်မရွေး အနားယူလို့ရတယ်ပဲ ဒီအလုပ်
မနားနိုင်သေးဘူးလား

ခါလီက ဖျတ်ကနဲကြည့်လိုက်သည်။

ကျွန်တော် မနားနိုင်သေးဘူးဆိုတာ ခင်ဗျားသိပါတယ်
မစွတာမူရေး ကျွန်တော်က ဆင်းရဲပါတယ်

ခင်ဗျားအတွက် အပန်းဖြေခရီးတင်ခဲ့တာ လိုနေပြီထင်
တယ် ကလက္ကတ္တူး သွားပြီး ပင်လယ်ခလေးလေး ဘာတွေ
သွားရပါလား

မစွတာမူရေး ကျွန်တော်တစ်ခုခေတ် ပြောချင်ပါတယ်
ဒီက အလုပ်သမားတစ်ယောက်ဟာ ငါ့နို့ယူနိုင်ငံက အထူး

သမားတစ်ယောက်ထက်ကို ဝင်ငွေနည်းလှပါတယ် အစိုးရ
ငါးနှစ်စီမံကိန်းချထားတယ် အမျိုးသားဝင်ငွေကို တစ်

တစ်ယောက်ကို ဒေါ်လာ (၅၃) ဒေါ်လာအထိ မြှင့်တင်နိုင်
ပျော်လင့်ထားပါတယ်ဗျာ

ကဲ...ခင်ဗျား မသွားခင် ထပ်သောက်ဦးမလား ခင်ဗျား
ကို ဖုလင်းပေးထားခဲ့ပါ့မယ်

ကျေးဇူးပဲမစွတာမူရေး ဝီစကီသောက်လိုတဲ့ စိတ်ချည်း

ပေါက်ကရစကားတွေ ကျွန်တော်ပြောခဲ့မိပြီ
ခင်ဗျားက လူ့ကောင်း တစ်ယောက်ပဲခါလီ ဆွဲဟာ

ဗျားဇနီး ကို စိတ်ချမ်းသာစေဖို့ ပျော်လင့်ပါတယ်

ခါလီက ရုတ်ခြည်းမင် လေးလံ၍ မောပန်းနှမ်းနယ်သွား
သည်။

ကျေးဇူးတင်ပါသည် မစွတာမူရေး
နှစ်ယောက်သား လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ကြသည်။

ခင်ဗျားခွဲကစသ တွေလည်း ပျော်ရွှင်ကြပါစေလို့ ပျော်
ပါတယ်ဗျာ

တုတ်ကဲ့...ခင်ဗျားကသေးတွေကိုလည်း စောင့်ရှောက်ပါ
ဇာမူရေး

သေချာတာပေါ့... ကလေးမချုပ်တော့ ကျွန်တော်
စားရဦးမယ်

ခါလီက သားပြင်းချလိုက်သည်။
ဟုတ်သယ်... အဲဒါ အကောင်းဆုံးပဲ ဖြစ်မယ်

အဲဒါပဲ အရောက်ပေါ့ ခါလီက နောက်သို့ ပြန်လှည့်
သည်။

တစ်ခုခု ဖြစ်ရင် ကားသမားကို ခင်ဗျား စိတ်ချလို့ရပါ
မစွတာမူရေး

အေးပါဗျာ
ခါလီ သွက်သွားပြီးနောက်၊ မူရေးက စီးကရက် တစ်

ခု မီးညှိသည်။ မီးခြစ်အား နှိပ်မြောက်လိုက် ဖန် လိုက် လုပ်

၁၀၈ ဇင်မောင်မောင်ထက် (မြန်မာပြန်)

ကာ စဉ်းစားနေသည်။ မိမိတို့ အခက်ကြုံနေရပုံ မြင်ရုံကြောင်း၊ ခါလီ သိခဲ့လှသလား။ ခါလီ နောက်သို့ ဘို့ () လိုက်နိုက်သည်။ ခါလီကို သတိထားနေရန် ကားသမား သတိပေးလိုက်ရမည်။

သူက လသာဆောင်သို့ ထွက်ရပ်သည်။ အပြင်ဘက် အေးလှသည်။ တိမ်ထူလှသည်။ လေက တောင်များကို ခတ်လျက်ရှိသည်။ အောက်ဘက်တွင် သစ်ပင်များ ယမ်းနေသည်။ ကားတစ်စီးက ကင်း(စ) ဝေးလမ်း များနှင့် တော်ဝင် နန်းတော်ကို ဖြတ်သွားနေသည်။ စောစော ဝေယျာဉ်ပုံနှင့် ခရီးသွားရန် မကောင်းအချိန်ဟု တွေးမိသည်။ လေယာဉ်ပေါ်မှ ကြည့်လျှင် အောက်သို့ မြင်ကွင်းက ကောင်းလိမ့်မည် မဟူ၏။

သူ မသွားလိုလှပါ။ ဤ အခေါက်သည် နောက်အခေါက် ဖြစ်လိမ့်မည်။ စီးကရက် သောက်ယင်း ဘက်တယ်ကို သတိရမိသည်။ သူမသည် ထိုင်းတွင် နေဝန်ကြီးတစ်ယောက်နှင့် တွေ့ကြုံခဲ့ကြောင်း၊ သူမ၏ စကားအပေါ်၊ သူပဟေဠိ ဖြစ်နေသည်။

ဤကိစ္စနှင့် စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်ဖွယ်ရာနှင့် ပတ်သက်နေသည်။ သူက ဆက်ခံမိသည့် ခေါ်ဝယ်၊ သူမမှာ နှုတ်ခွာ သွားခဲ့သည်။

သူက စီးကရက်ကို လက်စသတ်ပြီး လှေခါးဆီသို့ ဦးထွက်လိုက်သည်။ ထိုနောက် ရပ်ကာ အခန်းထဲသို့ လှည့်ဝင်သည်။ သူက ထိုင်ကာ စာတစ်စောင်ကို ရေးသည်။

ချစ်လှစွာသေစ ဘက်(စ)တယ်လီ...

မမျှော်လင့်ဘဲ ကျွန်တော်ခရီးထွက်သွားရပါတယ်။ နှုတ်ဆက်ချင်ပေမယ့် အိပ်နေတာကို မနှိုးရက်လို့ မနှုတ်ဆက်နိုင်ခဲ့ဘူး။ ခင်ဗျားရဲ့ မှန်တိုင်းစတဲ့ သဘောကုန်းပတ်ဟာ၊ တည်ငြိမ်ပြီး ခရီးစဉ် တစ်လျှောက် ပျော်ရွှင်ပါစေလို့ မျှော်လင့်ပါတယ်။ ဒီလို ညမျိုး တွေထဲက တစ်ညကို ကျွန်တော် ကြံဖို့ ကြိုးစားပါဦးမယ်။

....စကား နှစ်ခွန်းလောက်ကို ပြောချင်ပေမယ်လည်း ကျွန်တော် ခု မမှတ်မိတော့ဘူး။ ကျွန်တော် တွေးမိသမျှကတော့ ကံစပ်လင်ရေးဆလို၊ ကူးမြို့ရဲ့ အပြင်းထန်ဆုံး အိပ်မက် တွေဟာ၊ ခေတ္တဟန်တူမှာ တကယ် ဖြစ်နေလေရဲ့ ဆိုတာပါပဲ။ ဟိုသိချင်းကိုချည်း သိပ်နားထောင်မနေပါနဲ့။ ကျွန်တော် အတွက်ပါ ဂျင်ကို ပိုပြီးသောက်လိုက်ပါ... အက်

သူက စာကို စာအိတ်ထဲ ထည့်ပြီး အပေါ်မှ မစွပ်ပေးဘဲ ရေးလိုက်သည်။ မနက်ကျလျှင် အက်(စ)မင်း တွေ့ပေလိမ့်မည်။ ထိုနောက် လိုအပ်သည့် ပစ္စည်းများကို စီဆုံးအိတ်ကလေးထဲ ထည့်သည်။ ခရီးဆောင် နေ့စဉ် တမ်းစာအုပ်သေး၊ မှတ်စုစာအုပ်နှင့် 'ဘောပင်များကိုပါ' ထည့်သည်။

ကျွန် ပစ္စည်းများကိုမျှ လက်ရှိ နေရာများ၌ပင် ထားမိသည်။ အလျင်စလို ထွက်သွားရသည့် ပုံမျိုးဖြစ်သည်။

အသက်ကို ဝမ်းဆွဲသောက်ယင်း၊ အင်္ဂါ(၈)တယ်လီအား ချဉ်း
ကာ၊ သွားရမည့် အချိန်ကို စောင့်ဆိုင်းနေလိုက်သည်။

ငါးနာရီ ထိုးရန် ဆယ်မိနစ်ဘာလိုပယ်၊ မီးကို ပိတ်
အပြင်သို့ ထွက်သည်။ အပြင်တွင် မြူများ ကျနေသည့်
သစ်ပင်ကြီးများကိုပင် မမြင်နိုင်။ ဟိုဘယ် တစ်ခုလုံး
တိတ်ဆိတ်နေသည်။ လှေခါးရင်းရှိ ညှစ်စာင့် နေရာ
အစောင့်ကို မတွေ့ရ။

လမ်းမပေါ် ရောက်သည့်အခါ၊ မြူနှင်းများကြားမှ
တစ်ယောက် ထွက်လာသည်။ ထိုသူမှာ အိတ်တစ်လုံး
ကျောပိုးလာသည်။ နပူတွင် ချွေးမကျရန် အဝတ်တစ်ခု
ထားသည်။ ထိုသူ ကျော်သွားသည်အထိ သူက စောင့်နေသည်။

အပြေးတစ်ပိုင်းဖြင့် လာသော၊ မုန်ဝါးဝါး လှုပ်သည့်
နှစ်ခုကို တွေ့လိုက်ရပြန်သည်။ ထိုသူတို့မှာ ဟင်းသီးဟင်း
နှင့် သစ်သီးများကို ခြင်္ကြံ တစ်လုံးတွင် ထည့်ကာ၊
လုံးဖြင့် ထမ်းလာကြသည်။ ခြင်းကြီးမှာ အပြေးတစ်
သွားနေမှခကြောင့်၊ ညှစ်ပဲ ညှစ်ပဲ နှင့် ရှိနေသည်။ သူတို့
တစ်ညလုံးများ ထမ်းလာခဲ့ရသလော့မသိ။

မူရူးက ရုပ်ရှင်ရုံဘက်သို့ ခြေဦးလှည့်သည်။ ကားများ
ကို မတွေ့ရ။ နောက်ဆို လှည့်ကြည့်မိရာ၊ ဈေးရောင်းသူ
လာနေကြသည်ကို တွေ့ရသည်။ မှောင်မှောင်မည်းမည်း၊
ရိုက်ကန် သံရုံးကို ဖြတ်၍၊ ရုပ်ရှင်ရုံ အနီးရှိ လမ်းဘေးတွင် မိ
ထားသည့် ဂျစ်ကား တစ်စီးကို တွေ့လိုက်ရသည်။

‘ယခု အဆင်ပြေစွာ ပြုသလျက် ရှိသည် တစ်မူ ထူခြင်း’

သော၊ ဆဘောကျဇွန်ရာ၊ အလွန်ရှည်လျားသည့် ဘတ်ကား
များ လျန်တာ ဟူသော ရုပ်ရှင်ရုံမှ၊ ပိစဘာကို မြင်ရပြန်သည်။
တံခါးခေါက်မှ လူတစ်ယောက်က ရုတ်တရက် ထွက်လာ
သည်။

‘ကျွန်တော် နာမည် အမားပေါ’
မူရူးက ထိုသူအား အနီးကပ် ကြည့်သည်။
‘နောက် နာမည်ကကော’

အမားမာကာမီပေါ၊ ကျွန်တော် ရောက်လာပါပြီ မစွတာ
ရေး’

အမားမှာ ဝါးလုံ တစ်ခွက်နှင့် နယ် ပိနီလှသည်။ အသက်
(၅၅) နှစ်ခန့် ရှိသည်။ နီခေါ ဦးထုပ် ပန်းအိုးပုံကို ဆောင်း၍
အသွားရောင် အင်္ကျီနှင့် တောင်းဆီကို ဖတ်ထားသည်။
‘ကဲ သွားကြစို့’

မူရူးက ကားပေါ် သို့ဘက်သည်။ အမားက ကား
တောင်းရာအခြမ်းသို့ တွေ့ကာ၊ တက်၍ စက်နှိုးလိုက်သည်။
‘တော်သွေးအေးဆူပဲဟု၊ မူရူးတွေ့ထင်မိသည်။ အမားက
အမားမီးလေးကိုသာဖွင့်ပြီး မောင်းသည်။ ရှေးသည်များ
ကားမှ ဖြတ် သန်းမောင်းရသော်လည်း၊ သူက ဟွန်းကိုအသုံး

ပြောင်တန်းသောလမ်းအတိုင်း အရှေ့စူးစူးသို့ မောင်းခဲ့
သည်။ ဘတ်ဂျီဝန်နှင့် ဂေါ်ချာလေဆိပ်ဟူသော နှိုင်းဘုတ်
ရုံကို တွေ့ရသည်။ မကြာမီလဆိပ်သို့ဟူသည့် ဘယ်ဘက်

အခြမ်းသို့ပြသော ဆိုင်းဘတ်တစ်ခုကိုတွေ့ရသည်။ အမားက ထိုလမ်းအတိုင်း မဝင်ပဲ ဆက်မောင်းသည်။

မိုင်ဝက်မျှမောင်းပြီးမှ လမ်းကျဉ်းလေးတစ်ခုသို့ ချိုးဝင်သည်။ မြူနှင်းတို့မှာ သိပ်သည်းစွာဖြစ်သည်။ ငါးမိနစ်ခန့် မောင်းပြီး ကားကရပ်သွားသည်။ ရှေ့တွင်ခပ်နိမ့်နိမ့်ကွန်က အဆောက်အအုံ တစ်ခုကို မူရေးတွေ့လိုက်သည်။

ဒီနေရာလား
'လေယာဉ်ကွင်းထဲက အဲ့ဒီအဆောက်အအုံပဲ'

အမားကပြန်ဖြေပြီး စက်ကိုသတ်လိုက်သည်။ ခပ်လေ့ လျောထိုင်သည်။ စောင့်နေရတော့မည် သဘောဖြစ်သည်။ မူရေးက ကိုယ်ကိုညှိတ်၍ စီးကရက်တစ်လိပ်ကို မီးညှိသည်။ ကိုယ်ပြန်မတ်သည့်အခါ စီးကရက်အား လက်ဝါးကား၍ အတားထားသည်။

သူက အမားအား စီးကရက်ပျားကိုတိုးပေးသည်။ အမားက တစ်လိပ်ယူသည်။ မူရေး၏ စီးကရက်နှင့် မီးတို့သည် သူ့စကားတစ်ခွန်းမျှမပြော။

သူတို့ကထိုင်၍သာ စောင့်နေကြရသည်။ မြူနှင်းက ပါတ်လဲသည်။ အေးလဲသည်။ သူတို့မှာ လေယာဉ်ပြုလုပ်မှုနှင့် အပြိုင်လမ်းလေးပေါ်တွင် ရှိနေကြသည်။ မြက်များ ပေါက်နေသည့် မြောင်းနှင့် တစ်ဘက်မှ ချုံပုတ်များက ပိုင်ခြားထားသည်။ ခြံစည်းရိုးလည်းမရှိ။ ကွင်းပတ်လည် မီးတိုင်များလည်းမရှိ။

ပြေးလမ်းနှင့် အတော်ဝေးသေးသည်ဟု မူရေးတွေ့ရသည်။

သည်။ ရှေ့ဘက်အစ်နေရာရာမှ ဂျစ်ကားထစ်စီးလာနေသလို ကြားလိုက်ရသည်။ ကားရပ်သွားသည်။ 'မည်သူမှမတွေ့ရသေး။ မူရေးက ကားပေါ်မှဆင်း၍ လျှောက်ကြည့်သည်။ ဘာကိုမှမတွေ့ရ၍ ပြန်လာခဲ့သည်။

မြူနှင်းတို့မှာ နေ့ရောင်ကြောင့် ပို၍ဖြူဖွေးလာသော်လည်း အမြင်က မပီပြင်သေး။ မူရေးက ရေမရှိသောပြောင်းထဲသို့ဆင်းကာ မြူနှင်းထုထဲသို့ကြည့်သည်။ မည်သည့်အသံကိုမှ မကြားရ။

သူက အဆောက်အအုံရှိရာသို့ လျှောက်သွားကြည့်သည်။ (၁၅)ပေမျှအမြင့်ဝယ်၊ ကွန်ကရစ်အစိုးတစ်ချပ်ရှိသည်။ စာများရေးထားသော်လည်း အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် မဟုတ်၍၊ သူနားမလည်။

ဂျစ်ကားဆီသို့ ပြန်လျှောက်လာပြီး၊ ခြေနင်းခုံပေါ်သို့ ခြေထောက်တစ်ဘက်တင်ကာ ရပ်လိုက်သည်။

'ဓာတ်ဆီတင်ကားက ဘယ်မှာလဲ'

အမားက အဖြေမပေး။ နုနက်ခြောက်နာရီကျော်ပြီဖြစ်ရာ အလင်းရောင်အားက ပိုများလာသည်။ မြက်များပေါ်ဝယ်နှင့် များသိလျက်ရှိသည်။ မူရေးက စီးကရက်အသစ်တစ်လိပ်ကို မီးထပ်ညှိသည်။ အမားမှာ ခြေဆန့်ကာ တစ်နေ့လုံးစောင့်နေတော့မည်နယ်ရှိသော်လည်း သတိလက်လွတ်မဟုတ်။

အမားက စပိန်လူမျိုးတစ်ယောက်နယ် ရုပ်ရည်ကံကြည့်ကောင်းသည်။ ဆံပင်မညှိမညှိကို ဖြီးဆင်ထားသည်။ ပန်းဆောင်နှင့် အပြင်ရောင် ပန်းပေါ်ထားသည်။ အနက်ရောင်

နီပေါဦးထုပ်အား ခပ်ရှုံ့ရှုံ့ ကလေးဆောင်းထားသည်။ စိမ်းပြာဆောင် ကျောက်ကြီးကြီးတစ်လုံးပါသော လက်စွပ်ကိုဝတ်ထားသည်။ မိန်းကလေးများကို အကျကြီးကျစေမည့်သူဟု မူရေးခန့်မှန်းမိသည်။ ကော့တော့မပြော။ ဘာသာစကားငါးမျိုးပင် ပြောတတ်လင့်ကစား၊ ပြောမည့်သူတော့ မဟုတ်ဟု ထင်မိသည်။

(၂) နာရီခွဲအချိန်ဝယ်၊ မြက်များကို ထုတ်နှင့်ချိတ်ယင်း၊ ကောင်လေးတစ်ယောက် ရောက်လာသည်။ မူရေးတို့အား မျက်လုံးအပြူးသားဖြင့် ဝေးကြည့်နေသည်။ အမားကစကားသံသွက်သွက်ဖြင့်၊ ကောင်လေးအား နှင်ထုတ်သည်။ ကောင်းလေက ရယ်ကြဲကြဲလုပ်ပြသည်။ ထို့နောက် မကျေနပ်ဟန်ဖြင့် ကျောက်တုံးတစ်တုံးကို ခြေထောက်နှင့် ပိတ်ကန်ကာ၊ မြူနှင့်ထဲ ဝင်ရောက်ပျောက်ကွယ် သွားတော့သည်။ မူရေးမှာ စိတ်မရှည်တော့ဘဲ၊ ဆဲရေးလိုက်မိသည်။ နာရီဝက်မျှအကြာဝယ်၊ အမားကပြောလာသည်။

‘ခဏစောင့်နေဦး’

မူရေးက ကားပေါ်မှ အိတ်ကိုယူ၍၊ ရပ်နေလိုက်သည်။ အမားက ကားမောင်းထွက်လာသည်။ ချမ်းလည်း ချမ်းလာပြီဖြစ်၍၊ ကုတ်အင်္ကျီကော်လားကို ထောင်ထား လိုက်သည်။ အအောက်အအုံထဲသို့ ဝင်ကာ လမ်းလျှောက်နေမိသည်။ လေယာဉ်ဘယ်ရောက်နေသနည်း။ နည်းသို့ ဖြစ်ဖြစ်၊ နောက်ကျမည် အန္တရာယ်ရှိသည်၊ အလွန်ဆိုးဝါးလှသည်။

လမ်းပေါ်မှဂျစ်ကားသံကို ကြားလိုက်သည်။ ကားက ခပ်ဘဲဆန်ကျစ်တက်သို့ ဆက်မောင်းသွားသည်။ မိနစ်အနည်းသိကြာသည့်အခါ၊ နောက်တစ်စီးသံကို ကြားရပြီ။ အမားက ဂျစ်ကားကို တွေ့ရသည်။ ကားအရပ်ဝယ်၊ လမ်းပေါ်သို့ ဆက်ပြန်တက်သွားသည်။

‘နောက်ဂျစ်ကားတစ်စီးက ဘယ်သူလဲ’
အမားက ခေါင်းယမ်းပြသည်။
‘လေယာဉ်ကွင်းက ကားပါ...သွားပါပြီ...စိုးရိမ်ရောမလိုဘူး’

အမားက လေယာဉ်ကွင်းဘက်သို့ ခေါင်းဆက်ပြသည်။
‘ဘာလဲက...လေယာဉ်သာနေပြီလား’
မူရေးက မေးလိုက်သံ။ လေယာဉ်သံကို သူမကြားမိ။
‘ဓာတ်ဆီတင်ကားပါ’

‘ဒြော်...ဓာတ်ဆီတင်ကားကိုး’
လေယာဉ်ကွင်းစပ်သို့ ဓာတ်ဆီတင်ကား ရောက်လာသည် တွေ့လိုက်ရသည်။ ချုံပြုတ်များ အနီးဘွင်ရပ်ကာ စက်ဆီသွားသည်။ မူရေးက စောင့်နေသေးသည်။ ထို့နောက်မှ ကျောက်သွားကာ ကားသမားအား ဝှောင်းရာပေးလိုက်သည်။ ကားသမားက ခေါင်းဆတ်သည်။ မျက်နှာ ရိပ်က လေယာဉ်ဘယ်မှာလဲဟု မေးနေသယောင် ရှိသည်။ ဓာတ်ဆီတင်ကားသည် နှစ်နာရီမျှ နောက်ကျပြီး အဘယ်ကြောင့် ရောက်နေကြောင်း မူရေးက မေးလိုက်သည်။ သို့သော် အကျိုးရှိမပေ။

မြို့နင်းက ကြံစဉ်လားသည်။ ခပ်လှမ်းလှမ်းသို့ပင် မြင်နိုင်သည်။ မူးရားမှာ စိတ်ကောကိုယ်ပါ မကြည်တော့။ သူက လူစံကားဆီသို့ ပြန်လျှောက်လာကာ အမားကား မေးကြည့်သည်။

‘ဒီလိုမျိုး ဖြစ်စွဲသလား’

ထိုအချိန်မှာပင် ဓာတ်ဆီဘင်ကား၏ စက်နှိုးသံကို ကြားရသည်။ မူးရားက လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ ကားကလာရာ လမ်းအဘိုင်းထွက်သွားတော့သည်။

‘ဘာလုပ်တာလဲ၊ ဘာဘတောလဲကွ’

‘လေယာဉ်က ခုမှရောက်မလာဘဲ’

‘ဘုဏ္ဍားရေ...’

သူတို့က ကျိန်ရိုအယ် စောင့်သည်။ ထို့နောက် မူးရားက ‘က...ပြန်ကြစို့’

x + x

ဇာတ်လမ်းစဉ် (၆)

ဟိုတယ်ရှေ့မှနေ၍ အက်(စ)မင်းက သူ၏အိတ်ကို ပြေးဆွဲကာ ကြိုသည်။ အဝင်ခန်းမဝယ် ဟိုတယ်ဝန်ထမ်းတစ်ဦးကို သေတ္တာတစ်လုံးနှင့် တွေ့ရသည်။

လော့ခါ၊ပေါ့မှ မစ္စကုန်တန် ဆင်းလာသည်ကို တွေ့ရသည်။ သူမမှာ ကလေးထိန်း ဝတ်စုံကို ဝတ်ထားသည်။ အပေါ်စား ကုတ်အင်္ကျီနှင့် မဂ္ဂဇင် အခတ်များများကို လက်မှ ကိုင်လာသည်။

‘သွားတော့မလို့လား’

‘ဟုတ်ကဲ့...ဒီနီတား(လ်)ကို သွားမလို့ပဲ။ တစ်ပတ် လျှောက်ကြာမှ ပြန်လာမှာ။ သိပ်ကြာကြာ မနေနိုင်တာ ဆိုးတာပဲ’

‘ကောင်းသော ခရီးဖြစ်ပါစေဗျာ’

‘ကောင်းတဲ့ဒေသပါပဲ။ ဒီဇာဘုရင် မိသားစုဝင်တွေလဲ ဒီဒီနီတား(လ်)ကိုသွားကြတာပဲ။ ဟုတ်ကယ်မဟုတ်ကား၊ ကျွန်မကတော့ သွားတိုင်း မစွက်ဘားမှတ်ရုံတော်ခါဆောင်မာတည်းတတ်တယ်။ ခုတစ်ကြိမ်ပဲ မိတ်ဆွေတွေဆီမှာ နေမှာ’

‘ရှင်လဲ သွားဖို့ကြိုးစားဦး၊ မစွက်ဘားမှတ်ဟာ သိပ်သဘောကောင်းတဲ့ အမျိုးသမီးကြီးပဲရှင်၊ ရှင်ရောက်ရင် သဘောကျမှာပါ’

‘ဟုတ်တာ ပေါ့ဗျာ’

မူးရားက ခေါင်းညိတ်နှုတ်ဆက်ပြီးဆက်လျှောက်သွားသည်။ အခန်းထဲသို့ ရောက်သည့်အခါ စီးကရက်တစ်လိပ်ကို မီးညှို့၍ ပြုတ်ငယ်ပေါက်တေး သွားရပ်သည်။ အောက်ရှိ စိမ်းပါးထုတ် မြက်ခင်းပြင်နှင့် သစ်ပင်များကို ကြည့်နေမိသည်။ မည်သည့် အမှားအယွင်းမျှား ရှိပြီနည်း။ လေယာဉ် ညော်သို့ ဖြစ်နေသနည်း။ နှောင့်နှေးခြင်းကြောင့် သူ့အား

၁၀၀ ဇင်မောင်မောင်ဆက်(မြန်မာပြန်)

ထိခိုက်လှသည်။ အစီအစဉ်များကို တက်သုတ်ရိုက် လုပ်ရတော့မည်။ ခါလီကတော့ သိနိုင်သည်။ မူရေးမှာ အတော်ကိုပင် ခရီးဆက်လိုလှသည်။

သူက စီးကရက်ကိုမီးသတ်လိုက်သည်။ လူက နေလို့ ထိုင်လို့ မရတော့။

မုန်းတည့်ချိန်ဝယ် သူက အရက်ခန်းသို့ သွားသည်။ ဝှက်လေ့လာရေးသမားများ မရှိတော့၍ ဟိုတယ်တွင် လူမကနိုင်တော့။ အရက်ထည့်ပေးသူ တစ်ယောက်တည်းသာ ရှိနေသည်။ အောက်ဘက်ရှိ ပန်းခြံထဲဝယ် ကော်နိုက် မစွက်ပါ ပါဂိုဘစ်နှင့် စကားပြောနေသံကို သူကြားရသည်။

သူက ဝိစကိမှာ၍ ရပ်ကာသောက်သည်။ ခါလီသည် အဘယ်ကြောင့် မိမိအား အကြောင်း မကြားသနည်း။ အရက်ရှားပြီးနောက် လူသူ ကင်းမဲ့နေသော စားသောက်ခန်းမှာ အစားအသောက် စာရင်းကိုယူ၍ ခေါင်မိုးပေါ်သို့ တက်ခဲ့သည်။

ဘုရားရေး... ရှင်မသွားသေးဘူးလား။ အက်(စ)တယ်လီက မူရေးထံသို့လျှောက်လာတာ နှမ်းလိုက်သည်။

‘ရှင်ဘုရားဖြစ်သို့ မသွားတလဲ’ သူမကရယ်၍ ဝတ်ရုံကို ပြန်တင်၍ပတ်သည်။ ‘ဒီလိုဖြစ်လာလိမ့်မယ်လို့ မထင်ခဲ့မိတဲ့ ... ကျွန်မဆီပြန်ရောက်လာခြင်းပဲ’

ကျွန်တော်ကတော့ ဒီအဖြစ်မျိုး မကြုံဖူးပါဘူးဗျာ’

‘အင်း... အပြစ်ကတော့ မျက်နှာကြက်ကို ချောကြည့်နေရသလိုပဲ၊ အရာရာဟာ ဒီအတိုင်း ချည်းပဲမဟုတ်လား၊ မျက်နှာကြက်ပေါ်က အေးအေးထေးထေး တာတော့ဟာ တကယ်ဟာ တွေအတိုင်းပဲ ခါပေမယ် ခေါင်းကိုးမာကြည့်နေတဲ့အခါ အမှန်တစ်ဝက် အမှားတစ်ဝက် ချည်းဝါပဲလေ က - ကျွန်မကို အရက်နဲ့တစ်ခွက်လောက်ယူပေးပါဦး’

အခန်းထဲဝယ်၊ တစ်ဝက်တစ်ပျက် သောက်ထားသည့် ဖန်ခွက်နှစ်လုံး၊ သုံးလုံးမျှ ရှိနေသည်။ ဂျင်ပုလင်းကမူ သိပ်မလျော့သေး။ သူက သူမအတွက် ဂျင်တစ်ခွက်ပေးလိုက်သည်။

သူမက ‘စီ... ရက်ဘစ်လိပိုကို သောက်နေသည်။ သူမစီးသူရက်သောက်သည်ကို ယခင်ကူးမြင်ဘူး။ ပြုတင်းပေါက် အနီးတွင် စီးကရက်သောက်နေ၏။ သူမ၏ ပါတ်လည်ဝယ်၊ မီးခိုးတိုက် ဝေ့ကာရိုက်ကာ ရှစ်ပါတ်နေသည်။ သူမမှာ၊ သူမနေခဲ့ရာ ကလက္ကတ္တားမှ ဘဝကို ဖော်ပြနေသည့် နယ်ရှိသည်။ အရက်ကို စွဲလမ်းစွာသောက်ခြင်း၊ စနေနေ့ညမျိုးဝယ်၊ ကြေးစားဘဝဖြင့် ပျော်မွေ့ခြင်း။ သို့သော် သူပကလှပစွာ၊ ကဗျာဆဲစွာရှိပါသည်။

‘ကျွန်မတို့ဒီမှာပဲ နေလွယ်စာ စားကြရအောင်’ အက်(စ)တယ်လီက အခန်းတာဝန်ကျကို ခေါ်သည်။ အရက်ခန်းထဲဝယ် ရှန်ပီဒီခွက်ကြောင်း တွေ့ခဲ့၍၊ ရှန်ပီ ယူလာရန်လည်း မူရေးကမှာသည်။ သူမက တိုက်နန်းဆိတ်က နန်းသာစားသော်လည်း ရှန်ပီနီ

ကိုတော့ ခပ်များများ သောက်သည်။ နောက်ဆုံးတော့
ခက်ရင်းကို ပစ်ချလိုက်ပြီး၊ စီးကရက်ကို ပွမ်းညှိလိုက်သည်။
သူမလွတ်မြောက်ခဲ့ရာ၊ အထိတ်အကြောင်းကို ဟိုဘဝစ ဒီ
တစ်စပြောပြလာသည်။ သူမအား အယူဆည်းမှုကို ဖြစ်စေ
ပါသည်။ အိမ်ဖော်တစ်ယောက် အကြောင်းကိုလဲ ပြောသည်။
‘တစ်ချက်မှာ အဲဒီ အိမ်ဖော်မလေးက အိမ်ထဲဖြတ်ပြီး
ပေါက်ပြူးတစ်လက် သူ့သား ငယ်၊ ဒါနဲ့ သူ့သခင်လဲ သေရ
ကော ကျွန်မကိုကလေးနဲ့အတူ ခေါင်းပဖြူးဖို့ ပြောတယ်
အဲဒီလိုလုပ်ယာ မကြာခင် ကလေးသေတတ်တယ်တဲ့ နောက်
လိမ်ပြာဖြူဖြူလေးတွေဟာ သတင်းတော့ မြစ်တယ်’

သူမက ထိုစကားကိုပြောပြီး ရယ်လိုက်သည်။ သူမမှာ ကိုယ့်
ကိုယ်ကို စွေးမိဟန်မတူ။ သူများပြောနေသည့် စကားအား
နားထောင်နေပုံမျိုး ဖြစ်သည်။

အခန်းတစ်ခုကျက စားသောက်ဖွယ်ရာများကို ရှင်း၍
ပြန်သွားပြီးနောက် သူတို့က အိပ်ရာပေါ်ဝယ် လိုကျသည်။
သူမက သူ့အား ဖြစ်ကတန်းဆန်း နမ်းသလို၊ ဆန်းကိုလည်း
ထိုအတိုင်းပင် ခံယူသည်။

မူရေးက အိပ်ပျော်သွားပြီး နိုးမိသည်။ သူမက ကပ်လျက်
ရှိသည်။ တရုတ်ကပ်များ ပိတ်ထား၍ အလင်းရောင်က မှိန်
လှသည်။ သူတို့က ချစ်ပွဲဝင်ကြသည်။ သူမ၏ အောက်ခံ အ
ဝတ်အစားများ၊ အလှပြင်ပစ္စည်းများ ပွင့်နေသည့် ရေချိုးခန်း
သို့ မူရေးဝင်ချိန်ဝယ်သုံးနာရီခွဲသာရှိသေးကြောင်း သိရသည်။
သူမက ငှားတစ်ချောင်း ကွေး၍ ဘေးတိုက်လှဲနေသည်။

တစ်ဖက်က သေးငယ်သော ရင်အစုံရွှေ အိပ်ရာပေါ်ဝယ်
သည်။ ခေါင်းက နောက်သို့ ပစ်ထားသည်။ မျက်လုံးက ပွင့်
သည်။ ပါးစပ်တွင် စီးကရက် တစ်လိပ်က ရှိသည်။ မီးခိုး
ငါးက တလွန်လွန်လွင့်ပျံနေသည်။

သူက ဘေးတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ ဟောကျိားမည်မျှ
ကဲ့သို့ထိုင်ကာ သူမအား ကြည့်နေခဲ့ကြဖူးသနည်းဟု တောင်း
သည်။

‘ထိုင်းမှာ ဘယ်လို အခြေအနေရှိခဲ့သလဲဟင်၊ သူတိုက်ဘယ်
ဆက်ဆံကြသလဲ၊ ဒီအကြောင်းတွေ ကိုယ်ကို ပြောပြပါ
ဦး’

‘ဟင့်အင်း’

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ’

‘မပြောနိုင်လို့ပါ’

ထိုင်းတွင်နေခဲ့ရသော ဘဝကို မေးတိုင်း ငြင်းဆန်တတ်
သည့် မူရေးအံ့ဩရသည်။ ထိုင်းမှ သူမ ထွက်ခွာလာသည်
က လုပ်ငန်းမျှသာ ရှိသေးသည်။ ဤအကြောင်းကို သူမ
ပြောရန် စကားစသည့်အခါ အရေးကြီးသည်ကိုစွဲကို ပြော
တာမည့်ပုံမျိုး ရှိသည်။ သူမကိုယ်သူမ ထိတ်လန့်နေကြောင်း
ထိပြောခဲ့သည်။

မူရေးက ထရံကာ အခန်းတစ်ဘက်သို့ လျှောက်သွား
သည်။ သူ့မှာ လေယာဉ်ကိစ္စဖြင့် စိတ်က ဂနားငြိမ်။ ဒါ
ထဲမှ အဆက်အသွယ် မလုပ်ခြင်းကို သဘောမပေါက်။
မူရောင်မိ ခါလီထံသို့ သွားခြင်းမှာလည်း မဟာအမှား

၁၂၂ ဇင်မောင်မောင်ထက်(မြန်မာပြန်)

ကြီးတစ်ခုသာ ဖြစ်သည်။ သူ ဘာမှ မလုပ်နိုင်ခြင်းအတွက် တိုမိသည်။

‘အပြင် သွားကြရအောင်’

သူမက မကြည့်ဘဲ စီးကရက်ကို ဖွာသည်။

‘ကောင်းပြီလေ’

သူမ၏ စိတ်နေ စိတ်ထား ပြောင်းလဲခြင်းကို တွေးလို သည်။

သူက ယမန်နေ့က ဝတ်သော အဖြူရောင်ဝတ်စုံ မခတ်ရန် ပြောသည်။ ကြက်ညှစ်ရောင် အခဲဝယ် အနီနီ နက် ပန်းပွင့်များပါသော ဝတ်စုံအား ကျစ်ဆံမြီးထိုး ပတ်အလုံးနှင့် ဝတ်သည်။ ကြိုးသိုင်း ဖိပိအဖြူကို စီးသည်။ အဖြူရောင် ပလတ်စတစ်လက်ဆွဲအိတ်ကို ကိုင်သည်။

အပြင်သို့ရောက်သည့်အခါ သူမက ပက်တန်သို့ သွားကြ အောင်ဟု ပြောလာသည်။

‘ကောင်းပြီလေ’

ဘက်(၈)ကား မှတ်တိုင်ရှိ လူအုပ်ကြားဝယ် အငှားက တစ်စီးကို ဆယ်မိနစ်မျှ စောင့်ရသည်။

နီနီရောင် ချက်ပလွက် စခေ့ရှင်ဝက်ဂွန်း အစုတ်တစ် ကရပ်လာသည်။ အငှားကား ယူမလားဟု ကားမောင်း မားက တံခါးဖွင့်ကာ မေးသည်။ မူရေးတို့က ကားပေါ် ကက်လိုက်ကြသည်။

ကားရှေ့ ခန်းဝယ် နီပေါအမျိုးသားနှစ်ယောက်ပါသည်။

နောက်ခန်းဝယ် လူနှစ်ယောက်နှင့် သူတို့အား လက်ယမ်းခေါ် နေသော ကောင်လေး တစ်ယောက် ရှိနှင့်သည်။

မူရေးက နောက်ခန်းဝယ် ဆောင့်ကြောင့် ဝင်ထိုင်သည်။ ဖုန်ထူထူလမ်းဝယ် ကားက ဆောင့်လှသည်။ ကားပေါ်ပါ သူများက ထိုအချိန်မျိုးဝယ် ရယ်နေသလို သူကပါလိုက် ရယ်သည်။ ကားသမားကိုယ်တိုင်က မိမိပါ ရယ်ကြောင်းကို သွားအဖွေးသားဖြင့် နောက်သို့ လှည့်ကာပြသည်။

အက်(၈)တယ်လီက တစ်စုံတစ်ခုပြောလိုက်ရာ ၎င်းတို့၏ ရယ်သံက ပိုကျယ်လောင်သွားသည်။ ၎င်းတို့မှာ အဝတ်အ စားများ စုတ်ခြာ၍ သွားများက မကောင်းသော်လည်း တစ် ချိန်လုံး ရယ်ခေမာနေကြသည်။ ကားသမားက တက်ဂါဝန်... တက်ဂါဝန် ဟု စတင်အော်တော့သည်။

‘ကိုယ်တို့ ပက်တန်ကို သွားမယ်အောင်မ တာ’

ခရီးသည်အတော်များများက တက်ဂါဝန်ဟု တစ်ပြိုင် တည်း ပြောကြသည်။ အက်(၈)တယ်လီက အာမူမပြော၍ အ မှားမရှိဟု မူရေး တွေးမိသည်။

မိနစ်နှစ်ဆယ်မျှ အကြာဝယ် လမ်းကကွေ့၍ ဆင်ခြေ လျှောက်သွားသည်။ တေးဘက်တွင် မြက်များပေါက်နေသည့် ဘောင်ကမ်းပါးရံက ရှိနေကြသည်။

‘ဘော...ရောက်ပြီ’

အက်(၈)တယ်လီက ပြောလိုက်သည်။ သူတို့က ဆင်း ကြသည်။ ကားပေါ်ပါသူအားလုံးက ရယ်လိုက်ကြပြန်သည်။ မူရေးတို့မှာ ဘုရားကျောင်းများ ပြည့်နှက်နေသည့် ဖုန်ထူထူ

၁၂၄ ဇင်မောင်မောင်ထက် (မြန်မာပြန်)

ကွက်လပ်ကြီးကို တွေ့ရသည်။ ညာဘက်တွင် တစ်ခက်တစ်
ပျက်စီးနေသည့် နန်းတော်ဟောင်းသာရှိသည်။ မျက်နှာ
ဘောင်များပေါ်စပ် ဈေးသည်များက စပေါ်စေအိတ်မ
ငရုတ်ကောင်းစေ့ လင်ပန်းများ တင်ထား၍ အကြည့်ရဆိုင်
သည်။

ကျောက်ခြင်သံ ကြီးများ အောက်ဝယ် သစ်သီးများ
ကား နှုတ်ပုံယာပုံ၊ မြေကွက်လပ်တွင် ကလေးတစ်ယောက်
တစ်စုံတစ်ခုကို ကန်နေကြသည်။ လူတစ်ယောက်က နံရံမှ ကြေး
ရုပ်အတိုအစအား ဆွဲခါနေသည်။ အရှုပ်တော်တော်များများ
မှာကိုယ်လက်အင်္ဂါ မစုံတော့။ ဤနေရာမှာ လုံးဝမပျက်
မိကပင် ပစ္စည်းများ ဖျက်ယူ ခံခဲ့ရသည့်နှယ် ရှိသည်ဟု မှူး
တေးကင်မိသည်။

အဆောက်အအုံများကြားဝယ်၊ နားအချိုက လျှောက်
သွားနေကြသည်။ ထိုနောက်ဘက်ဝယ်၊ ကျောက်တိုင်တစ်တိုင်
ရှိသည်။ ထိပ်ဖျားဝယ် ဝတ်ပြုနေသည့် လူရပ် တစ်ရပ်အား
တောက်ပစွာ တွေ့ရသည်။ ခေါင်းလောင်းပုံ အမိုးတစ်ခု
မိုးပေးထားသည်။

‘ဆရာ ကြည့်နေတာ ဘုရင်ပဲ၊ စော်ဘွား ဘူဝါထာ
ဒရစ်မာလောပေါ့’

ဘေးနေ့ကတည်းက အသံက ထွက်ပေါ်လာသည်။ မှူး
က ကြည့်လိုက်သည်။ အသား လတ်လတ်နှင့် လူကောင် သေး
သေးဖြစ်သည်။ ဂျာကပ်အင်္ကျီဟောင်း တစ်ထည်ကို ဝတ်ထား
သည်။ ရုပ်အင်္ကျီ နောက်စက တွဲလောင်းကျလျက် ရှိသည်။

‘ဆရာက နှစ်မရိုက်နိလား... ဘုရင်ကို ကြည့်ရတာ
ကတိုင် တက်ခဲ့သလိုမျိုး ဖြစ်နေတယ် မဟုတ်ဘူးလား...
ဘာ ဆရာတာလည်း အမှန်ပဲ၊ တိုင်ထိပ်ကို သူ့ရောက်နေတာ
မရနိုင် မနည်းတော့ဘူး။’

‘...ဟောဒီကဆရာ ခုင့်ပြုရင် လိုက်ပြန်င်တဲ့ နန်းတော်ဟာ
၁၂၅ ခုနှစ်က ဆောင်ခဲ့တာ... ခြင်္သေ့ မှန်တံခါးကို
၁၂၆ ခုမှာ တည်ပြီး... ရွှေမှန်တံခါးကို ၁၂၇ ခုနှစ်
က တည်ဆောက်ခဲ့တာပဲ’

အက်(စ)တယ်လီက မူရေးအား မျက်မှောင်ကြုံကြည့်ကာ
ခေါင်းရမ်းပြသည်။ မှူးက ပြောလိုက်ရသည်။

ဆရာကြီး ပြောပြတာတွေအတွက် ကျေးဇူးပါပဲ’
ထိုသူမှာ နောက်တူနဲ့သွားသည်။ စိတ်ပျက်သွားပုံရသည်။
အမြဲတမ်း စိတ်ပျက်နေသည့် ပုံမျိုးရှိသူ ဖြစ်သည်။ ပထမ
ဆရာကျောင်း စုစု၏ နောက်ဝယ်၊ လူသူကင်းမဲ့နေသည့်
ကွက်လပ်ရှိသည်။ မူရေးတို့က ကြမ်းတုံးပြားပြားပေါ်မှ ခပ်
ညည်းညည်း လျှောက်သွားကြသည်။

တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်လှသည်။ ဤနေရာဝယ်၊ နောင်ဘ
ရမရာ၊ နာကြဉ်းဖွယ်ရာများဖြင့်၊ ပြည့်နှက်လျက်ရှိသည်။ စာ
ချုံးရပြီးသော ကြေးကွဲစရာ လောက၏ တစ်ခု၊ သားကောင်
တစ်ကောင်သာဖြစ်၍၊ အားလုံးက ပေလျက်ကံပြုထားပုံရသည်။
ကွက်လပ် တစ်တက်ခြင်းဝယ်၊ ပန်းရောင် အုတ်သားနှင့်
အဆောက်အအုံ များကြားမှ ခြောက်သွေ့သော လမ်းကသေ

၁၂၆ ဇင်မောင်မောင်ထက်(မြန်မာပြန်)

များရှိသည်။ မေ့လျော့သားပြီးသော အတိတ်က၊ ဗင်းနစ် မြို့နယ်ဖြစ်သည်။

အိပ်မက်ဆန်၍ ဆိတ်ငြိမ်သောဤနေရာ၊ အက်(စ)တယ်လီ အတွက် အလွန်သင့်မြတ်ပုံရသည်။ မိမိတို့ အဘယ်ကြောင့် ဤနေရာသို့ ယခင်ကြသနည်း။ သူ့ဘာသာလုပ်ပါသနည်းဟု မူရေး ရုတ်တရက် တွေးလိုက်မိသည်။

ဒုတိယ ကွက်လပ်ဝယ်၊ ရောမ ကျောက်တိုင်ကြီးပါ၊ ဘုရား ကျောင်းကို တွေ့ရသည်။

‘ဒါက အတော်ကို ထူးတဲ့ကျောင်းပဲ’

အက်(စ)တယ်လီက ပြောလိုက်သည်။

‘ဒါက ညာကပိုယဘုရားကျောင်းလေ’

ယခင်က ဒေသသမိုင်းကို ရှင်းပြခဲ့သူ ရောက်လာပြန်သည်။

‘ဒီလူက အတော်နားပါးတပဲ’

မူရေးက ပြောလိုက်မိသည်။

ညာကပိုယကျောင်းကို ခုနက ဆရာ စိတ်ဝင်စားခဲ့တဲ့ရှုပ်ထုပ် ပိုင်ရှင် ဘုရင်ပတင်ဒရာမော်ယံက တည်ဆောက်ခဲ့တာပဲ’

ထိုသူက စိတ်အား ထက်သန်စွာ ဘေးမှ လိုက်ပါလာသည်။

‘ပထမဦးဆုံး ဘဟာအီရက်နတ်ရုပ် တစ်ခုကို အုပြီး

ဟူးထပ်ကျောင်း ဆောက်ခဲ့တယ်။ နိုင်ငံတော်ကို ဘယ်လောက် ကာကွယ်လိုစိတ် ရှိတယ်ဆိုတာ ဆရာအမြဲပဲ၊ ဒါပေမယ့် ဘဟာအီရက်ဟာ အလွန်ဒုက္ခပေးတယ်၊ ထိတ်လန့်စရာတွေကို ဖြစ်စေတယ် ကံအားလျော်စွာ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ဘဟာအီရက် ဟာ စိတ်ယုတ်မာတွေ မရှိတော့...’

ဘဟာအီရက်ဟာ တစ်ယောက်မက ရှိတယ်လို့ ခင်ဗျား သိတာလား’

မူရေးက မေးလိုက်သည်။

‘ဟုတ်ကဲ့... ဒေသခံ လူတိုင်းဟာ ဘဟာအီရက် ကိုယ်စီ ပြုပါတယ်၊ သူတို့ဟာ တန်ခိုးအာဏာတွေပဲလေဘဟာအီရက် ယောက်ဟာ အလွန်အာဏာရှိပါတပဲ ဆရာ... အလွန် ခိုရိုတဲ့ နတ်ဘစ်ပါးပဲ... သူတို့ဟာ တန်ခိုးအာဏာ ဘယ် အလွန်လည်း အန္တရာယ် ရှိနိုင်တယ်၊ လူတစ်ယောက် ကရုစိုက်သင့်တယ်’

သူ့ကို အခဲခဲနှင့်ထုတ်လိုက်စမ်းပါရှင်’

အက်(စ)တယ်လီက ပြောပါသည်။

မူရေးက ထိုသူအား ပိုက်ဆံ အချို့ ပေးလိုက်သည်။

ကျေးဇူးပဲ... ကျွန်တော်တို့ သွားတော့မယ်’

ကျေးဇူးပါပဲ ဆရာ’

ဆိုသူက ထွက်သွားတော့သည်။

ကျွန်မတို့ ပြန်ကြမယ်’

ဘာဖြစ်လို့လဲ’

‘မိုးရွာတော့မယ်’

အသင်းရောင်က သိပ်မရှိတော့။ ကောင်းကင်ယံဝယ် တိမ် ဖာသည်။ နောက်ရုတ်ခြည်း မိုင်းမှလွှာသည်။ သို့သော် စိတ်ပြောင်းလွဲ သွားခြင်းမှာ ဤအချက်ကြောင့် မဟုတ် ခြင်း မူရေးသိပါသည်။

ပြန်ကြရအောင်ရှင်’

ပြန်လေ'

ကွက်လပ်ကို ဖြတ်၍ တိတ်ဆိတ်သော လမ်းကလေး တစ်ခုသို့ ချိုးဝင်သည်။ မိုးစက်ကလေးများ ကျလာပြီလေဟု တိုက်ခတ်လာသည်။ လမ်းမှာ လူသူဟူ၍ မရှိ။ ခြေလှမ်းကို သွက်နေစဉ်မှာ အိမ်နှစ်လုံးနှင့် ကျောင်းပျက် တစ်ခုကြားမှ ခွေးကျောက်ခုပ် ဘစ်စုံကို တွေ့လိုက်သည်။

ခဏနည်းကွာ

မူရေးက အရပ်များရှိရာသို့ လျှောက်ထားသည်။ ပြိုကျပျက်စီးနေသည့်အုတ်ခဲများ၊ ထုတ်တန်းများ၊ ကျောက်ရုပ်ကလေးများနှင့် ဖန်းပုလက်ရာများသာ ရှိနေသည်။ သူက ကုန်းစိုဟိန္ဒူနတ်ဘုရားများပုံ သစ်ထွင်းကား တစ်ချပ်ကို အပျက်ကြားမှ ဆွဲယူလိုက်သည်။ လက်ရာ မြောက်လှသည့် သစ်ထွင်းကားချပ်မှာ ညစ်ပေနေသည်။

မကိုင်နဲ့

မူရေး ဘေးသို့ အက်(ခ)တယ်လီ ဧကန်လာသည်။ သူတစ်ကိုယ်လုံး တောင်တင်းနေသည်။

'ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ဒီဟာကိုကြည့်...'

'ကျေးဇူးပြုပြီးမကိုင်စမ်းပါနဲ့ရှင်၊ ဒါဟာ ကံမကောင်းမှုပဲ၊ ကျွန်ုပ်တို့အကြောက်လာပြီ'

'ဘဟာဆီရက်ဘာ...'

'မပြောနဲ့၊ ဒါကို မပြောနဲ့'

သူက သူမအား အံ့သြစွာကြည့်လိုက်သည်။ ထို့နောက် လှမ်းဖက်ဟန် ပြုသည့်အခါ သူမက နောက်သို့ ဆုတ်သွားသည်။

'ဆောရီးပဲကွာ'

မူရေးက အရပ်ကို မစ်ချလိုက်သည်။

'က...သွားကြစို့'

လမ်းပေါ်သို့ ရောက်လာချိန်ဝယ် သူမမှာ တုန်ယင်နေသည်။ မိုးစက်က ကြီးပါသော်လည်း ခပ်ကျဲကျဲသာ ရှိသေးသည်။ သူမက မူရေးထံသို့ တိုးဝင်သည်။ မူရေးက သူမကိုဖက်ရင်း ပြေးသည်။ သူမအား ဘုရားကျောင်းတစ်ခု၏ အမိုးအောက်ဝယ် ထားကာ မူရေးက ကားထွက်ငှားသည်။ ဆယ်မိနစ်မျှကြာမှ ဂျစ်ကားတစ်စီးကို ရသည်။

အပြန်လမ်းဝယ် မူရေးက သူမအား ဖက်ထားရှာသည်။ ဟိုတယ်အရောက်ဝယ် ကောင်စာတင်ကော ပတ်စန်းကျင် တွင်ပါမည့်သူ့ကိုမှ မတွေ့ရ။ သူ့စိုက် သူမအခန်းရှိရာသို့ တက်လာသည်။

အခန်းထဲဝယ် အလင်းရောင်က သိပ်မရှိ။ သူမက စီးတရက် မိုးညှို့၍ မီးခလုတ်ကို ဖွင့်ကာ မှန်တင်ခဲရှေ့ဝယ် ထိုင်ပြီ။ ဆံပင်ကို ပြန်ဖြည့်နေသည်။ သူမက ငြိမ်၍ ဆံပင်ကို ဖိရင်း စိတ်ရက်ခဲကာ ရှိသည်။ သူမအား ကြည့်ရသည်မှာ ပစ္စုပ္ပန်တွင် ရောက်လိုက်၊ အဝေးသို့ စိတ်ကရောက်လိုက် ဖြစ်နေပုံရသည်။

လေယာဉ်ကိစ္စကို သိလိုစိတ်က စိတ်မရွံ့ညံ့စွာ ခံစားလိုက်မိသည်။ ၎င်းနှစ်ခွက်ကိုစပ်၍ တစ်ခွက်ကို သူမအား သွားပေးသည်။ သူက ပြုတင်းပေါက်ဘေးတွင်ရပ်ကာ အပြင်သို့ကြည့်သည်။ မှန်ပျံသော အလင်းရောင်အောက်ရှိ မိုးစက်တို့မှာ

မြို့မှန်များသဖွယ် ဖြစ်နေသည်။ မိုးကြော့မှ အဝေးသို့ ကြည့်ရ။ ခေါင်မိုးပေါ်ရှိ ဤအခန်းမှ အလင်းရောင်ဖြင့် ရင်ထဲမှာ သိခြားကမ္ဘာတစ်ခုသို့ ရောက်နေသည့်နယ် ရှိသည်။ သူက စီးကရက်ကို မီးသတ်၍ သူထံသို့ လျှောက်လာသည်။ သူမနှင့် ရှိနေချိန်ဝယ် အရာရာသည် ပြောင်းလဲကုန်သည်ဟု မူရေးထင်မိသည်။ သူမ၏ ခါးကလေးကို ဖမ်းလိုက်သည်။

အက်(စ)ထယ် ဝါ၊ မင်းဟာ ချစ်စရာကောင်းလှတယ်။ သူ့က နှုတ်ခမ်းထောင်းလေး ကွေးရုံမျှ ခပ်သဲသဲ ပြုံးပြလာသည်။ သူ့က မူရေးအား ဖက်ကနမ်းလိုက်သည်။ ထိုနောက် ရုတ်တရက် ရှောင်ထွက်သည်။ သူက လှမ်းဖက်ထားလိုက်သည်။

‘မြို့ထဲကို ကိုယ်သွားစရာရှိသေးတယ်’
‘ခုလား’

‘အင်း’
‘ဒီကိပ် ပြန်လာနော်’
‘ဘယ်လောက်ကြာမယ်ဆိုတာ ကိုယ်မသိဘူး’

‘ဒီကိပ်သာ တန်းပြန်လာနော်’
သူ့က မျက်နှာလွဲထားလိုက်သည်။
‘ကိပ် ပြီးပြီ ခြင်း ပြန်ကပါမယ်ကွာ’
မူရေးက သူမ၏ဝါးကို ဖမ်းကာ ထွက်သွားသည်။ သူက ကုတ်အင်္ကျီအောက်မှာ ဆွဲထောင်၍ သူ၏ အခန်းသို့ဝင်သည်။

ယက်(စ)မင်ကို သူမတွေ့ရသေး။ ယခုမှမိုးချုပ်စပြုသော်လည်း ခါးလီကို တွေ့ရန် သူ့ကြာရှည်စွာ စောင့်မနေနိုင်တော့။

သူက မိုးကာလူကာ အောက်သို့ ဆင်းခဲ့သည်။ ကောင်တာမှနေ၍ အငှားကားကို ခေါ်ခိုင်းသည်။ စောင့်ရသည့် အချိန်က ရှည်ကြာလှသည်။ ခေါက်တုန်း ခေါက်ပြန်လျှောက်ရင်း ကားစောင့်မနေစဉ်မှာပင် ကားတစ်စီးရောက်လာသည်။ ကားပေါ်မှ ဂျော်ဖရီဆင်း၍ ပြေးတက်လာသည်။ မိမိအား ဂျော်ဖရီ တွေ့သည့်မှာ သေချာသော်လည်း ဂျော်ဖရီက နေ့ထုဆက်ဘဲ အပေါ်သို့ တက်သွားသည်။

ဂျစ်ကားတစ်စီး ရောက်လာသည်။ မြို့ထဲသို့ မောင်းရန် သူက ပြောလိုက်သည်။ ဂျစ်ဒါအာဒက် လမ်းတွင်ဆင်း၍ ခါးလီ၏ ဆိုင်သို့ ဖြတ်လမ်းမှ သွားသည်။ မိုးကပါးလာသော်လည်း လူသွားလူလာများ၍ လမ်းကြားလေးများ ကြားဝယ်၍ ထူထပ်သည်။ အလင်းရောင်ကလေး ကောင်းစွာမရှိ။

x x

ဘေတ်လမ်းစဉ် (၇)

ခါးလီ၏ ခြံရှေ့ဝယ် လှည်းတစ်စီးက ပိတ်နေသည်။ မူရေးက ဘေးမှ တိုးပြတ်ကျော်ကာ လှေခါးအတိုင်း တစ်ခုဆင့် ခါးလီက တံခါးလ ဖွင့်ပေးသည်။

‘ဘာဖြစ်ရတာလဲဗျ’
 ‘မသိဘူးဗျာ ... ကိုယ့်ကိုယ်ကိုလည်း တစ်နေ့လုံးမေးနေ
 တာပဲ ကျွန်တော်မသိဘူး မစ္စတာမူရေး’
 ‘ခင်ဗျား လှမ်းမေးသေးလား’
 ‘မေးဖို့စိတ်မကူးဘူး... အန္တရာယ်ကြီးတယ်’
 ‘ဆိုးလိုက်လာကွာ’
 မူရေး အခန်းတစ်ဘက်သို့ လျှောက်သွားပြီး ပြန်လှည့်လာ
 သည်။
 ‘ဒါမျိုး အယင်က ဖြစ်ဖူးသလား’
 ‘တစ်ခါမှမဖြစ်ဖူးဘူး... ဒါကြောင့်မို့ ခုအယ်လိုလုပ်ရမှန်
 ကျွန်တော်မသိပဲဖြစ်နေတာ’
 ဒီအောက်လေယာဉ်ဟာ မနက်ဖန်တော့ လာနိုင်တယ်...
 အိုင်အချိန်ပဲ ကျွန်တော်သွားမယ်... ကားသမားကိုပြော
 ‘မစ္စတာမူရေး... တစ်ခုခုမှားနေပြီလို့ ထင်မိတယ်’
 မူရေးကချာကနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။
 ‘ခင်ဗျား ကြောင်နေသလား... တစ်ခုခု မှားတယ်ဆိုတာ
 ဘာလဲ’
 ‘ဘာလဲတော့ ကျွန်တော် မသိပါဘူး ... ဒါလေမယ်
 ခုဟာက ပုံမှန်မဟုတ်ဘူး’
 ‘အိပ်ပျက်မရှိပဲ ခင်ဗျား ကြောက်ချေး ပါနေတာပါ...
 မနက်ဖန်မနက် ကျွန်တော် လာခေါ်ဖို့ ကမ်းသမားကို ပြော
 လိုက်ပါ ခါလီ’
 ‘မစ္စတာမူရေး ... လေယာဉ်လာလို့ရှိယင် ဘာဖြစ်တယ်ဆို

တာသိရအောင် ကျွန်တော် လုပ်ပါမယ်... ကျွန်တော်ကိုယ်
 တိုင်ရင်လဲ သွားမယ်... ဒါမှမဟုတ် အမားကိုပဲ့လွှတ်ချင်လွှတ်
 ခင်ဗျားကတော့ မသွားပါနဲ့’
 မူရေးက စီးကရက်ဖွာနေသည်။ ခါလီအား စိတ်မသက်
 သာစွာ အတန်ကြာမျှ စိုက်ကြည့်သည်။
 ‘လေယာဉ်လာလို့ ရှိရင် ကျွန်တော်ဟိုမှာ ရှိနေမှဖြစ်မှာ
 မဟုတ်လား ဘာဖြစ်တယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားက အဖြေရှာပြီး
 ကျွန်တော်ပြန်လာချိန်မှာ ပစ္စည်းတွေနဲ့ လေယာဉ်ကွင်းထဲမှာ
 ခွဲနေတာမလိုချင်ဘူးဗျ’
 ‘ခင်ဗျားကိုချက်ခြင်း အကြောင်း ကြားမှာပါ... နောက်
 မကျစေရပါဘူး’
 ‘ဘာမှမသိဘဲ နေရတာထက် လေယာဉ်ရောက် မရောက်ကို
 ကျွန်တော်မျက်မြင် တွေ့ချင်တယ်ဗျာ’
 ‘မစ္စတာမူရေး... မသွားဖို့ကို ကျွန်တော်ပြောချင်တယ်ဗျာ
 မေတ္တာရပ်ခံပါတယ်’
 ‘ဘာဖြစ်လို့လဲ’
 ‘ခင်ဗျားကို စောင့်ကြည့်နေကြတယ် ... ကျွန်တော် ဒါမှ
 မဟုတ် အမားသွားတာက ပိုလှယ်လိမ့်မယ်’
 ‘ဟုတ်လား’
 သူက ခါလီအား မီးခိုးကြားမှကြည့်သည်။
 ‘ကျွန်တော် ကို ဘယ်သူတွေက စောင့်ကြည့်နေကြတာလဲ’
 ‘ဒါတော့မသိသေးဘူး ... ဥပမာ ဒီနေ့ ခင်ဗျားတို့တက်

၁၃၄ ဇင်မောင်မောင်ထက်(မြန်မာပြန်)

ဂါဝန်သွားတာကို နောက်ယောင်ခံလိုက်ကြတယ် ခုဒ္ဒိကို နောက်ကပါလာတဲ့လူ ရှိကောင်းရှိမယ်

အပြင်ဘက် လမ်းပေါ်ဝယ် မိုးရွာနေသံက ပြင်းထန်လာ သွယ်။ အခန်းထဲမှ သစ်သားနံ့ကို ခံရပြင်းစေသည်

ဘို့(ခ)ဆိုတဲ့လူကို သိသလား... အိန္ဒိယလူမျိုးပဲ နန်းတယ် ဘို့(ခ)က

ဘို့(ခ) တဲ့လား... ကျွန်တော် မသိဘူး သူက အစိုးရ ဖက်ကလား

‘ဖြစ်နိုင်တယ်’

ခါလီက အခြားအခန်း တစ်ခုထဲသို့ဝင်သွားပြီး စာရွက် တစ်ရွက်ယူ၍ ပြန်လာသည်။

အစိုးရလူတွေ စာရင်းထဲမှာ သွားနာမည်မပါဘူးဗျာ၊ စာရင်းထဲမှာ မပါတဲ့လူတွေ အများကြီးရှိမှာ ဗျာ

ခါလီက ဘို့(ခ) အကြောင်း မေးလိုဟန်ဖြင့် ကြည့်လို သော်လည်း မမေးချေ။ မူရေးမှာ စဉ်းစားနေပြန်သည်။ နောက် မိုးကာအကျိကိုယူသည်။ အစီအစဉ်ကို သူမကြံ သော်လည်း၊ တာများတင် နိုင်အံ့နည်း။

‘ခါလီ... ခင်ဗျား ပြောတဲ့အတိုင်းသာ လုပ်လိုက်ပါ ဒါပေမယ့် လေယာဉ် ရောက်ရောက်ခြင်းတွေက ကျွန်တော် သိချင်တယ်’

နေပူထဲကံးသမင်း ၁၃၅

‘အဲဒါခင်ဗျားကတူက အကောင်းဆုံး ဖြစ်မှာမဟုတ်လား ခါလီ ဟုတ်ပြီနော်’

‘ကတိပေးပါတယ်ဗျာ’

‘အမားကိုပဲသုံးပါ... ကျွန်တော် ကိုလာကြိုရမယ် နေရာကို ထေ့ ပြောင်းလိုက်ပါ... ရုပ်ရှင်နားမှာ မဖြစ်စေတော့နဲ့’

‘ဟုတ်ကဲ့... စိတ်လန်းသွားအောင် ဝိုင်ကလေး တာလေး သောက်ပါဦးလား’

မူရေးက တံခါးဆီသို့ လျှောက်သွားပြီးမှ ရပ်လိုက်သည်။ ခါလီ၏ပိတ်ခေါ်ချက်ကို လက်ခံရန်လိုအပ်သည်။ ပြန်လှည့် လာပြီး ကုလားထိုင်ပေါ်သို့ မိုးက/ကိုတင်သည်။

‘ကျေးဇူးပဲဗျာ၊ လုပ်ကြတာဇစ်’

ခါလီက ထွက်သွားပြီး လင်ပန်းပေါ်ဝယ် ပုလင်း တစ်လုံးနှင့် ဖန်ခွက်များကို ထင်ကာ ပြန်လာသည်။ ဝိုင်ကို သူက ဝရုစိုက် ခဲ့သည်ပြီ။ မူရေး၏ ဖန်ခွက်ကို လှမ်းပေးသည်။

‘ကျေးဇူးပဲ၊ ခင်ဗျားရဲ့ ကျန်းမာရေးအတွက်’

‘ခင်ဗျား အတွက်လဲ ထိုအတူပါပဲ မစ္စတာမူရေး’

ဝိုင်ကို သောက်လိုက်ကြသည်။ ဝိုင်မှာ ပြစ်လှ၍ ခါလီက နှုတ်ခမ်းကို လျှာနှင့်ပင် ယက်လိုက်သေးသည်။ မူရေးက ခါလီ အား ကြည့်ယင်း ဤလူကိုတော့ သဘောကျမိကြောင်း တွေး မိသည်။

‘ဟဟ အီရက်နတ်ကို ခင်ဗျား ယုံသလား ခါလီ’

ခါလီက မူရေးအား ကွက်ဆန် ကြည့်ကာ၊ မျက်လုံးချင်း
လွှဲလိုက်သည်။

‘အင်း... လူတွေ အတော်များများကတော့ ယုံကြတာပဲ’
‘သူတို့ဟာ အန္တရာယ်ရှိသလားဗျ’
‘ဘဟာဆီ ကံတိုင်းဟာ အန္တရာယ် ရှိနိုင်ပါတယ် - ဒါ
အမှန်ပဲ’

ခါလီက ကြမ်းပြင်ဆီသို့၊ စိတ်မသက်သာစွာ ကြည့်နေ
ပြန်သည်။

‘သူတို့က ခင်ဗျားကို အသက်ဆုံးရှုံးနိုင်စေသလား’
‘သူတို့ဟာ တန်ခိုးထက်တဲ့ နတ်တွေပဲ၊ ခင်ဗျား သတိတော့
ထားပါ သူတို့ကို စိတ်ဆိုးအောင် မလုပ်မိဖို့ သတိထားပါဗျာ’
‘သူတို့ ဒေါသ မထွက်အောင် ဘယ်လို လုပ်မလဲ’
‘တစ်ခါတလေတော့ မလွယ်ဘူး၊ ဘယ်လို လုပ်ရမှန်းကို
မသိဘူး’

ခါလီက ဖန်ခွက်ကို ကောက်ခမော့ လိုက်ပြန်သည်။

‘ခုခေတ်မှာတော့ အဆစ်အသစ်တွေ အများကြီး ပေါ်
ပေါက်လာပြီဗျာ၊ သိပ္ပံပညာဆိုတာ ရှိနေပြီ၊ တချို့ လူတွေ
ကတော့ ဘဟာဆီ ရက်ကို မယုံကြည်ကြပါဘူး’

‘ခင်ဗျားကတော့ ယုံတယ် မဟုတ်လား’
‘မမြင်နိုင်တဲ့ အားတွေဆိုတာရှိတယ်၊ ဒါကိုတော့ ခင်ဗျား
ယုံတယ် မဟုတ်လား မစ္စတာမူရေး’

‘ခင်ဗျားကို ယုံကြည့်တဲ့ လူတစ်ယောက်အဖြစ် ကျွန်တော်
ပြောသလို ဖြစ်နေသလားပဲ’

‘အင်း... ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောယင်တော့၊ မှန်ပါတယ်၊
ကိုယ်လို့မှ သဘော မထားဘူး မဟုတ်လား’

မူရေးအား ခါလီအား ကြည့်ကာ ဟက်ကန် ရယ်လိုက်
သည်။

‘ဘယ်လိုမှ သဘော မထားပါဘူးဗျာ’

‘ဒီကို လာနေတဲ့ လူတစ်ယောက် ရှိတယ်... သူက ရွာပါ
မျိုးပဲ၊ ခပ်ဘူးတောင်တန်းတွေက နေလာတဲ့ ဒီလူဟာ
ကောင်းတစ်ယောက်ပဲ၊ နော်ပါလီ၊ ဒေါ် တဲ့ တခြား
ဆိုးတွေလည်း ရှိသေးတယ်လို့ သူက ပြောတယ်’

‘...ဆမ်ဆိုတဲ့ မိန်းမ တစ္ဆေတွေ ရှိသေးတယ်လို့လဲ ဆိုပြန်
တယ်... ဒါတွေကို ယုံကြည့်ဖို့ မဟုတ်ပေမယ့် တောင်တန်း
ဆရာတော်ဖင် ခင်ဗျား ယုံလာပါလိမ့်မယ်’

‘အင်း...’

မူရေးက ဖန်ခွက်ကို ချ၍ ထရပ်လိုက်သည်။

‘ကျေးဇူးပဲ ခါလီ’

‘ခဏစောင့်မပါဦးလား မစ္စတာမူရေး - ဟိုတယ်ကို လိုက်
ကျန်ခဲ့တင် စိစဉ်ပေးမယ်... မိုးက ရွာနေတုံးပဲ’

ထိုင်ခုံများ စုတ်ပြတ်နေသည့် အော်စတင် ကားတစ်စီးပင်
ထဲမှာ ခါလီက ကားသမားအား မည်သည့် နေရာ ပို့ရ
မည်ကို ပြောပြလိုက်သည်။ ကားသမားမှာ သူတစ်ခါမျှ မမြင်
ခဲ့သည့် အပြုံးအရယ်များသော လူ့ကောင်သေးသေးဖြစ်
သည်။

လောက မတိုက်တော့၊ မိုးကသာလျှင် ပြင်းထန်စွာ တည့်

တည့်မတ်မတ် ရွာသွန်းလျက် ရှိသည်။ ကားမီး မကောင်း
ခပ်ဖြည်းဖြည်းသာ မောင်းနေရသည်။ ကားသမားက က
မှားသွား၍၊ နောက်ကြောင်းပြန်လှည့်ကာ ဟိုတယ် ခင်ပေ
ကို ရွာပြန်သည်။

‘အထဲကို မဝင်တော့နဲ့... ဒီမှဒပဲ ရပ်လိုက်’

မူရေးက ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ ကားသမားက ဖြိုးပြုသည်
မူရေးက ကားပေါ်မှ ဆင်း၍ ခပ်ဆုတ်ဆုတ် လျှောက်သွား
တော့သည်။

ဆင်ဝင်အောက် ရောက်သည့်အခါ၊ မိုးကခက် ချွတ်
တက်ခဲ့သည်။ ဧည့်ခန်း ငင်ရာလမ်းမှ အားရပါးရ ရယ်နေ
သံကို ကြားထိုက်ရသည်။ တစ်ယောက်ယောက် အတွက် ကြား
နူးစရာ ချိန်ဖြစ်နေပေလိမ့်မည်။ ဟိုတယ်ထဲဝယ် ဝန်ထမ်း
များမှ လွဲ၍ လူရှင်းနေသည်။ နောက်ဆုံး စားပွဲမှ ထွက်
လိုက်သော ဂျော်ဖရီနှင့် ကော်နီအား ဧည့်လိုက်သည်။

မူရေးက အရက်ခန်းသို့ လျှောက်သွားသည်။ အက်(စ်)
တယ်လီမှာ ကောင်တာမှ ခေးခြေရည့် ထစ်လုံးပေါ်တွင်
ရှိသည်။ သူမ၏ ပတ်လည်ထဲ သားသားနှားနှား ဝတ်ဆင်
ထားသည့် နီပေါလူမျိုး ဘေးညီနှင့် ပွဲကျနေသည်။

သူမက လက်မပါသည့် နို့နှစ်ရောင်ကိုယ်ကျပ် အင်္ကျီ
ဝတ်ထားသည်။ ရင်ဘတ်က ထိုက်လသည်။ မန်းပွားစေ့
ရင်ပတ်နှင့် လက်မောင်းတို့ဝယ် တွဲကျနေသည်။ စကား
ရှည်လှသော်လည်း ခူးအထက် လှန်တင်ကာ ထိုင်သည်။

ကြယ်ပုံ ကလစ်တစ်ခုကို ဆံပင်တွင် ထိုးထားသည်။ နားကွင်း
ကြီးကြီးများကိုလည်း ပန်ထားသေးသည်။

အရက်ကို အတော်များများ ဆောက်ထားသော်လည်း၊
မူးဝံ့တော့ မရ။ မိမိ ဘာလုပ်နေသည်ကို သူမသိသည်။ အမျိုး
သားများ အတွက်ကလည်း ပျော်ရွှင်ကြည်နူးစရာ ဖြစ်နေ
သည်။ အမျိုးသားများမှာ မိတ်ဆွေရင်းချာများ ပမာရှိ
သည်။ ဓာတ်စက်ဟောင်း တစ်လုံးက ဘီးကောင်တာ
အစွန်းဝယ် ပြန်ကြနေသည့် ဓာတ်ပြားများနှင့် အတူ ရှိနေ
သည်။

မူရေးက ကောင်တာ တစ်ဘက်စွန်းသို့ သွားကာ စီးကရက်ကို
မီးညှိ သားပထမတော့ သူမက မမြင်သေး။ သူတို့က စကား
ကို အားပေးဘာ ပြောနေကြသည်။ အမျိုးသားများက
စကားကို ကျယ်ကျယ်လောင်လောင် ပြောသည်။ သူမ ပြော
လိုက်ချိန်မျိုးဝယ် ရယ်မာတတ်ကြသည်။

ကော်နီနှင့် ဂျော်ဖရီတို့ တံခါးဝသို့ ရောက်လာသည်ကို
မူရေး ဧည့်လိုက်သည်။ ကော်နီက ရွှင်ပျစွာ ပြုံးသော်လည်း၊
ဂျော်ဖရီကမူ စိတ်မသက်သာစွာ ပြုံးပုံမျိုး ဖြစ်သည်။ သူက
အက်(စ်)တယ်လီအား မုန်းတီးစွာ ကြည့်နေသည်။

ဂျော်ဖရီမှာ အရက်သောက်ရန် လာကြပုံပုံရှိ သက်ဝက်
လာ ကြည့်သည့် နှယ် ဖြစ်သည်။ ဂျော်ဖရီက ကော်နီအား
ခေါ်၍ လှည့် ထွက်သွားသည်။

‘ဟယ်လို...’
ကော်နီက မူရေးအား အော်နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

၁၄၀ ဇင်မောင်မောင်ထက်(မြန်မာပြန်)

‘ရှင်ဘာတွေ့သောက်နေသလဲ ကိုလူစိမ်း... ဒီကိုလာစမ်းပါဦးရှင်’
သူမက လက်ကိုဆန့်၍ ခေါ်သည်။

+ x +

ဇာတ်လမ်းစဉ် (၈)

မူရေးမှာ နောက်တစ်နေ့ မနက်တွင် နီပေါရာစထရာဘက်
၌ ဂျော်ဖရီနှင့် တွေ့ပိသည်။ ဂျော်ဖရီက အဖြူရောင် အင်္ကျီ
လက်တို အစက်အပျောက်ကလေးများ ပါသော ဘိုးတိုင်း
မီးခိုးရင့်ရောင် ဘောင်းဘီရှည်နှင့် နုပျိုလျက် ရှိသည်။ အ
သားအရေဘင်းနေသည့် မျက်နှာက ပြောင်လက်နေသည်။ စီး
ကံရက်တစ်လိပ်ကို စုပ်တံနှင့် သောက်လျက်ရှိသည်။

‘ဂွတ်မောနင်း’

‘မောနင်း မစ္စတာမူရေး’

ဂျော်ဖရီက ပြုံးသည်။ မူရေးအား ကျက်ခနဲကြည့်သည်။

‘အလုပ်အကိုင် ဘယ်လိုလဲဗျ’

အလုပ်အကိုင်ဆိုသည့် စကားလုံးကို ဂျော်ဖရီ သံသယရှိ
အန်လေသံဖြင့် ပြောသည်။

‘မဆိုးလှပါဘူးဗျာ၊ ခင်ဗျားကော’

‘အဆင်ပြေပါတယ်၊ ကျွန်တော်ဟိုက် အလုပ်ချင်းမှ မတူ
ကြတာ’

မူရေးအား သူကဟန်ဆောင်အပြုံးဖြင့်ပြုံးပြသည်။ တောင်း
ဘီအိတ်ထဲသို့ လက်နှိုက်၍ ကိုယ်ကိုကုန်းဟာ ကြမ်းပြင်ပေါ်
သို့ စိုက်ကြည့်သည်။ သော့များကို တချင်ချင်လှုပ်ရင်း လေသံ
ထိုးထိုးဖြင့် ပြောလာသည်။

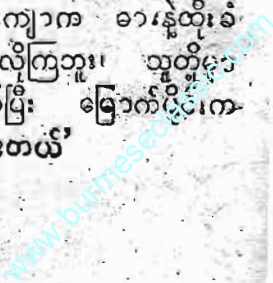
‘ဒီမှာ မူရေး၊ ခင်ဗျား ဒီက အလုပ်ဟာ ကျွန်တော် အ
တွက် တရားဝင် အာရုံစိုက်စရာတော့ မဟုတ်ပေဘူးဆိုတာ
ခင်ဗျာ၊ သဘောပေါက်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်က တရားဝင် တာ
စန်ရှိ ပုဂ္ဂိုလ်မျိုး လေသံနဲ့ မပြောပါဘူး၊ ဝေါပေမယ့် ဒီကလူ
တွေဟာ ပတ်သက်ရာ ပတ်သက်ကြောင်းတွေ ရှိနေကြပါယ်...’

‘...အကောင်ဆိုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေကို ကြောက်ကြတယ်၊ အ
သားလွတ်ခံကြရမယ် အဖြစ်ကို မလိုလားကြဘူး၊ ကျွန်တော်
ဆိုလိုတာကို သိတယ်မဟုတ်လား’

ဂျော်ဖရီက ကိုယ် ကိုယ်ကို ယုံကြည်စွာဖြင့် ပြုံးလိုက်သည်။

‘မသိဘူးဗျ’

‘ပြောရသေးတာဖော်လေ၊ နောက်ကျောက ဓားနဲ့ထိုးခံ
ရမယ် အဖြစ်ကို ဒီက ပုဂ္ဂိုလ်တွေ မလိုကြဘူး၊ သူတို့မှာ
နိုင်ငံခြားတွေ သိပ်မရှိတော့ဘူး၊ နောက်ပြီး ခြောက်ပိုင်းက
ပုဂ္ဂိုလ်တွေရှိ အန္တရာယ်ကလဲ ရှိနေသေးတယ်’

၁၄၂ ဇင်မောင်မောင်ထက်(မြန်မာပြန်)

ကျော်ဖရိုက်က မူရားအား မလိုလားဆဲလို ကြည့်လိုက်ပြီး
‘အထွက်အပိုးပြင်ပြီး ဘာဖြစ်လို့မပြန်... တစ်ခုခုပေးလို့
‘ဘယ်လို...’

‘ဒီမှာ ခင်ဗျား ဘာလုပ်နေတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်ထံ
စရာ ရှိပါဘယ်ကိုယ်လို့လျှာ’

ဖြစ်နိုင်သည် မူရား တွေးလိုက်သည်။ ကျော်ဖရိုက်၏ မိတ်
ဆွေ စီယံမိုးမှ ဟောင့်ကောင် နောက်ခံရှိသည်။ မိမိ၏
မှတ်တမ်းများကို ကြေးနန်းရိုက် မေးကြည့်၍ ရနိုင်ပေသည်။

‘ခင်ဗျား ဘာတွေပြောနေတယ်လျှာ
ကျော်ဖရိုက်က အပြုံးကို ဖန်တီးယူ ှည်။
‘ဘယ်လိုလဲလျှာ’
‘အင်း...’

ကျော်ဖရိုက်က ကိုယ်ကိုမတ်မတ် ပြန်ရပ်လိုက်သည်။

‘ခင်ဗျား သိပါဘယ်လေ၊ ခင်ဗျားကော ဇာဒါ ဆိုတဲ့
ပုဂ္ဂိုလ်နဲ့ အခေါင်းအသင်းဖြစ်ခဲ့တာ၊ ခါမှမဟုတ် ဖြစ်နေ
သေးတာကို ကျွန်တော် သိပါတယ်’

‘ဂျိုးဇာဒါကို ကျွန်တော် သိပါတယ်’

သူ့ဟာ အင်ကာဆူမှာ ရွှေနံဘိန်းဖြူကို မှောင့်နှိုင်းလို့
အပမ်းခံခဲ့ရတယ်။ သူ့ကို အိန္ဒိယ ပြင်သစ်နဲ့ ဟောင်ကောင်
အစိုးရတွေက အလိုရှိနေတယ်။ တခြား ဘယ်နိုင်ငံတွေက အလို
ရှိနေသေးတယ်ဆိုတာ မသိဘူး’

‘အခဏ်တော်တဲ့လူပဲ၊ အဲဒါ ဘာဖြစ်သလဲ’

ကျော်ဖရိုက်က စွပ်စံမှ စီးကရက်တို့ကို ဆွဲဖြုတ်လိုက်သည်။

‘ကျွန်တော် ရထားတံ သတင်ကတော့ ခင်ဗျားလဲ ဒီ
လုပ်ငန်းမျိုး လုပ်တယ် ဟိုဘာပဲ’

‘ခင်ဗျား မိတ်ဆွေ ရဲကြီးဖီးဆီမိုးက ပို့စာပေးလေးတစ်ခု
သောက်ပို့လိုက်လို့လား’

ကျော်ဖရိုက်က မျက်နှာက ရဲဘူးသော်လည်း အပြုံးကတော့
ပျက်နေပြန်။

ရယ်စရာပြောနေစရာ အချိန်မဟုတ်ပါဘူးလေ။ အစိုးရ
ထမ်းတစ်ယောက် အနေနဲ့ ကိုယ်အကောင်အထုံး စာအိုင်
အကဲ ကိုယ်လုပ်တာပဲ’

‘ကလေးက မဟုတ်ဘဲ ပြောရရင်တော့ အခြေအနေက
ဆိုးသေးပါဘူး’

‘ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် သတိပေးတယ်နော် ဒါပဲ’

ကျော်ဖရိုက်က လှည့်ထွက်သွားသည်။ မူရားကလည်း ထွက်
သွားသည်။ ဖုန်ထူ၍ နေသော သေခွေ မနက်ခင်းပင်ဖြစ်သည်။

ကျော်ဖရိုက်၏စကားများကို တွေးရင် / ဟိုဖယ်သို့ ပြန်လာ
သည်။ ကျော်ဖရိုက်နှင့် စီယံမိုးတို့ တစ်ဖွဲ့တည်းဖြစ်ပါမူ မိမိ
အကြောင်းကို အမေရိကန် သံရုံးသို့လည်း ဆောင်းပို့ထား
နိုင်သည်။

ဟိုဘယ် ဝင်ပေါက်အနီး ကျောက်တုံးတစ်ထုံးပေါ်တွင်
ပျားသည်တစ်ပိုးက ဆောင်းတစ်လုံးနှင့် ထိုင်နေသည်။

မူရားကား မြင်သည်နှင့် ထရပ်၍ ဆောင်းကို ကိုင်ထား
သည်။ ဒီတီအေပေါ်မှ ကုတ်အင်္ကျီတစ်လုံးကို ဝတ်ထားသည်
လို့ ပိန်ပိန်က မူရားထံ ပြောကလေးသည်။

မူရေးက ပြတ်လျှောက်သွားသည်။ ဈေးသည်က ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော်တစ်ဆူနှင့် အိုးလေးတစ်လုံးကို တောင်းယူတတ်သည်။ မူရေးက ခေါင်းခါပြသည်။ ထိုသူကိုသေကျပျံ့၊ တစ်ခုခုကိုတော့ သူကဝယ်လိုသည်။ ဈေးသည်က စကားမပြော၊ နွားရုပ်ကလေးတစ်ရုပ်ကို စက္ကူအပေါ်ထဲမှာ ပြသည်။

မူရေးကယူကြည့်သည်။ လေးလံလှသည်။ လက်ရာက အသေမြောက်သည်။

‘ဘယ်လောက်လဲ’
‘လေးဆယ်ပါ’

မူရေးက အရုပ်ကိုလှည့်ပတ်ကြည့်သည်။
‘သုံးဆယ်ငါး ရုပ်ပဲပေး’

မူရေးက အရုပ်ကို ကြည့်ပြန်သည်။ ဤလူကိုသုသိပ်သေကျပျံ့လှသည်။ လူက အထင်သေးစရာပုံမျိုး မဟုတ်။ မူရေးက ငွေလေးဆယ်ပေးလိုက်သည်။ ဈေးသည်က ပြုံး၍ သဘောတူစွာ ခေါင်းတညိတ်ညိတ်ဖြစ်နေသည်။ မူရေးက ဟိုတယ်ဘက်သို့ ဆက်လျှောက်သည်။

‘အို...အဲဒါလေးက ဘာလေးလဲရှင်’
‘လှေခါးထိပ်ဝယ် မစွက်ပါပါဂိုတစ် ရောက်လာသည်။’
‘အို...သိပ်လှတပဲ’

သူမက အရုပ်ကိုကြည့်ပြီး၊ ပြန်ပေးလိုက်သည်။ သူမက စကားပြောလိုပုံရှိသည်။ မူရေး၏ လက်မောင်းကို အသက်

ခိုက်သည်။ ယမန်နေ့ ညမှာ ဘားခန်းရှိ အက်(ခ)တယ်လီ၏ ဘဝင်ကို ကော်နီထံမှကြားရပြီး ဖြစ်သည်။

‘သူတို့က ရှင်ရောက်မလာခင်က နေကြတာရှင် ခေတ်စက်ထားကြီးကို အပေါ်ကယူချွလာပြီး ခေတ်ပြားဖွင့်ကြံကြံသာ သူတို့ကြောင့်ညစာစားပျက်ရတယ်လို့ မစွတာဂျော်ဖရီက ပြောတယ်။ သူက လာတားရတယ် ရှင်မလာခင် လူအတော်များများ ပြန်သွားကြတော့’

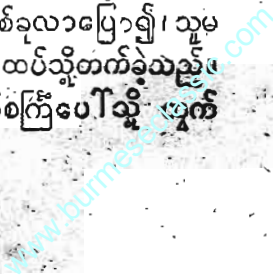
‘မစွတာဂျော်ဖရီက မကြည့်လို့လား’
‘မစွစပင်ချာကိုလှား မဟုတ်ပါဘူး သီးမခံနိုင်တာပါ’
‘ဘာဖြစ်လို့လဲ’
‘အင်း...’

မစွက်ပါပါဂိုတစ်၏ လည်ပင်းက လိင်တစ်ကောင်နှယ် စွင်သွားသည်။ လက်နှစ်ဘက်ကို ပွတ်နေပြန်သည်။

‘ကော်လဟာလဘစ်ခုတော့ရှိတယ်။ ဆီယင်္ဂါမှာ မစွတာဂျော်ဖရီ တာဝန်ကျနေတုန်းက မစွစပင်ချာကို နှင်ထုတ်ခဲ့ဖူးတယ်’

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ’
‘မစွစပင်ချာမှာက ချစ်သူတွေ သိပ်များတယ်လေ’

မူရေးက နှာခေါင်းပြားပြားနှင့် မစွက်ပါပါဂိုတစ်အား ကြည့်လိုက်သည်။ ညွှန်ကြိုစာရေးကတစ်စုံတစ်ခုလာပြော၍ သူမက လှည့်ထွက်သွားသည်။ မူရေးက အပေါ်ထပ်သို့တက်ခဲ့သည့် မီးထရက်တစ်လိပ်ကို မီးညှိ၍ အပြင်ဘက်စင်္ကြံပေါ်သို့ ထွက်သည်။

၁၄၆ ဇင်မောင်မောင်ဆက်(မြန်မာပြန်)

တောင်တန်းများပေါ်ဝယ်၊ တိမ်များ အုပ် ခိုင်းလျက်
သည်။ ပျံဝဲနေသည့် စွန်တစ်ကောင်ကိုလည်း တွေ့ရသည်။
ဂျော်ဖရီနှင့် အက် (ခ) တယ်လီအား တွေးမိသည်။ သူ
နှစ်ယောက် ဤဒေသတွင် လာဆိုခြင်းမှာ မတော်တဆ
လော။

‘ဆရာ’

လက် (စ) မင်းက စာလေးတစ်စောင်နှင့် ဆရာက
သည်။ မူရေးကယူလိုက်သည်။

‘ဒီညနေ ခေတ္တမန်ဒုက္ခအမှတ်(၃၆)ခါမာလာချီလမ်းကို
လာခဲ့ပါန - ဘွဲ့ (စ)’

မူရေးက စာကိုမီးရှို့ လိုက်သည်။ မီးကျမ်းသွားသည့်အ
ကို ပစ်ချ၍၊ ဖိနပ်နှင့် နင်းချေသည်။

x x x

ညနေစောင်းသည်နှင့် မိုးကစတင်ရွာပါတော့သည်။ လေ
မတိုက်၍၊ မိုးစက်မိုးပေါက်ကြီးကြီးတို့သာ ပြင်းစွာကျလျက်
ရှိသည်။

မူရေးက လမ်းပေါ်သို့ ထွက်လာသည်။ ပြတ်သွားသည့်
ရုပ်ကားများ၏ မီးရောင်ကိုရှောင်သည်။ အိမ်အများစုနှင့်
ဆိုင်သေးများမှာ ပိတ်ကြပြီဖြစ်သည်။ လေထဲဝယ် ပန်းနံ့နှင့်
စက်ဆီနံ့စာရောထွေးနေသည်။ သစ်ရွက်များ ခေါင်မိုးများ
ပေါ် ညို့မိုးစက်တို့က ဆူညံစွာကျဆင်းလျက်ရှိသည်။ မူရေးက
မကြာခဏရပ်ရင်နောက်နှင့် ပတ်စန်းကျင်သို့ အကဲခတ်ကာ
ဆက်သွားသည်။

လမ်းကတံဖြည်းဖြည်း မတ်စောက်လာသည်။ ကုန်စုံဆိုင်
တစ်ဆိုင်က ရှိနေသည်။ ဆိုင်ရှေ့မှဖြတ်၍ ဘေးလမ်းလေး
ထဲသို့ဝင်သည်။ ကျယ်ပြန့်သော သီးနှံရိုက်ခင်းတစ်ခုရှိသည်။
ထိုနောက် လမ်းမကြီး၏ အနိမ့်ပိုင်းတွင် သစ်သား နှစ်ထပ်
အိမ်တစ်လုံး။

မိုးရေများကြားမှ ဆိုင်းဘုတ်တို့ ဖတ်ကြည့် လိုက်သည်။
‘ပရစ်သစ် နာရာယန်းအမျိုးသမီး အထက်တန်းကျောင်း။
ချာ့ (ချီ)အော (ဖ) နယူး အင်္ဂလန်သာသနာပြုအဖွဲ့’
ဆောက်ထပ်ခန်း၏ အနီးရာင် ခန်းဆီး နောက်တွယ်မှ
မီးရောင်ကိုမြင်ရသည်။ လူခေါ်ခေါင်းလောင်း လှုပ်နှုပ်လိုက်
ပြီး မကြာမီ အမျိုးသမီးတစ်ဦးက တံခါးလာဖွင့်သည်။
‘ဝွယ်အူးဗနင်း... ဒီနားက ဟမ်းယင်းကားရုံကို ဘယ်လို
အားရမှာလဲခင်ဗျာ’

အမျိုးသမီးက တွန့်ဆုတ်ဆုတ် ဖြစ်သွားသည်။
‘ရှင်မှားနေပြီထင်တယ် ရှင်ပြောတာ၊ ရှန်ကားဘ် (စ)
ရဲကားရုံလား’

၁၄၈ ဇင်မောင်မောင်ထက်(မြန်မာပြန်)

‘အင်း ပေါ် (လ်)တာ လမ်းညွှန်စာအုပ်ထဲက နာမည်
ပဲလေ’
အထဲကိုဝင်ပါရှင်’

x x x

မူရေးက ဝင်လိုက်ပြီနောက် သူမက တံခါးကို ပြန်ပိတ်
သည်။ အုန်းဆဲကော်လောခင်းယားသည်။ အဝင်လမ်းကျဉ်း
ကလေးဝယ် မှန်တစ်ချပ်နှင့် လှေခါးက ရှိနေသည်။ မီးရောင်
က မှန်လှသည်။ မူရေးက စိုနေသော ကုတ်အင်္ကျီကို ချွတ်
မည်ပြုစဉ် သူမက ပြောလာသည်။

‘လှေခါးအတိုင်း လိုက်ခဲ့ပါရှင်’

သူက လှေခါးအတိုင်း အခန်းရှည်ကြီး တစ်ခုထဲသို့ လိုက်
သွားရသည်။ စာရွက်များ၊ ဗလာစာအုပ်များ တင်ထားသည့်
တောက်ပြောင်နေသော ဝက်သစ်ချသား စားပွဲတစ်လုံး
သည်။ ကွပ်ပြစ်လေး တစ်ခုလည်း ရှိသည်။ နားနေခန်းနှင့်
အလုပ်ခန်းကို တွဲထားပုံရသည်။

‘ခေါ်အားပေးစက် ဒုက္ခကြောင့် မီးလုံးလေး တစ်လုံး’

နေပူထဲကသေမင်း ၁၄၉

ပဲ ဖွင့်ထားရတာ ဆော့ရီးပဲရှင်... ကျွန်မက မာသာအက်ဂရမ်း
ပါ’

‘ဧည့်ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်၊ ကျွန်တော်က အင်္ကျီရေး
ပါ’

မာသာမှာ အသက် (၃၅)နှစ်မျှ ရှိပြီဖြစ်သည်။ ခေါင်း
လျော်ပြီးစနယ် ဆံပင်ကို ဖားလျားချထားသည်။ ပြတ်သား
သော မျက်နှာသွယ်သွယ်ဝယ် မျက်လုံးထို့က အေးစက်စက်
မီးခိုးရောင် ဖြစ်သည်။ အညိုရောင်ပြောင် ဝတ်စုံကို ခွာနိမ့်
ဒီနပ်နှင့် တွဲစီးထားသည်။

မူရေးက ရေစိုကုတ်အင်္ကျီကို ချွတ်လိုက်သည်။ သူမက
ကုတ်အင်္ကျီနှင့် ဦးထုပ်ကိုယူ၍ အပြင်ဘက် လှေခါးထိပ်တွင်
သွားချိတ်သည်။ ထိုနောက် ပြန်လာပြီး ငတ္တရား အတိုင်းပြု
ပြုသည်။

‘ထိုင်ပါ။ ဒီအခန်းက ကျွန်မအခန်းမို့ အနှောင်အယှက်
မရှိပါဘူး’

‘ဒီမှာ ကျောင်းသူတွေ တော်တော်များသလား’

‘ရှစ်ရာရှိတယ်’

‘ဒီကို ရောက်နေတာကြာပြီလား’

‘၇ နှစ်ရှိပြီ’

သူမသည် ခန့်ငြား ချောမောသူတစ်ဦးဟု မူရေးတွေးလိုက်
သည်။

‘မစ္စအက်ဂရမ်၊ ကျွန်တော် အတတ်နိုင်ဆုံး လိုက်ပဲပြော
ပါမယ်... ဒီကို အရေးပေါ်မဟုတ်ရင် ကျွန်တော် မလာခဲ့ပါ’

ဘူး၊ ဒါကိုတော့ ခင်ဗျား သဘောပေါက်မှာ သေချာပေါက်
တယ်

သူမက ခေါင်းကို ဆတ်ပြုသည်။ သူမက တပည့်တစ်
ယောက် ရှမ်းပြချက်အား နားထောင်နေသကဲ့သို့ လက်
ပိုက်ကာ ထိုင်နေသည်။

ကျွန်တော် မျှော်လင့်ထားတဲ့ လေယာဉ်ဟာ ရောက်မလာ
ခဲ့ဘူး၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတာလဲ ကျွန်တော် မသိဘူး၊ တစ်ခု
ခုတော့ ဖြစ်နေပြီ၊ လေယာဉ်ဟာ ပုံမှန် လမ်းကြောင်းအ
တိုင်း အရှေ့ဘက်တစ်ခုကို ဖြတ်ပြီး နီပေါကို ဝင်မယ်၊ ကျွန်
တော် ကို ဝင်ခေါ်ပြီး ယေဘွယာခြောက်လုံးနဲ့ ခရီးဆက်မယ်။

... ဒါပေမယ့် လေယာဉ်က ရောက်မလာဘူး၊ လေယာဉ်
ဘယ်ရောက်မလဲ၊ ဘယ်ဘက်ရောက်လာမလဲဆိုတာ သတင်း
ပို့ချင်ပါ တယ်။

ဒီက ပုံမှန်လူကို အာဖြစ်လို့ မသုံးတာလဲ

ခါလို့ကိုလား၊ စည်းကမ်းက သူ့ဆီက သတင်းကိုပဲ ယူ
ရပါတယ်၊ သူ့ဆီက သတင်းကို မပို့ရပါဘူး၊ ဟုတ်တယ်
မတုတ်လား။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဝီလို့မျိုး တစ်ခါမှမဖြစ်ပူးဘူးလို့
သူက ပြောတယ်။

သဘော ပေါက်ပါတယ်

ဒါဆိုရင် စီကွဲဒေသနီဒ်မလား၊ တစ်

ခေတ္တမျှ စကားပြတ်သွားသည်။ တစ်ခုခုတော့ဖြစ်နေပြီဆို
သည်ကိုသူမရှေ့တွင်ထိုင်ရင်း သတိပြုမိပါသည်။ သူမက မူရေး
အား ကြည့်နေသည်။ သူနှင့် ခြောက်ပေမျှအကွာရှိ သူမ၏မျက်

နှာမှာ ဘားတိုက် အလင်းရောင် အောက်ဝယ် တည့်ငြိမ်လှ
သည်။ သူမ နားစွင့်နေသည်ကို မူရေး သဘောပေါက်လိုက်
သည်။

မိုးဆုံကြားမှ အခြားအဆုံထို့ မူရေး နားစွင့်ကြည့်သည်။
... ကားလား၊ လာပြီဖြစ်သည်။ တစ်ယောက်ယောက်၏ တံခါးဖွင့်
သံကို ကြားလိုက်သည်။

အမျိုးသမီးက ဆရာရင်၍ အပြင်သို့ ဘက်သွားသည်။ လှေခါး
အတိုင်း လျှောက်သွားသံကို ကြားရသည်။ သူမထိုင်ရင်း
အောင်နေမိသည်။ မိုးက စဲသွားပြီဖြစ်သော်လည်း ပြန်ဝင်လာ
သာ သူမ၏ အသံကို ကြားရသည်။ သူမက တံခါးကို ပြန်ဖိတ်
ကာ မှုတ်ဖြစ်သလို ထိုင်လိုက်သည်။

ဘယ်လိုလဲ

မူရေး၏ အမေးကို သူမက ခေါင်းခါပြသည်။ ဤမျှနှင့်
လုံလောက်သွားတော့ ရှိသည်။

ဒီမှာ ခင်ဗျား တစ်ယောက်တည်း နေတာလား

ဟုတ်တယ် ရှစ်ခြား ဘာပြောစရာရှိသေးသလဲ

ရှိမယ်မထင်ပါဘူးဗျား

ဒါဆိုရင် ရှင်ပို့ချင်တဲ့ သတင်းကို ရေးပါ

သူမက စားပွဲပေါ်တွင် စာရွက်များကို ချပေးသည်။

မူရေးက ထိုင်၍ ရေးသည်။ ပြီးသောအခါ သူမအား လေး
စွာ ကြည့်သည်။

ဖတ်လို့ ရခဲ့လား

ရပါတယ်၊ အတို့ချိုးရေးလို့ မရဘူးလား

ရသည်။ ပင်မ လမ်းမကြီးထိပ်မှ ဘုရားကျောင်းများ ရှိရာ ပင်ဖြစ်သည်။

ကွက်လပ်ဆီသို့ သူက လျှောက်သွားသည်။ အဆောက်အဦးများကြားဝယ် ရပ်ကော လက်ခုပ်ထဲဝယ် စီးကရက်ကို ဖွာသည်။ နောက်သို့ လှည့်ကြည့်သည်။ လှုပ်မားမှုကို မတွေ့ရ။ ထိုနောက် လူနှစ်ယောက်ကိုး ပီပီမြိုင်မြိုင်မြိုင်လိုက်ရသည်။

တစ်ယောက်က လမ်း၏ ဟိုဘက်ထိပ်ဝယ်ဖြစ်သည်။ တစ်ယောက်က ဒီဘက်ထိပ်မှ ဖြစ်သည်။ နှစ်ယောက်စလုံး နီးလာပြီဖြစ်သည်။ မူရေး ရပ်နေသည်ကို သိလိုက်သည့်အလား နှစ်ယောက်စလုံးက ပြုံးခုန် ကိုယ်ကိုညှတ်ကာ အရို ထဲသို့ ခိုကြသည်။

မူရေးက စီးကရက်အား လက်ခုပ်နှင့် ဝရုထစိုက်ကွယ်ကာ မြေကြီးပေါ်သို့ ချကာ ဖိသတ်လိုက်သည်။ ရှုံးခနဲ ရေနှင့်ထိစာ မြည်၍ ငြိမ်းသွားသည်။ ရှေ့ရှိ အသင်းရောင်မရှိသည့် ဘုရားကျောင်း ရှိရာသို့ ခပ်သုတ်သုတ် လျှောက်သွားတော့သည်။

ကွက်လပ်၏ ထိပ်ဖျားရှိ အလင်းရောင် ခပ်မှိုနှိုမှိုကို ဖြတ်ကျော်ကာ အရိပ်ထဲသို့ အလျင်အမြန်သွားသည်။ ချာခနဲ လှမ်းအကြည့်ဝယ် နှစ်ဆယ် ငါးကိုက် အကွာလောက်မှ လူနှစ်ယောက်ကို တွေ့ရသည်။ ရင်းတိုမှာ သူ့ထံသို့ တန်းတန်းမတ်မတ်လာနေကြသည်။ မူရေးက ကုန်း၍ခဲလုံးတ ချိုကို ကောက်သည်။

ဘယ်ဘက် အခြမ်း ဆယ်ငါးကိုက်မျှ အကွာရှိ အရိပ်ထဲ

ခဲလုံးများကို လှမ်းပစ်လိုက်သည်။ ဘာမှမထူးခြား၊ လူနှစ်ယောက်ကိုလည်း မမြင်ရ။ နောက်တစ်ကြိမ် ခဲနှင့် လှမ်းပစ်သည်။ စက္ကန့်ပိုင်းအတွင်း လူတစ်ယောက်က ထိုနေရာသို့ ခြေထောက် ပြေးသွားသည်။

တစ်ချိန်တည်းမှာပင် နှစ်ယောက်အနက် လူတောင်သွားသူ ဦးသူ၏အနီးတွင် ခတ္တလိုက်ရသည်။ ထိုသူမှာ အဖေခွဲဖြစ်သည့် သာ အာရုံစိုက်ယား၍ မူရေးအားတွေ့ရန် မပျော်စရာ။ မူရေးလှုပ်ရှားမှုတို့ ကာကွယ်ရန် အဆင်သင့်မရှိ။

မူရေးအ ထိုသူ၏လည်ပင်းကို ဆွဲညစ်သည်။ သန်မာသော ကြွက်သားစိုင်၏ ဖျပ်ရှားမှု အောက်ဝယ် ထိုသူ၏ ဟန်ချက်မယိမ်းဖိုင်းလာသည်။ ခေါင်းကိုဆွဲ၍ ခေါက်၍ ခြေထောက်နှစ်နှင့် ရိုက်လိုက်သည်။

မူရေးမှာ ကိုယ်တိုင်ပင် လဲကျသွားလှမှုတတ် ရှိသည်။ ထိုသူက လက်လွတ်လိုက်ပြီးမှ ပြန်ဆွဲယူသည်။ အရုတ်နှင့် နောက်တစ်ကြိမ် ခေါင်းကို ဆောင်ပစ်လိုက်သည်။ သူက ကားလျား ကျသွားသည်။

မူရေးက ခေတ္တကြည့်လိုက်သည်။ ကိုယ်ကို ပြန်မတ်သည်။ နှစ်ဝန်းကျင်ကို အကဲခတ်ကာ အမှောင်ထုအတွင်းသို့ အမြန်ပြေးရသည်။ ဒုတိယလူကို မတွေ့တော့ဘဲ ကွက်လပ်၏ အောက်ထိပ်သို့ ရောက်လာသည်။ ဂျပင်ခါဆဒက်လမ်းထိပ် အောက်ဝယ် တိုတယ်ရှိရာသို့ ကန်လန်ဖြစ်လျှောက်သည်။ ထိုနေရာတွင် လိုအချို့က ရှိနေဆဲ ရှိသည်။ အလင်းရောင်မရှိကို မပျော်လင့်ပဲ တွေ့ရသည်။ အောက်လင်း မီးအိမ်

၁၅၆ ဇင်မောင်မောင်ထက် (မြန်မာပြန်)

တစ်လုံး ပတ်လည်တွင် တောင်တန်းသားတစ်စုက ခိုင်ခံ့သော ဆောင်ကြောင့် ထိုင်နေကြသည်။

ခုံနုက လူနှစ်ယောက်မှာ ဘို့(စ်)၏ လူများလားဟု မေးမိသည်။ သူတို့အဘယ်မျှအထိ ခြေရာခံမိကြသနည်း။ မစ္စအဂရမ်း၏ ကျောင်းအနီးသို့ ပင် ရောက်နိုင်ခဲ့သလော။ အလမ်းတွင် မိမိအား မျက်ခြေပြတ်သွားပြီး အပြန်ကို စောင့်နေခြင်း ဖြစ်နိုင်၏။ ဤအတိုင်းသာ ဖြစ်ပါစေဟု ဆုခံတမ်းမိသည်။ ၎င်းတို့မှာ လမ်းတွင် ဖြတ်လှည့်သည့် လူဆိုးများ ဖြစ်နိုင်ရေးကမူ သိပ်မဖြစ်နိုင်။ ဤအတိုင်း ဖြစ်မည်ဟုလည်း သူမတေးပါ။

မိုးက ပြန်လည် ရွာစပြုလာသည်။ မိုးကအကျီကော်လာထောင်၍ ဟိုဘယ်ဘက်သို့ ဆက်လျှောက်သည်။ ဟိုဘယ်ဘက်သို့ လမ်းပေါ်သို့ အရောက်ဝယ် အပေါ်ထပ် ညှော်ခန်းဝယ် ငြိမ်၍ ရပ်နေသည့် သဏ္ဍာန်တစ်ခုကို တွေ့ရသည်။

အက်(စ)တယ်လီပင် ဖြစ်သည်။ ထိုနေရာဘင်မီးရောင်၍ သူမ၏နောက်ဘက် ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင်သာ ရှိသည်။ သူမ၏ ဖြည်းဖြည်းခြင်း လမ်းလျှောက်နေသည့် မုန်ပျားသာ အလင်းရောင်နှင့်မိုးခရုစက်တို့ကြားမှ သူမအား ခပ်ခမ်းရမ်းရမ်းသာ တွေ့ရသည်။ သူမမှာ အိပ်မက်ဘစ်ခုနယ်သို့ မဟုတ်တစ္ဆေတစ်ကောန်နယ်ဖြစ်သည်။

ဖြူလူလူမြင်ရသည့် လက်မောင်းသား၊ ဆံပင်များ၊ ကရက်မီး ရိရဲလေး သူမ၏ ရွှေလျှားပုံတို့မှာ အဖော်တင်သည့် သို့မဟုတ် အမျိုးသားတစ်ဦးအား စောင့်ဆိုင်းနေသကဲ့

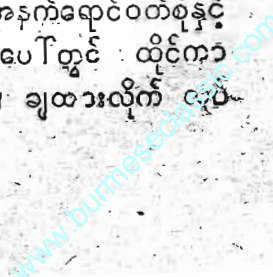
ဖြစ်သည်။ မူရေးက မိုးရေထဲမှာပင်ရပ်ကာ သူမအား ငေးခြည့်နေမိသည်။

ထိုနောက် သူမက အတွင်းဘက်သို့ ရောက်သွားသည်။ လှေခါးပေါ်သို့ တက်သွားသည့်နယ် ဖြစ်သည်။ သူမအား ထပ်မံခြင်ရတော့။ မူရေးမှာ ရပ်နေစေ ဖြစ်သည်။ ငြိမ်နေစေ ဖြစ်သည်။ မိမိပြန်အလောကို သူမ စောင့်နေသလောဟု မဝေခံတတ်။ သူမအား ခုနက မြင်ခဲ့သလို ကြားနိုင်သမျှကြားကြား မြင်တွေ့လိုစိတ်ရှိသည်ကတော့ သေချာလှလှသည်။

ဟိုတယ်ထဲသို့ ဝင်လိုက်သည်။ သူတစ်ကြိမ်သာ မြင်တွေ့ပူးသော သူ့အစောင့်တာဝန်ကျနုတ်ခမ်းပွေ ဖြူဖြူနှင့် အဘိုးကြီးစကားပွဲမှ ထလာသည်။ မူရေးအား အင်္ဂလိပ်စကားတစ်ဝက်အခြားဘာသာတစ်ဝက်ဖြင့် စကားပြောသည်။ အက်(စ)တယ်လီ၏ အရိပ်မြတ်နိုင်သေးသော မူရေးမှာ မကြားတစ်ချက်၊ ကြားတစ်ချက် ဖြစ်နေသည်။

‘ဘာလဲဗျ’

အဘိုးကြီး၏စကားမှာ မိမိအား ညှော်သည်တစ်ယောက်စောင့်နေကြောင်း ပြောခြင်းဟု မူရေးထင်လိုက်သည်။ မူရေးက ညှော်ခန်းထဲသို့ ဝင်ကြည့်သည်။ အနက်ရောင်ဝတ်စုံနှင့် ချီ(စ)က ကုလားထိုင် နိမ့်နိမ့်တစ်လုံးပေါ်တွင် ထိုင်ကာ သေးစားပွဲမှ အရက်ကို ယူသောက်လိုက်၊ ချထားလိုက် နေသည်။

မူရေးအား မြင်လိုက်ချိန်ဝယ် ဘို့(စ)က ပြုံးပြသည့်
ဆပြုံးဟူသည့် ဘို့(စ)တွင်တွေ့ရခဲ့သော အရာဟု မူရေးမှတ်
မိသည်။ အခန်းထဲဝယ် မည်သူမျှ ရှိမနေကြ။

‘ဝတ်အိုးပန်း’
ဘို့(စ)မှာ နှုတ်ဆက်လိုက်သော်လည်း ကုလားထံ
ပေါ်ဝယ် ခြေခံလက်ပစ်အနေအထားနှင့်ပင် ရှိသေးသည့်
နောက်မူအားယူ၍ထသည်။

‘လမ်းကြိုရင်း မိုးခိုဖို့ ဝင်လားတာပဲ... စောင့်နေတယ်
ဝီစကီဘစ်ခွက်မှာသောက်နေတာ’

ဘို့(စ)က နဖူးအား လက်ဝါးနှင့် ထိပ်လိုက်သည်။
‘နောက်တစ်ခွက်တောင် မှာထားသေးတယ်’

‘ဘယ်သူ့ကို ခင်ဗျားစောင့်နေတာလဲ’
‘ခင်ဗျားကို ကျွန်တော်စကားပြောချင်လို့ပါ။ ကျွန်တော်
စာပိုလိုက်တဲ့အတိုင်း ဘာဖြစ်လို့လားအတွက်ခဲလဲ’

‘ဘယ်လိုလဲဆိုတာ ခင်ဗျားသိပါဘယ်လဲ။ ကျွန်တော်
အချိန်မဖြုန်းချင်ဘူး’

ဘို့(စ)က လက်တစ်လုံးမျှကျန်သည့် ဝီစကီကို လှုပ်
ပေးချလိုက်သည်။

‘လေယာဉ်သတင်းက ဘယ်လိုလဲ’
‘ကျွန်တော်ပြောခဲ့သားပဲ။ အလေယာဉ်မှ မလာပါဘူး
ဆိုတာ’

‘ကျွန်တော် မယုံဘူး ဆိုတာလဲ ရှင်းနေတာပဲ။ ခင်ဗျား
ကဲကော ဘာဖြစ်လို့ ဒီဓမ္မာဆက်နေသေးတာလဲ’

‘ညနေက ကျွန်တော်တွေ့ခဲ့တဲ့ လူစုံနှစ်ကောင်က ခင်ဗျား
လူတွေလား’
‘ကျွန်တော် ခါး... ခင်ဗျားပြောတာကို ကျွန်တော်
နားမမည်ဘူး’
ညွှန်ထမ်းက လုပ်ပန်းပေါ်ဝယ်၊ ဝီစကီဘစ်ပုလင်းနှင့်
ရေကုတ်ကိုတင်ကာ ရောက်လာသည်။
‘ဒါမှ စတိုင်ကျတာပျံ၊ အမြင်ကောင်းတာပေါ့၊ ထား
သာထားခဲ့၊ ထားသာထားခဲ့... သွားလို့မပြီ’
ဘို့(စ)က ဝီစကီပုလင်းကို ဖွင့်သည်။ ဖန်ခွက်ထဲသို့
ခပ်ဗျားများထည့်ကာ ရေချည်းနည်းရောလိုက်သည်။ တစ်ကျိုက်
ခဲသွားထိုင်ချသည်။
‘ခင်ဗျားကို ညွှန်ကြားစရာတွေရှိလို့ ကျွန်တော်နဲ့ လာ
တွေ့ခိုင်းတာ ခင်ဗျားလေယာဉ်ရောက်ဖို့ မကြာတော့ဖူး
ဆိုတာကျွန်တော်တို့သိတယ်။ ဒါကြောင့်မို့ ကျွန်တော်တို့ ဆက်
ဆွယ်ရေး အဆင်သင့်ဖြစ်နေဖို့က အရေးကြီးတယ်။ လေယာဉ်
ရောက်ချိန်သိတာနဲ့ ဖုန်းဆက်ပြီး ကျွန်တော်ကို အကြောင်း
ပြောပါ’
ဘို့(စ)က ကိုယ်ကို သစ်ဆက်ကြ၍ ဘောင်းဘီအိတ်ထဲမှ
ကျွတ်တစ်စကို ထုက်သည်။ စားပွဲပေါ်သို့တင်လိုက်သည်။
‘လေယာဉ်ရောက်တာကိုတော့ကျွန်တော်သိသာမှာသေချာ
တယ်။ ဒါပေမယ့် မရောက်ခင် နှစ်နာခိုကြိုပြီး သိချင်တယ်။
ဒါမှ အဆင်သင့်ဖြစ်နိုင်မှာ ရှင်းပါတယ်နော်’
မူရေးက မည်သို့မျှ ပြန်မဖြေ။

ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ရည်ရွယ်ချက်ကို မစွတာချန်ဒါက ပြောခဲ့ပြီးပြီ မဟုတ်လား

ဘို့ (စ)က မေးရင်းဖန်ခွက်ကို မြှောက်သည်။

အင်း...ကျွန်တော်လက်ထဲ လေယာဉ် ရောက်လာရင်...

ခိုးရာပါလို့ ပစ္စည်းတစ်မျိုးမျိုးကို ကျွန်တော်က သယ်ထုတ်ပေးဖို့ မစွတာချန်ဒါ အလိုရှိတာပဲ

ခင်ဗျား လေယာဉ် ဘယ်တော့ရောက်မှာလဲ

ခင်ဗျားတို့ ပစ္စည်းကနော ဘာလဲ

အင်း...ခင်ဗျားက ခုမေးနေပြီကိုး

ဘို့ (စ)က အရက်တော်တော်များများကို သောက်နေသည်။

ကိုယ့်အသက်ကို ရင်းထားရတော့ ကျွန်တော်က ဒီထက် ပိုသိနေရဦးမှ ဖြစ်မှာဗျ

ဒါက ပစ္စည်းအပေါ်မှာမူသည်တာပဲ မူရေး... တန်ဖိုးရှိတဲ့ ပစ္စည်းလို့ ပဲ ပြောလို့ ရမယ်

ကောင်းပြီ... ဘယ်လိုတန်ဖိုးရှိတဲ့ ပစ္စည်းလဲ

ခင်ဗျားကိုပြောဖို့ စိတ်မကူးမိဘူးဗျာ၊ နည်းနည်းလေးကို စိတ်မကူးဘူး

မူရေးက စီးကရက်ကိုဖွာနေသည်။

ခင်ဗျားတို့ ဘာအရှုံးရှိစရာရှိသလဲဘို့ (စ) ကျွန်တော်လုပ်ရမှာကို သိရယင် ခင်ဗျားတို့အတွက် ပိုလို့တောင် အန္တရာယ်ကင်းသေးတယ်

ကဲ...တော်ပါတော့ဗျာ

ပစ္စည်း၏ အနေအထားက ဘယ်ခလောက်ကြီးသလဲဘို့ (စ)
'သေတ္တာတစ်လုံးပဲ... နောက် ကျွန်တော်တို့ လှူနှစ်ယောက်လဲ ပါဦးမယ်'

'ဘာသဘောလဲဗျ'

'ပစ္စည်းဆို သယ်ထုတ်ဖို့ပေါ့'

'ဆော့ရိုးပဲ ... ကျွန်တော်နှစ်ယောက် ဘယ်သူ့ကိုမှ မခေါ်နိုင်ဘူး'

ဘို့ (စ)က ဖန်ခွက်ပေါ်မူကျော်၍ မူရေးအား မျက်ခုံးချီကာ တနေတမျှ ကြည့်လိုက်သည်။ ဖန်ခွက်အား ဆတ်ကနဲ အဖယ်ဝယ်၊ အရက်တို့က မေးစေ သို့စီးကျကုန်သည်။ လက်ကိုင်ပေါ့ကိုရွာသော်လည်း မတွေ့သဖြင့် လက်နှိပ်အိတ်ဆည်း

ခင်ဗျားကတော့ တကယ်လူပဲ ခင်ဗျားကို ကျွန်တော်တို့လုံးဝစိတ်ချမယ်လို့ ထင်နေသလား ခင်ဗျားအကြောင်း ကျွန်တော်တို့ သိထားတာပဲ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ပါကိုပါရမယ်

'ဘယ်ခန့်ရာကို ဆင်းရုမှာလဲ

'အန္တိယနိုင်ငံ မြောက်ပိုင်းမှာပဲ လေယာဉ်ထုတ်ပြီးတာနဲ့...

ခင်ဗျားကို သူ့ဘီညွှန်ကြားချက်တွေ ပေးလိမ့်မယ်

ဒါကနိုင်ငံရေး ကိစ္စလား

'နိုင်ငံရေး ဟုတ်လား ဒီလိုပေါက်ကရအတွေးမျိုး ဘယ်လိုလုပ်ရတာလဲဗျာ'

'နိုင်ငံရေးကိစ္စဆိုယင်တော့ ကျွန်တော် မလုပ်နိုင်ဘူး... ဒါဟာကျွန်တော် လိုင်း မဟုတ်ဘူး'

ဒါဟာစီးပွားရေးနဲ့ တိုက်ရိုက်သက်ဆိုင်နေတယ်လေ' ဘို့ (စ) က ဖန်ဆက်ကိုချစ်၊ ပုလင်းကိုလှမ်းကြည့်သည်။ နဖူးစပ်ကိုလက်ဖြင့်သပ်လိုက်သည်။ အရက်လိုချီဟု မူရေးထင်သည်။

ထပ်ယူဦး မလား'

'တော်ပြီ ကျေးဇူးပဲ'

ဘို့ (စ)က ထရပ်ပြီး စားပွဲအနီးမှ ခွာသွားသည်။ ပူယောင်းယောင်း လိပ်ထားသည့် သူ၏ထီးကိုယူသည်။ သူက စဉ်းစားရင်း ငြိမ်နေသေးသည်။

'ခင်ဗျားလေယာဉ်နဲ့ ပတ်ဘက်ပြီး မနက်ဖန်သတင်းလို ချင်တယ်'

သူက မူရေးအား ခေါင်းအစွဲခြေအဆုံးကြည့်ပြီး၊ ပတ်စန်းကျင်ပရိဘောဂများကို ဝေ့ကြည့်သည်။ လက်ကရုတ်တရက်လှစ်ကနဲ ယမ်းသွားသည်။ ထီးကဝီစကီ ပုလင်းကို လင်ပန်းပေါ်မှ ရိုက်ခတ်ကာ၊ ဘေးစားပွဲဆီသို့ လွင့်ပျံသွားသည်။ ကွဲသွားသည့်ပုလင်းမှ အရက်နှင့်ဖန်စများက နောက်ဆုတ်လိုက်သော မူရေးတို့သို့လာစင်သည်။

ဘို့ (စ) က လေတစ်ချက်တက်ပြီး၊ တံခွားထွေးလိုက်သည်။ မူရေးက ကိုယ်ကိုယ်နှင့် ဖန်ကွဲများကို ငုံ့ကြည့်ပြီး ဘို့(စ)အား မော့ကြည့်ပြန်သည်။

'ခင်ဗျားဟာ အတော်ဆိုးတဲ့ လူပဲ ဘို့ (စ)'

မူရေးက လက်ကိုင်ပခါကိုထုတ်သည်။ ခြေရင်းရှိ ပုလင်းလည်ပင်းပြတ်ကို ကန်လိုက်ကာ၊ ဘို့(စ)အားကြည့်ပြန်သည်။

အမှားတစ်ခုမှ မလုပ်မိပါစေနဲ့ မူရေး ခုအချိန်ကစပြီး သတိထားပါ ဘာအမှားတစ်ခုမှ မပြစ်ပါစေနဲ့'

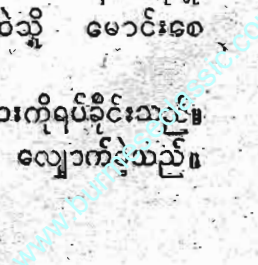
ဘို့(စ)ကလှည့်၍၊ ထွက်သွားတော့သည်။ ဝင်ပေါက်ဝမှ နေ၍၊ ဘို့(စ) ဆင်းသွားသည်ကို မူရေးကကြည့်နေလိုက်သည်။ အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်ထားမိသည်။ စီးကရက်တစ်လိပ်ကို မီးညှို့၍၊ ခပ်ပြင်းပြင်းရှိုက်ကာ အပေါ်ထပ်သို့ တက်ခဲ့တော့သည်။

x x x

ဇာတ်လမ်းစဉ် (၉)

မနက် ဆယ်တစ်နာရီခွဲချိန်တွင်၊ မည်သည့်သတင်းမှမရသော မူရေးက ဟိုတယ်မှနေ၍၊ ဂျစ်ကားတစ်စီးကိုခေါ်တင်၍၊ ဟွန်းသံပေး၍ ရောက်လာသော ကားနောက်ခံသို့ ဝင်ထိုင်ကာ၊ မြို့ပိတ်လမ်းအတိုင်း မြို့ထဲသို့ မောင်းစေသည်။

သူက ဟင်းသီးဟင်းရွက်ဈေးတွင် ကားကိုရပ်ခိုင်းသည်။ ကားခေပေးပြီးနောက်၊ ခါလီ၏အိမ်ဘက်သို့ လျှောက်ခဲ့သည်။

ခါလီကိုယ်တိုင် တံခါးလာဖွင့်ပေးသည်။
 'ကဲ...ဝင်ဗျာ'
 အလုပ်ခန်းထဲရှိ လူတစ်ယောက်က ခုံရုံညပေါ်မှနေ၍
 မော့ကြည့်သည်။ မူရေးတိုက် တော့သူလျက် အခန်းထဲသို့ဝင်ကြ
 သည်။ ခါလီကတံခါးကို ပြန်ပိတ်သည်။
 'ခင်ဗျားလာတာအတော်ပဲ ကျွန်တော် ဆီသမင်းရောင်
 လာပြီ'

'ဟုတ်လား...အချိန်မီပဲ'
 'လေယာဉ်က ဒက္ကာမှ ဆင်းလိုက်ရတယ် မထွက်နိုင်ခဲ့ဘူး'
 'ဘုရားရေ ဒက္ကာမှာ ဟုတ်လား ဘာဖြစ်လို့လဲဗျ'
 'ဒါတော့မပြောဘူး ထိုးဆင်းလိုက်ရပြီး ပြန်တက်လို့မရ
 တော့ဘူး'

'ဒီသမင်း ဘယ်အချိန်ကရသလဲ ခါလီ'
 'မနက်စောစောကပဲ ခုမနက်စောစောကပဲ'
 'ဘာဗျ သတင်းရရခြင်း ကျွန်တော်ကို ချက်ချင်းပြောဖို့
 မှာထားသားပဲ ခုပန်းတည့်နေပြီ'
 'ဆောရီးပဲဗျာ ကျွန်တော် မိန်းမနေမကောင်း ဖြစ်နေ
 လို့ပါ'

'ဆိုးလိုက်တာဗျာ ခင်ဗျားမိန်းမနေမကောင်းတာနဲ့ အလုပ်
 တစ်ခုလုံး ဖုတ်ပူမီးတိုက် ဖြစ်ကုန်ရပြီ'
 'ခုပဲခင်ဗျားဆီ အကြောင်းကြားမလို့ပါ'
 'အင်း ခင်ဗျားမိန်းမက သွားစေဆိုတော့မှ သွားရတာ

ပေါ့လေ ခုဘယ်လောက် အချိန်နောက်ကျကုန်ပြီလဲ သေတ္တာ
 တွေကကော (ကိုလေယာဉ်ထဲမှာပဲလား)

'ဟုတ်ကဲ မစ္စတာမူရေး'
 'ဒက္ကာလေယာဉ်ကင်းမှာပေါ့ ဟုတ်လား'
 'ဟုတ်တယ် လောလောဆယ်တော့ ဒဏ်ရက်ထားကြတယ်'
 'သေတ္တာခြောက်လုံးစလုံး ပါဘယ်မဟုတ်လား'
 'ဟုတ်ကဲ မစ္စတာမူရေး အဆင်ပြေပါဘယ် ခင်ဗျားသွား
 ပြီး သယ်ချယ်လို့ ပြောတယ်'

ခါလီက သူ့ရေးမှတ်တမ်းသည့် စက္ကူလေးကို ခဲတံ ထိပ်
 ဖျားတွင် ပတ်ချည်ထားရာမှဖြေယူသည်။

'ကျွန်တော်က သေတ္တာတွေကို ဒီမှာပဲယူရမယ်သိထား
 တာ၊ အရေး ပါကစွတန်မှာ ယူရမယ်လို့ မသိဘူးလေ၊
 ဆိုရင်ကတိက ဘယ်လိုလုပ်အိမ်မှာရှိနေသလဲ၊ နောက်လေယာဉ်
 တစ်စီးနဲ့ ဘာဖြစ်လို့ သူက သယ်မလာဘာလဲ'
 'သူ့ဘိက္ခ ဘာမှမပြောဘူး၊ လေယာဉ်မှူး တစ်ခုခု ဖြစ်
 သွားပုံပဲ၊ ဒုလိသယ်ရမှာကိုမလိုအပ်ရင်တော့ သူ့တို့အခိန်ပေး
 မှာ မဟုတ်ဘူး'

'ဘုရား...ဘုရား'
 မူရေးမှာ စိတ်မသက်သာစွာဖြင့် ဂနာမငြိမ်ဖြစ်မိသည်။
 ကုသားထိုင်ပေါ် ခြေထောက်ကို တင်လိုက်သည်။ ခေါင်းကို
 တစ်ဖက်ဆို့ လှည့်ထားသည်။

'လေယာဉ် တစ်စီး ကျွန်တော် စီစဉ်ပေးပါမယ် မစ္စတာ
 မူရေး'

၁၆၆ ဇင်မောင်မောင်ထက်(မြန်မာပြန်)

‘ဆိပ်ဟုတ်တာပေါ့ဗျာ၊ အမြန်ဆုံး ကျွန်တော် လိုချင်တယ်’

ခါလီမှာ စာရွက်ကလေးကို လက်ထဲဝယ် ဖြေလိုက် လိပ်လိုက်လုပ်နေသည်။

‘ဒါဟာ နယူးယော့လဲမဟုတ်ဘူး၊ ဆန်ဖရန်စစ္စကိုလဲ မဟုတ်ဘူး မစ္စတာမူရေး၊ လေယာဉ်မောင်းတစ်ယောက်ကိုလဲ ကျွန်တော် ရှာရဦးမယ်၊ အချိန်နည်းနည်းတော့ ယူရလိမ့်မယ်’
‘ခင်ဗျား မိန်းမ နေမကောင်းရင် ပိုအချိန်ကြာဦးမယ်လို့ ထင်တယ်’

မူရေးက ရိုလိုက်သည်။
ခါလီက ပုခုံးတွန့်လိုက်သည်။ လက်ထဲမှ စာရွက်ကလေးအား စိတ်မချမ်းမြည့်စွာ ကြည့်နေသည်။

‘ခုည ခြောက်နာရီမှာ လေယာဉ်ကို လိုချင်တယ်’
‘ဒီလောက် မမြန်နိုင်ဘူး မစ္စတာမူရေး’
‘ဒါဆိုရင် ဘယ်တော့လဲ၊ ကိစ္စက အချိန်တွေ အတော် ကုန်ခဲ့ပြီဗျာ၊ ဒီနေရာက ကျွန်တော် ထွက်မှ ဖြစ်မယ်၊ ခင်ဗျား သဘောပေါက်ခဲ့လား၊ လေယာဉ်ကို ဘယ်အချိန် ရမလဲ ခါလီ’

‘စီစဉ်ပြီးပြီ၊ ချစ်ရင် ကျွန်တော် ပြောပါမယ်’
‘နာရီ အတော်ကြာဦးမယ် ဆိုတဲ့သဘောလား’
‘ဆိပ်မကြာရပါဘူး မစ္စတာမူရေး၊ မနက်ပန် ရဖို့အတွက် အပြင်းထန်ဆုံး ကြိုးစားပါမယ်’

နေပူထဲကသေမင်း ၁၆၇

‘မနက်ဖန် ညနေ ငါးနာရီကို ကျွန်တော်အတိအကျ လိုချင်တယ်’

‘ဒါဖြစ်နိုင်ပါတယ် မစ္စတာမူရေး’
‘ပိုကောင်းတာပေါ့ဗျာ’
မူရေးက ကုလားထိုင်ပေါ်မှ ခြေထောက်ကို ရုတ်လိုက်သည်။ တောင်းတိအိတ်ထဲ လက်နှိုက်၍ တံခါးဆီသို့ လှမ်းကြည့်သည်။ စီးကရက်တစ်လိပ်ကို တုတ်၍ ခဲ့လိုက်သည်။ မီးမညှိသေး။

‘စိတ်မကောင်းစရာဘဲ ခါလီ၊ တောင်းပန်ပါတယ်၊ ဒီကိစ္စက ကျွန်တော်ကို ခေါင်းခဲနေစေတာဗျာ’

‘ကျွန်တော် မိန်းမ နေမကောင်းဘူး အမှန်ပါပဲဗျာ’
‘ကိစ္စမရှိပါဘူးဗျာ၊ အမြန်ဆုံးနေကောင်းဖို့ မျှော်လင့်ပါတယ်’

‘တစ်ခုတော့ရှိတယ် မစ္စတာမူရေး၊ ခင်ဗျားဆီကိုတခြားနည်းနဲ့ ကျွန်တော်ဆည်းပူးမယ်၊ ဒီကို ခင်ဗျားနောက်ထပ် လာဖို့က သိပ်မကောင်းတော့ဘူး’

‘တခြားနည်းဆိုတာက ဘယ်လိုလဲ’
‘ဒါ ကျွန်တော် အလုပ်ပါ၊ ခင်ဗျာ တွေပါလိမ့်မယ်၊ ခဏနေဦး စကားဝှက်ပစ်ခွဲ ပြောထားမယ်၊ စကားဝှက်ကို ခင်ဗျား ဘယ်လိုသုံးမလဲ’

‘ဘဟာအီ ရက်လို့ သုံးမယ်’
‘ဟင်’

ခါလီက စိတ်မချမ်းမြည့်စွာဖြင့် ကွက်ခနဲကြည့်လိုက်သည်။

'ကောင်းပါပြီ မစ္စတာမူရေး'

မူရေးက စီးကရက်ကို မီးညှိသည်။ ညာဘက်မျက်လုံးကို ဓမ္မာ၍ ခါလီ၏သောကမျက်နှာကို ကြည့်သည်။

'ခင်ဗျား ဘာတွေ တွေးနေသလဲ ခါလီ'

ခါလီက ပုခုံးသာ တွန့်ပြသည်။

'မကြာခင် ဒီက ကျွန်တော် သွားတော့မှာပါ ခါလီ ရယ်'

'ကောင်းပါပြီ မစ္စတာမူရေး၊ ကျွန်တော်ကို စိတ်ချပါ။ ပြောတဲ့အတိုင်း လုပ်ပါမယ်'

မူရေးက တံခါးဆီသို့ လှည့်သွက်သွားသည်။ ခါလီက တံခါးကို ဖွင့်ပေးသည်။ လမ်းပေါ်တွင် နူးခလေးလျက်ရှိသည့် ဖုန်ထူထူသမ်းဝမ်း ဗန်ဆင်ဆင်ခြည့် ဝင်းပခန့်သည်။ မူရေးက ကုတ်အင်္ကျီကိုချွတ်၍ လက်ခမောင်းပေါ်တွင်လိုက်သည်။

လူအုပ်တစ်အုပ်က တလဲရီနက်ကဲ့သို့ တူရိယာပစ္စည်းတစ်မျိုးကို ချိုင်းကြားညှပ်ကာ သွားနေသည့် ဗုဒ္ဓဘာသာ ဘုန်းတော်ကြီးများနှင့်အနီးမှ လိုက်သွားလျက်ရှိသည်။ ဂျက်ဒါဆန် လမ်းဆုံရောက်ဝယ် တစ်ယောက်ယောက်က မူရေးအား လှမ်းနှုတ်ဆက်သည်။

မူရေးက လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ အော်ဒ်မင်ပင်ဖြစ်သည်။ တိုတယ်တူ တွေခဲဖူးသော အခမရီကန်သံရုံးမှ ပုဂ္ဂိုလ်က ဆိုင်တစ်ဆိုင်ထဲမှ ထွက်လာနေသည်။

'ဟယ်လိုလဲဗျ'

'ကောင်းပါတယ်၊ ခင်ဗျားကော'

အော့ဒ်မင်မှာ အပူပိုင်းစတ် ခပ်ပိုင်းပိုင်းဝတ်စုံနှင့် အပြာဆန်လည်စည်းကို တပ်ထားသည်။ အားကစားသမား တစ်ယောက်နယ် ကြည့်ကောင်းလှသည်။

'ကျွန်တော်တို့ ကုန်သွယ်ရေးဌာနကို လာဖို့စိတ်မကူးသေးဘူးလား'

'မရောက်မိသေးပါဘူးဗျာ'

'အင်း... ကျွန်တော်တို့လူတွေကို ခင်ဗျားအကြောင်းပြောပိုက်တော့ သူတို့က သိပ်ခွဲတူချင်နေကျတာဗျာ။ ကျွန်တော်တို့ နည်းရေးနဲ့ ကုန်သွယ်ရေးဆိုင်ရာ ပုဂ္ဂိုလ် ဝက်(စ)လင်းကုန်းဝေးက ဝါရှင်တန်က ပြန်လာတာ မကြာသေးဘူး'

'ကျွန်တော်တို့ အစိုးရက လုပ်ငန်း ကြီးကြီး သေးသေးပေါ့နဲ့ စီးပွားရေးတံလုပ်ဖို့ လုပ်နေတယ်လို့ သူကပြောပြတယ်။ ဘာကယ်လုပ်တော့မယ် ပုံပဲ။

'ဒီကိစ္စမှာ ခင်ဗျား ဘယ်လိုပါနေသလဲလို့ သူက ခေးတယ်။ ကျွန်တော်က မသိဘူးလို့ ပြောရတာပေါ့။ ကလေးဖြစ်ဖြစ် သူကတော့ခင်ဗျားနဲ့ သိပ်တွေ့ချင်နေတာ၊ နန်းတော်ဘိရယ်မှာ ခင်ဗျား ရှိတယ်လို့ ကျွန်တော်ပြောထားရတယ်။ ဒီဒီမုန့်ပဲ မဟုတ်လား'

'ဟုတ်ပါတယ်'

'အင်း... သူကဝင်တွေ့ဦးမယ်လို့ ပြောတယ်။ ကျွန်တော်နဲ့ တွေ့ရင်လဲ အချိန်မရွေးလာတွေ့ဖို့ မှာလိုက်သေးတယ်။ အာပဲဖြစ်ဖြစ် သူက လာခွင့်မှာပါ'

'ကျေးဇူးပဲဗျာ'

‘ကျွန်တော် လိုက်ပို့ပေးရဦးမလွှား’
‘နေပါစေ၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ကျွန်တော် ဝင်လေး ရှိသေးလို့’

‘က...နောက်မှတော့ကြသေးတာပေါ့’
မူရောက် လမ်းအတိုင်း ဆက်လျှောက်သွားသည်။
နောက်မှ ကားစက်နှိုးသံကို နားစွင့်ကြည့်သည်။ သူ့အစွဲစမ်းထောက်လှမ်းနေပြီဟူသော အသိက လှမ်းမိုးလာတော့သည်။

x x x

ခေါင်မိုးပေါ်မှ လျှောက်လရစဉ် အက်(စ)တယ်လီအာ မှန်ရွှေတွင် ထွေရသည်။ နက်ပြာရောင် မိုးသားနောက်ခံဝယ် သူမ၏ အခန်းက မီးထွန်းထားသည့် ကျွန်းလေးတစ်ခုနယ်ဖြစ်သည်။

သူမမှာ တစ်နေ့လုံးအိပ်နေခဲ့သည်။ ယခုတော့တရုတ်တရားများ ပတ်လည်ဖွင့်ထားပြီး မှန်တင်ခုံမှသာ မီးအလှင်းရောင်ရှိသည်။ မီးလုံးအောက်ဝယ် ပိုးဆောင်ကလေးများ ပျံနေ

သည်ကို တွေ့ရသည်။ မှန်က အလွန်ပင်တောက်ပလျက် ရှိသည်။

သူမက မျက်လုံးကို အလှချယ်နေသည်။ အခန်းထဲဝယ် အမေးထိုင် အနံ့နှင့် သူမကိုယ်မှ ရေမွှေးနံ့တို့က လှမ်းမိုးထားသည်။ မူရောက် သူမ၏ပုခုံးကို နှမ်းလိုက်သည်။ သူမက မလှုပ်။ မှန်ကိသာ အာရုံစိုက်နေသည်။

မောင်လာပြီဖြစ်သည်။ ကင်း(စ)ဝေးလမ်းမှ မီးရောင်ဖြင့် တောင်ကြားမှာ ပြာနန်းနှမ်းဖြစ်နေသည်။ တောင်တန်းများမှာ မှု့မိုင်းမိုင်းနှင့်။ ၎င်း၏အထက်ဝယ် နေရောင်ထဲမှာ ပင် နှင်းများဖြင့် ဖြူဖွေးနေသော တောင်တန်းများက ရှိသည်။ ဂါနက်(ရှီ)ဟိမား(လ်)၏ နောက်ဝယ် ဒုယာဂီရီနှင့် အင်နာပူနာတောင်များကို တွေ့ရသည်။

သူကရပ်ပြီး အရက်ပုလင်းများကို ကြည့်သည်။ မိမိအာလို့ လာသည်ကို သူမသိ။

‘သောက်ဦးမလားဟင်’
သူမက လက်ကျန်အရက်ကို မော့ချိုပြီမ ဖန်ခွက်ကိုလှမ်းပေးသည်။ သူ့က ဖန်ခွက်ကိုယူရင်း သူမအား ကြည့်သည်။ သူမက မှန်ဘက်သို့ ပြန်လှည့်သွားသည်။

‘ဝိစကိပံပေးပါရှင်’
သူက ထည့်ပေးပြီး သူမဘေးတွင် ရှုထားလိုက်သည်။
‘ကိုယ်သိပ်မကြာခင်သွားတော့မယ်’
‘ဘယ်တော့လဲ’
‘မသိဘူး...သိမ်တော့ မကြာတော့ဘူး’

၁၇၂ ဇင်မောင်မောင်ထက်(မြန်မာပြန်)

‘ရှင်ထစ်ထက်လုံး ဒီမှာနေမယ်လို့ တော့ ကျွန်မ မသေချာဘူး’

‘ဘု...’

‘ဒီမှာက ငှက်တွေရဲ့ သွားရာလမ်းကြောင်းပဲ’

ကိုယ်ပြောနေတာက ဒီကဲကိုယ်သွား’

‘ကျွန်မသံတော့ခေါက်မိတယ်’

‘ခါးပမယ်...’

‘ရှင်သွားမယ်ဆိုပဲကမ်းက ဘယ်ကိုလဲ မာလိန်မှူးကြီးက ဘာပြစ်လို့လဲ’

သူက သူမဆီသို့သွားကာ ပုခုံးကိုဖက်လိုက်သည်။ သူမက ဒေါသတကြံ ရုန်းဖယ်သည်။

‘မထိနဲ့...မထိနဲ့...မထိနဲ့...သွားစမ်း’

မူရားက ယုသစ္စာဖြင့် ထပ်ဖက်ထားလိုက်သည်။ သူမက ငိုတော့သည်။

ဆိုးတယ်၊ ရှင်သိပ်ဆိုးတယ်... သွားစမ်းမပါရှင်၊ ဆွဲစမ်းပါ၊ ရှင့်ချိုငြီးငွေ့နေပြီ၊ ကျွန်မအနားမှာ မနေနဲ့ လွတ်စမ်းပါ’

သူမက ရုန်းဖယ်၍ ဖန်ခွက်ကိုဆွဲကာ လှမ်းပစ်ခဲ့လိုက်သည်။ တေးကိုလျှောက်ကြည့်ပြီး ခွေးခြေကိုကန်ပစ်သည်။ သူမက မူရားအား ဒေါသသံကြီးဖြင့် စတင်ဆဲရေးလာသည်။

မူရားက ရှေ့တိုးကာ သူမ၏ လက်ကောက်ဝတ်မျှားကို ဖမ်းကိုင်လိုက်သည်။

‘တော်တော့ကွာ’

‘ကျွန်မအနားက ဖယ်စမ်းပါ၊ လွတ်... လွတ်- ရှင့်ကို ခြိမ်းတယ်၊ ကျွန်မကိုရှင်ရက်စက်တယ်၊ လွတ်စမ်းပါ၊ ရှင့် ကျွန်မကိုရက်စက်တယ်’

သူမက မူရား၏လက်မှ ရုန်းကန်ရင်းငိုနေသည်။

‘ထွက်သွားစမ်းပါ၊ ပြန်မလာနဲ့တော့၊ ကျွန်မကိုလွတ်စေ’

‘မင်း မတိတ်ဘူးလား’

မူရားက သူမ၏ လက်မောင်းကို ဆုပ်ကိုင်၍ ရင်ခွင်ထဲ ဆွဲသွင်းလိုက်သည်။

‘မုန်းတယ်...ရှင့်ကိုမုန်းတယ်’

သူမက မူမောတန်းပြောကာ၊ မူရားထံမှ ရုန်းထွက်နေသည်။ မျက်နှာကိုမူ လွဲထားသည်။ အတန်ကြာမှ အေးအေးစက်လေသံဖြင့် ပြောလာသည်။

‘ကျွန်မကိုလွတ်ပါ’

မူရားက လွတ်လိုက်သည်။ သူမက လှည့်ထွက်သွားသည်။ မျက်နှာကို လက်ခံဖြင့် သုတ်သည်။ ဆံပင်ကို နောက်သို့လှန်ချသည်။ ခေါင်းကလေး တစ်ချက်ခါကာ၊ မျက်လုံးထောင့်ကို လက်ညှိုးဖြင့်ထို့သည်။ သူမကသူ့အား ကျောခိုင်းကာ ခုပ်နေသည်။

‘အက် (စ)တယ်လီ’

‘သွားသေစမ်း’

သူမက အခန်းတာဝန်ကျကို လှမ်းခေါ်သည်။ ထိုသူက ဆုတ်လာသည်။

၁၇၄ ဇင်မောင်မောင်ထက်(မြန်မာပြန်)

‘အကဲ့အစတွေကို ရှင်းလိုက်’
သူမက မှန်တင်ခုံသို့ဝင်ထိုင်ကာ မျက်လုံးများကို ခြယ်အ
နေသည်။

မူရေးက အရက်တစ်ခွက်ငွေလိုက်သည်။ အခန်းတာဝန်
ကျကား၊ အကဲ့အစများကို သိမ်း၍၊ သူတို့အား တစ်ချက်-
နှစ်ချက် အကဲခတ်ကာ ထွက်သွားသည်။ မကြာမီ သူမက
ထံရပ်ပြီး၊ ဓာတ်စက်သံပါတ်ကို လှည့်သည်။ မူရေးအား
ခြေဆုံးခေါင်းဆုံကြည့်သည်။

‘မင်း စိတ်ငြိမ်သွားအောင် တစ်ခုခုလုပ်ပေးမယ်လေ’
‘သွားသေလိုက်’

သူမက လှည့်ထွက်သွားသည်။
‘လာစမ်းပါကလေးရယ်...သောက်လိုက်ပါဦး’

သူမကဂရုမစိုက်၊ တခါးတစ်ချပ်ကို ထပ်ဖွင့်သည်။ မူရေး
က တွန့်ဆုတ်ဆုတ် ဖြစ်နေပြီးမှ၊ သူမထံသွားကာ ဖက်ထား
သည့်။ သိချင်းသံက လွင့်ဖျံလာသည်။ သူက သူမအား
ရင်ခွင်ထဲသို့ဆွဲသွင်းသည်။

‘မလုပ်နဲ့’
သူမက မူရေး၏လက်ကို ရှန်းဖယ်လိုက်သည်။

‘ကောင်းပါပြီကွာ’
မူရေးက ဘောင်းဘီအိတ်ထဲသို့ လက်တစ်ဘက် နှိတ်ကာ

ရပ်နေသည်။
‘ဒီညမြို့ထဲသွားကြယင် ဘယ်လိုလဲ ညဘက်ပျော်စရာ
တွေ့ကြရအောင်လေ’

သူမက ပုခုံးတွန့်သည်။
‘သွားကြရအောင်နော်’
‘ဝိတ်မကောင်းစရာတွေ ဖြစ်ကုန်လိမ့်မယ်’
‘ရယ်စရာလဲ တွေ့ရင် တွေ့နိုင်ပါတယ်ကွာ’
‘ဟုတ်တယ် ကူးမြို့ရှိအကြမ်းရမ်းဆုံး အိပ်မက်တွေလေ...
ပိမက်တွေကို ရင်ဆိုင်ကြတာပေါ့’

သူက ဆတ်ကနဲ သူမကိုဆွဲယူကာ နမ်းလိုက်သည်။ သူမ၏
ရင်းကလေးကိုပင်၊ လန့်သွားစေသည်။ အက် (၈)တယ်လီ
သူ၏ရင်ဘတ်အား လက်နှစ်ဘက်နှင့် တွန်းရှာသည်။
‘ကျွန်မအနားက ဖယ်စမ်းပါ’

မူရေးကလွတ်လိုက်သည်။ သူမက ခေါင်းကိုမော့တာ
ဪ ညှော် ဘုရား ဘုရား ယောကျ်ားတွေ ယောကျ်ားတွေ
သူမကလှည့်ထွက်သွားကာ၊ ခြုံထည်ကိုဆွဲယူ၍၊ သူမအား
အိုင်ခိုင်းရင်းခြုံသည်။ လက်တစ်ဘက်မြှောက်၍၊ လက်
ကိုင်ထဲသို့ထိုးသည်။ နောက်လက်တစ်ဘက်ကို ထိုးစွပ်သော်
ကြိုးကိုမချည်သေး၊ မျက်လုံးထောင့်ကို လက်နှင့်ပိတ်လိုက်
အား မူရေးတွေလိုက်ရပြန်သည်။

မှန်တင်ခုံတွင်ဝင်ထိုင်ကာ၊ ခေါင်းကိုဖြိုးသည်။ မူရေး
ကျောခိုင်းလျက်မှ လှမ်းပြောသည်။

‘ကောင်းပြီ ကျွန်မတို့သွားကြမယ် ရှင်ပြောတဲ့ အိပ်မက်
အတိုင်းသွားကြမယ်’

သူမကကိုယ်ကိုကုန်း၍၊ မှန်ထဲသို့သူမ၏မျက်နှာအား
သည်။ ထို့နောက် မူရေဘက်သို့လှည့်ကာ ပြောလိုက်သည်။
'စီးကရက်နဲ့ အရက်တစ်ခွက်ပေးစမ်းပါ'

x x +

အုပ်စုဆောင်းပါသော မီးအိမ်လေးတစ်လုံးကို ကြမ်းပြု
ပေါ်ပျံ့တန်းထားသည်။ သူတို့က ကုတင်ပေါ်ဝယ်လှဲရင်း
မူးရမ်း၏ အမေးကြောင့် သူမက အတိတ်ကိုပြန်လည် ပြောပြ
သည်။

ကမ္ဘာပီးယားတွင် သူမအား ရေကန်ထဲတွင် ကျန်
သဖွယ်ပြုလုပ်၍၊ ဆောက်ထားသော (၁၀) ရာစုနှစ်အိမ်ကြီး
တစ်လုံးတွင်နေခဲ့သည်။ မနက်ဖက် လင်းအရက်ကျင်းပြင်
လျှင်၊ ပုဒ္ဒဘာသာဘုန်းကြီးများ၏ ဆုတောင်းရွတ်ဖတ်
များကို ကန်ပြင်ကိုဖြတ်ကာ သူမကြားနေရတတ်သည်။

(၁၀)လမျှ၊ ဤဒေသတွင် နေပြီးနောက်၊ သူမအား
ထိုင်းသို့ထုတ်ခွာခဲ့သည်။

ဤအကြောင်းကို စသည့်နှင့် သူမက ထုံးစံအတိုင်းပင်
မတည့်ငြိမ်သည့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်အား အပေါ်ပြု

နေသည့် ထိုင်လူကြီးပိုင်းဝင် တစ်ယောက် အကြောင်းကို
ပြောပြသည်။

ထိုပုဂ္ဂိုလ်မှာ ကြင်နာတတ်၍၊ သူမကလည်း ပျော်ရွှင်ခဲ့
သည်။ နိုင်ငံမှ ထွက်ခွာချိန်ဝယ်၊ နောင်တပင် ရခဲ့သည်။
ထို့နောက်တစ်ပါတ်မျှအကြား၊ ၎င်းပုဂ္ဂိုလ်မှာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို
သတ်သေသွားကြောင်း၊ ဖန္ဒမ်းပင်၌ သူမသိရသည်။

'ဘာဖြစ်လို့လဲ'

သူမက အတန်ကြာငြိမ်နေသည်။ ဤအကြောင်းကို ဆက်
မပြောပဲနေတော့မလား။ သို့မဟုတ် စကားလမ်းကြောင်း
ပြောင်းတော့မည်လားဟု မူရေစာင်မိသည်။ ယခင်ကဆိုလျှင်
ထိုသို့ လုပ်ဘတ်သည်။ ဤအခါတွင်တော့ သူမက ပြောလာ
သည်။

'အစီအစဉ်တစ်ခု လုမိကြမူတစ်ခုကြောင့်ပဲ'

'ဟုတ်လား၊ သူ့ကို လုပ်ကြံတာလား'

'မဟုတ်ဘူး၊ ဘုရင်ကိုသတ်ဖို့ကြံကြတာ'

'မူရေက သူမအား ကြည့်လိုက်သည်။

'နိုင်ငံရေး အရ လုပ်ကြံမှုလား'

'ဣတိတယ်'

'ဒီလုပ်ကြံဖို့အရေးမှာ ဟိုပုဂ္ဂိုလ်က ပါနေတာလားဟင်'

'သူက လူကောင်းပေါ့၊ ဘုရင်အသတ်ခံရဖို့ သူ မလိုလားပါ

'ဘူး၊ ဒါပေမယ့် သူဟာ ဒီလူပုဂ္ဂိုလ်များကြားမှာ ညှပ်နေခဲ့တယ်'

'ဒါကို ဖော်ထုတ်မိသွားကြရလား'

'ဟင့်အင်း...တစ်ခုခုပဲ မှားသလား၊ အကြံအစည်ထဲမှာ

ပေါက်လှေတစ်ကပ် အမှားအယွင်း ရှိတယ်လို့ ထင်ကြသေး
မသိဘူး၊ ကျွန်မလဲ မသိဘူး၊ သူတို့က သူ့ကိုယ်ကြည့်တော့
ဘူး

...သူက သူတို့ကို တားဆီးဖို့ကြံတယ်လို့ ထင်တာဖြစ်နိုင်
ပြီး သူ့ကို မယုံခံတာဘူး၊ ဘယ်မှာ အမှန်လဲတော့ကျွန်မလဲ
မသိဘူး၊ တရားရုံး၊ ဒါမှမဟုတ် အစိုးရကလဲ ဘာမှမသိကြ
ဘူး၊ ဒါပေမယ့် သူ့ ကိုယ်ကိုယ်ကို သတ်သေဖွားတော့
သံသယ ရှိလာတယ်၊ သတ်ပေးလိုက်သလို ဖြစ်သွားတယ်...

...အစိုးရကစပြီး စုံစမ်းစစ်ဆေးမှုတွေ လုပ်တော့တာပဲ၊
အလွန် ဂရုတစိုက်နဲ့ ဗျူဟာပြုပြီး လုပ်ခဲ့ကြတယ်၊ တစ်ခုခုကို
တော့ သူတို့ သိသောမှာ သေချာတယ်၊ ဒါပေမယ့် သိပ်သိ
သွားကြမယ်လို့တော့ ကျွန်မ မထင်ဘူး

‘ခိလုပ်ကြံခရားကို မင်းသိသလားဟင်’
‘သိဘာပေါ့၊ သူတို့က ကျွန်မအိမ်မှာ လာတွေ့ကြလေ
ရှိတယ်၊ အိမ်မှာ သူတို့ နှစ်ကြိမ် သုံးကြိမ် တွေ့ကြတယ်၊
နောက်ပြီး သူက ကျွန်မကို ပြောပြခဲ့တယ်’

‘သူက ကျွန်မကို ယုံတယ်၊ ဘုရင် အပုတ်ခံရတဲ့အချိန်မှာ
အဲဒီမှာ ကျွန်မကို မရှိစေချင်ဘူး၊ ဒါကြောင့် ကျွန်မ ထွက်
ခဲ့ရတာ၊ နောက်မှ ပြန်သွားဖို့ပဲ’

‘ဟိုပုဂ္ဂိုလ်က သူ့ကိုယ်သူ ဘာကြောင့် သတ်စေလိုက်ရ
တာလဲ’

‘ကျွန်မ ပြောခဲ့သားပဲ၊ အတိအကျ မသိပါဘူးဆိုဘာ၊
သူ့အပို့ နောက်ဆုတ်လို့ မဖြစ်အောင်ကို ခြေလှမ်းကျ ခဲ့ပြီး

ပြီး၊ သူ့မှာ သိပ်မရက်စက်နိုင်ဘူးလို့ တခြားသူတွေက ထင်ပုံ
ရတယ်၊ သူတို့က သူ့ကို သတ်သေဖို့ တွန်းအားပေးတာ
ဖြစ်နိုင်တယ်’

‘သူ့ကိုသတ်ပြီး ကိုယ်ကိုယ်ကို သတ်သေပုံ လုပ်လိုက်တာ
လား’

‘ဒီလိုပဲ ကျွန်မ တွေးမိတာပဲ’
‘ဆတင်းပေါက်ကြားသွားမှာကို သူတို့ စိုးရိမ်လို့လား’
‘ဟုတ်တယ်’

‘လုပ်ကြံမှု ဖြစ်မလာတော့ အဲဒီလူတွေကိုကော့ဖမ်းကြသေ
လား၊ အစိုးရကကော့ ကျန်လူတွေကို အစိုးရက ဖမ်းသလား’
‘သူတို့က ဘာမှသိပ်မသိလို့ နည်းနည်းပါးပါးသာ ပြော
နိုင်တဲ့ အကောင်သေးသေးနစ်ယောက်ကိုပဲ ဖမ်းကြတယ်လေ’

‘တခြားလူတွေ လွတ်ကုန်စေလား’
‘သူ့မက မပြေ၊’

‘သူတို့ဟိုမှာပဲ ရှိနေတုန်းပဲလို့ မင်း ဆိုလိုတာလား’
‘အဓိက လူတွေ အဲဒီ မှာ ရှိနေကြသေးတယ်’
‘မူရေးက စီးကရက်တစ်လိပ်ကိုယူ၍ ခပ်လေးလေးဖြင့် ပါး
စပ်တွင်တပ်လိုက်သည်။’

‘မင်း ဘယ်လိုလုပ် သိတာလဲ’
‘လူတိုင်း သိနိုင်ပါတယ်လေ၊ သူတို့ နာမည်တွေကို သတ်
တာတွေထဲမှာ ရှင်တွေ့နိုင်သားပဲ၊ ဒီ ကိုစွကို မသိဘဲ တခြား
မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ဆီက ကျွန်မ သိရတာ’

သူက စီးကရက်ကို မီးညှို့ပြီး သူ့မအား ကြည့်စိုက်သည်။

‘ဒီလူတွေအကြောင်း မင်းက ပိုမသိပေဘူးလား’
‘တခြားဟာတွေကိုပါ အများကြီး သိတာပေါ့ရှင်’
‘ဒီအကြောင်း မင်းကို ဘယ်သူတွေက မေးကြသေးသလဲ’
‘အဲဒီ နိုင်ငံထဲမှာမှ ကျွန်မ မရှိတော့တာဘဲ’
‘စကားကို ရှောင်၍ဖြေမုန်း သိသော်လည်း၊ မူရေးအတိုင်း
အကျပ် မမေးတော့။’

‘ဒီအဖြစ်က ဘယ်လောက်ကြာခဲ့ပြီလဲ’
‘လွန်ခဲ့တဲ့ ရှစ်လက၊ ရှစ်လ မပြည့်မီလောက်ကတင်ပဲ’
‘ဘုရားရှေ့...အဲဒီကတည်းက တချို့ကလွတ်သွားကြတုန်း
ပဲ ဟုတ်လား’

‘သူတို့က နိုင်ငံအပြင်ဘက်မှာ အဖွဲ့တစ်ခုရှိတယ်။ သူတို့
ထဲက အခက်ကြီး နှစ်ယောက်ဟာ ထိပ်တန်းရာထူးတွေကို
ထမ်းတယ်။ ရထားတာတွေ ကြာလှပြီ၊ တစ်ခုခုကို ကောင်း
ကောင်း ကြိုတင် မပြင်ဆင်နိုင်ခင်တော့ ဒီရာထူးကို သူတို့
လက်လွှတ်ကြမှာ မဟုတ်ပေဘူး’

‘မင်းသိတယ်ဆိုတာကော သူ့သို့ သိထားကြတယ်နော်’
‘ဟုတ်တယ်၊ အမှန်ပဲ’
‘မင်းနဲ့ ဟိုပုဂ္ဂိုလ်ကြီးရဲ့အခြေအနေ ဆက်ဆံရေးတွေကို သိ
ထားကြသလား’

‘သူမက ပြုံးလိုက်သည်။’
‘ရှင်ဘယ်လို ထင်လို့လဲ’
‘သူတို့ အစီအစဉ်ကို မင်းပုဂ္ဂိုလ်ဆီက မင်းသိထားတယ်လို့
သူတို့ သိကြသလား’

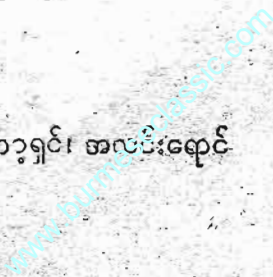
‘အင်း’
‘ဒါကို အစိုးရကကော သိဖယ်လို့ မင်းမထင်ဘူးလား’
‘သိနိုင်ပါတယ်’
‘ဒါက အတော်သေချာတာပဲ မဟုတ်လား၊ မင်းနဲ့မင်း
ပုဂ္ဂိုလ်က သိပ်နီးစပ်ဘယ်ဆိုရင်လေ နှစ်ဖက်စလုံးက သိကြ
မှာပဲ မဟုတ်လား’

‘သေချာတာပေါ့’
‘မူရေးက ကုန်ပေါ်မူဆင်း၍ ဘောင်းဘီကို ဝတ်လိုက်
သည့် တရုတ်တပ်မှန်ကို သွားဖွင့်သည်။ ညက အေးလှသည်။
မီးကရက်ကို သောက်ရင်း အမှောင်ထဲသို့ ငေးကြည့်နေမိသည်။
သူမဘက်သို့ ပြန်လှည့်လိုက်သည်။’

‘မင်းဆီကို တစ်ယောက်ယောက် ချဉ်းကပ်ခဲ့သေးသလား’
‘ဒီကို ရောက်မလာခင် ကာလကထားမှာ လူတစ်ယောက်
ကို တွေ့ခဲ့တယ်’
‘မင်း ဘေးဆိုလိုတာလဲ၊ သူ့ကို မင်းမြင်လိုက်တာလား၊ သူ
က မင်းနောက်ကို လိုက်နေတာလား’

‘ဟိုတယ်မှာ သူရှိတယ်၊ ကျွန်မကို သူရှာနေတာပဲ’
‘ဒါကြောင့်မို့ ဒီကို မင်းလာခဲ့တာလား’
‘ဟုတ်တယ်’

‘ဒီမှာ...’
‘ဒီအကြောင်းကို ဆက်မပြောပါနဲ့တော့ရှင်၊ အလင်းရောင်
လာနေပြီလား’

‘ဒီကို မင်းလာတာ သူတို့ မသိကြဘူးလား’
‘ဒီအကြောင်းကို ထပ်မံပြောပါနဲ့တော့ရှင်ရယ်...’

+ × +

ဇာတ်လမ်းစဉ်(၁၀)

နောက်တစ်နေ့ မုန့်တည့်ချိန်ဝယ် မစ္စကုန်တန်၏ အိတ်
များကို ညှော်ခန်းတွင် အုံကြွစွာ တွေ့လိုက်ရသည်။ ဆူမက
စားပွဲကို ပယ်ထွက်လာသည်။ ယခုမှကို၍ ကလေးထိန်းနှင့်တူနေ
သည်။

‘ကျွန်မ သိသာပေါ့၊ ပြန်ရောက်ခဲ့ပြီဆိုတာလေ၊ ရယ်
ရာမကောင်းဘူးလား။ ကျွန်မ တို့ကိုရောက်တော့ ကျွန်မ သူဝယ်
ပျင်းမာဂရက်ဟာ ကိုယ်ပူရှို ဖိန်တက်နုတ်ယ်၊ ဂျာမန်ဝက်
သက်ရောက်ပါပဲ ဆိုတာ ကျွန်မ ချက်ချင်း သိလိုက်တယ်လေ...’

‘...ကျွန်မပြောမှ အဲဒါက ဆရာဝန်က ရောဂါကို သိ
တာရှင်၊ နေ့ရက်ကဇူးက သိပ်သာယာတာ၊ မစ္စကံအား
ယုတ်ရှု အဆဲဆဲကံတောင် ပြောင်းနေဦးမလို့ပဲ၊ ဒါပေမယ့်
မပြစ်ဘူးလို့ တွေးမိပြီး ဒီကိုပြန်လာတာပဲ’

‘အတော်ဆိုတာပဲ’

‘ကျွန်မ ရှိုက်လာတဲ့ ဓာတ်ပုံတွေကို ပြဦးမယ် မစ္စတစ်
မူဒရး၊ နောက်မပေါ့နော်’

မူဒရးက ဆက်လျှောက်သွားသည်။ အက်(၈)တယ်လီ
ပြောခဲ့သည့်အဖြစ်နှင့် ပိုမိုမည်သို့ အကူအညီပေးနိုင်မည်ကိုသေ
တွေးနေမိသည်။ သူမထံသို့ သွားခဲ့သေးသော်လည်း တံခါး
ပိတ်ထား၍ မတွေ့ခဲ့ရ။

သူမအား ရှုစေ့ပေါက် လုပ်ကြံသူတို့၏ သတ်ပစ်ပေလိမ့်
မည်။ သူမ၏ ပုဂ္ဂိုလ်အား သတ်ပစ်ခဲ့ပြီးနောက် ဇာတ်လမ်း
ရှင်းရေးအတွက် သူမကို ရှာနေမည်မှာ သေချာလှသည်။ သူမ
အား ရှင်းပစ်နိုင်သည့်အထိ သူတို့လုပ်ရှားမှုကို ရှေ့ဆက်
တိုးဦးမည်မဟုတ်။ ဤအကြောင်းကို ညက သူမ တည်ငြိမ်
စွာပင် ပြောပြခဲ့သည်။

သူမတွင် အမြင်မှားနေခြင်းမျိုး ရှိသည်ဟု သူ မထင်ပါ။
ငန်မမှာ မတုန်ပြန်နိုင်အောင် မလှုပ်ရှားနိုင်လောက်အောင်
ကြေးခက်ရွံ့နေရှာသည်။ မူဒရးမှာ တွေးရင်း ထိတ်လန့်လာ၏။
သေအစ ဝင်လာသည်။ သို့သော် အဖြေကိုတော့ ရှာမတွေ့။

သူက ပိုသိရန် ကြိုးစားသော်လည်း သူမက ရှောင်ဖယ်နေ
ခဲ့ပြန်သည်။

ကားက ဟိုတယ်ဝန်းထဲသို့ ဝင်လာပြီး ဆပေါက်တောင်
ရပ်လိုက်သည်။ သူမနေသည့်အပြုအမူအစဉ်နှင့် သူမအား
တွေ့ရသည်။ သူမ နောက်သို့ မူဒရးက လှေခါးထိပ် အထိ
လိုက်လာသည်။

'အက်(စ)တယ်လီ ကိုယ်က မင်းကို အိပ်နေတယ်ထင်တာ'
 သူမက ဖျတ်ခနဲ ကြည့်လိုက်သည်။
 'ဘာကိစ္စလဲ'
 'အပေါ်ကိုသာ အက်စမ်းပါကွာ'
 သူမ၏ အခန်းသို့ ရောက်သည့်အခါ အက်(စ)တယ်လီက
 စီးကရက်ကို မီးညှို့သည်။ အိတ်ကို ဖွင့်ကာ အမှတ်တမဲ့
 ရွှေသံမျိုးဖြင့် ပြောလိုက်သည်။
 'ကျွန်မကို နှင်ထုတ်တဲ့ အမိန့်ရနေပြီ၊ ကျွန်မကို ခုပဲ
 နေပေးလိုက်ကြတယ်'
 'ဘာကွ'
 သူမက ကြိုးစား၍ ရယ်လိုက်သည်။
 'ဒါပထမအကြိမ် မဟုတ်တော့ပါဘူးလေ'
 'ဘာကြောင့်လဲ'
 'ထူးစံအတိုင်းပေါ့၊ လက်ရှိနေထိုင်ပုံအပေါ် မလိုလား
 အပ်လိုပေါ့'
 'မင်းက ခြောက်လလောက်နေပြီးမှ ခုဘာဖြစ်လို့ ပြုံး
 စားကြီး လုပ်ရတာလဲ'
 'ပြန်မေးဖို့ကတော့ အချိန်ကုန်မှာပဲ၊ သူတို့က ပြောမှာလဲ
 မဟုတ်ဘူး၊ အလေ့အထတွေ ထုတ်ဖို့ သူတို့ အခွင့်အရေး
 တောင် ရသွားဦးမယ်'
 'ဘယ်က ပေးတာလဲ'
 'အတွင်းဝန်များရုံးကို ခေါ်ပေးတာပဲ'
 'အချိန်တယ်လောကံပေးသလဲ'

'သုံးရက်'
 'မူရေးက သူမဘက်တပ်သွား၏။ ပုခုံးလေးကို ဖက်လိုက်
 သည်။ သူမက ခေါင်းကို ဖယ်ထားလိုက်သည်။ နှစ်ယောက်
 သားကြားဝယ် ပြောမထွက်သည့် စကားတို့ ရှိနေကြသည်။
 'ကိုယ် ကိုယ်တိုင် မကြာခင် ထွက်သွားတော့ဖို့ မျှော်လင့်
 သားတယ်လီ ကိုယ်ပြောခဲ့တယ်နော်၊ မင်းကိုပါ ခေါ်သွား
 နိုင်တယ်၊ ဒါပေမယ်...'
 'ကျွန်မ သိပါတယ်'
 'ဒါကို မဟုတ်ဘူး'
 သူမအား ရန်စလိုက်မိသလို မူရေး ခံစားမိသည်။
 'ဒီမှာ ကလေးရယ်၊ မင်းကို ခေါ်သွားချင်တယ်၊ ဒါပေ
 မယ် မတတ်နိုင်ဘူး၊ ကိုယ်ကို ကြည့်စမ်းပါဦး၊ မခေါ်သွား
 နိုင်တာက မင်းနဲ့ မဆိုင်ဘူး'
 သူမက သူ့အားဖက်လိုက်သည်။ သူကလည်း ပြန်ဖက်ထား
 လိုက်သည်။
 'ဒီမှာ ကိုယ် မိတ်ဆွေ တစ်ယောက်ရှိတယ်၊ သူတစ်ခုခု
 တော့ တတ်နိုင်လိမ့်မယ်'
 သူမက ရုန်းထွက်လိုက်သည်။
 'ဒုက္ခ မခံပါနဲ့ရှင်၊ ရှင်သက်သက် အချိန်ဖြုန်းနေတာပဲ'
 'သူ့ကို ကိုယ် ခုပဲ သွားတွေ့မယ်၊ ဘယ်သူသိမှာမို့လဲ'
 'ဘယ်လိုကောင်းလာမှာမို့လဲ'
 သူမ၏ နှုတ်ခမ်းကြားမှ စီးကရက်မှာ စကားပြောလိုက်
 တိုင်း အပေါ်တက် ဆောက်ဆင်း ဖြစ်နေသည်။

‘တစ်ရက်ပိုနေခွင့်ပဲ တတ်နိုင်စရာ ရှိပါတယ်လေ’
 ‘ဒီအမိန့်ကို ပယ်ဖျက်ပေးဖို့ လုပ်ရင် လုပ်နိုင်စရာရှိတယ်’
 ‘အဲဒီတော့ ကျွန်မ အာထတ်နိုင်တာ ရှိမလဲဟင်၊ အ...
 ရမှာလဲ’
 ‘ဒီစာကို မရခင် မင်း တာလုပ်ဖို့ မျှော်လင့်နေသလဲ’
 ‘မျှော်လင့်တယ်၊ ဟုတ်လား... ရှင် ရယ်စရာ ပြောတာ
 ‘စိတ်မပျက်စမ်းပါနဲ့ကွာ’
 ‘အရက် တစ်ခွက်လောက်သာ ပေးစမ်းပါရှင်’
 ‘ကိုယ်ဆီတို့ လူနဲ့ ကြီးစားကြည့်ဦးမယ်’
 ‘ကျွန်မထိတဲ့ လူတွေ အများကြီး ရှိပါတယ်၊ ဒါပေမယ့်
 သူတို့က ပယ်ဖျက်ပေးတဲ့အထိတော့ တတ်နိုင်ကြမယ် မထင်ဘူး’
 ‘ဒီစာကို ဘယ်သူ အမိန့်ထုတ်တာလဲ’
 ‘အဲဒါက ဘာဖြစ်မှာမို့လဲ၊ အမိန့်က ပြောင်းလွန်း
 မဟုတ်ဘူး... ကျွန်မ သွားဖို့ပဲ ရှိတော့တယ်’
 ‘မင်းက ပြန်ပြီးတော့ ဆင်ခြေလေး ဘာလေး မပေးတော့
 ဘူးလား’
 မူရေ၏ စကားကို သူမ ကြားပုံ မရတော့ပါ။ အခန်း
 အနှံ့ကိုသာ လျှောက်ကြည့်နေသည်။ ပြီးတော့မှ—
 ‘ကျွန်မ ဘာလုပ်ရမှာလဲ၊ ဘာလုပ်ရမှာလဲ၊ အပြင်ဆက်
 တစ်နေ့ ရာရာမှာတော့ အားလုံး ငြိမ်နေပုံရတယ်၊ ညမှာ
 ကြယ်တွေလည်း မရှိဘူး လေလည်းမထိုက် ဆီးနှင်းတွေလည်း
 မကျဘူး၊ လက်ရန်းကို လာထိတဲ့ လှိုင်းဆံတွေကိုတောင်
 မကြာရဘူး...’

‘...ကျွန်မတို့အပေါ် ဆင်းလာမယ့် ဇင်ယော်ငှက်ကလေး
 တွေလည်း မရှိဘူး၊ ဘယ်အချိန်ရှိပြီလဲ မလိန်မူးကြီး၊ မနက်
 ခြောက်နာရီလား... သန်းခေါင်ကျော် နှစ်နာရီလား...’
 ‘...နေသာ ခန်းစည်းက ချလိုလည်း မရ၊ တင်လို လည်း
 မရဆိုတော့ ဒီသင်္ဘော ဘယ်လို ဖြစ်နေလဲ အာလိန်မူးကြီး၊
 သင်္ဘော အားလုံးကတော့ နိဗ္ဗာန်ကို ဆွဲကြတာပဲ၊ ဒီ
 သင်္ဘောကတော့ ကျွန်မတို့ မပါပဲ သွားသောမှာလား
 ‘မင်း အခြေချနိုင်တဲ့ တစ်နေရာတော့ ရှာတွေ့နိုင်တာ
 ပေါ့ကွာ’
 ‘အခြေချနိုင်တဲ့ တစ်နေရာ၊ ဒီနေရာကဝေးတဲ့ သေဖို့
 တစ်နေရာ နောက်ဆုံး တွေ့နိုင်တဲ့ တစ်နေရာ... ရှင်ဘယ်တော့
 သွားပြီး၊ ဒီကို ပြန်လာနိုင်ဦးမှာလည်း၊ ဒီက သွားရင် ဘာ
 တွေ ဖြစ်မှာလဲ၊ ဒါကိုသိရဲ့လား၊ ရယ်စရာတော့ ကောင်းမှာ
 မဟုတ်ဘူး... ဒီအကြောင်းကိုကော စဉ်းစားရဲ့လား’
 ‘ကိုယ်ဆီပါတယ်ကွာ၊ မင်း လုပ်တတ်ပါတယ်၊ လုပ်နိုင်
 မှာပါ’
 ‘အခြားနေရာမှာ တခြား လူတွေနဲ့လား’
 ‘ကိုယ်ရပ်ကိုယ်ရွာကို မင်း ဘွဲ့ဖြစ်လို့ မပြန်တာလဲ’
 ‘ကိုယ်ရပ်ကိုယ်ရွာ၊ ဟုတ်လား။’
 ‘အက်(စ)တယ်လီ၊ နားထောင်စမ်းပါဦး။ နော်... ဟုတ်
 လား။ မင်း မနေ့ညက ပြောပြခဲ့တာတွေလေ၊ လှိုင်းနဲ့ ဟို
 ဝူဂိုလိုကြီး ဆိုတာလေ။ အဲဒါ သိပ်မကောင်းဘူး၊ မင်းသိတိ

၁၀၀ ဇင်မောင်မောင်ထက်(မြန်မာပြန်)

ထားဖို့လိုတယ်၊ အဲဒါတွေကို မင်းဘာဖြစ်လို့ မရှင်းတာထက် သူမက ရယ်လိုက်သည်။ ခေါင်းကိုရမ်းသည်။

‘သိပ်နှောင်းသွားပြီ၊ အရာ အခတ်များများ အတူ အချိန် အခတ်များများ နောက်ကျသွားပြီ’

‘မင်းရှူးနေတာပဲ’

သူမက လျှောက်လာပြီး မူရေး၏ ပုခုံးပေါ်သို့ ဗက်စ် တင်လိုက်သည်။

‘ရှင်ဟာ ယောက်ျားတွေထဲက ယောက်ျားပါပဲ မာလိန် မျိုးကြီး၊ ဘာမဆို ကောင်းမယ်ဆိုယင် ကျွန်မကောင်းချင်ပါ တယ်’

‘မင်းကလေးက ကောင်းပါတယ်ကွာ’

သူမက ခေါင်းကို ဖယ်လိုက်၍၊ သူ၏ အနမ်းက ပါးပြင် ပေါ်သို့ တင်လိုက်သည်။ ထို့နောက် သူမက မျက်နှာကို ပြန်လှည့်၍ မူရေး၏ နှုတ်ခမ်းကို နှမ်းသည်။ ထို့နောက် မူရေး အပါးမှ ခွာကာ ထွက်သွားပြီး ကျောခိုင်းကာ ထိုင်နေ သည်။

‘ကိုယ်ပြန်လာခဲ့မယ်’

မူရေးက ပြော၍ ထွက်သွားသည်။

ညနေပိုင်း နေလုံးကြီး၏ ခိုတက်ပမူကြောင့် တောင်ကြား တစ်ခုလုံး၊ အပြန်ကျယ်လှသည်။ ရုပ်ရှင်ရုံကို ဖြတ်၍ ပက်ဘန် သွားရာလမ်းမှ မြစ်ဆီသို့ လျှောက်သွားသည်။

သူ့ ဘာလုပ်ရမည်ကို သူမသိ။ လမ်းကိုလည်း မမြင်။ အသွားအလာများကိုလည်း သတိမမူမိ။ အက်(စ)တယ်လီ

ကိုသာ မြင်ယောင်နေမိသည်။ သူက သူမအား နှလုံးသား ရှိသလို ပြောဆိုခဲ့သည်။ မိုးရွာသည့် ညက အပေါ်ထပ်ဝယ် လမ်းလျှောက်နေပုံနှင့် ယနေ့ ရယ်မောခဲ့ပုံကို တွေးမိသည်။

အတွင်းဝန်ရုံးရှိ ထစ်ယောက်ယေးကံကို သူရှင်းပြနိုင်ခဲ့ပါ သြင်မူ...။ အသုံးဝင်မည် မဟုတ်ကြောင်း သူ့သိပါသည်။ ကောင်းလာနိုင်စရာ မရှိ။ သူဝင်ရောက် စွက်ဖက်မှုက သူမအား အန္တရာယ် ပေးရာ ထောက်နိုင်သည်။ သူတို့ကကော၊ သူမ အတွက် ဘာများ ပိုလုပ်ပေးနိုင်ပါမည်နည်း။

ဤအမိန့်စာ ပယ်ဖျက်ရေးအတွက်၊ မည်သူအား၊ လာဘ် ဆိုးရမည်ကို ခါလီ သိနိုင်သည်။ သို့သော် ယခု အချိန်နာယ်၊ ခါလီအား သွားတော့ရေးမှာ အလွန် အန္တရာယ် ရှိလှသည်။ ဤစိတ်ကူးအတိုင်း အကောင်အထည် ဖွဲ့ကြည့်ရန် ထွက်လာ ခဲ့သော်လည်း ဖြစ်နိုင်ချေ မရှိ၍ လှည့်ပြန်ခဲ့သည်။

ရုပ်ရှင်ရုံ ရှေ့ရှိ မာလကသီးသည်၏ နောက်၊ လမ်းဘေး လူတစ်ယောက်အား ဆောင့်ကြောင့် ထိုင်နေသည်။ ထိုသူက နတ်များနှင့် ဘီလူးများ၏ စက္ကူ မျက်နှာဖုံးများကို ရောင်း လျက်ရှိသည်။

မူရေး အနီးသို့ ဖောက်သွားချိန်ဝယ်၊ ထိုသူ၏ အကြည့်ကို တွေ့လိုက်သည်။ ထိုသူကစစ်တိုးတိုး ပြောလိုက်သည်။

‘မစွတာမူရေး... ရပ်ပြီး ကြည့်နေပါ’

ဖြတ်သွားဖြတ်လာက ထစ်ယောက် နှစ်ယောက်မျှသာ ရှိ သည်။ အများစုမှာ လမ်း၏ တိုဘက်ခြမ်းတွင်ဖြစ်သည်။ ထိုသူ

မှာ သေနတ် သို့မဟုတ် ဓားကို ရှာနေသလား ဟူသကဲ့သို့ သူ
ကကြည့်သည်။

ထိုသူက ပုသည်။ မျက်နှာက ကြမ်းသည်။ အနက်ရောင်
အပေါ်အကျို၊ ဦးထုပ်နှင့် အပြာရောင် ဘောင်းဘီကို ဝတ်
ထားသည်။ ပြုံးနေသော သူ၏ သွားတို့မှာ ကျိုးပဲ့လျက် ရှိ
သည်။

‘ဧမ္မာရပ်ပါ၊ မျက်နှာဖုံးတွေကိုကြည့်နေ၊ သတင်းပါ
လာတယ်၊ ဧမ္မာရပ်နှာဖုံးကိုကြည့်၊ မစ္စတာခါလီဆီက သတင်း
ပါတယ်၊ ဘဟာအိုရက်’

‘ဘာ’

‘မစ္စတာခါလီကပြောတယ်၊ ဘဟာအိုရက်တဲ့’

သူက မျက်နှာဖုံးတစ်ခုကို ထောင်ပြသည်။ မူရေးက ယူ
ကြည့်သည်။

‘ဒီဟာကို ဝယ်လိုက်ပါ’

မူရေးက ထိုသူကိုသာ ကြည့်နေသည်။

‘ဘာမှာလိုက်သလဲ’

‘ဒီ မျက်နှာဖုံးကို ဝယ်လိုက်ပါ၊ စာကိုပေးပါမယ်’

‘ကောင်းပြီလေ’

မူရေးက အခြားမျက်နှာဖုံးတစ်ခုကို လက်သီးထိုးပြပြီး
ယူလိုက်သည်။ မျက်နှာဖုံးနှစ်ခုကို နှိုးယှဉ်ကြည့်နေသည်။
နောက်ဆုံးတော့ တစ်ခုကို ယူလိုက်ပြီး သဘောကျသလို
ခေါင်းညိတ်သည်။

ပိုက်ဆံပေးလိုက်သည်။ ဈေးသည်က ပိုခွင့်ပြန်အမ်းသည်။
အုပ်တန်တစ်ရွက်တွင် ဇာရွက်ကလေးတစ်ခု ညှပ်ပါလာသည်။

မူရေးက ပိုက်ဆံကို အိတ်ထဲထည့်ပြီး မျက်နှာဖုံးအား
ကြားညှပ်ကာ ထွက်ခဲ့သည်။ ဟိုတယ်ဆောက်သည်နှင့် အ
သို့ဝင်ကာ အံခါးကို ပြန်ပိတ်သည်။ ပိုက်ဆံကို ထုတ်သည်။
ဇာရွက်ကို ယူသည်။ ကလေးဆန်သော လက်ရေးဖြင့် ရေး
ထားသည်။

‘အားထုံးပြင်ဆင်ပြီး၍ မနက်ဖန် ငါးနာရီခွဲတွင် ဆိုရက်
တီးရောက်မည်။ ဟိုတယ်နောက်ဘက် နံရံပျက်တွင် ကား
အားနှင့် တွေ့ပါ။ ငါးနာရီ။ ယခင် ကားသမားပင်ဖြစ်
သည်။ ကံကောင်းပါစေ’

စာတွင် လက်မှတ်မပါ။ နောက်ဆုံးတော့ ဆိုရက်စကီး
ဆက်လာပြီဖြစ်သည်။ လေယာဉ်ကို ဖြင့်ပြီးခဲ့ပြီ။ စာရွက်ကို
အားလိပ်ခွက်တွင် ထည့်ကာ မီးရှို့သည်။ ပြာများကို မီးခြစ်
ပြီး ဖိကာချေလိုက်သည်။

သူက လသာဆောင်သို့ ထွက်ရပ်ကာ တွေးနေမိသည်။
ဆင်ပြေပြီဟု မျှော်လင့်မိသည်။ ဘို့(စ)၏ အစီအစဉ်တစ်
ခု မဟုတ်ရန် မျှော်လင့်ရသည်။ သူ့ဘာတတ်နိုင်မည်နည်း။
သီ၏ စာပါအတိုင်းသာ လုပ်ရပေတော့မည်။

သူကခေါင်မိုးပေါ်တက်၍ အက်(စ)တယ်လီ၏ ခန်းမ
ဆောင်သို့ သွားသည်။ ဓာတ်စက်အသံကို ကြားရသည်။ တံ
ကို ခေါက်လိုက်သည်။
‘ဝင်ခဲ့ပါ’

သူမက လှည့်လာသည်။ သူမမြင်ဖူးခဲ့သည့် ထိုင်းပိုး...
ညဝတ်အင်္ကျီကို ဆူမက ဝတ်ထားသည်။ သူမ အတော်ထူ...
သည်ဟု ထင်မိသည်။ မူရေးက သူမထံသို့ လျှောက်သွားသည်။
‘ကိုယ်မနက်ဖန် သွားတော့မယ် ၊ ဒါပေမယ့် မင်းအထက်...
ကိုယ်ပြန်လာခဲ့မယ်’

သူမက မူရေးအား အတန်ကြာ စိုက်ကြည့်နေရှာသည်။
‘ကိုယ် ပြန်မလာခင် မင်းမသွားပါနဲ့ဦး အက်(၈)တယ်’

x x x

ဇာတ်လမ်းစဉ် (၁၁)

ညထဲ မိုးရွာခဲ့၍ ဟိုဘယ်ပန်းခြံအစပ်ရှိ ပေါင်းမြိုက်အ...
များ ချုပ်ပုတ်များမှာစွက်စိုလျက် ရှိသည်။ နံရံတွင် တွေ့...
အပေါက်မှဖြတ်ကာ မှောင်မိုက်သော လမ်းထဲသို့ ဝင်လို...
သည်။

မည်သည့် ဂျစ်ကားမှမရှိ။ ချိန်းဆိုသည်မှာဤနေရာလော...
နံရံကိုမို၍ စောင့်နေလိုက်သည်။ မည်သူမျှ ရောက်မလာပါ...
သို့ဖြင့် ကင်း(၈)အေးလမ်းဆီသို့ လျှောက်၍ ဟိုဟိုဒီဒီ

လျှောက်ကြည့်ကာ မူသနေရာသို့ ပြန်လာခဲ့သည်။ (၅:၁၅)
အချိန်ပြီဖြစ်သည်။

ငါးမိနစ်အကြားဝယ် လမ်းထိပ်၌ ရုတ်ကားကို မြင်ရပြီး
သူ့ဆီသို့ ရောက်လာသည်။

‘ဘယ်လို ဖြစ်တာလဲကွ မိနစ်နှစ်ဆယ် နောက်ကျနေပြီ’
‘ကားစက်နှိုးလို့ မရလို့ပါ’

ကားသမားက ပုခုံးတုန်ကာပြောသည်။ အမားပင် ဖြစ်သည်။
‘မင်း ခုမှ အိပ်ရာက ထလာတာပဲ။ ကဲ...အမြန်ဆုံးသာ
မောင်းပေတော့’

မူရေးက လက်ဆွဲအိတ်ကို ကားထဲပစ်တင်သည်။ ထို့နောက်
ခရီးစကြသည်။

‘ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ’

အမားက မပြော။

‘ကား ဘာဖြစ်တာလဲလို့ မေးနေတယ်လေ’

‘ဇာတ်ဆီမလာဘဲ ချေးပိတ်နေလို့ပါ’

‘ဒီလိုပဲ ဖြေတော့မှာပဲပါလေ’

အမားက ကားကို တို့တယ်ဝင်ပေါက်ရှေ့မှ မဖြတ်။ အေး
လမ်းတစ်ခုမှသာ ဖြတ်ထွက်သည်။ မိုးတိတ်သွားပြီဖြစ်သော်
လည်း ချမ်းအေးဇာတ်သည်။ မြူနှင်းများပင်လျှင်မရှိ။

အလင်းရောင်ရစပြုလာပြီဖြစ်သည်။ လမ်းတွင် မြို့ဘက်သို့
သွားနေသည့် ကုန်တင်ကား နှစ်စီး သုံးစီးမျှကို တွေ့ရသည်။
မူရေးမှာ နောက်ကျမှုအတွက် သောက်ရောက်နေတည်။ မိမိ

ထို့အား မတွေ့ပါက ဆိုရက်စကီး မည်သို့ လုပ်မည်နည်း။
ချိန်းဆိုချက် လွဲပြီဟု ထင်ပြီလော။

‘ခံထက် မြန်မြန် မိုးမင်းလို့ မရတော့ဘူးလား’

အဘေးက ပုခုံးတုန်သည်။

‘ခတ်ဆီက ကောင်းကောင်းမလာဘူး’

‘လမ်းမှာများထိုးရပ်နေဦးမလားကွာ’

အရှေ့ဘက် အသင်းရောင်းပေါ်လာချိန်၌ လေဆိပ်
ဟူသော ဆိုင်းဘုတ်ကို ပြတ်ကျော်မိသည်။ လမ်းသွယ်လေး
ထဲသို့ ချိုးစင်လိုက်သည်။ ကွင်းစစ်ရှို အဆောက်အအုံနှင့်
မလှမ်းမကပ်မီးဝယ် ကားကိုရပ်သည်။ လေယာဉ်ကို မူရေးမြင်
လိုက်သည်။

‘သူ့ရောက်နေပြီ။ သူပဲမဟုတ်လား၊’ ဟုတ်တယ် သူပဲ’

မီး-စီသုံး အမျိုးအစား မီးခိုးရောင် လေယာဉ်ဟောင်းကြီး
တစ်စီးဖြစ်သည်။ အဆောက်အအုံရှိရာ ဤဘက်အခြမ်း၏ လေ
ယာဉ် ကွင်းစစ်ထွင် စက်သတ်ကာ ရပ်နေသည်။ မူရေးက
ကားလမ်းကို ရှေ့ကော့နောက်ပါ အကဲခတ်ကြည့်သည်။
လူသူ ဂင်းရှင်းနေသည်။

‘မိမ္မာစောင်နေ’

မူရေး ကားပေါ်မှဆင်း၍ လေယာဉ်ရှိရာဘက်သို့ လျှောက်
သွားသည်။ လမ်းတစ်ဝက်မျှအရောက်ဝယ် လေယာဉ်မောင်း
ခန်းမှ လူတစ်ယောက် ထွက်လာပြီး ခုန်ဆင်းလိုက်သည်။

‘တိုင်း... ဆိုရက်စကီး’

‘တိုင်း’

‘ခင်ဗျား၊ မိရောက်လာတာ ဘုန်းတရား ကျေးဇူးပဲ...
ဒဏ္ဍားကို လှိုက်လာပြီး ပစ္စည်းတွေယူရတော့ အောက်ပေ
နေတာ’

‘ဟုတ်တာပေါ့’

‘စောင့်နေရသေးလား’

‘ခုပဲ ရောက်စပဲ ရှိသေးတယ်’

‘အဆင်းပြရဲ့လား’

‘ကျွန်တော် ဘက်ကတော့ ပြေပါတယ်၊ ခင်ဗျားဘက်
ကကော’

‘ကောင်းပါတယ်... ပစ္စည်းတွေပါတယ်နော်’

‘တင်... ခြော်... ပါတာပေါ့’

ဆိုရက်စကီးမှာ သွယ်သောကိုယ်ထုံးရှိသည်။ အသက် သုံး
ဆယ်မျှ ဖြစ်သည်။ နဖူးပေါ်သို့ ဆံပင်များက စွဲကျနေသည်။
အားရပါးရ ပြုံးတတ်သည်။ အပြုံးမှာ စိတ်ရွှင်ရွှင်မြူးခြင်း
မျိုးထက် အကျင့်တစ်ခုနယ် ဖြစ်နေခြင်းက ပိုသည်။

သူက သားရေချာကွင် ဆွယ်စားပူပူသာမန်အောင်းဘိရည်
နှင့် လေယာဉ်မောင်းဦးထုပ်ကို ဆောင်းထားသည်။ ကိုယ်ကို
ညွတ်ကာ လက်ခြင်းပွတ်သပ်လျက်ရှိသည်။

လေရှူးတစ်ချက်က သူတို့အပေါ်သို့ မိုးစက်ကလေးများ
ကို ကြချလိုက်သည်။

မူရေးက အဆောက်အအုံရှိရာသို့ ခေါင်းဆတ်ပြသည်။
နှစ်ယောက်သား အမိုးဆောက်သို့ ရောက်သွားကြသည်။

‘မိရသိဉ်တုက အဆင်ပြေပါ့မလား’

‘ပြေပါတယ်၊ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး၊ စီးကရက်ဘစ်လိပ်လောက် ပေးစစ်ပါဦး’

‘ဆိုရက်စကီး ခင်ဗျားလေယာဉ် ဟိုကိုသွားပြီး ဒီကိုပြန် လာဖို့ ဓာတ်ဆီလောက်ပါမလား’

‘ဘယ်ကိုပြန်လာဖို့... ပြန်ရမှာက’

‘ဒီကိုပြန်မယ်... ဒီကိုကျွန်တော် ပြန်လာဖို့ရှိနေတယ်’ ဆိုရက်စကီး က မူရေးအား ကြည့်လိုက်သည်။ စီးကရက် အား လက်ခုပ်ကြားထားကာ မီးညှိသည်။

‘ဘာ့ဆီဘောလဲဗျ... ဒီကိုကျွန်တော်တို့ ပြန်လာဖို့မှမဟုတ် တာ’

‘အင်... ကျွန်တော်တို့လာရမယ် ကျွန်တော် မှာ မပြတ်သေး တဲ့ကိစ္စဘစ်ခုကြောင့် ဒီကိုပြန်လာရမယ်’

‘မဖြစ်ဘူးအက်... အစီအစဉ်က ဒီလိုမဟုတ်ဘူး ဘာအတွက် ခင်ဗျားက ပြန်လာချင်ရတာလဲ’

‘ခင်ဗျားကို ကျွန်တော်ပြောခဲ့ပြီးပြီပဲ ကဲ ခုကျွန်တော် ပြောတဲ့အတိုင်း လုပ်မှာလား’

‘ကျွန်တော် ခေါင်းထဲမှာ အမိန့်တွေ အကုန်လုံးရှိနေတယ် ဒါပေမယ့် ဒီကိုပြန်လာဖို့ဆိုတာမပါဘူး ကျွန်တော်တို့သွား ရမှာက’

‘ဒီမှာဆိုရက်စကီး အမိန့်ကို ကျွန်တော် ပြောင်းတယ်ဗျာ ဒီကိုပြန်လာဖို့ ကျွန်တော် မှာ အရေးပေါ် အကြောင်းရှိတယ် ခင်ဗျားမှာ ဓာတ်ဆီလောက် မလောက်ကိုသာ ပြောစမ်းပါ’

ဆိုရက်စကီးမှာ ဤအစီအစဉ်ကို သဘောကျခြင်းမရှိသည်

‘တ ထင်ရှားလှသည်။ သူ၏အပြုံးမှာ ပျောက်ကွယ်သွား သည်။ ကိုယ်ကိုကုန်း၍၊ စီးကရက်ကိုသာ ဖွာနေသေးသည်။’

‘ကျွန်တော်တို့ ဒီကားကိုပြန်ရမှာပါ တခြားနေရာကို ပြန်ရ မှာပါ’

‘ခင်ဗျားပြန်ချင်တဲ့ နေရာမှာပြန် ကျွန်တော် ကိုတော့ ဒီမှာပဲချထားခဲ့ရမယ်’

‘ဒါပေမယ့်’

‘တော်တော့ဗျ ဓာတ်ဆီလိုသလား မေးခွန်းကိုတိုက်ရိုက် သာဖြေ’

‘အသွားအပြန်ခရီးကို ဓာတ်ဆီမပြည့်ဘဲ ကျွန်တော်တို့ သွားလို့မရဘူး’

‘ဒါအဖြေပဲပေါ့ လေယာဉ်ကို ဆီဖြည့်ဖို့ ကျွန်တော် လူဘစ်ယောက် ဒီမှာရှိနေမယ်’

မူရေးက အမားထံသို့ အပြေးတစ်ပိုင်း ပျားသွားတော့ သည်။ အမားမှာ ကိုယ်ကိုကြုံ၍ ကုတ်အင်္ကျီကော်လာ တောင်ကာထိုင်နေသည်။ မိုးကမရွာပါ။ အမားသည် တစ်နေ့ ရာတွင် ရပ်နေခဲ့၍၊ ဤပုံစံသို့ ရောက်နေခြင်းဟု မူရေးတွေး လိုက်မိသည်။

‘အေးတယ်ဗျ’

လေလုံရာသို့ ရောက်ခဲ့ပြီးမှ၊ လေဟာပြင်ဆီ ပြန်ရောက် သည့်နယ်၊ အမားကပြောလာသည်။

‘ဟုတ်တယ်’

မူရေးက အမားအား စိုက်ကြည့်သည်။ အမားသည် မကျေ

မနှပ်ပြောခြင်းမျိုး၊ ယခင်က မရှိခဲ့။ မိမိ ဘာလုပ်ရမည်နည်း။
ဤကိစ္စကို ခေါင်းထဲမှ ဖျောက်ပစ်လိုက်သည်။

‘ဒီမှာ... ကျွန်တော်တို့ ဓာတ်ဆီကား လိုတယ်... ဓာတ်ဆီ
လိုတယ်... သူ့ကို အမြန်ဆုံး သွားခေါ်လို့ ရမလား’

‘ဓာတ်ဆီတင် ကားလား... ရပါတယ်’

‘အမြန်ဆုံးသာ သွားပေးတော့... အချိန် မရှိတော့ဘူး’

‘ကောင်းပြီ’

မူရေးက ဆိုရက်စက်တဲသို့ ပြန်သွားသည်။

‘ဓာတ်ဆီတင်ကားကို သွားခေါ်နေပြီ’

ဆိုရက်စက်က ဘာမျှ မပြော။ ပြုံးလည်း ပြုံးမနေ။

ကားစက်နှိုးသံ ကြားရပြီး၊ မောင်ထွက် သွားသံကိုပါ ကြား

ကြရသည်။ မူရေးက စီးကရက် တစ်လိပ်ကို မီးညှိလိုက်သည်။

သူတို့က အမဲအကာရှိရာဝယ်၊ ဝင်ခိုနေကြသည်။ မူရေးမှာ

ဝဏ္ဏာမငယ် ဖြစ်နေသည်။ ရွာလာသည့် မိုးရေကြားမှာ ဘာ

ကိုမျှ မမြင်ရ။ အခြား လေယာဉ်များ၏ အသံကိုလည်း

မကြားရ။ မတွေ့ရပါ။

‘ဒီနေရာက သွားယင် နီးပါ့မလား’

‘ခဝေးတယ်... ဒါ့နေရာက ကွင်းစင်မှာပဲ ရှိသေးတာ’

‘လေယာဉ်ကို ယုံ့ဘက်ဖို့အကဲ ဖြစ်ပါ့မလား ဆိုရက်စက်ကီး’

‘ဖြစ်တာပေါ့... ဒီလေယာဉ်က အားလုံးကို ဖြစ်နိုင်တယ်’

‘ဗြေပုံအတိုင်းပေါ့သလား’

‘ဟူလာပါတယ်’

‘ပထမ တစ်ခေါက် မလာနိုင်တာ ဘယ်လို ဖြစ်တာလဲ’

‘ဆီပိုတဲ့ စနစ်ကြောင့်ပါ... စက်မြင်ဆရာ ချာမရတာနဲ့
ဆိုယ်ထိုင် ပြင်ခဲ့ရတယ်’

‘ခု ကောင်းသွားပြီလား’

‘အင်း... ကောင်းသွားပြီ’

‘ဘယ်သူ လာခေးသလဲ... လေဆိပ်က ဘယ်သူတွေလာ

သေးသလဲ’

‘ဟင့်အင်း... အဆင်ပြေပါတယ်... ဒီမှာရှိတဲ့ မူယာက

တောင်ပေါ်တယ်’

‘စောင့်နေရသည်နှင့်အမျှ၊ မူရေးမှာ စိတ်မရွည်နိုင်တော့။

မိုးက တိတ်ဆွေးသည်။ ကားလမ်းလေးပေါ်သို့ မည်သူမျှ

ရောက်မလာသလို၊ အမဲအကာ ရှစ်ကားကိုလည်း မတွေ့ရသေး။

‘တောက်... ဒီလူ ဘာတွေများ လှမို့နေသလဲ မသိဘူး’

မူရေးက လမ်းဘက်သို့ လျှောက်သွားသည်။ ရှစ်ကားကို

မျှော်ကြည့်သည်။ စိတ်မရွည်သည့်အပြင်၊ တိုလည်း တိုလာသည်။

နောက်ဆုံးအချိန်ပိုင်း ကျကာမှ တစ်ခဲခု ဖြစ်သည့် နည်းနှင့်

ရောက်အောင် သွားဖို့ဆုံးဖြတ်သည်။

‘လမ်းပေါ်တွင်မူ သူမြင်နိုင်သမျှ အထိတော့ ဘာကားမှ

မတွေ့ရ။ ဆယ်မိနစ်မျှ ရပ်ကာ စောင့်နေသေးသည်။ ထို့

နောက် ဆိုရက်စက်ကီး ရှိရာသို့ ပြန်လာသည်။ ၇နာရီ ထိုးရန်

၁၆ မိနစ်သာလိုတော့သည်။

‘ကျွန်တော်တို့ ပစ္စည်းတွေကို ဘယ်မှာ ရှာရတယ်ဆိုတာ

သိပြီးပြီလား’

‘အင်း... ဒီပစ္စည်းမျိုးတွေနဲ့၊ အဲဒီနေရာကို ခြောက်ကြိမ်

လောက် ရောက်ဖူးပြီပြီ၊ မိုးလေဝသဌာနက စကားအ
ဆိုယင်တော့ အောက်မြင်ကွင်းက ကောင်းနေလိမ့်မယ်

‘အဲဒီအထိ ရောက်ဖူးသလား’

‘အင်း၊ ပစ္စည်းတောင်တစ်ခု ဗျပေးဖူးသေးတယ်၊ ဒီ
အက်... ခုခရီးစဉ် အစမှာ မမှားစေချင်ဘူး၊ ဒီကို ပြန်လာ
လို့အပ်နေတယ် ဆိုတာလဲ ကျွန်တော် တွေးမရဘူး’

ခင်ဗျား တွေးမရပေမယ့် ကျွန်တော်ကတော့ သိနေတယ်
ဒါပဲ ကောင်းပါတယ်’

‘အင်း၊ ကျွန်တော် အတွက်တော့ မကောင်းပြန်ဘူး
လေယာဉ်ကို ကျွန်တော် မောင်းနေရတာမို့ ကျွန်တော်
အတွက် အလုပ်ပြီးယင်တောင် လျှောက်ပြန်လာဖို့ တင်းကျပ်
တဲ့ အမိန့်တွေ ရှိနေတယ်’

‘ခင်ဗျား ပြောတာ နန်ပါတယ် ဆိုရက်စကီး၊ အမိန့်
ကျွန်တော် ပြောဖူးလို့တာ တစ်ခုပဲ ရှိတယ်၊ ခင်ဗျားဟာ
လေယာဉ်ကို ကျွန်တော် အမိန့်အတိုင်း မောင်းနေရတာ
‘တာထတောလဲဗျ’

‘ကျွန်တော် မှာ လုပ်စရာရှိလို့၊ ကျွန်တော် ရှင်းမပြနိုင်တာ
ကတော့ အမိန့်ရဲ့ တစ်စိတ်တစ်ဒေသပါတယ်လေ’

‘မျက်နှာမို့ လိုက်နာရမယ် သဘောပေါ့၊ ဟုတ်သား’

‘သိပ်မုန်ပေါ့ဗျာ၊ ဒါကို ခင်ဗျား လုံးဝသဘောပေါက်ပါ
လုပ်ငန်းမှာ ကျွန်တော် ကျသွားယင် ခင်ဗျား လုပ်ချင်တာ
လုပ်၊ ကျွန်တော် ဘာမှ မဖြစ်ဘဲ ဆက်လုပ်နေနိုင်ယင် ဒီကိုစွဲ
ဘာမှ ဆင်ခြေ မတက်နဲ့တော့’

ဆိုရက်စကီးတ ရှောင်ထွက်သွားသည်။

‘ဒီခွေးမသား ဘယ်ရောက်နေသလဲ မသိဘူး’

မူရေးက အမားအပေါ် မကျေနပ်စွာ ပြော၍၊ လမ်းဘက်
သို့ ထွက်လာသည်။ အဝေးမှ ဂျစ်ကားကို မြင်လိုက်သည်။
ကားရောက်လာသည်အထိ မူရေးက စောင့်မိသည်။

‘ဘယ်တွေများ ရောက်နေရတာလဲကွာ’

‘ခတ်ဆီတင်ကား အဆင်ပြေတယ်၊ လာနေပြီ’

‘ဘယ်လောက်ကြာဦးမှာလဲ’

‘ခုပဲလာနေပြီ’

အမားက ကားစက်ကိုသတ်၍၊ ခြေထောက်ကို ရှေ့သို့
ဆန့်ကာတင်လိုက်၏။

လေဆိပ်ဘုင်းသို့အက်(၈)အား သတင်းပေးသူရှိမည်လော။
ရှိလျှင်တော့ အချိန်မရွေး ရောက်လာနိုင်ကြောင်း မူရေး
တွေးလိုက်မိသည်။ သူကဆိုရက်စကီးထံသို့ ပြန်သွားသည်။

‘သွားကြစို့... ကျွန်တော်တို့ ဖိနားမှာရှိနေယင် တွေ့သွား
နိုင်တယ် လေယာဉ်ကိုလှည့်တိုက်ပြီးမှ ခတ်ဆီဖြည့်ကြမယ်’

အမားက ၎င်းတို့အား ဂျစ်ကားပေါ်မှ ကြည့်နေသည်။
မူရေးက ဆိုရက်စကီးနှင့်အတူ လေယာဉ်ဆီသို့ ခြေဦးလှည့်
ကြသည်။

‘ဆိုရက်စကီး လေယာဉ်ထွက်လို့ရှိရင် အိန္ဒိယနိုင်ငံမြောက်
ပိုင်းကိုသွားတဲ့ ပုံမျိုး ဖြစ်အောင် အနောက်ပြောက်ဘက်ကို
ဦးတည်ပြီး ထွက်ပါ အတော်ဝေးဝေးရမှ မြောက်ဘက်ကို

လမ်းကြောင်းပြောင်း ထိုင်နံ့က ကျွန်တော်တို့သွားတာထိ
စောင့်ကြည့်နေလိမ့်မယ်’
‘ဘယ်ငါနဲ့’

‘ကားသမားလေ သူ့ အတွက်ပြဿနာမရှိဘူးလို့ ထင်ခဲ့ပေ
မယ် ခုမတစ်ခုတော့ဘူး ခုမနက်သူလုပ်တော့လုပ်လိုက်ပြီကျွန်
တော်တို့ အချိန်လင့်အောင် လုပ်နေတယ်လို့ ကျွန်တော်ထင်
တယ်’

လေယာဉ်ဆီသို့ မှုဒရားတို့ရောက်ချိန်ဝယ်၊ အမား၏ အော်
ပြောသံကို ကြားလိုက်ရသည်။

‘ခတ်ဆိတင်ကား လာနေပြီဗျို’
၎င်းကားကို သူတို့မမြင်ပါ။

‘စက်ကိုမြန်မြန်သာ နှိုး ဆိုရက်စကီး တစ်ခုခုဖြစ်တော့
မယ်လို့ထင်နေတယ်’

သူတို့က လေယာဉ်ပေါ်သို့ တက်ကြွပြီး ဆိုရက်စကီး၏
ဘေးရီတွင် မှုဒရားက ဇင်ထိုင်လိုက်လည်း လျှပ်ကြည့်သော်လဲ
ဤနေရာမှ ဂျစ်စားကို မမြင်ရ၊ ဆိုရက်စကီးက ဘယ်ဘက်
စက်ကိုနှိုးလိုက်သည်။

‘မြေပုံအယ်မှာလဲ’

ဆိုရက်စကီးက မြေပုံအိတ်ကိုပေးသည်။ မြေပုံတစ်ချပ်ကို
ဆွဲထုတ်သည်။ တိဘက်နယ်စပ်နှင့် ကပ်လျက်၊ နီပေါနိုင်ငံ
မြောက်ပိုင်းဒေသ မြေပုံဖြစ်သည်။ လက်ချောင်း နှစ်ချောင်းကို
ပြန်ကားစွာ တန်းထားသည့်နယ်၊ နီပေါပိုင်နက်ကတိဘက်
နယ်မြေအဲဒီတို့ တိုးဝင်လျက်ရှိသည်။

အရှေ့လျှို တိုးထွက်နေသည့် လက်ချောင်းပုံ အခြေတစ်
ခုခုအား အပြာရောင်မင်ဖြင့် ဝိုင်းပြထားသည်။ အမည်က
မိဟူ၍ဖြစ်သည်။ တိဘက်ပိုင်နက်နှင့်ဆိုလျှင်၊ မိုင်နှစ်ဆယ်မျှ
ဝေးသည်။

‘ကျွန်တော်တို့ ဒေသကိုဆင်းတာမဟုတ်လား’
‘ဟုတ်တယ် အဒီက တောင်ကြားထဲကိုပဲ’
‘လေထီးနဲ့ ချခဲ့တဲ့ နေရာကတော့’
‘အဒီနေရာပဲ အမှတ်တစ်ခုကိုတွေ့လိမ့်မယ်’
‘ဒါပဲလေ’

ဆိုရက်စကီးက ဒေသ၏အပြင်ဘက်တောင်ကြားမှ အမှတ်
တစ်ခုကိုပြသည်။

‘တချစ်လေယာဉ်တွေတော့ မရောက်ဘူးထင်တယ်’

‘ဒီလိုပဲ မျှော်လင့်ရတာပဲ အက်မှုဒရား’

‘မျှော်လင့်နေမိတယ် ဆိုရက်စကီးရေ’

ဆိုရက်စကီးက ညာဘက်စက်ကိုနှိုးပြီး တွင်းကိုဖြတ်၍
အောင်းသည်။ တွေ့ပြီး ပျံသန်းရန် အဆင်သင့်နေရာယူသည်။
ပြေးလမ်းမှာ မြက်ပင်များဖြင့် အဆင်ပြေလှသည်။ လေယာဉ်
က လေထဲသို့တက်သွားသည်။

ဆိုရက်စကီးက လေယာဉ်ကို တောင်စုများအတိုင်း ဟက်
သည်။ ထို့နောက် ကျွဲကား အနောက်သို့ ဦးတည်ပြီး
အပေါ်သို့တက်သည်။ ခေတ္တမန်ဒုကိုကျော်မှ၊ မြောက်ဘက်သို့
ဦးတည်လိုက်သည်။

တောင်ကြားထဲဝယ် တိမ်များကင်းစင်နေသည်။ အရှေ့

၂၀၄ ဇင်မောင်မောင်ထက် (မြန်မာပြန်)

ဘက်မှ တေစင်တန်းထိပ်ဖျားများကို မြင်နေရသည်။ အောက်တွင် တောင်ကုန်းများ၊ စောင်ကြားများက ပြုတ်သိပ်ထွန်းရှိသည်။ မြေပြင်က စိမ်းမိုင်းမိုင်းဖြစ်လိုက်၊ နီလိုက်နှင့် လေယာဉ်စက်သံက ဆူလှသည်။ ခဏအကြာဝယ် မှုရေက ထရပ်ပြီ။ လေယာဉ်ကိုယ်ပိုင်းသို့ ဝင်သွားသည်။ အဖုံးက ထားသည့်ဘတ် (စ)ဏားကဲ့သို့ ထိုင်ခုံလေးလုံးမှဆွဲပြီး ထိုင်ခုံများကို ပြုတ်ထားသည်။

အမြီးပိုင်းတွင် သံရိုက်ထားသည့် သစ်သားသေတ္တာအဖြစ်ရှိသည်။ လေယာဉ်၏ သတ္တုကြမ်းပြင်မှာ ရှင်းလှသည်။ ဓာတ်ထိုင်ကိရိယာ၊ ဆေးသုတ်ဆမုတ်အသား ပြထားသည်။ ဓာတ်ဘတ်ရပ်ရင်း စီးကရက်သောက်ပြီးနောက် ခေါင်းပိုင်းသို့ လာခဲ့သည်။

‘သေတ္တာထဲမှာ ဘာတွေ့လဲဗျ’
မူရေးက အော်မေးသည်။
‘ရွှေချောင်းတွေလေ ဘာတွေ့ထင်သေးလို့လဲ’
ဆိုရက်စကီးက ရယ်လိုက်သည်။

‘ဒါတော့သိတာပေါ့ ဘာတွေ့သယ်လာသလဲ’
‘ကျောက်စရစ်တုံးလေးတွေပဲ ကျောက်စရစ်တုံးလေးတွေဟုတ်လား’

‘တစ်ယောက်ယောက် လာကြည့်ရင် ပြသခဲအောင် သေတ္တာနဲ့ တစ်ထပ်ထည့်ဗျာ့ ပြောလိုက်တာပဲ’
‘ဟုတ်တာပေါ့ သေတ္တာထုပ်ရင်တော့ ဓာချင်ချင်မြည်နေတာပဲ’
‘အော့မှာပဲ’

‘ဟန့်...ဆောင်ရွှေချောင်း မောင်ခိုလုပ်တဲ့အခါ ဘာပြုလုပ်ချား ကြုံခဲ့ဖူးသေးသလဲ’
‘အဆင်ပြေပါတယ်’
‘သူ့တို့ယုံကြည်တယ်ပေါ့’

‘ယုံကြပါတယ်’
ဆိုရက်စကီးက ရယ်လိုက်သည်။
‘ခင်ဗျားမှာသံထည့်လေးများပါသေးသလား ဆိုရက်စကီးဆိုရက်စကီးက ခုံအောက်သို့ လက်နှိုက်ပြီး ရပ်ဂါလင်းနီနက် (၄၄) မဂ္ဂနမ်ပစ္စုတိုကို ထုတ်ယူလိုက်သည်။

‘အတော်ကောင်းတာပဲ’
မူရေးက သေနတ်ကိုကြည့်ပြီး ပြန်ပေးလိုက်သည်။
‘တောင်တန်းများကို ကျော်လွန်လာပြီဖြစ်သည်။ လေယာဉ်က လေဟာမဲ့နယ်မိ၍ သိမ့်ခနဲ နီခိုကျသွားခြင်းမျိုး မကြုံဘဲ အပြစ်သည်မှလွတ်၍ အနှောင်အယှက်မရှိချေ အင်နာပူရာဆောင်မှာ သူတို့၏ ညာဘက်ခြမ်းအဝေးတွင် ကျန်ရစ် ခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ တောင်တန်း နိမ့်နိမ့်များတစ်လျှောက် သီးနှံပင်အင်းများနှင့်သစ်ပင်များ ရှိနေကြသည်။

‘ခင်ဗျား ကိုရီးယား စစ်ပွဲကို ရောက်ခဲ့သေးတယ်နော်’
‘ထောက်ဘယ်ဆိုရက်စကီး’
‘ခြေလျင်တစ်မှာ ကျွန်တော် အစ်ကို ပါသွားတယ်၊ ချုပ်ကိုင်မှုများမှာလား မသိဘူး ကျသွားတယ်’
‘ခင်ဗျားက အမှတ်တောင် မရတော့ဘူးကိုး’
‘မရတော့ပါဘူးဗျာ...ခင်ဗျားတောဝန်ကို ဘာလဲ’

၂၀၆ ဇင်မောင်မောင်ထက်(ပြန်မာပြန်)

‘အင်ဂျင်နီယာတပ်မှာလေ၊ ပောက်ခဲဒုရားတွေပေါ့၊ နေ့ဦး ခင်ဗျားက ခုမှ ဘာဖြစ်လို့ ဗြူးစားကြီး စိတ်ဝင်စားလာရတာလဲ’

‘ဒီခရီးစဉ်ရဲ့ ယေဘုယျ ရည်ရွယ်ချက်ကို ကျွန်တော်သိတယ်လေ၊ ခမိပေါ့ လူမျိုးတွေကို ကူညီဖို့ မဟုတ်လား၊ ခင်ဗျားက ကျွန်တော်က ဒီမိမှာ ချပေးရမယ်၊ ခင်ဗျားက သူတို့နဲ့ ဘက်ကိုသွားကြမယ်၊ ဆိုပါဦး၊ ခင်ဗျားက သူတို့နဲ့ ဘာသွားလုပ်မှာလဲ’

‘ဂျာဆာလို့ ဓာတ်ကိတ်တော် ခရီးမျိုးပေါ့ဗျား၊ ခင်ဗျားကို ပြောမပြန်ကြဘူးလား’

‘ပြောစမ်းပါဗျာ’

‘မူရေးက စီးကရက်အသစ်တစ်လိပ်ကို မီးညှို့၍ ရှိုက်ကသောက်လိုက်သည်။’

‘တရုတ်တွေဟာ ဒီဒါရီအဝေးပြေးလမ်းမကြီး တစ်ခုကို ဆောက်ခဲတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ ဦးတည်နေတဲ့အရပ်က နယ်လေးနဲ့ အတော်နီးတဲ့အထိပါ၊ လမ်းက နီပေါပိုင်နက်ကို ကျွေးသွားတယ်၊ မြေပုံကို ပေးပါဦး’

‘မူရေးက တိဘက်ပိုင်နက်မှ နီပေါ၏အရှေ့ လက်ညှို့သဖွယ် ပိုင်နက်ပတ်လည်ကို မြေပုံတွင်ပြသည်။ လမ်းက တိပဝန္တာ တောင်ကြောအားရှု ဘက်ဆုံး အပိုင်းကို ဖြတ်သွားသည်။ တစ်ခုတည်းသော ကားကြီးသွားသာနိုင်သည့် လမ်းဖြစ်သည်။ နီပေါနှင့် တိဘက်၊ အိန္ဒိယနှင့် တိဘက်ကို ဆက်သွယ်ထားသည်။’

‘တရုတ်တွေ လမ်းပောက်ခဲတာ ငါးနှစ်ရှိပြီ၊ အလုပ်လုပ်နိုင်တဲ့ကာလက သူတို့အတွက်တောင် သိပ်မရှိဘူး၊ နီပေါပိုင်နက်အစွယ်ရဲ့ အရှေ့ မြောက်အစွန်မှာ ဆောက်လုပ်ရေးမြို့လေးနှစ်မြို့ တည်ထားတယ်၊ ဖော့ဒီ ခိုင်ရွန်နဲ့ ဖော့ဟိုက ဒီဒါမှာပဲ’

‘...ဒါပဲ နှစ်နေရာကြားမှာ တံတားနှစ်ခုရှိတယ်၊ တိဘက်စကားအရ တောင်ကြားလမ်းလို့ အဓိပ္ပာယ်ရတဲ့ တန်လာယာလို့ ခေါ်တယ်၊ အရပ်တွေဟာ မူလ အစီအစဉ်မှာ မပါတဲ့ တင့်ကားတွေ အမြောက်တွေနဲ့ အားဖြည့်လာတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ တာဝန်ကတော့ တံတားတွေကို ထက်စတုံး ဖောက်ခွဲပစ်ဖို့ပဲ’

‘ဆိုရင် စကီးက မူရေးအား ကြည့်လိုက်သည်။’

‘ဟုတ်လား’

‘ဟုတ်တယ်’

‘ပျော်စရာခရီးပဲ’

‘ဆိုရင် စကီးက ကပ်စေးနဲ့ တစ်ခုကို ပါးစပ်ထဲ ထည့်၍ ငါးနေသည်။ မိနစ် အနည်းငယ်မျှအထိ ၎င်းတို့ စကား မပြောဖြစ်ကြတော့။’

‘လေယာဉ် စီးရတာ ဒီတစ်ပတ်တော့ စာယ်နိပ်သာပဲ’

‘မူရေးက စကားစလိုက်သည်။’

‘တစ်ခုဆိုးတာက ကော်ဖီ မသောက်ရတာပဲ၊ ထောက်ဖို့ စာယ်လောက် လိုသေးသလဲ ဆိုရင် စကီး’

‘နယ်မြေကို ဝင်နေပြီ၊ ခေတ္တမန့်ခူကနေ ၂၅ မိနစ်ခန့်ပဲ’

‘တစ်ပတ်လောက် လမ်းလျှောက်ရမယ့် ခရီးပဲ’

ဆိုရက်စက်က ရှေ့သို့ ခေါင်းဆတ်မြဲသည်။

‘ရှေ့ညှာဘက် ယွန်းယွန်းကပ်’

‘တဲဘက်လား’

‘ဟူတ်တယ်၊ ခင်ဗျား သွားရမယ့် ခရီးလေ’

‘အင်း... ခင်ဗျားကိုတော့ နောင်တစ်နည်းနည်းနဲ့ ခေါ်ဦးမှာပဲ’

မိနစ် အနည်းငယ် အကြာဝယ်၊ ဆိုရက်စက်က လေယာဉ်ကို နိမ့်ဆင်းလိုက်သည်။ ဝေ့စိုက်သော တောင်ကုန်း တောင်ကြားများမှ နေရာကို ရှာသည်။ ထို့နောက် ဘယ်ဘက်သို့ ခပ်စောင်းစောင်း ချိုးကျေ့သည်။

‘တွေ့ပြီ... ဟောဟိုမှာပဲ’

လေယာဉ်ကို ထပ်နိမ့်လိုက်သည်။ ဖောခင်ကြား တစ်လျှောက် ပျံသန်းယင်း အရှိန်တို လျော့သည်။

‘တွေ့လား’

‘ဘာကို တွေ့ရမှာလဲ’

‘ဟောဟိုကဟာ ဒမ်ပဲ’

စိမ်းမှိုင်းမှိုင်း တောင်ကြား ကျောပြင် နောက်ခံဝယ် ကျောက်လုံး အိမ်ကလေးတစ်ခုက ရှိနေသည်။ လေယာဉ်ကို ဆိုရက်စက်က နိမ့်ဆင်းကာ လှည့်ပျံနေသည်။ ထို့နောက် နိမ့်ဆင်းသွားပြီး မြေပြင်သို့ ဆင်းရန်ပြင်သည်။

တောင်ကြား၏ ဆေးတစ်ဘက်တစ်ချက်တို့မှာ မတ်စောင်လှသည်။ နေရာတိုင်းဝယ် ကျွေးကတ်တုံးများ ပြန်ကြနေ

ရသည်။ ရှေ့တွင် ကွင်းပြင်နှင့် ဆုံးမြောင့်ပုံ မြေပြင်စိမ်းစိမ်းလေးကို မူရေး ထွေလိုက်ရပြန်သည်။

အရှိန်လုံးဝသပ်ကာ နိမ့်ဆင်းသွားသည်။ လေယာဉ်ဘီးတို့က ခွေးကုန်း မြေပြင်သို့ လာဆောင့်သည်။ ခုန်သွားသည်။ မြေပြင်သို့ပြန်လိုက်သည်။ ညာဘက်အခြမ်းသို့ စောင်းသွားသည်။ မူရေးက ထိုင်ခုံလက်တန်းကို ဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်သည်။

ထို့နောက် မြေပြင်ဝယ် ခုန်ဆူခုန်ဆူနှင့် ပြေးလွှားရှင်းရပ်သွားတော့သည်။ ဆိုရက်စက်က ခုတ်သိတ်သည်။ ခလုတ်များကိုပိုတ်သည်။ ဆို့နောက် ကျော်မိသို့မိကာ ထိုင်နေလိုက်သည်။

‘ကဲ...ခင်ဗျားအလှည့်ရောက်ပြီ’

‘ဒီနေရာမှာ တီ(ဟ်)တန့် တိုတယ်ကြီး မးတူရပါယားဗျ’

‘လူ့စင်ပူကြီးကြပ်ရေးကို ဖြတ်ထွက်ပြီးရင် လေယာဉ်ကြိုဆိုးရေးမယ်တော့ အားလုံးကို ကြည့်စိစဉ်ပေးပါလိမ့်မယ် အရာကြီးခင်ဗျား’

* * *

ဘေဒနာပိုင်း (၁၂)

လေယာဉ်ပေါ်မှ ဆင်းလိုက်ကြသည်။ မူရေးက သူ၏ လက်ဆွဲတိတ်ကိုယူလာသည်။ ကျောက်တုံးများကို ပုံနေရာမှ ရပ်၍ သူတို့အားကြည့်နေသူ တစ်ဦးကိုလည်းကောင်း၊ ပြင်ညီ ကုန်းမြင့်လေးတစ်ခုပေါ်မှ လူတစ်စုကိုလည်းကောင်း၊ မူရေး တို့ မြင်ကြရသည်။

ရွာကိုမူ တောင်ကုန်းလေးတစ်ခု ကွယ်၍မြင်ရ။ တောင် ကြား၏ ဘေးအမြင့်မှ အိမ်သုံးလေးလုံးကို မြင်ရသည်။ ၎င်းအိမ်များကြားဝယ်၊ တဲများလော၊ ကျောက်တုံးကြီးများ သေနိုင်သည့် ခပ်မည်းမည်းအရာများက ရှိနေသည်။

‘လျှောက်ကြည့်ရမယ် ပုံပဲ’
မူရေး၏ ဝတ္တရံအကြောင်း၊ ဆိုရက်စကီးက လေယာဉ်ပေါ် ပြန်တက်မည်၊ ပတ္တမြားအိတ်တစ်လုံးကို ယူလာပြီးနောက် နှစ်ယောက်သား ရွာဆီသို့ လျှောက်သွားကြတော့သည်။

(၁၅) မိနစ်မျှ လမ်းလျှောက်ပြီး နောက်ဝယ် သူတို့ထံသို့

လူသုံးလေးယောက် လာနေသည်ကိုတွေ့ရသည်။ လေယာဉ် ဆင်းရာမှလွဲ၍ ကျန်နေရာများဝယ် ကျောက်တုံးများကို ကျော်လွှားသွားကြရသည်။ သူတို့ကလားနသုများ ရောက်ချိန် အထိ ရပ်စောင့်နေလိုက်သည်။

ရုပ်ရည်ပြေပြစ်ပသော လူရွယ်သုံးဦး အဘိုးကြီးတစ်ဦးနှင့် အထက် ၁၂ နှစ်အရွယ်ရှိ၊ ကောင် လေး တစ်ဦးတို့ ပြစ် ကြသည်။ ၎င်းတို့အားလုံး၏ အသားအရေမှာ ညိုမှောင် သည်။ အဘိုးကြီးတွင် နှုတ်ခမ်းပေး၊ မုတ်ဆိတ်ပေးတို့ပါသည်။ သူတို့အားလုံး မိတ်ဆွေဆံ့စွာ ပြုံးနေကြသည်။

‘ရွာလူကြီးဘယ်မှာလဲ’

၎င်းတို့ကပြုံး၍ ရွာဆီသို့ပြန်လာ လှည့်သွားကြသည်။ မူရေး တို့အားလုံး ရွာဆီသို့ လျှောက်ကြသည်။ ကောင်လေးကရှေ့ မှ ကြိုပြေးသွားကြသည်။ ရွာထိပ်သို့အရောက်ဝယ်၊ ရှေးဦးစွာ ရှိနေသော အိမ်များရှေ့တွင် ယောက်ျားမိန်းမတစ်စု ရပ်နေ ကြသည်။

ယောက်ျားများမှာ ပုယောင်းယေဇင်း အင်္ကျီထူထဲသော လည်ရှည် ဖိနပ်ထဲသို့ ထိုးသွင်းထားသည့် ဘောင်းဘီရှည်နှင့် သားမွေးသို့မဟုတ် သိုးမွေး ဦးထုပ်များကို ဆောင်းထား ကြသည်။ တစ်ယောက် နှစ်ယောက်မှာ စောင်ကိုပတ်၍ ခါး လည်ကြီး ချိတ်ထားကြသည်။

ယောက်ျားမိန်းမ အားလုံး ဟောက်ပသော အနီနှင့် အနက် ဗုတီးစေ့များ၊ အဆောင်လက်ဖွဲ့များနှင့် နားဆွဲများ ဝတ် ဆင်ထားကြသည်။ ရွာ ၏ ကျောက် တုံး ကြမ်း ကြမ်း ပြင်

ဆောက် လုပ် ထားသော အိမ် ထို့ မှာ နောက် ဆက်
အမြင် မြင်ညီ ပေါ်တွင် ရှိသည်။ အိမ် ခေါင်
ထို့မှာ ကျောက်သင်ပုန်းကဲ့သို့ ခွေးရောင်ကျောက်တုံး ပြားများ
ဖြစ်သည်။ အစိုးကို ကျောက်တုံးများဖြင့် ဖိထားသည်။

ရွာလူကြီးမှာ နှုတ်ခမ်းမေးပါးပါးနှင့် ဦးထုပ်ပျော့ပြာ
ပြားကို မေးတွင် ကြီးသိုးဆောင်းထားသည်။

‘ပါဆန်ကိန်းကို လိုချင်ပါတယ်’
မူရေးက လူကြီးနားလည်သည်အထိ ထိုအမည်ကို ငြိမ်
ဖန်များစွာ ရွတ်ပြသည်။ ရွာလူကြီးက ခေါင်းညိတ်၍ တေ
မူ လူတစ်ယောက်အား ပြောသည်။ ထိုသူနောက်သို့ ကလေး
တစ်အုပ်က ပြေးလိုက်သွားကြသည်။

‘ခါပဲ ပြောလို့ ရတယ်ထင်တယ်’
ဆိုရက်စကီးက မူရေးအား ပြောလာသည်။
‘ပါဆန်ကိန်းဟာ အင်္ဂလိပ် စကားတတ်ပုံရတယ်။ မတတ်
ရင်ခဏာ ဘုရားမေ့ပဲ ဖြစ်ခဏာမယ်’
‘သူတို့က ခန်ပါ လူမျိုးတွေလား’

ရွာသူရွာသားထို့မှာ ၎င်းထို့အား ဝေးဝေးစိတ်ဖြင့် မ
တတ်ရင်က ကြည့်နေကြသည်။

‘ခန်ပါတွေလို မထင်ဘူး။ များဆော့အားဖြင့် ရွာ
ဒါမှမဟုတ် နီဝါရီတွေလို ကျွန်တော် ကို မြောလိုက်ကြတယ်
သူတို့ဟာ နီပေါမျိုးနွယ်တွေပဲ။ ခန်ပါတွေလို တိတက်အနု
တွေ မဟုတ်ဘူး။ ပါဆန်ကိန်းကတော့ ခန်ပါပဲ။ ခန်ပါတွေ
ဆို သူပဲ ခေါ်သွားနိုင်စရာ ရှိတယ်’

မကြာမီ လွတ်လိုက်သူနှင့် ကလေးတစ်အုပ်မှာ ကိုယ်လုံး
ကိုယ်ထည့် တောင်၍ အသားအခံရ ညှိမမှောင်သော လူတစ်ဦး
နှင့်ပါလာသည်။ ထိုသူက ပြုံးပြလိုက်သည်။

‘ပါဆန်ကိန်းနူးပါ။ ယူအက်(၈) အေမူလီယား’

‘ဟုတ်တယ်... ကျွန်တော်ပဲ ယူအက်(၈) အေမူရေးပါ’

‘အတတ်တတ်တဲ့ အခေါ်အဝေါ်ပဲ’

ဆိုရက်စကီးက မှတ်ချက်ချလိုက်သည်။

မူရေးက ပါဆန်ကိန်းနှင့် လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်သည်။ ကိန်း
က အစွမ်းကုန်ပြုံးထားသည်။ သူက ရွာလူကြီးနှင့် အခြားလူ
နှစ်ယောက်ကိုပါ ပြောလိုက်ပြီးနောက် မူရေးနှင့်သွားအပြ
သား လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ကြစေသည်။

အခြေအနေကမူ အစကောင်းလိတ်ပုံရှိသည်။ ကိန်းနှင့် ရွာ
သားများ စကားအတန်ကြာ ပြောပြီးနောက် ကိန်းက
ကောင်းကင်သို့ ဇေဝဇေဝါ မောကြည့်ကာ လေပန်း ဟူသော
စကားလုံးမျိုးကို ရေရွတ်သည်။

‘လေးယာဉ်ပျံလို့ သူပြောတာလား’

‘လေယာဉ်က တာဖြစ်လို့လဲ’

ဆိုရက်စကီးက ဝင်ပြောသည်။

‘ကောကြာထဲမှာ ရှိတယ်လေ။ ဒီကနေ ဇိနစ်နှစ်ဆယ်
လောက် လျှောက်ရင်ရောက်တယ်’

ကိန်းက ကောင်းကင်ထို့မောကြည့်ပြီး လက်နှစ်ဖက်ဖြင့်
ခုပုံသည်ဟန်မျိုးပြသည်။ ကိုယ်ကိုညွတ်၍ ကျောက်တုံးလေး

၂၁၄ ငင်မေခင်မောင်ထက်(မြန်မာပြန်)

တစ်တုံးပေါ်သို့ ကျောက်တုံးများ ဖိပုံကံ မူရေးထို့အား
ကြည့်လိုက်သည်။

အိုး...ဟုတ်တယ်၊ ဖုံဖျက်ဖို့ပဲ၊ သဘောပေါက်ပြီ၊ ဝိသိ
ကူးကောင်းတယ်

မူရေးက စောင်းကင်သို့ မော့ကြည့်သည်။

‘တရုတ်လေယာဉ်တွေလား’

ကိန်းက ရယ်ပြသည်။ ပါးစပ်ကမပြေ၊ ထို့နောက် ထူ
နှစ်ယောက် သုံးယောက်ဘက်သို့ ခိုင်းနေသည်။ ဆိုရှက်စကား
က မူရေးအား ပြောလိုက်သည်။

‘ကျွန်တော် သူတို့နဲ့ လိုက်သွားပြီး လေယာဉ်မယ် ခိုက်
အောင် လုပ်လိုက်ဦးမယ်’

ကိန်းက မူရေးအား လိုက်ခဲ့ရန် အချက်ပြ၍ စခန်းဆီသို့
ခေါ်သွားသည်။ ရွာသားတို့မှ နောက်တွင် ကျန်ရစ်ခဲ့ကြ
သည်။

သူတို့က ရွာနောက်ဘက်ရှိ လမ်းကျဉ်းကလေးအတိုင်း
တောင်ကြားထိပ်သို့ တက်ကြသည်။ မကြာမီ တောင်ကြောင်
နောက်ဘက်သို့ ရောက်လာသည်။ ထိုနေရာဝယ် အမည်း
ရောင် တောင်ပေါ် နွားရိုင်းသားရေဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော
အဲဒါလုံးနှစ်ဆယ်ခန့်နှင့် လေထီးသား အပြာရောင်ဖြင့်
ချုပ်ထားသည် သို့လျှင်ရုံ နှစ်လုံး သုံးလုံးက ရှိနေပါသည်။

တဲများကြားဝယ် လူ အယောက် နှစ်ဆယ်ခန့်က သွား
လာနေကြသည်။ ကျောက်တုံးအိမ် သုံးလုံးက တစ်ဘက်တွင်
ရှိသည်။ ပထမဦးဆုံးအိမ်သို့ ကိန်းက ခေါ်သွားစဉ် သား

နေပူထဲကသေမင်း ၂၁၅

လွှားကျောက်နှင့် တောင်းဘိဇ္ဈန်ကို ဘတ်ဖိနပ်အတွင်း ထိုး
စီးထားသူ တစ်ယောက်ထွက်လာသည်။

ထိုသူမှာ ကျန်လူများထက် အရပ်ရှည်သည်။ အမေး
အမျှင်ကစီးစင်သော မွန်ဂိုလီယံမျက်နှာပေါက် ခပ်ပြည့်ပြည့် ရှိ
သည်။ ပါးရိုးက မြင့်လှသည်။

‘ဟိဆန်ကိန်းပါ၊ ခင်ဗျားလာတာ အတော်ပဲ’

ထိုသူက ပြောလှသည်။

‘ဗျာ...ကျွန်တော်တော့ ရှုပ်သွားပြီ၊ ခုခေါ်လာတဲ့လူကို
ခင်ဗျားလို့ ကျွန်တော် အောက်မေ့နေတာ’

‘သူက လက်ပါဆိုနာပဲ၊ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ စကားပြန်လေး၊
ရွာပါနီဝါ ခိုနီပေါစကားတွေ ပြောတတ်တယ်’

ကိန်းအစစ်က အိမ်ဘက်သို့ ပြန်လှည့်သည်။ ထို့နောက်
မူရေးအား ပြန်လှည့်ကြည့်ပြီး...

‘လေယာဉ်မောင်းလဲ ပါလာတယ်မဟုတ်လား’

‘လေယာဉ်ကို သွားပုံဖျက်နေတယ်၊ မြက်တွေ ဘာတွေ
ပျိုးတာမျိုးပေါ့၊ တရုတ်လေယာဉ်တွေ ဒီကိုလားတတ်သလား’

‘တစ်ခါပဲလာတယ်၊ နယ်စပ်မှာပဲများတာ’

၎င်းတို့က အိမ်ထဲသို့ ဝင်ကြသည်။ အခန်းမှာ ရှင်းလှသည်။

မီးဖိုကြောင့် နံရံတစ်ဘက်မှာ မည်းနေသည်။ စားပွဲတစ်လုံး၊
ခွေးချေအကြမ်းစည် အချိုနှင့် အိုးခွက်အချို့သာ ရှိသည်။

လှေခါးတစ်ခုက အပေါ်ထပ်တက်ရန် ထောင်ထားသည်။

အခန်းဒေါင်ရှိ လေထီးစများကြားဝယ်၊ အရင်းသေနှုတ်

နှစ်လက် အမေရိကန် ကာဘိုင်လေးလက် ကျန်ဆီ တစ်ပုံးနှင့်
လေထီးနှင့် ချပေးရသော သေတ္တာ နှစ်လုံးက ရှိနေသည်။
မူရေးက ထိုနေရာသို့ လျှောက်သွားသည်။ သေတ္တာတစ်လုံး
ကို ခြေဆောက်နှင့် ထိုးခက်ကြည့်သည်။ အောက်ခြေမှာ
ပွင့်လျက်ရှိသည်။ ထူက ကိန်းဘဲ သို့ ပုည့်လိုက်သည်။

‘ဒါတွေက ဘယ်လို ဖြစ်တာလဲ’
အထော်ဆိုတဲ့ အဖြစ်ပါ။ လေထီးက အဖွင့်ကြမ်းတယ်
လေ’

ကိန်းက လက်တစ်ဘက်ကို အပေါ်သို့ ဘတ်ကနဲ့ ပင့်တင်
ပြသည်။

‘သေတ္တာပျက်တယ်... သေနတ်တွေ ဆိုးရတယ်... လေထီး
ချတဲ့နေရာအနီး ကျန်တော် လူတွေ တစ်ညလုံး ရှာတာပါ။
ဘာ သေနတ်မှ ရှာမတွေ့ခဲ့ဘူး’

‘အင်း...’
ဤ အဖြစ်မျိုးကို မလတ်စတစ်ပုံနှင့် ချခဲစဉ်ကလည်း
သူ ကြားဖူးပြီး ဖြစ်သည်။

‘ဖောက်ခွဲရေး ယမ်းတွေကိုခတၢ့ ရတယ်၊ မဟုတ်လား’
‘ရတယ်၊ အားလုံး ဘာမှ မဖြစ်ဘူး။ မစွန်းတွေကို
အမြဲတန်း အခစာခံချထားတယ်။ ဘယ်သူမှ မကိုင်စေဘူး’
‘ဗျာ... ခင်ဗျား ဆိုလိုတာက လေထီးနဲ့ ကျတဲ့ နေရာ
မှာပဲ အခစာခံချထားတယ်ဟား၊ သွားယူခိုင်းလိုက် ထမခေါက်
ထဲနီင်ပါဘူး’

ကိန်းမှာ သုံ့သယံရှိဟန်ဖြင့် မူရေးအား ကြည့်သည်။

‘ဒါကို ယူလာခိုင်းလိုက်စမ်းပါ’
ကိန်းက လူတစ်ယောက်ကို အော်ခေါ်၍ လွှတ်လိုက်သည်။
မူရေးက စားပွဲစွန်းတွင် ဝင်ထိုင်ကာ၊ ကိန်းအား စီးကရက်
တည်သည်။ ကိန်းက ခေါင်းခါသည်။ မူရေးက စီးကရက်ကို
မီးညှိလိုက်သည်။

‘ခင်ဗျားကို လွန်ခဲ့တဲ့ သုံး-လေးရက်ကတည်းက မျှော်နေ
တာ’

‘ကျန်တော် ထွက်လို့မရဘူး... ခေတ္တမန်ဇူကို လေယာဉ်
ရောက်တာ နောက်ကျကယ်’

‘ခုလဆန်းပဲ့ ရှိတယ်၊ ဓနုကရက်မှာ နှစ်စစ်ကို ဖြတ်ဘာက
ပိုကောင်းတယ်’

‘မတတ်နိုင်တော့ဘူးလေ... ကျန်တော်တို့ ဘယ်တော့ ထွက်
မလဲ’

‘မြန်လေလေ ကောင်းလေလေပါ။ လဆန်းပြီးတာနဲ့ တပ်ဖွဲ့
မူက ထွက်လာနေပြီ’

‘ကောင်းပြီလေ... ကျန်တော်တို့ ဘယ်တော့ ဆွေးနွေး
နိုင်မလဲ’

ကိန်းက မျက်မှောင်ကြုံနေစဉ်၊ မူရေးက ခေါင်းဆတ်
လိုက်သည်။

‘စစ်ဆင်ရေးအတွက် လူတွေကို ခေါ်ခွဲရမယ် မဟုတ်လား’
‘တုတ်တယ်၊ ခုမနက်ပဲ... တပ်ဖွဲ့မျိုး ထောက်နေပြီ’
မူရေးက နာရီကို ကြည့်လိုက်သည်။ (၈:၀၆) နာရီ။

‘ကျွန်တော် ခြေလက် ဆေးချင်သေးတယ်... မြစ်နိုင့်ထဲ
မဟုတ်လား’

‘ရပါတယ်’

ထဲဒေါင့်ဝယ်၊ ရေတစ်ပုံးနှင့်မူရေးက မျက်နှာသစ်၊ ခြေ
လက်ဆေးသည်။ ရေက ဆေးမြဲလှသည်။ မတ်တတ်ရပ်ဖက်
ထဝေတံနှင့် သုတ်ကာ တောင်ကြားဆီသို့ ကြည့်နေလိုက်သည်။
စိတ်ထဲတွင် စေးနေမိသည်။

မုန့်မကြည့်ဘဲ၊ ရေအေးအေးနှင့်ပင် မှတ်ဆိုတီကျင်စွယ်
ရိပ်သည်။ လက်ဆွဲအိတ်ထဲမှ ဘောပင်များကို အင်္ကျီရင်ဘတ်
အိတ်တွင် ပြောင်းချိပ်သည်။ ဘောပင် အတော်များများ
လက်ဆွဲ အိတ်ထဲတွင် ကျန်သေးသည်။ ဆိုရက်စကီးလည်း
ရောက်လာသည်။

‘စခန်းက ဆွားရေယိုစရာ ဝက်ပေါင်ခြောက်တို့၊ ကြက်ဥ
ကြော်နေတဲ့အနံ့ မရပါလား... ယိုစိုမုန့်လေး ဘာလေးပါသေး
သလား’

‘သိမ်ရိုပေါ့ဗျာ’

‘အင်း... ခုဆိုယင် နွားတစ်ကောင်လုံးတောင် စားပင်
နိုင်လိမ့်မယ်’

ဆိုရက်စကီးက အိတ်ကိုချ၍၊ စီးကရက် တစ်လိပ်ကို
မီးညှိသည်။

‘သူတို့မှာ ဘာ နွားမုန့်ရိက္ခာ၊ ရွာမှာ လူလေးယောက်
လယ်ထွန်နေတာ မတွေ့ခဲ့ဘူးလား၊ လူလေးယောက်က ထွန်တုံး
ကို ဆွဲနေရတာလဲ’

‘တွေ့ပါတယ်... သနားစရာလေးတွေပဲ’

‘သနားတယ်ဆိုတာ ဘာလဲဗျ... ဒီလူတွေဟာ လူချမ်းသာ
တွေပဲ၊ သူတို့ ထွန်ယက်စရာ တာမူကို မရှိကြဘူး’
မူရေးက စီးကရက်ကို ပွားနေသည်။

‘သူတို့အတွက် စိတ်ငြိမ်ဆေးတွေ ဘာတွေလည်း မလို
ဘူးဗျ’

‘ဟုတ်ပါပြီ... ဟုတ်ပါပြီ... စိတ်ပညာ ဆရာကြီးရယ်’
မူရေးက ဆိုရက်စကီးအား ကြည့်လိုက်သည်။

‘ကျွန်တော်တို့နဲ့ လိုက်ခဲ့မလား ဆိုရက်စကီး’
ဆိုရက်စကီး ပါးစပ် ပိုတ်သွားတော့သည်။

သူတို့က စောင့်နေကြရသည်။ ရာထူး အဆင့်ရှိသော ကိန်း
မှာ ဝင်လိုက် ထွက်လိုက်ရှိနေသည်။ ရွာများကို စုရန်အချိန်
အနည်းငယ် လိုကြောင်း ၎င်းက ပြောပြသည်။ ၎င်းတွင်
အခြား လုပ်စရာများ ရှိသေးသည်။

ခန့်ပါတပ်ဖွဲ့၏ အကြီးအကဲမှာ၊ ယခု လေယာဉ်ရောက်ရာ
တောင်ကြား ဝင်ပေါက်များသို့ အစောင့်များ ချထားခဲ့
သည်။ ခိုင်ရွန်နှင့် ဒွန်ခါရိုတပ်ဖွဲ့များသို့လည်း သတင်းပို့စေ
သည်။ တရုတ်တပ်ဖွဲ့တို့၏ လက်ရှိ အခြေအနေ သတင်းကိုပါ
ယူလာစေသည်။

စစ်ဆင်ရေးစခန်းဝယ် နယ်ခြားရှိ တရုတ်တပ်များ၏ လှုပ်
ရှားမှုသဘင်းကို ရရန် ရွာမူလူများကိုလည်း စေလွှတ်မည်ဖြစ်
သည်။

တပ်ဖွဲ့များနှင့် လက်ထောက် နှစ်ဦးက ရောက်လာကြသည်။

၂၂၀ ဇင်မောင်မောင်ထက် (မြန်မာပြန်)

ကိန္နက မူဆူးတို့နှင့် မိတ်ဆက်ပေးသည်။ တင်ပွဲမျိုး နိမာတင်
ရွှိမူ အသက်လေးဆယ် အရွယ် ပြန်ပိုင်းပါးပါး ဖြစ်သည်။
က အသက်မပါသည့် အပြုံးဖြင့် မြူးမြဲကာ မူဆူးအား လက်
ဆွဲနှုတ်ဆက်သည်။

သူက သားမွေးရျာကင်အဟောင်း၊ သားမွေးဦးထုပ်နှင့်
လည်ရှည် ဖံ နှပ်အား ကျန်လှများကဲ့သို့ပင် ဝတ်ဆင်ထား
သည်။ လက်ထောက်နှစ်ယောက်မှာ အနည်းငယ် ငယ်ရွယ်သည့်
အူတို့ လှုပ်ရှားပုံက အလျင်စလို မရှိ၊ တိတိဆက်၏ ခန်ခေအ
မူ လူမျိုးစုမျက်နှာများအတိုင်း ပြည့်ဖြိုး၍ နေလောင်ထား
ကြသည်။

ကိန္နကို စောင့်ရင်း လက်ထောက်များက စားပွဲပေါ်
တွင် မြေပုံအချို့ကို ဖြန့်ထင်သည်။ ဆိုရက်စကီးက မြေပုံများ
ကို ကြည့်သည်။ အပေါ်ဆုံးမှ မြေပုံမှာ လေယာဉ်ပေါ်တွင်
မူဆူးအား သူပြခဲ့သည့် မြေပုံမျိုးဖြစ်သည်။

ယခုမြေပုံက ပုံကြီးခဲ့ထားသည်။ ခိုဒါရီလမ်းမကြီးကို
အနီရောင်မိုင်ဖြင့် အမှတ်အသားပြထားသည်။

‘ခင်ဗျားနဲ့အတူ လူတယ်နှစ်ယောက်ပါမှာလဲ’
ဆိုရက်စကီးက မူဆူးအား မွေးကြည့်သည်။

‘မသိဘူး၊ ခုဒါကို သူတို့ပြောကြရမှာ’
ငါ့မိနစ်မျှ ကြာမှ ကိန္နရောက်လာသည်။ ခန်ပါသား

လေးယောက်က စု၍ စကားပြောနေကြသေးသည်။ ထို့နောက်
မှာ မြေပုံစားပွဲသို့ လာကြသည်။

‘တပ်ဖွဲ့မျိုးက ရှင်းပြလိမ့်မယ်’

ကိန္နက ပြောလိုက်သည်။

‘ကောင်းပြီ ကြားကြရတာပေါ့’

နိမာတင်ရှု က စကားကို တို့တို့နှင့် မြန်မြန်ပြောသည်။

ကိန္နက ရှင်းပြသည်။

ကင်လာတံတားပတ်ဝန်းကျင် မြေပုံကြမ်းကိုယူ၍ အပေါ်
တွင်တင်လိုက်သည်။ လမ်းမကြီးက အင်္ဂလိပ်အက္ခရာ အက်(စ)
ပုံနယ် ရှိသည်။ ပထမထိပ်မှ အလယ်သို့ တံတားတစ်ခု ထိုး

ထားသည်။ အောက်ဆုံးအကျွေးမှ တောင်စောင်းသို့ ဒုတိယ
တံတားက ရှိသည်။

လမ်း၏ တည်ရှိပုံမှာ ကျောက်နံရံ ကို ဖြတ်ကာ -ဖေးကံ
ထားခြင်း ဖြစ်သည်။ အက်(စ)ပုံ အောက်ဘက် အကျွေး

ကြားဝယ် တောင်တစ်လုံးက ခံနေသည်။ တံတားတစ်ခုလုံး
၏ နယ်မြေမှာ တိတိဆက် မိုင်နက်ထဲတွင်ရှိသည်။

ကိန္နက ဆက်၍ ဘာသာပြန်ပြုသည်။ မူဆူးက မကြာ
ခဏပင် နားမရင်းသည်များကို ပြန်မေးသည်။ ကိန္နမှာ

စကားလုံးကို နား၍ရှာရန်မှာ မကြာခဏ ဖြစ်သည်။ မူဆူးက
စကားထောက်ပေးရသည်။

တပ်ဖွဲ့မျိုးမှာ မြေပုံပေါ်ရှိ နေရာများကို တစ်ချိန်ပြီးတစ်
ချိန် ထောက်ပြနေတတ်သည်။ ပထမမြေပုံကို ကိုးကားကြည့်

ကာ ခေတ္တရပ်နားလိုက်သည်။ ကိန္နတို့က မူဆူးအား ကြည့်
နေသည်။

‘ကောင်းပြီ ကျွန်တော်မြင်တာ မှန်မမှန်ကို ပြောပြမယ်၊
ဒါ့ကို ခင်ဗျားက ဘာသာပြန်ပေးပါ ကိန္န၊ ဒါမှ ကျွန်

တော်တို့ခြင်းသဘောပေါက်ဘာ မလှဲမှား နှယ်ခြားကိုဖြတ်တဲ့ ကိစ္စတော့ ကျော်လိုက်တော့မယ်

ဟုတ်ကဲ့

ကဲ...ကျွန်တော်တို့က လူ့အင်အား လေးဆယ်နှစ်ယောက် နဲ့ သွားကြမယ်၊ နောက်ဆုံးအခါက လေထီးနဲ့ လက်နက်တွေ ချပေးတာ မရတဲ့အတွက် ကျွန်တော်တို့မှာ လက်နက်အရင်းသေနှုတ် သုံးလက်၊ ဆပ်မုရင်းဂန်းနှစ်လက်၊ ကာတိုင် သုံးဆယ်ခြောက်လက်နဲ့ လက်ပစ်ဗုံးတွေရှိထားကြတယ်

တံတားရှိတဲ့ နယ်မြေမှာ နယ်ပယ်ကို ရှစ်မိုင်ဝင်နေတယ်၊ တံတားအမှတ်တစ်ရှေ့၊ ကိုက်နှစ်ရှစ်အတွက်က ဖော့ဒ်နေရာ (မူရူးက လက်ထောက်ပြသည်။) မှာ ရပ်ကြမယ်...

...တံတားနှစ်ခုစလုံးဘက်က ကျွန်တော်တို့နေရာကို မမြင်ရဘူး၊ ချောက်နဲ့ အဝေးဆုံးအပိုင်းစာ နေရာမှာကျွန်တော်တို့ ဖောက်ခွဲရမယ်၊ နေရာပဲ၊ တပ်တစ်တပ်လုံး ရပ်လိုက်ပြီး ငါးယောက်ကို ရှေ့ကင်းလွှတ်မယ်။

...သူတို့ဟာ အရပ်သားတွေလိုပဲ ဝတ်ထားမယ်၊ မြို့တစ်ယောက်က ဆိပ်မရွင်းဂန်းကို ဝှက်ယူသွားမယ်၊ နှစ်ယောက်က လက်ပစ်ဗုံးတွေ ပါသွားမယ်၊ တိုင်းရင်းသားတွေကို နယ်စပ်ဖြတ်ခွင့် ပေးထားသေးတယ်လို့ ကျွန်တော် သိထားတာ မှန်သလား

ကဲနူးက အဖြေပေးသည်။

‘မှန်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ လူတစ်ယောက်ကို တရုတ်တွေ သိတယ်၊ သူက အရင်ဆုံး လေးခါက ဖြတ်ပူးပြီးပြီ’

မူရူးက ခေါင်းဆတ်လိုက်သည်။

‘ကောင်းပြီဒါ၊ ယောက်ျား နယ်စပ်ကျရင် ရမယ်၊ နူးနောက် တစ်ကောင် ပါသွားမယ်၊ တံတားနား ကပ်လာတဲ့ ခေါ်အစောင့်တစ်ယောက်က သူတို့ကို တားလိမ့်မယ်၊ ကျွန်တော်တို့ အချိန်ကိုက်ဖို့တော့ လိုတယ်၊ တံတားထိပ်တွေမှာ အစောင့် တစ်ယောက်စီ ရောက်လာတဲ့ အချိန်ကို စောင့်ရမယ်’

...နှယ်ခြားစောင့်တပ်ကို ကျော်ဖြတ်လာပြီးနောက် တံတားက အစောင့်တွေက စစ်ဆေးလေ့ တော့ မရှိဘူး၊ ဒါပေမယ့် စစ်ဆေးခံရင် လက်နက်တွေရှာမတွေ့သွားဖို့အတွက် ပတ်ချက်နှင့်ရေးကို ကြိုးစားရမယ်...

...အစောင့်က သူတို့ကို တွေ့သွားပြီဆိုရင် အစောင့်ကို ဆတ်ပစ်ရမယ်၊ ပင်မ တပ်ဖွဲ့က အရင်းနဲ့ပစ်ရင်း တံတားဆီကို ပြေးတက်ရမယ်...

...ပထမ အစောင့်က ပြတ်ခွင့်ပေးလိုက်ရင် တံတား တစ်ဘက်ထိပ်က အစောင့်ကလဲ ရှာတော့မှာ မဟုတ်ဘူး၊ နောက်တပ်နှစ် တံတားက အစောင့်တွေကလဲ ရှာတော့မှာ မဟုတ်ဘူး... မှန်တယ်နော်’

‘မှန်ပါတယ် နောက်လုပ်ရမှာက’

‘နံပါတ်နှစ် တံတားပေါ် ရောက်တဲ့အခါ၊ နှစ်ယောက် သားနောက်ကို တစ်ခုခု ဖြစ်ပုံမျိုးနဲ့ ကြည့်ရမယ်၊ အခြားနှစ်ယောက်က တံတား တစ်ဘက်ထိပ်က အစောင့်ကို သွားရင်းရမယ်...

‘...တံတားပေါ်မှာ နူးနောက်နဲ့ ကျန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ယောက်က

နွားနောက်ရှဲ နောက်ဘက်ကို ပတ်ထွက်ပြီး အဲဒီက အထောင့်ကို ရှင်းရမယ်၊ အဲဒီအချိန်မှာ ပင်မတပ်ဖွဲ့က နံပါတ်ထပ်တံတားက အစောင့်တွေကို ရှင်းမယ်၊ မှန်တယ်နော်...

ဘာသာပြန်ပြနေသည့် ကိန်းက 'မှန်ကြောင်း' ပြောလိုက်သည်။

'ပင်မတပ်ဖွဲ့က နံပါတ်နှစ် တံတားရှဲ ဟိုဘက်ထိပ်ထဲ သွားပြီး ဒုန်ခါက လာမယ့် လမ်းကြောင်းကို ပိတ်ရမယ်၊ နောက်ချန် တပ်ဖွဲ့စလည်း ပြန်ဆုတ်တဲ့အခါ လိုရှဲအောင် နံပါတ်တစ် တံတားထိပ်မှာ နေရာယူထားရမယ်...

'...အဲဒီနောက်၊ တံတားကို ပေးခက်ခဲရေး ယမ်းတွေ ဆင်မယ်၊ ခုပြောတာတွေ မှန်တယ်ဆိုယင် ကျွန်တော် မေးလေတချို့ ရှိနေတယ်'

တပ်ဖွဲ့မှူးက ကိန်းအား ကစ်ခခု ပြောလိုက်သည်။ ကိန်းက မူရေးအား ဘာသာပြန်ပြသည်။ မူရေးက...

'ဟုတ်တယ်၊ မေးစရာ ရှိတယ်။ ရှေ့ပြေး ငါးယောက်ပင်မတပ်ဖွဲ့ မပြတ်နိုင်ခင်အထိ ဆောက်လုပ်ရေးအဖွဲ့ ကို ထိန်းထားရမယ်၊ ဆောက်လုပ်ရေး သမားတွေဟာ နံပါတ်နှစ် တံတားထိပ် အစွယ်မှာ များသောအားဖြင့် အလုပ်လုပ်နေတာတယ်...

'...ကျွန်တော်တို့ ရှေ့ မဆတ်ခင် ကျွန်တော် ပစ္စည်းတွေ ပေးမယ် ဒါကိုကော သဘောကျရဲ့လား'

သဘောကျကြောင်း ကိန်းက အဖြေပေးသည်။

မူရေးက ထိုကြောင့် စကားကို ဆက်သည်။

'လမ်းကို အယင်နေရာယူပါ၊ အကောင်းဆုံးကတော့ နံပါတ်နှစ် တံတားရှဲ အနောက်ဘက်ကို လူ (၆)ယောက် လွှတ်ပို့ပါ၊ ကမ်းပါးစွန်းအပေါ်ကို ပြောတာနော်။

'...လမ်းမပေါ်မှာ လမ်းပိတ်ခစောင့်တာ မကောင်းဘူး၊ ပြိုကျလာမယ့် ကျောက်နံရံတွေဟာ လမ်းပေါ်က ကျလိမ့်မယ်၊ ကမ်းပါးစွန်း တံတားထိပ်ကိုလည်း ကျွန်းတံတံတောက်ခွဲပစ်ရစေရဲ့တယ်'

'ပုခက်တွေကို လုပ်စေချင်တယ်၊ အပေါ်မှာ သံခချောင်း တော့ ရိုက်သွင်းပြီး လှေခါ တိုလှေးဟာမျိုး ဆင်ရမယ်၊ ကမ်းပါး တင်ဘက်တစ်ချက် စီကနေ အဲဒီ ပုခက်တွေကို ချမယ်'

'...သင်္ဘောဘေးမှာ လှေခါးချပြီး ဆေးသုတ်တာမျိုးလေ၊ ဟုတ်ပြီနော်၊ လူနှစ်ယောက်ကို အဲဒီ ပုခက်ထဲ ဆင်းပြီး သံတူ ရွင်းတော့နဲ့ ကျောက်သားကို ထွင်းပြီး ယမ်းဘီလူးတွေ သွင်းရမယ်'

'...နောက်ဖောက်ခွဲမယ်၊ မူလလမ်း ကိုယ်တိုင် ပျက်စီးသွားမယ်၊ တံတားကော လမ်းကော သုံးနေရာပါ ပျက်သွားတာမို့ သူတို့ ပြန်လုပ်ဖို့ လွယ်မှ မတတ်တော့ဘူး'

စိတ်ကူးကတော့ ကောင်းလှသည်။ ရင်းကို လက်ခံမည့် မဟုတ်ဟု မှတ်ယူမိသည်။ သို့သော် ကိမ်ကတော့ မတမကြိုးစားကြည့်ရမည်။ ကိန်းက ဘာသာပြန်ပြ ပြီးနောက်၊ မူရေးအား နောက်တစ်ကြိမ် ရှင်းပြစေသည်။

'ဘယ်လိုလဲဆိုတာ ဒုဒါတွေ ပြောပြီးယင် ပြမယ်၊ ကျွန်

တော်တို့အတွက် ဆောက်လုပ်ရေး ဂိုဒေါင်ထဲမှာ တွေ့နိုင်တဲ့ သံချောင်းတွေလိုမယ်ဆိုတဲ့ သဘောပဲ

၎င်းတို့ လက်ခံကြသည်။ အချိန်တော့ သိပ်ကြာတော့မည် မဟုတ်။

အဲဒီနောက် ကမ်းပါးအစွယ်ကိုပါ ဖောက်ခွဲတဲ့ အခါ ပါသွားဖို့ တွင်းနက်နက်ကတော့ တူးရလိမ့်မယ်။

ကိန္နက ဘာသာပြန်ပြသည်။ နီမာတို့ ဆုံးဦးစွ ခေါင်း ညိတ်ကြသည်။

ကောင်းပြီ။ ကျွန်တော်က တံတားကို ဖောက်ခွဲခမ်းမယ် မှုရေးက ဆက်၍ ရှင်းပြ သည်။

တံတားက ချောက်ထဲကို ပြိုကျလိမ့်မယ်။ နေရာနှစ်နေရာကို ဟက်ဆီးလိုက်တဲ့ သဘောပဲ။ ယမ်းတွေ မြုပ်ပြီးတဲ့ အခါ ခရာ ဘစ်ချက် ချိတ်ဘာနဲ့ ပြန်ထွက်ရမယ်။

မူရေးက အိတ်ထဲမှ ခရာလေး တစ်ခုကို ထုတ်၍၊ ရှိကနဲ အသံတိုတစ်ချက် မှုတ်ပြသည်။

နီမာတို့နှစ် တံတားပေါ်မှာ ကျွန်တော်က ယမ်းတွေ ဆင်ပြီးယင် ခရာသံ အရှည်ဘစ်ချက် မှုတ်မယ်။ အသံတိုတစ် ချက်ပြီး တစ်ချက် ဆက်မှုတ်ယင်တော့ ကျွန်တော်ရှိရာ လှာကြ

ပါ။ အမြန်ဆုံး ပြေးလာကြပါ။

နီမာ၏ လက်ထောက် တစ်ယောက်က ထိုအချက်ကို ပြန် ရှင်းပြစေလိုသည်။ မူရေးက ရှင်းပြရသည်။ နီမာက မေးခွန်း ဘစ်ခု ဖြတ်မေးသည်။ တံတားများကို ဖောက်ခွဲရေးအတွက်

အချိန်မည်မျှ ကြာပြီနည်း။

‘မိနစ်လေးဆယ်လောက် ကြာမယ်။ ကျွန်တော် ယမ်းကီလူ တွေကို မြေလိမ်မြေကောက် ဆစ်မှာမို့ တံတားကို သူတို့ လာနိုင်တဲ့အခါ မြန်ဖြုတ်ဖို့ မလွယ်ဘူး။’

‘...လမ်းကို ဖောက်ဖို့ကိုစွဲတတော့ ကျောက်သားကို ခင် ပျား လူတွေ ဘယ်လောက်ကြာကြာ ဖောက်မယ် ဆိုတာ အပေါ်မူတည်တယ်။ အကြမ်းဖျင်းတော့ ကျွန်တော်ထက်

ထားတဲ့ အချိန်အတွင်း သူတို့ ပြီးမှာပါ။ နေရာသုံးနေရာကို ဖြတ်ဖို့ အချိန်ပါဆိုယင် တစ်နာရီလောက်ပဲ ကြာမယ်။’

နီမာက သူ့လက်ထောက် နှစ်ယောက်အား ကြည့်ပြီး အစစ်စုံတစ်ခု ပြောလိုက်သည်။

‘ဘာတဲ့လဲဗျာ ဟု မူရေးက မေးမိသည်။’

‘အချိန် သိပ်ကြာနေတယ်လို့ တဖုံဖုံမှူးက ထင်နေတယ်။ ရန်သူတွေက ထပ်ကူး ရောက်လာနိုင်တယ်။’

‘နောက်ရန်သူ ရောက်လာရင် မလွယ်ကြောပဲ’

၎င်းတို့မှာ ဤအချက်ကို သဘောမကျကြ။ နီမာ တံခါး ဆီသို့ လျှောက်သွားပြီး မြန်လာသည်။ ၎င်းတို့အားလုံး သော က ဖြစ်နေကြသည်။

မူရေးက ပြောပြရပြန်သည်။

‘တစ်မျိုးမဟုတ် တစ်မျိုး အနှောင့်အယှက်ရှိလာရင်အမြန် ကွဲတဲ့ စံနက်တံတွေကို ကျွန်တော်သုံးမယ်။ အကောင်းဆုံးတော့ ဖြစ်မှာမဟုတ်ဘူး။’

တပ်ဖွဲ့မှူးနီမာက လက်ဟန်ခြေဟန်ဖြင့် ပြောလာသည်။ ‘စိုင်ယာကြီးသွယ်ဖို့ အချိန်သိပ်ကြာမှာလား။’

ကိရူးက ဘာသာဖြန့်ကားမေးသည်။
 'ဟင်္ဒ်အင်း ရိုင်ယာကြီး မသုံးဘူး
 မူရေးက ဘောပင်တစ်ချောင်းကို ထုတ်လိုက်သည်။
 ဒီအချိန်ကို ခဲတံကို သုံးမှား ဒါမျိုးကို သိသလား။
 ထဲမှာ ငရဲမီးနှစ်မျိုးပါတယ်။ ဟောဒီမှာတွေ့လား၊ အရောင်
 သလို အချိန်မတူဘူး ...

'...ဖြူ (စ) ဤ သဘောမျိုးပဲ၊ ငါးမိနှစ်ရှိတယ်၊ ဆယ်
 နှစ်ရှိ ဘယ်၊ ကြိုက်တဲ့ အချိန်သုံးလို့ ရတယ်၊ အသုံးပြုတဲ့အ
 ထိပ်ဖျားကို ကိုက်ဖြတ်ပြီး ယမ်းဘီလူးထဲ ထိုးဆင်းလိုက်ရင်
 ဝရဲမီးနှစ်ခုပေါင်းသွားပြီး သတ်မှုတ်တဲ့ အချိန်အတွင်းမှာ
 ပေါက်ကွဲမယ် ...

'...ဆူချင်း ပေါက်ကွဲရာကနေ ယမ်းဘီလူးကို ကျွဲ
 ပေါက်ကွဲမယ်၊ သဘောပေါက်တယ်နော်'
 ၎င်းတို့က ဘောပင်ကို ယူကြည့်ကြသည်။ သာမန်ဘော
 ပင်မျိုးပင်ဖြစ်သည်။ ပင်ရှိရာအခန်းနှင့် အဖုံးထို့က ထက်ထက်
 ဘောပင်သဖွယ် ဖြစ်စေသည်။

မူရေးက နောက်ဆုံးကြိမ်ရှင်းပြသည်။ ၎င်းတို့မှာ မောင်
 တိန်မဟုတ်ခြင်းကို သဘောမပေါက်။
 ဒါက မောင်တိန်မဟုတ်ဘူး၊ ဘောပင်လို့ ခေါ်တယ်
 သယ်ရ ပြုရ သုံးတာ လွယ်အောင် လုပ်ထားတာ၊ ဒီမှာ
 တားတွေပေါ်မှာ ဆောက်လုပ်ရေးသမားတွေ အများကြီး
 နေရင် အယ်လို လုပ်ကြမလဲ၊ နံပါတ်နှစ် တံစားပေါ်

ဆောက်လုပ်ရေးသမားတွေ အလုပ်လုပ်နေရင် နွားနောက်နဲ့
 အဖွဲ့က သယ်လိုလုပ်မလဲ'

မူရေးက နီမာတို့ပါ မေးခွန်းများထုတ်ရင်း ဆွေးနွေး
 ကြသည်။ အမှတ်နှစ်တံစား ဆောက်လုပ်ရေး နေရာမှ လမ်း
 ကလေးတစ်လမ်း ရှိပြီရသည်။ ပင်ဆောက်လုပ်ရေးအဖွဲ့ကမူ
 ထိုနေရာအား ချဲ့ထွင်နေသည်ဟု မှတ်ယူရဖွယ်ရှိသည်။

တံစားများပေါ်ပေါ်ပေါ် မည်သည့် ဆောက်လုပ်ရေးအဖွဲ့မှ
 အလုပ်လုပ်နေစရာ မရှိ။ တံစားအားဖြည့်မှု လုပ်ငန်းအား
 လုံးမှား ပြီးစီးခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။ ကားလမ်းသာ အဓိကပြဿနာ
 ဖြစ်သည်။ နယ်စပ်သို့ လူများ ပို့ရန် ထရပ်ကားများအသုံး
 ပြုလေ့ ရှိသည်။

သူတို့က ဆက်ဆွေးနွေးကြသည်။ ဖြစ်နိုင်ဖွယ်ရှိထောင့်မျိုးစုံ
 ကို စစ်ဆေးကြည့်ကြသည်။ နီမာတို့မှာ နယ်စပ်ရှိ ရန်သူလှည့်
 ကင်းများကို စောင့်ကြည့်နေသည့် အဖွဲ့ထံသို့ ဆက်သွယ်
 ရေး စက်ဖြင့် ဆက်သွယ်စုံစမ်းရဖွယ်ရှိသည်။

နောက်ဆုံးတွေ့ မူရေးက ပြောလိုက်သည်။
 'က...ဒါဆိုရင် အားလုံးသဘောပေါက်ပြီ မဟုတ်လား'
 'ဟုတ်ကဲ့'

'ကျွန်တော်တို့ ဘယ်ဘော့ စထွက်မလဲ'
 'တောင်ကြားလမ်းက ပြန်လာမယ် ကျွန်တော်တို့ လူတွေ

ကို စောင့်ရဦးမယ်၊ ခုညဦးပိုင်းထွက်ပြီ မနက်သုံးနာရီမှ နယ်စပ်ကို ဖြတ်မယ်လို့ တပ်ဖွဲ့မှူးက ပြောတယ် 'ကောင်းတယ်'

x x x

ဇာတ်လမ်းစဉ် (၁၃)

နေဝင်ပြီး တစ်နာရီအကြာဝယ် စတင် ထွက်ကြသည် မှောင်နေပြီး၊ လေက အသင့်အတင့် တိုက်လျက်ရှိသည် သူတို့ ဖြတ်ကြရမည့် တောင်ကြားလမ်းမှာ ပေ (၁၆၀၀၀) အမြင့်တွင် ရှိသည်။

ရာသီဥတုက မျက်နှာသာပေးနေပုံရသည်။ တဖြည်းဖြည်း ခြင်း မတ်စတင်လာသည့် လမ်းအတိုင်း တက်ကား နယ်စပ်သို့ မနက် တစ်နာရီတွင် ရောက်ကြသည်။ နယ်စပ်ကို ဖြတ်၍ တိဘက်ထဲသို့ ဝင်ကြရမည်။ နှစ်နာရီ နားနေစဉ် အတွင်း လူနှစ်ယောက်က နွားနောက် နှစ်ကောင် သွားမောင်းမည် ထို့နောက် စစ်ဆင်ရေး ပိုင်နက်အတွင်းသို့ နေ့အလင်းထောင့် မရောက်မီ ရောက်ကြရမည် ဖြစ်သည်။

နွားနောက် နှစ်ကောင်နှင့် လူနှစ်ဦးအဖွဲ့မှ ပင်မတပ်ဖွဲ့နှင့် ခွဲ၍ တံတားရှိရာသို့ သီးခြား သွားကြရမည် နယ်စပ်တွင် တရုတ် တပ်ဖွဲ့များ လှုပ်ရှားနေကြောင်း သတင်းကြောင့် အချိန်ဖြုန်း၍ မဖြစ်။

ဒွန်ခါနှင့် ခိုင်ရွှန်မှ လူများစာလည်း အရုတ်မတက်မီ နာရီဝက်အလိုဝယ် ထွက်ခွာကြရန် ပြောထားကြသည်။

မုန်းလှဲပိုင်းတွင် အိပ်လိုက်ရ၍ မူရေးမှာ လန်းဆန်းနေ သည်။ ဖောက်ခွဲရေး သရုပ်ပြမှုကို နောက်တစ်ကြိမ် လုပ်ခဲ့ ကြသည်။ မူရေးအား ကိန်းက သားမွေး အတွင်းခံကျာကင် အင်္ကျီ၊ နားရွက်မှ ပါသော သိုးမွေးဦးထုပ်နှင့်၊ ခပ်ပါလည်ရှည် ဖိနပ်တို့ကို ပေးထားသည်။

မူရေးအတွက် လက်နက်ကမူ၊ စမစ်အင်ဘက်ဆင်၊ တပ်မ တော်ဆုံး ပုံစံ (၂၅) ခြောက်လုံးပြုပြီး တစ်လက်နှင့် လက် ပစ်မှ် သုံးလုံးပင် ဖြစ်သည်။

ခွင်းပုံးကို လေးဦးက ရှေ့ဆုံးမှ ချီတက်ကြသည်။ သူတို့ အနေဖြင့် တရုတ်တို့၏ ထရပ်ကားများ သံချပ်ကားကားများ ဖြင့် မတွေ့နိုင်စေရန်ရှိသည်။ ခပ်ပါတို့မှာ ရိုင်ဖယ် သေနတ်နှင့် ကျည်ဆံများကို သယ်ကာ သက်တောင့်သက်သာပင် ကောင် ကို တက်နေကြသည်။

မူရေးက ယမ်းဘီသူးများကို ကိုယ်တိုင်အပြင်၊ အခြား နှစ်ယောက်ကိုပါ ခွဲဝေပေးထားသည်။ မိမိ၏ ခွဲတမ်းဖြစ်သော ပာမ်းဘီလူးတို့အား ကျေးဇူးအိတ်တွင် ထည့်ကာ သယ်ကြ ရသည်။

လမ်းမှာ များသော အားဖြင့်၊ တစ်ယောက်ခြင်းသာ
လျှောက်၍ရသည်။ နောက်ပိုင်းတွင်မူ၊ နှစ်ယောက်စီ ရင်ဘောင်
တန်းသွားကာ၊ စစ်ကြောင်းကို ကိုစေသည်။ နှစ်နာရီမျှ
လမ်းလျှောက် အပြီးဝယ်၊ ခြေကုပ် ကောင်းစွာ မရတော့။
ကျောက်တုံးများကို တွယ်ဖက်၍ သွားကြရသည်။

မူရေးက စစ်ကြောင်း၏ တတိယ နေရာမှ လိုက်လာသည်။
သူ့ရှေ့မှ ဆူမှား၊ နိမာ၏ နံ့အနံ့ လက်ထောက်ဖြစ်သည်။
အမည်က ပမ်တာနာဘူ။

ခမ်ပါတို့မှာ စကားကို ခပ်တိုတို ပြောလာခဲ့ကြသည်။
စကားကျယ်ကျယ် မပြောရန်ကိုမူ တားမြစ်ထားသည်။ ဤ
အပြင်၌ပင်လျှင်၊ သစ်ပင်များက ရှိနေသေးသည်။ မိချိုမြိုင်
သော အရပ်ဝယ်၊ ခေးသုံးဆယ်မျှ မြင့်သော အမြစ်မီး
ချိုပုတ်ပင်များကြားမှ ဖြတ်သန်းကြရပြန်သည်။

သုံးနာရီမျှ ချီတက်ပြီးနောက်၊ စစ်ကြောင်း ရပ်လိုက်
သည်။ ရှေ့မှ ကိန်းက ပြန်လျှောက်လာသည်။

‘ခင်ဗျာ အဆင်ပြေတယ်နော်၊ အခက်အခဲ မရှိဘူး မဟုတ်
လား’

‘အဆင်ပြေပါတယ်ဗျာ’

‘နားဆီးမလား’

‘မနားဘူး... ကျွန်တော် ဘာမှမဖြစ်ဘူး’

မူရေးမှာ ဤမျှနားလိုက်ရသည်ကိုပင် ကျေးဇူးတင်လှသည်။
ကိန်းက ခေါင်းညိတ်၍၊ ရှေ့သို့ ပြန်သွားသည်။ စစ်ကြောင်းက
ပြန်လည် ရှေ့လျားတော့သည်။

နောက်ဘစ်နာရီပိုင်းဝယ်၊ မူရေးမှာ အလွန်မောပန်းလာ
သည်။ လမ်းက မတ်တောက်သည်။ အသက်ရှူရ ခက်ခဲသည်။
ပုနှင့် ရှေ့မှ လူမှာ အလှမ်းကွာသွားသည်။ ထိုသူက နောက်
သို့ လှည့်ကြည့်ပြီ။ ရှေ့မှ လူကို လှမ်းမြော်သည်။

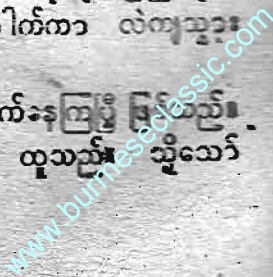
၎င်းတို့ အလှမ်းကွာဝေးမှုက ဗုံမှန် ပြန်ဖြစ်သွားသည်။
မိကြောင့် ချီတက်မှု နှေးကွေးရသည်ကို မူရေးသိလိုက်သည်။
ခြေလှမ်းကို ပိုသွက်ကြည့်သည်။ ရှေ့လူက ညွှာလျှောက်သည်။
ပုံအား ယင်းတို့ ကူညီမှုပေးနေခြင်းသာ ဖြစ်သည်။

မနက်နာရီခက်မျှ ဆက်လျှောက်ပြီး တဖန်နားလိုက်ကြ
သည်။ ရှိုင်ဖယ်သေနတ်နှင့် ထိခိုက်မိသော အဆံကြားခြေ
ခေးတေးနားမှ လူနှစ်ယောက်မှာ စတုဂံရာမှာပင် ထိုင်
ချလိုက်ကြသည်။

မူရေး၏ ခြေထောက်တို့မှာ တောင်တင်းလျက်ရှိကြသည်။
နှေးကွေးမဟုတ်သော ဘုတ်ဖိနပ်ကြောင့်လည်း ဖိနပ်ပေါက်
ပျက်ရှိသည်။ ဆယ်မိနစ်မျှ အကြာဝယ် ရှေ့မှလူများက
တရပ်ကြသည်။ မူရေးမှာလည်း တုန်ဆိုင်းဆိုင်းဖြင့် တရပ်ရ
သည်။ ခရီးဆက်ကြရပြန်ပြီ ဖြစ်သည်။

နောက်နာရီပိုင်းမှာ အခက်ခဲဆုံး ဖြစ်သည်။ လူတွေမှာ
နှေးကွေးသွားသည်။ လမ်းတွင် ကျေးကဲခဲလုံးများပြည့်လျက်
ရှိသည်။ မူရေးမှာ တက်နင်းမိ၍ ခြေခေါက်ကာ လဲကျသွား
သည်။

သူတို့မှာ နှင်းပုံးဆူ အစပ်သို့ ဆောက်နေကြပြီ ဖြစ်သည်။
အိုးနှင်းက နှစ်လက်မ သုံးလက်မမျှသာ ထူသည်။ သို့သော်

လေက အေးမြလှသည်။ မြူနှင်းထုကြားသို့ ရောက်နေသည်။

မူရေးမှာ အသက်ကို ပြင်းပြင်းရှုရင်း ကြိုးစား၍လေ့လာနေရသည်။ ရှေ့မှ လူကိုသာ မျက်ခြေပြတ်မခံ ကြည့်ရသည်။ ကျန်လူများမှာမူ မြူနှင်းကြားဝယ် ကွယ်ပျောက်လှသည်။

မတ်စောက်နေမှုက ပြေပြစ်သွားသည်။ လမ်းလျှောက်လွယ်ကူလာသည်။ တောင်ကြားလမ်းထဲသို့ ရောက်လာကြပြန်သည်။ မူရေးမှာ အသက်ရှူပြင်းနေဆဲ ဖြစ်သည်။ အားသုခပုံဖြည်းဖြည်း သွားနေပြီကို သိလိုက်သည်။

နောက်တစ်ကြိမ် ရပ်နားကြပြန်သည်။ ကနူးရောက်လာပြီး တရုတ်လှည့်ကင်းများကို အကဲခတ်နေသည်။ သူတို့လေးယောက်နှင့် တွေ့ပြိဟုံ ပြောပြသည်။ အင်အားဆယ်ရှစ်ပါ ပါ လှည့်ကင်းက လွန်ခဲ့သောနှစ်နာရီက ဖြတ်သွားခဲ့ပြီး ဖြစ်သည်။

နယ်ခြားမှာ ရှေ့တွင် မဝေးတော့။ သူတို့က ခရီးဆက်ကြသည်။ နှစ်ယောက်ချင်း တွဲကစားသွားကြသော်လည်း အခါကားမပြောကြတော့။ မြူနှင်းက ရင်းတို့၏ လှုပ်ရှားမှုကို ကာကွယ်ထားသည်။ အကဲခတ် အဖွဲ့သား လေးယောက်ပါ ရင်းတို့နှင့် လိုက်လာကြသည်။

နာရီဝက်မျှ လျှောက်အပြီးဝယ် မြေပြင်က နိမ့်လှေ့ဖြစ်လာသည်ကို မူရေး သတိထားလိုက်မိသည်။ ခရီးဆုံးရောက်

ပြီဟု ခန့်မှန်းရသည်။ အသက်ရှူရလွန်းသဖြင့် ရင်ဘတ် တစ်ခုလုံး နာကျင်နေမိသည်။

ဆင်ခြေလျှောက် အစတွင်ပြေပြစ်သော်လည်း တဖြည်းဖြည်း စောက်ကျလာသည်။ တစ်ယောက်ချင်းတန်းစီကလျှောက်တိုက် ဆင်းရဲတော့သည်။ မြူနှင်းကြားမှ လွတ်မြောက်ခဲ့သော်လည်း အလင်းရောင်ပိတ်၍ အလွန်ချမ်းအေးလှသည်။

မူရေး၏ နာရီက မနက် တစ်နာရီ ဆယ်ငါးသို့ပြန်သည်။ တစ်နာရီခွဲတွင် လမ်းမှ ဖယ်ကာ အထက်ရှိ တောင်ကြောကို ဖြတ်ရသည်။ တစ်ဘက်သို့ ရောက်လျှင် ရပ်လိုက်ကြသည်။

ခန့်ပါတို့က လွယ်လာသည့် ရိုင်ဖယ်များကို ဖြုတ်ကာ အချို့မှာ ဂျုံမှုန့်များကို ထုတ်စားကြသည်။ ဤနေရာမှာ ဒွန်ဒေါနှင့်ခိုင်ရွန်မှ လူများ လာဆုံမည့်နေရာဖြစ်ကြောင်း ကနူးက မူရေးအား လာ၍ပြောသည်။ နွားနောက်သွားမောင်းသူနှစ်ယောက်မှာလဲ ဤနေရာသို့ လာကြမည် ဖြစ်သည်။

သူတို့တို့က အနားယူရန် တချိန်တစ်နာရီခွဲကြသည်။ မူရေးက အနုပါအင်္ကျီကော်သက် ဆွဲထောင်ပြီးနောက် လိုလိုက်ရာ အိပ်ပျော်သွားတော့သည်။

မကြာမီပင် ကနူးက လာနှိုးသည်ဟု မူရေး ထင်မိသည်။ အချိန်က သုံးနာရီ ဆယ်မိနစ်ရှိပြီ ဖြစ်သည်။ အလွန်လှည့်ချမ်းလှသည်။ ခန့်ပါတို့မှာ ရိုင်ဖယ်ကို လွယ်ပြီးဆောင်ကြောင်း ထိုင်နေကြသည်။ ချီတက်ရန် အဆင်သင့်ပင်။

မူရေးက ကုန်းရုန်း၍ထသည်။ ကိုယ်ကိုကုန်း၍လက်မောင်း

အား နံဘေးမျှတစ်လျှောက် ပွတ်သတ်နေသည်။ ထုံနေသည့်ဒူးကို မရသည်။

အိုဒက...အဆင်သင့်ပဲ။ ကျွန်တော်ကြောင့် နောက်ကျနေသလား၊

ကိန်းက ပြောပြင်ပေါ့ သို့ လက်ညှိုးဆိုးပြသည်။ ကပ်စေးနဲတို့ စီးကရက်တို့ ပစ်ချခဲ့သို့ မဖြစ်ဘူး၊

‘မချပါဘူး...ဘာမှလဲ မချခဲ့ပါဘူး...ဘာတွေဖြစ်နေသလဲ၊ ဘာဖြစ်လို့ ခရီ မဆက်ဆေးတာလဲ’

ကိန်းက လိုလားချက်ကို ပြောပြသည်။ မိမိတို့ အထိုက်ခံရလျှင် မူရေးသည် သူ့ ရှေ့မှ ခုတ်စားမြောက်လူ ပယ်ဘာနာဘူနှင့် ပူးပေါင်းရမည်စေ ဆဲခင်းသို့ ရှောင်ရမည်။ ကျန်လူများက ပြန်ဆံ့ရန် ကြိုးစားမည် တံဘားရိရာသို့ အုပ်စုခွဲ၍ သွားကြမည်။

‘စိတ်ချပါ’

မူရေးက ပြောလိုက်သည်။ ဤအချက်ကို ခမ်းတင်းဆေးနှူးခဲ့ကြပြီး ဖြစ်သည်။ သဘောပေါက်ပါသည်။ ဤသို့ခံပြစ်ပါစေနှင့်တူ မူရေးဆုတောင်းမိသည်။

လမ်းတစ်လျှောက်တွင် တရုတ်ထရပ်ကားများ လှုပ်ရှားနေကြောင်း ခွန်ခါနှင့် ခိုင်ရွန်မှ လူများက အတင်းပို့ကြသည်။ အလွန်ရှည်သော ကားတန်းက နယ်စပ်သို့ မနေ့က ထွက်သွားကြသည်။

‘စီမံ ကျွန်တော်တို့နေ နေရဆေးတာလဲ’

‘နှားနောက်တွေ မရောက်သေးဘူး’

မူရေး၏ အမေးအား ကိန်းက ပြန်ပြောသည်။ နှားနောက်သွားမောင်းသူ နှစ်ဦးမှာ နှစ်နာရီတွင် ရောက်ရမည်ဖြစ်သည်။ တစ်ခုခုကြောင့် ၎င်းတို့မှာ မရောက်ကြသေး။ အချိန်အတော်နောက်ကျနေပြီ ဖြစ်သည်။

ယခု ၎င်းတို့ ရောက်မလာပါမူ စောင့်ရန်အချိန် မရှိတော့။ အာဂ္ဂဟိတ်မတက်မီ တိုက်ခိုက်ရန် အစီအစဉ် ဆွဲပြီးဖြစ်သည်။ သို့တိုင် နှားနောက်တို့မှာ အချိန်မီ ရောက်လာနိုင်တန် မရှိချေ။

တိုက်ပွဲဆင်မီ နေ့အလင်းရောင်တံခွန်ဤနေ့သတင်းလွင်ရွာခြင်းမှာ အလွန်အန္တရာယ်ကြီးလှသည်။ တိုက်ပွဲဆင်ပြီးနောက် အလင်းရောင်ထဲ၌ပင် တပ်ခေါက်ပြန်ရောက် ရှိသေးသည်။ ခွန်ခါနှင့် ခိုင်ရွန်မှ တရုတ်တပ်များရောက်မလာမီ၊ နယ်စပ်သို့ ပြန်ဖြတ်ဝင် ရမည်။

မူရေးက ပြန်လှဲလိုက်သည်။ ချမ်းနေဆဲဖြစ်သည်။ အင်အားကြီးမားပယ် ကေးရင်း ခြေထောက်များကို လျှောက်နိုင်သလောက် အလုပ်ပေးထားရန် လိုအပ်ကြောင်း တွေးမိသည်။ နှားနောက်တို့အား တရုတ်တို့ ဖြတ်မိသားပါက အတယ်သို့ဖြစ်မည်နည်း။

ခန့်ပါတို့မှာ ကင်းချထားနိုင်သည်။ သူက မတေးလိုတော့။ နှားနောက်ကိုစွဲက ဆိုလှသည်။ ရှာဖွေဝမ်းဆေးနိုင်မှု ညီပါ။ သော်လည်း နှားနောက်မှာ တိုင်းရင်းဂစ်တို့၏ အဆင်တန်ဆာအဖြစ် ရှိနေသည်။ နှားနောက်မပါလျှင် သဘာဝ ကလိမ့်မည်မဟုတ်။

နာရီကို ကြည့်လိုက်ပြန်သည်။ (၃း၁၅)နာရီ။ နောက်နှစ်မိနစ် ကုန်သွားပြီ။ နောက်တေးမူလူများ ထရပ်ကြသည်။ မူဒရားက အကြောအချင် တောင်တင်းစွာထရပ်ကာ ခရီးဆက်ကြသည်။ နှားနောက် ကိစ္စအတွက် မျှော်လင့်ချက်ကို စွန့်လွှတ်လိုက်ကြရပြီ။

တောင်ဆင်းပုန်းအတိုင်း လျှောက်လာကြပြီး မကြာမီ ယခင်ကထက် ခြေလှမ်း သွက်လာကြသည်။ ၎င်းတို့အား မိရန် မူဒရားမှာ ခြေလှမ်းကျကျ လှမ်းနေရသည်။ ရှေ့ဘက်မှာ ကျောက်တုံးလေးများ လိမ့်ကျသံကြားရပြီး အမိန့်ပေးသံ တိုတို နှစ်ခွန်းကိုပါ ကြားလိုက်ရသည်။

မူဒရား ပမ်ဘာနာဘူနှင့် သူ့ရှေ့မှ လူများက လွယ်ထားသော သေနတ်များကို ပုခုံးမှ ဖြုတ်လိုက်ကြသည်။ ရပ်ရင်းတာဖြစ်သနည်းဟု ရှေ့သို့သာ ကြည့်နေကြသည်။

ပမ်ဘာနာဘူက လူသန်းမှထွက်၍ သူတို့ဘက်အခြမ်းရှိ တောင်နံဘေးသို့ ရှာဖွေစစ်ဆေးကြည့်သည်။ ကျန်လူများမှာ ခူးထောက်၍ သေနတ်များ အဆင်သင့် ကိုင်ထားကြသည်။

ဆယ်မိနစ်မျှကြာလျှင် ကနူးအား တွေ့ရသည်။ သူက နောက်ပိုင်းသို့သွားပြီး ပြန်လာသည်။ မူဒရားက မေးကြည့်လိုက်သည်။

‘ဘာဖြစ်တာလဲ’
‘ထရပ်ကင်းလှည့်တွေ့ အနားမှာ ရှိတယ်’
လှည့်ခဲ့သော ဆယ်မိနစ်က ဤနေရာမှ ဖြတ်သွားသည့်

ရုတ်ကင်းလှည့်အဖွဲ့အတွက် အထုတ်အပိုး ထမ်းခဲ့ရသော တံကလေးဦးနှင့် အမှောင်ထဲဝယ် ဝင်ကိုးမိကြပုံ ဖြစ်သည်။ တိဘက်တို့တွင် အထုတ်ကြီးထစ်ထုတ်ပါလာသည်။ တပ်ဖွဲ့များ နီမာက စက္ကူ အချို့ သာယူပြီး ကင်းလှည့်အဖွဲ့အလုပ်များကို စုံစမ်းသည်။

အထမ်းဆမ်းများကို လွှတ်လိုက်သည်။ ၎င်းတို့မှာ ခန်ပါဝေးမဟုတ်။ သို့သော် ၎င်းတို့သည် တချွတ်များကို သတင်းပေးဟု ခန်ပါများ ယုံကြည်ကြသည်။ ၎င်းတို့သည် ၎င်းတို့သတ္တု တိဘက်များအပေါ် အားထမ်းကြသည်။

‘တိဘက်တွေဟာ အကြမ်းဖက်သမားတွေ မဟုတ်ဘူး၊ ဒါမယ် တရုတ်တွေကို တိုက်ထုတ်ဖို့သာ စိတ်ဝင်စားကြတာ’ ကနူးက ရှင်းပြသည်။

‘နှားနောက်တွေ သတင်းကကော’
‘ဘာမှ မကြားရသေးဘူး’

‘ခန့်က လှည့်ကင်းက မိသွားလေရောသလား မသိဘူး’
ကနူးက မပြောနိုင်ပါ။ စစ်ကြောင်းထိပ်သို့ ပြန်သွားသည်။ စစ်အနည်းငယ် အတွင်းမှာပင် ရှေ့သို့ ဆက်လက် ချီတက်သည်။ တောင်ဆင်းလမ်းဖြစ်ပြီး လမ်းကောင်းသော်လည်း နာရီ အတွင်း ငါးမိနစ်တစ်ကြိမ်သာ နားကြရသည်။ မူဒရားပင်ပန်းလွန်းလှသည်။

ကောင်းကင်က မီးခိုးရောင်သန်းလာသည်။ တဖြည်းဖြည်း တောင်နံရံများကို အသေးစိပ် တွေ့မြင်လာရသည်။ မီး၏ ခြေထောက်များနှင့် တင်ပါးဆုံခွက်မှာ ကိုက်ခံလာ

သည်။ ဆယ်ပေါင်လေးသည့် ယမ်းဘီလူးအိတ်ကလည်း ပင်ကျိုးလှမတတ် ခံစားနေရသည်။

တောက်ပလာသည့် အလင်းရောင်နှင့်အတူ ၎င်းတို့မှာ သံကြားအောင် သွားရန်ဖြစ်ပါသည်။ ဒုက္ခဖြစ်ပြီကို တိုင်း သိနေပုံရသည်။ အချိန်မီ သူတို့ခရီးမပေါက်ခဲ့ကျ တို့ အပေါ်တောင်စွယ်တွင် သစ်ပင်ပုပုလေးများနှင့် အမျှားက ထိုးထွက်နေသည်။

ပင်ဘာနာတူက မူရေးအား အနီးသို့ ခေါင်းဆတ်ဆတ် လိုက်သည်။ မိမိတို့ မည်မျှ သွားရဦးမည်နည်း သူ မူရေးသေ မိသည်။ တောင်ကမ်းပါးယံတွင် ကျောက်တုံးအစွယ်တစ်ခု ပုန်းကွယ်ဝရာရှိသည်။ ခပ်ပါတိုက် သေနတ်များကို ဖမ်း ဖြုတ်လိုက်ကြသည်။

(၁၅) မိနစ်မျှ ဆက်၍ သွားကြသည်။ အလင်းရောင် ပိုအားကောင်းလာသည်။ သူတို့အထက် ၁၅ ဖေမျှ မြင့်သော တောင်ကမ်းပါးယံ အောက်သို့ ရောက်နေကြသည်။ ထိုအထက်တွင် စိမ်းမှိုင်းမှိုင်း တောင်စောင်းရှိသည်။ မွဲပြာကျော တုံးလေးများမှ လွဲ၍ လွင်တီးခေါင်ပြင်သာ ဖြစ်သည်။

မိမိတို့ကို ကေ ဝါးစွာ မြင်သာနေကြောင်း၊ မူရေးခံ မိသည်။ သူတို့ ရပ်လိုက်ကြသည်။ လူချင်း နီးနီးကပ်ကပ်နေ အမိန့်က ထွက်လာသည်။ ရှေ့ရှိ တောင်ကမ်းပါးယံ အနည်းငယ် ကွေးသွားသည်။ ဘာဖြစ်သည်ကို မူရေးမမြင် လူတန်းကို ကျော်၍ ကိန်းဆီသို့ မူရေးက သွားသည်။

‘တံငါ့နဲ့ ဘယ်လောက်ဝေးသေးသလဲ’

ကိန်းအား ကြည့်ရသည်မှာ၊ ရွှင်ပျပုံ မပေါ်ချေ၊ ‘နီးနေပြီ’

‘ဟုတ်လား... ဘယ်လောက်တောင် နီးနေပြီလဲ’ ကိန်းက မဖြေ။

‘နွားနောက်တွေ မပါဘဲ ကျွန်တော်တို့ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ၊ ဘာဖြစ်လို့ နွားနောက်တွေ ရောက်မလာတာလဲ’

‘ကျွန်တော်တို့ စောင့်နေတာပဲ’ မူရေးက ကိန်းအား စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။ ဘာတွေ ဖြစ် နေပြီနည်း။ အဆင်ပြေပုံတော့မရ။

‘တစ်ဖွဲမှူးနဲ့ သွားတွေရအောင်’ ‘ကိန်းမှာ သွေးတူးနေသည့် အင်္ဂလိပ် စကားကို ရှာဖွေ တွေ့ဟန်ဖြင့် ပြောတော့သည်။

‘ကိုက်တစ်ထောင်’

‘ဘာ ကိုက်တစ်ထောင်လဲ၊ တံတားနဲ့ ကိုက်တစ်ထေခင် အကွာကို ကျွန်တော်တို့ ရောက်နေပြီလို့ ဆိုလိုတာလား’

ကိန်းက ရှေ့သို့ ခေါင်းဆတ်ပြသည်။ ခွင့်တောင်း၍ ထွက်သွားသည်။ မူရေးမှာ နောက်သို့ ပြန်မသွားဘဲ၊ ရောက် ဣမှာပင် ရပ်နေလိုက်သည်။ ခပ်ပါတိုမှာ ဆောင့်ကြောင့် ထိုင်ယင်း ဘစ်ဘက်တောင်စောင်းသို့ ကြည့်နေကြသည်။ ၎င်းတို့က စောင့်ဆိုင်းနေကြသည်။ တစ်နေရာရာမှ၊ တဒင်္ဂ ဝင်အသံကို ခပ်အုပ်အုပ်ကြားရသည်။ ဘုရားကျောင်းတစ်ခုခု လေတိုးနေသည့် ဆည်းလည်းသံဟု မူရေးတင်မိသည်။

အတော်ဆိုးသည့် အခြေအနေ ဖြစ်ကြောင်း တွေးလိုက်

သည်။ သူတို့အား မြင်ကွင်းက ကောင်းလှက်ရှိသည်။ ဆန်ကျင်
ဘက် တောင်ပေါ်ဝယ်၊ လမ်းတစ်လမ်းကို တွေ့မိသည်ဟု
ထင်လိုက်မိပြန်သည်။ ယခု နေ့လင်းထိုင်ကာ ရောက်နေပြီ
ဖြစ်သည်။

ကောင်းကင်ယံတွင် တိမ်တိုမရှိ။ အပြာရောင်ဖျော့ဖျော့
ဖြစ်နေသည်။ တစ်ဖက်လမ်းပေါ်သို့ တရုတ်ကင်းလှည့် အဖွဲ့
သာ ရောက်လာရန် လိုစော့သည်။ အလွန်အလှုပ်ရှုပ်သည့်
မနက်ခင်းဖြစ်ပေစော့မည်။

လေယာဉ်တစ်စီးကို ကြားလိုက်ရသည်။ လူတိုင်းမော့
ကြည့်မိကြသည်။ တိုတောင်းသော အမိန့်သံတစ်ခု ရောက်လာ
သည်။ တောင်နံရံကို ကျောနှင့် ကပ်နိုင်သမျှ ကပ်နေလိုက်ကြ
ရသည်။ တစ်မိနစ်မျှတော့ ဘာမှမဖြစ်။ ထို့နောက် မိခိုး
ရောင် စက်နှစ်လုံးတပ် ကင်းထောက် လေယာဉ်လေးတစ်စီး
ပေါ်လာသည်။

ကောင်းကင်ယံတွင် အလွန်ဆူညံလှသည်။ လေကြောင်း
ခေတ်ဦးမှ လေယာဉ်တစ်စီးနှယ် အသံမြည်လှသည်။ လေ
ယာဉ်ကို ဝေ့ဝိုက်ကာ ပျံရှင်း တစ်ဖက်အောင်စောင်းသို့
သွားကာ မူရှေးတို့ဘက်သို့ ရောက်လာသည်။

အမည်းရောင် တရုတ်အမှတ်အသားများကို တွေ့ကြရ
သည်။ ခန့်ပါအချို့မှာ တောင်နံရံအား ကျောကပ်ရင်းမှာ
လေယာဉ်ကိုပင် မော့မကြည့်ရကြ။ သူတို့ကို ကျော်ဖြတ်သွား
သည်။ အသံကိုမူကြားနေရဆဲ ဖြစ်သည်။

ထို့နောက် တစ်ဖက်လမ်းပေါ်ဝယ် နွားနောက်ဘစ်

ကောင်နှင့် လူနှစ်ယောက်ပေါ်လာသည်။ ကိုက်ငါးရာမျှ အ
လှမ်းဝေးလှသည်။

လေယာဉ်က ပြန်ရောက်လာပြီး နွားနောက်နှင့် လူများရှိ
ရာသို့ ဖြတ်ပျံသွားသည်။ ထို့နောက် ပြန်ကျွေ့ကာရောက်လာ
ပြန်သည်။ အဝေးတွင် လေယာဉ် စက်သံ တိုးညှင်းပျောက်
ကွယ်သွားသံကို ကြားကြရသည်။

နွားနောက်နှင့် အဖွဲ့အား ဟင်းလင်းပြင်ဝယ် လေယာဉ်
က မတွေ့ခြင်းမှာ မည်သို့မျှ မဖြစ်နိုင်ပါ။ မူရှေးတို့ လူတန်း
ကိုလည်း တွေ့သွားနိုင်ဖွယ်ရှိသည်။ နေ့ရောင်ခြည်ဝယ် ပစ္စည်း
တစ်ခုခု လက်ခန့် အဆောင်ထွက်သွားစရာရှိသည်။

နွားနောက်နှင့်အဖွဲ့က ကျန်ခရီးကို ခပ်မှန်မှန်လာနေကြ
သည်။ မူရှေးတို့ လူတန်း၏ ရှေ့ မနီးမစေ့ဝယ် သူတို့လာရာ
လမ်းက ဆုံသည်။ ခန့်ပါတို့ မလှုပ်ကြ။ မကြာမီ ကိန်းရောက်
လာသည်။

ကျွန်တော်တို့ကို လေယာဉ်မြင်သွားပြီလားဗျ
မူရှေး၏အမေးအား ကိန်းက မဖြေနိုင်သလို ပြန်ကြည့်
သည်။

‘နွားနောက်တွေက ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ’
လူနှစ်ဦးမှာ စိစဉ်ထားသည့်အတိုင်း နွားနောက်များကို
သွားမောင်းသည်။ ထို့နောက် မူရှေးတို့နှင့်ငိုင်းတို့ကြားဝယ်
တရုတ်ကင်းလှည့်အဖွဲ့သံကို ကြားမိလိုက်သည်။ စစ်ကြောင်း
နှင့် တရုတ်တို့ လူသွားခြင်းဖြစ်နိုင်၍ တံတားရှိရာသို့ တို့တို့ရိုက်
လာရန် သူတို့ဆုံးဖြတ်ခဲ့ကြသည်။

၎င်းတို့နှင့် ပူးတွဲရမည့် သုံးယောက်ပါ အဖွဲ့သည်ကော...၊
၎င်းတို့သည် စစ်ကြောင်းနှင့် ယခုအခါတွင် ဆုံရမည်ဖြစ်
သည်။ လေယာဉ်သည် သူတို့အားမမြင်ပါက လူအင်အား
နှစ်ယောက်မှ ငါးယောက်အထိ တိုးမည်လော။ အစောင့်များ
ကို နှားနှောက်နှင့် လူနှစ်ယောက် ယှဉ်နှင့်စနစ်မရှိချေ။

ကိုနူးက ပြောလိုက်သည်။
'သွားကြမယ် နေရာယူကြမယ့်နေရာကို သွားကြမယ်'
အဖွဲ့ကို အလျင်အမြန်ခွဲကြရပေမည်။ သို့ဖြင့် မူရေးက
ယမ်းလွယ်အိတ်ပါ လူနှစ်ဦးဆီသို့ ခပ်သုတ်သုတ်သွားသည်။

ကံနူးပါ လိုက်လာသည်။ မူရေးက သေနတ်ကိုဆွဲထုတ်လိုက်၏။
နှစ်ဦးနှစ်အကြာဝယ် တိုက်ခိုက်ရေးပုံစံဖြင့် နောက်ဆုံး
ကိုက်တစ်ထောင်ခရီးကို ချီတက်ကြသည်။ တောင်နှုတ်ခမ်း
မှ ဆင်းကြ၍ ရှေ့သို့ လှမ်းမမြင်နိုင်။ အကားယူထား
သည် တောင်ကမ်းပါးက သူတို့ခေါင်းအထက် သုံးပေမျှသာ
မြင့်သည်။ မကြာမီ ရှေ့မြင်ကွင်းက ဘူးခနဲပေါ်လာသည်။

ညာဘက်ခြမ်းဝယ် ဖြိုဖျက်ထားသည့်ကျောက်ထုံးကျောက်
ခဲကြီးများရှိသည်။ အောက်ဘက်တောင်ခြေတွင် ဘယ်ညာတန်း
နေသည့် လမ်းတစ်လမ်းရှိသည်။ လမ်း၏တစ်ဘက်တွင် တောင်
စောင်းလမ်းက လျှိုထဲသို့ နိမ့်ဆင်းသွားသည်။

လျှိုမှာ နေရောင်ခြည်ကြောင့် ရွှေရောင်ငွေရောင် ပြေးနေ
သည်။ မြူနှင့်များဆိုင်းလျက်ရှိသည်။ ၎င်း၏ ဟိုမှာဘက်ဆီ
ဝယ် တောင်များကို ကွေ့ပတ်နေသော မြင်လိုက်ပျော့
လိုက်ဖြစ်နေသည့် ခိုဒါရီ လမ်းမကြီးပင်။

ထိုမှာ၏ တောင်ဘက်ဝယ် တန်လာ တံဘားဒေသ၊
တံဘားများကိုမှ ကျောက်ဆောင် ကျောက်ထုံးကြီးများက
ဖုံးကွယ်နေဆဲရှိသည်။

ဝင်စီးမည့်အဖွဲ့ကို မူရေးမြင်လိုက်ရသည်။ ဖြိုဖျက်ထားသည့်
ကျောက်တုံးများ၏အကွယ်သို့ ခေါင်းဆောင်များ ရောက်
သွားကြသည်။ ကျန်လူများက လှူဖြန့်၍ ရှေ့သို့တက်နေ
သည်။

နှား နှောက်နှင့် လူငါးယောက်အဖွဲ့က ခေါင်းဆောင်
များ၏ ရှေ့ဘက် ကိုက်(၂၀)မျှအကွာမှ သွားလျက်ရှိသည်။
ထိုအဖွဲ့နှင့်အခြားသုံးယောက်က သွားခေါင်းလိုက်ကြသည်။
နံပတ်တစ် တံဘားသို့ရောက်ရန် / ညာဘက်သို့ကွေ့ ရမည်
ဖြစ်သည်။ ကျောက်တုံးများကို ရေကွဲ၍ မြေပြင်လှမ်းအတိုင်း
ကိုက်နှစ်ရာမျှ သွားရပေဦးမည်။

နှားနှောက်နှင့်အဖွဲ့က လမ်းပေါ်သို့ ရောက်ပြီး ရပ်သွား
ကြသည်။ ကင်းထောက်ခလယာဉ်၏ ဆူညံလှသော စက်သံ
ကို ကြားလိုက်ကြရသည်။

www.burmeseclassic.com

ဘေတ်လမ်းစဉ် (၁၄)

ကိန်းက ခပ်သွက်သွက် အမိန့်ပေးလိုက်သည်။ ခန့်ပါတို့က ကျောက်တုံးကြီးများရှိရာသို့ ပြေးကြသည်။ ကျောက်တုံးကြီး များမှာ ပုံသဏ္ဍာန် အမျိုးမျိုး အရိပ်ထွက်နေရာ၊ လေယာဉ် ပြန်အလာဝယ်၊ ထိုအရိပ်အောက်၌ ခိုနေကြသည်။ နွားနောက် နှင့်အဖွဲ့မှာ လမ်းပေါ်တွင် ရှိမနေတော့။

လေယာဉ်က ပေါ်လာပြန်သည်။ ၎င်းတို့အပေါ် ဝံပျံကား ထွက်သွားသည်။ ပြန်ရောက်လာသည်။ မည်သူမျှ စကား မပြောကြ။ ၎င်းတို့အား မမြင်နိုင်မည့် အခွင့် အလမ်းက အလွန်ပင် နည်းပါးလှသည်။

ကျောက်တုံး နှစ်စုံအကြား လွက်နေသည့်နေရာမှာ ဘုရားပေမျှ စေးသည်။ မှားက လေယာဉ် ကျော်သွားသည်အထိ စောင့်သည်။ ထိုနောက် ၎င်းနေရာသို့ ပြေ့ရှိသည်။

နံပါတ်တစ်တံတားနှင့် လမ်းအကွေ့ကို လည်းကောင်း၊ နံပါတ်နှစ်တံတား၏ တစ်ပိုင်းတစ်စကို လည်းကောင်း၊ မြင်ရသည်။ တံတားတို့မှာ သူထင်သည်ထက် ကြီးလျက်ရှိသည်။

ဆောက်လုပ်ရေးအဖွဲ့ကို မတွေ့ရ။ တံတားတို့၏ ထိပ်တစ်ဘက် စိတ်ဝင်၊ ကမ်းရံလေးများကို တွေ့ရသည်။

အစောင့်တို့မှာ အရုတ်လုပ် မြောင်းတိုတို တော်မီသေနတ် များကို လည်ပင်းတွင် ချိတ်ဆွဲထားကြသည်။ အစောင့်တစ် ယောက်က လမ်းပေါ်သို့ မျော်ကြည့်နေသည်။ နွားနောက်နှင့် အဖွဲ့ကို တွေ့ နကြောင်း ထင်ရှားလှသည်။

တစ်မိနစ်မျှ ကြာသွားသည်။ နွားနောက်နှင့် အဖွဲ့က မြင်ကွင်းထဲ ရောက်လာသည်။ ၎င်းတို့မှာ ခပ်ခင်မှန်ပင် သွား နေသည်။ ခရီးရှည် လာခဲ့ရ၍ နှမ်းနယ်နေပုံမျိုး ဖြစ်နေသည်။ ၎င်းတို့ အားလုံးမှာ အပေါ်အကျို အကြမ်းနှင့် စောင်းများ ခြုံထားကြသည်။ အိတ်နှစ်အိတ်ကို ထမ်းထားသလို၊ နွား နောက်ပေါ်တွင် အထုပ်တစ်ထုပ်ကို ချည်နှောင်ထားသည်။ စောင့်မီသေနတ်မှာ အိတ်တစ်အိတ်ထဲတွင် ရှိသည်။

ပထမ အစောင့်တစ်ယောက်ရန်၊ တစ်နှာရုံမျှ ကြာသည်ဟု မှတ်ယူရသည်။ လေယာဉ် မှု မတွေ့ရတော့။ ပတ်ဝန်းကျင် တစ်ခုလုံး၊ လုံးဝ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လျက် ရှိသည်။ အစောင့် တစ်ယောက်က သေနတ်ပေါ် လက်တင် ၁ ရှေ့သို့ လေး ဝါးလှမ်း တိုးလာသည်။

ကျန်တစ်ယောက်က တံတားထိပ်မှနေ၍ အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်နေသည်။ အစောင့်များမှာ ပျက်စီးသည်။ တိုက်ပွဲ ဆင်း စေတံကို စေတထားကြသည်။ ပွဲယောင်းယောင်း အပေါ် အကျိုများ၊ ခြေပတ်များ၊ သားမွေ ဦးထုပ်များနှင့် ဖြစ်သည်။ အစောင့်က သေနတ်ကို ကိုင်ထားသည်။

နွားနောက်နှင့် အဖွဲ့သား ငါးယောက်တို့ အစောင့်ထံသို့
ရောက်သွားကြသည်။ နှစ်ယောက်က အစောင့်နှင့် စကား
ပြောနေသည်။ အစောင့်က နောက်ဆုတ်၍ ၎င်းတို့အား
ကြည့်သည်။ သံသယာင်နေပုံရသည်။ သေနတ်ကိုမူ လက်က
မလှုပ်သေး။

သူက ချိုကားကား၊ အမွှေးများ ဖားလျားကျနေသည့်
နွားနောက်ကို ကြည့်သည်။ ထိုနောက် လူများကို ကြည့်
သည်။ သူက ကျန် သုံးယောက်ထဲမှ တစ်ယောက်ကို သေနတ်
နှင့် အမူအယာပြသည်။ ထိုသူက အိတ်နှင့်အတူ ရှေ့သို့
တက်လာသည်။ အိတ်ကိုဖြဲ၍ ပြုလိုက်သည်။

ဒုတိယ အစောင့်က ရှေ့သို့ တိုးလာကာ၊ မလှမ်းမကမ်းမှ
နေ၍၊ ခရီးသည်များအား အဆင်သင့် အနေအထားဖြင့်
စောင့်ကြည့်သည်။ ဗထမ အစောင့်က အိတ်ထဲသို့ လက်နှိုက်
ရှာသည်။ မျက်စေ့က ခရီးသည်များ ထံမှ မခွာ။ သေနတ်ကိုမူ
လက်ဆန့်၍ ကိုင်ထားသည်။ လူ့တစ် တစ်ယောက်ပင်။

သူက ပြန်ရပ်လိုက်သည်။ ခရီးသည်များက နောက်ဆုတ်၍
ရပ်သည်။ သူက သေနတ်နှင့် ဒုတိယ အိတ်ကို ထိုးပြသည်။
တခဏမျှ ငြိမ်သွားကြသည်။ အိတ်ကိုင်ဆားသူမှာ ကိုယ့်
ကားယား ဖြစ်နေသည်။

မူရေးမှာ အသက်ရှု မအားဘဲ၊ စိတ်ကော့ကိုယ်ပါ ကျဉ်း
ကြပ်စွာဖြင့် ကြည့်နေမိသည်။

အစောင့်က အိတ်ကို ရပ်ကြည့်နေစေခဲ့သည်။ သူနှင့်အိတ်ထဲ
နှစ်ခဲပမျှကွာသည်။ အိတ်ထမ်းလာသူက အိတ်ကိုဖြဲသည်။

အစောင့်သည် တော်မိစေဆုတ်ကို တွေ့ရန် စက္ကန့်ပိုင်းမျှသာ
လိုတော့သည်။

ထိုအခိုက်၊ နွားနောက်က ပြေးဝှေ့မည့် ပုံမျိုးဖြင့်၊ ဦးချို
ကြီးကို ခြောက်လာသည်။ အစောင့်မှာ နွားနောက်တို့၏
သဘော နှော့ကြေပြီး ယန်ဖြင့်၊ နောက်သို့ ဖျတ်ကနဲ သေ
သပ်စွာ ဆုတ်လိုက်သည်။ နွားနောက်မှာ လမ်းဘေးသို့
အနည်းငယ် ဖိုင်ဆင်းသွားသည်။

ဤအဖြစ်ကို သဘောကျ၍ ရယ်လိုက်သံက၊ ခပ်ခဲ ခဲ
လှင့်ပျံလာသည်။ အစောင့်က သေနတ်ဖြင့် ၎င်းတို့အား
ခရီးဆက်ရန် အချက်ပြလိုက်သည်။ ခရီးသည် ငါးယောက်မှာ
နွားနောက်ကို ဝန်းရံ၍ ဒုတိယ အစောင့်ရှေ့မှ တည်ငြိမ်
စွာ ဖြတ်ယင်း စံတားပေါ်ကို ရောက်သွားသည်။

မူရေးမှာ ယခုမှ ဘုရားတ၍၊ သက်ပြင်းကို ချလိုက်နိုင်
သည်။

တံဘားကို နွားနောက်နှင့် ဆုပ်စုမြတ်နေစဉ်၊ လွန်တူးသံက
စတင်ထွက်ပေါ်လာသည်။ နံပါတ်နှစ်တံဘားအနီးမှ ဆောက်
လှုပ်ရေး အဖွဲ့ဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားလှသည်။ မူရေးက လှမ်း
ကြည့်လိုက်သည်။ တံဘားကို ဝင်စီးမည့် အဖွဲ့မှာ ကျောက်
တုံးများ နောက်ဝယ် တန်စီး၍၊ ရှေ့တက်ရန် အမိန့်ကို
စောင့်နေကြသည်။ ရှေ့ဆုံးတွင် ဘရင်း သေနတ်နှစ်လက်က
ပါသည်။

တံဘားရှိရာသို့ ပြန်ကြည့်လိုက်သည်။ လမ်းအစက ဝယ်၊
နွားနောက်နှင့်အဖွဲ့မှာ ယာယီ ပျောက်ကွယ်လျက်ရှိသည်။

အစောင့် နှစ်ယောက်မှာ တံတားဆီသို့ မြန်သွားကြပြီ ဖြစ်သည်။ ၎င်းတို့မှာ ယောက်ျားထဲတွင် မိနစ်ပိုင်းမျှသာ နေပေတော့မည်။ ၎င်းတို့ ယခုအချိန်ဝယ် ဘာများ တွေးနေကြသနည်းဟု စဉ်းစားမိသည်။

၎င်းတို့မှာ တစ်ခုခုစားကြရန် သို့မဟုတ် အိပ်ရေးဝဝ အိပ်လိုက်ကြရန် စဉ်းစားနေကောင်း စဉ်းစားနေကြပေလိမည်။ မူရေးမှာ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်မှုကို ရုတ်တရက်ကင်းပသွားသည်။

လမ်းအကွေ့ကိုကျော်၍ဒုတိယ တံတားထိပ်သို့ နွားနောက်နှင့် အဖွဲ့ရောက်သွားသည်ကို ခုတ္တလိုက်ရသည်။ တံတား၏ ကြီးဘက်ခြမ်းကိုသာ တွေ့ရသည်။ အစောင့်နှစ်ယောက်က ခရီးသည်များကို စောင့်ကြည့်နေကြသည်။

သူတို့က တားဆီးမှုမပြု နွားနောက်နှင့်အဖွဲ့ တံတားပေါ်တက်ကြသည်။ တဖြည်းဖြည်းချင်းလျှောက်ရင်း မူရေးခံမြင်ကွင်းမှ ကွယ်သွားသည်။ နွားနောက်နှင့်လူနှစ်ယောက်ကို နောက်ဆုံးတွင် မမြင်ရတော့။

ကိန်းက တစ်စုံတစ်ခုပြောလိုက်၍ မူရေးက ၎င်းအနားသို့ကပ်သွားသည်။ တပ်ဖွဲ့မှူးနှင့် ခေါင်းဆောင် နှစ်ယောက် သုံးယောက်တို့က ကျောက်တုံးအကွတ်မှ ကြည့်နေကြသည်။ အဝေးမှ အော်သံကို ကြားလိုက်ရသည်။

မည်သို့မျှ ထူးခြားမှုဖြစ်မလာပါ။ စိုးရိမ်ထိတ်လန့်မှုမကြော မူရေးမှာ ရင်ထဲဝယ် လိုက်ခန့် ဖြစ်သွားမိသည်။

ထို့နောက် တော်မိဂန်းသံတစ်ချက် ကြားလိုက်ရသည်။

သေနတ်သံက ထိတ်လန့်ဖွယ်၊ ပဲ တင်ထပ်သွားသည်။ ဘုရင်းသေနတ်ကိုင် သမားများမှာ ကျောက်တုံးများနောက်ကွယ်မှ ပြေးထွက်သွားကြပြီဖြစ်သည်။ မူရေးက နောက်မှ အပြေးလိုက်သည်။ တော်မိဂန်းသံအပြင် လက်ပစ်ဗုံးသံ တစ်ချက်ကိုပါ ကြားရမြန်သည်။

ထို့နောက် တရုတ်သေနတ်နှင့် တော်မိဂန်းသံတို့ ရောထွေးစွာ ထွက်ပေါ်လာသည်။

‘ဘာတွေဖြစ်နေပြီလဲဦး’
မူရေးက မေးလိုက်မိသည်။

နံပါတ်နှစ် တံတားပေါ်မှ ဖြစ်ပျက်နေပုံကို သူ့မြင်ရပါ။ နံပါတ်တစ် တံတားပေါ်မှာ အစောင့်တို့မှာ တံတား သံထိုင်များကို အကားအကွယ်ယူ ပစ်နေကြသည်။ မူရေးက ကိန်းနောက်မှ ပြေးလိုက်သည်။ လမ်းဘေးရှိ မြောင်းတိမ်တိမ် တစ်ခုထဲသို့ ဆင်းကြသည်။

နံပါတ်နှစ်တံတားပေါ်ဝယ် ခမ်းပါတစ်ယောက်နှင့် နွားနောက်တို့ လဲနေသည်ကို မူရေးတွေ့လိုက်ရသည်။ ကိန်း၏ရှေ့မှလူမှာ သေနတ်မှန်ထားပြီး ပိုက်ကိုဖိထားသည်။ စက်သေနတ်သံက မည်သည့်နေရာမှ ထွက်လာမှန်း မူရေးရှာမတွေ့ချေ။

နံပါတ်တစ်တားပေါ်မှ အစောင့်တို့က ပစ်ရင်း ရှေ့သို့ တက်နေကြသည်။ ခန့်ပါတစ်ယောက် တံတားထိ ပစ်တက်လျက်ရှိသည်။ တံတားတစ်ဝက်အရှေ့ဝယ် အစောင့်တစ်ယောက်က မြင်သွားသည်။ အစောင့်က ခန့်ပါတား ပစ်

၂၅၂ ဇင်မောင်မောင်ထက်(မြန်မာပြန်)

ကွင်းကောင်းရန် နေရာရွှေ့လိုက်သည်။ ဘရင်းဂန်းအသံနှင့် အတူ အစောင့်မှာ နောက်ပြန်လဲကျသွားသည်။ ဒုတိယ အစောင့်၏ သေနတ်သံကိုလည်းမကြားရတော့။

ဘရင်းဂန်းကိုင် နှစ်ဦးစလုံး တံတားပေါ်ရောက်သွားကြသည်။ ဒုတိယ အစောင့်က နောက်သို့ လှည့်ကြည့်သည်။ ငြိမ်သွားပြီးမှ အော်ဟစ်ကာ ပစ်ထော့သည်။ အစောင့်ခန်ပါတို့ ရှင်းလိုက်နိုင်ကြသည်။ ဘရင်းဂန်းကိုင် တစ်ယောက်မှာ ခြေထောက်အော်ရာသွား၍ ကျန်တစ်ယောက်က ၎င်း၏ သေနတ်ကျည်ဆံများကိုပါ သယ်နေရသည်။

မူးရားက တံတားပေါ်သို့ ပြေးဆင်းသွားပြီး အကဲခတ်သည်။ တံတားမှာ အခိုင်အစန့်ဖြစ်သည်။ ဤဒေသမျိုးဝင် ဤတံတားမျိုးတည်ဆောက် နိုင်ခြင်းအတွက် အံ့ဩမိသည်။ ပစ္စည်းများကို မည်သို့များ သယ်ယူကြသနည်းဟု တွေးမိသည်။

ရှေ့တွင်ရောက်နေသော ကိန်းက ခေါင်းဆတ်ပြသည်။ ၎င်း၏ဘေးတွင် ယမ်းဘီလူးအိတ်လွယ် ခန်ပါနှစ်ယောက်ရှိသည်။ ကျန်လူများမှာ နံပါတ်နှစ် တံတားဆီသို့ အပြေးသွားနေကြသည်။ သေနတ်သံ၊ လက်ပစ်ဗုံးသံများကို မှုမေကြားနေရခဲဖြစ်သည်။ သွေးပူလေ ကျင့်ခန်း လုပ်နေသည် နှယ်ပင်။

မူးရားက ကိန်းနောက် အပြေးလိုက်သည်။ တွတ်ဖိနပ်နှင့် ယမ်းအိတ်က လေးလံလှသည်။ ခန်ပါတို့မှာ နံပါတ်နှစ်

တံတားပေါ်တွင် မိကျောင်းတက်တက်နေကြသည်။ ဘရင်းဂန်းတစ်လက်က နောက်မှ ကာပစ်ပေးထားသည်။

သေဆုံးနေသော အစောင့်နှစ်ယောက်ကို ကျော်ပြီးနောက် နွားနောက် အဖွဲ့ဝင်တစ်ယောက်၏ အလောင်းကို တွေ့ရသည်။ တံတား၏ ဟိုမှာဘက်ဝယ် ဆောက်လုပ်ရေးတဲများ မြေညှိစက်၊ လွန်တူးစက်၊ ထရပ်ကားများ၊ တွန်းလှည်းများ ရှိနေကြသည်။

စက်သေနတ်သံမှာ ထိုနေရာမှထွက်ပေါ်နေခြင်းဖြစ်သည်။ ၎င်းတို့မှာ နွားနောက်အဖွဲ့ဝင်သုံးဦးနှင့် ရင်ဆိုင်နေရပုံရှိသည်။ ရန်သူတို့မှာ ထရပ်ကားများ၊ မြေညှိစက်များကို အကွယ်ယူ၍ ပစ်နေကြသည်။ ဆောက်လုပ်ရေးအဖွဲ့တွင် လက်နက်ရှိမှန်းကို ခန်ပါတို့ မသိခဲ့ကြပါ။

ကိန်းနှင့် ယမ်းအိတ်ကိုင် နှစ်ဦးမှာ လမ်းဘေးတွင် နေရာယူကာ ပစ်နေကြသည်။ စက်သေနတ် ကျည်ဆံတို့က ရှေ့လမ်းမပေါ်သို့ ရောက်လာသည်။ ကျေငြက်တုံးစလေးများက မူရေး၏ မျက်နှာသို့ လာစင်သည်။

သေနေသည့် နွားနောက်ကို အကာအကွယ်ယူကာ ခန်ပါနှစ်ယောက်က ပစ်နေကြသည်။ ၎င်းတို့ အထက် တံတားပေါ်ဝယ် ခန်ပါနှစ်ယောက်၏ အလောင်းကို မူရေးတွေ့ရသည်။

ဆောက်လုပ်ရေးစခန်း၏ နောက်ဘက်ဝယ် ဖုန်လုံးကြီးများ လိပ်တက်လာသည်။ ထရပ်ကားတစ်စီး မောင်းသွားသည်ကို မြင်ရသည်။ ပစ်ခတ်သံတို့ ရပ်သွားသည်။ ထိုနောက် ဘရင်း

ဂန်းသံကို ကြားရသည်။ ရန်သူ့စက်သေနတ်သံက တိတ်သွားသည်။

တံတားပေါ်သို့ မူရူး ပြေးတက်နေစဉ် ခန်ပါတို့က ထရပ်ကားများ၊ မြေညှိစက်များဆက်သို့ လက်ပစ်ဗုံးနှင့် ပစ်ကြသည်။ လမ်းအကွေ့ကို ပိတ်ဆို့ရန် ခန်ပါခြောက်ယောက်က တက်၍ နေရာယူကြသည်။

မူရူးဘေးသို့ ကိန်းရောက်လာသည်။
‘ထရပ်ကားတစ်စီး ထွက်သွားတာ တွေ့လိုက်သလား’
‘တွေ့တယ်’

‘ကျွန်တော်တို့ မြန်မြန်လှုပ်မှု ဖြစ်လာမယ်’
‘ခင်ဗျား လူတွေကို လမ်းပေါ်မှာ လှုပ်ခိုင်းလိုက်’

မူရူးက ကျောပိုးအိတ်ကို ဖြုတ်သည်။ ကိန်းနှင့်အတူ ခပ်သုတ်သုတ် လျှောက်သည်။ နံပါတ်နှစ်တံတားနှင့် တိုက်တစ်ရာ အကွဲတွင် ရပ်လိုက်သည်။

‘ဒီနေရာမှ တွင်းတူး... သုံးဝေအကျယ်ကို သုံးပေခွာပြီး သုံးတွင်းတူးခိုင်း’

‘ဟုတ်က’
‘လက်ကိုင် လွန်တူးစက်ကို သုံးလို့ရခိုင်တယ်။ မလှုပ်တတ် ယင်ဘော အချိန်ကုန်မခံနဲ့၊ တူရွင်းနဲ့ပဲတူး’

မူရူးက နံပါတ်နှစ် တံတားဆီသို့ ပြန်ပြေးသွားသည်။ ယမ်းအိတ်နှစ်အိတ်ဘေးဝယ်၊ ခန်ပါတစ်ယောက် ရပ်နေသည်။ မူရူးက အပေါ်အကျိတ် ချတ်လိုက်သည်။ မီးကရက်တစ်လိပ်ကို မီးညှို့၍ ယောက်ပြန်သည်။

သူက ယမ်းထုပ်များကို ထုတ်သည်။ နှစ်ထုပ်ကို စက္ကူပွတ်၍ ဝေါင် ပြီး အလုံးလုံးသည်။ အခေါင်းပေါက်ပါသော ရဲသီး အရွယ်ဘစ်လုံး ဖြစ်လာသည်။ တစ်ခုခုရာသို့ လက်ညှိုးနှင့်ထိုး၍ အပေါက်နှစ်ပေါက် ဖောက်သည်။ ခန်ောက်ထိပ်ပိုင်းဘစ်နေရာကို ပထမ နှစ်ပေါက်နှင့် ဒေါင့်ခွန် ကျအောင် ဖောက်သည်။

သူက တံတား၏ သုံးပုံတစ်ပုံ အဝေးသို့ လျှောက်သွားသည်။ တံတားမှ တွယ်ကာ အောက်ဘက်သို့ ဆင်းသည်။ နံပါတ်တိုင်များ အခြေအနေကို ကြည့်ပြီး၊ တစ်နေရာတွင် ယမ်းသုံးကို တင်လိုက်သည်။ တံတားပေါ်သို့ ပြန်တက်သည်။ ယမ်းတစ်လုံး ထပ်လုံးသည်။ တံတား၏ တစ်ဘက်ဘောင်တွင် သွားထမ်းသည်။ နာရီကို ကြည့်လိုက်သည်။

မစ်ခက်မှုကို အဆုံးသတ်သွားပြီး ဖြစ်သည်။ လူသံများကိုသာ ပီပီဆီဆီ ကြားရသည်။ ယခုအကြိမ် ဝိတ်ဆိတ်နေခြင်းမှာ မိုရှ်ဂင် ဖိတ်လန်စရာ ကောင်းလှသည်။

ယမ်းတစ်ယောက်နှင့် ကိန်း၏ လူများက ပေါက်ချွန်းများ၊ သံဘူရွင်းများဖြင့် တွင်းများ တူးနေကြသည်။ လေပာဉ် အပိတ်ဆုတ် မလာဖို့သာ မူရူး ဆူဒတောင်းမိသည်။ ကောင်းကင်ယံမှာ ပြာနုမီး၍၊ ချောက်ထဲဝယ် မြူထို မရှိတော့။

မူရူးက ယမ်းထုပ်ကိုယူ၍ တံတားထိပ်တွင် တစ်ဆင့်ပြန်သည်။ တံတားအောက် ပင်မဒေါက်တိုင်များ၏ ကြားတွင်

လည်း ယမ်းလုံးကို ချရသည်။ မလှမ်းမကမ်းမှ ပြတ်တောင်း ပြတ်တောင်း ပင်ခတ်သံက ကြားလာရပြန်သည်။

သူက မိနစ်လေးဆယ် ချိန်ကိုက် စံနက်တံဖြစ်သော အခမ်း ထောင် ဘောပင် လေးချောင်းကို ထုတ်လိုက်သည်။ ထိပ်ဖျားကို ချိုး၍ ယမ်းလုံးတစ်လုံးစီဝယ် လိုက်ထိုးထည့်သည်။

ပစ်ခတ်သံက ဆောက်လုပ်ရေး စခန်းဆီမှ ဖြစ်သည်။ အပေါ်စား စက်သေနတ်သံ၊ ဘရင်းဂန်း တစ်လက်သံနှင့် တရုတ်တော်မီဂန်းသံ များများကြားနေရသည်။ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ထရပ်ကား ထွက်သွားခဲ့သော နေရာတစ်လျှောက်ကို ခန့်ပါများ ပစ်ခတ်နေကြသည်။

သူက တံတားပေါ် ပြန်တက်ပြီး၊ ခရာကို သံရှည်တစ်ချက် မှုတ်လိုက်သည်။ ကိန်းက ကာဘိုင်ကို ပိုက်၍ ပြေးလာသည်။

‘မိနစ်လေးဆယ်နော်၊ ခရာသံကို ကြားတယ် မဟုတ်လား၊ ကြားပါတယ်၊ တာဖြစ်နေသလဲ’

‘တရုတ်လှည့်ကင်းအဖွဲ့၊ လူတော်တော်များတယ်’

ကိန်းက ဘေးတောင်ပံသို့ လှည့်ပြေးထွက်သွားသည်။ ပင်မတပ်ဖွဲ့ မှာ နံပါတ်နှစ်ထံတား၏ ညှစ်က ဆောက်လုပ်ရေး စခန်းမှ လှည့်ကင်းနှင့် ထိုက်ပွဲဝင်နေရသည်။ အခြေအနေ မကောင်းလှ။

မူရေးက ယမ်းအိတ်ကိုဆွဲ၍ လှမ်းပေါ်သို့ ပြေးဆင်းသည်။ ခန့်ပါတီမှာ တွင်း (၆) တွင်း တူးထားသော်လည်း

အနက်က (၆) လက်မမျှသာ ရှိသည်။ မူရေးက နောက် သုံးယောက်ကို ခေါ်၍၊ တွင်းသို့ တွင်း တူးခိုင်းရပြန်သည်။

ဆောက်လုပ်ရေးစခန်းဆီမှ၊ ပစ်ခတ်က ကောင်းလှသည်။ အမှတ်နှစ်တံတားသို့ မူရေးက ပြန်ပြေးသည်။ သူ့ အနီး သံမဏိ ခေါင်းသို့ တော်မီဂန်း ကျည်ဆံများက လာမှန်သည်။ ယမ်း အိတ်ကိုဆွဲ၍ အမှတ်တစ် တံတားဆီသို့ အားကုန်ပြေးရသည်။ မောနေသည်။ ယမ်းအိတ်ကို ပွင့်ပြီး နှာရီ ကို အညှစ်လိုက်သည်။ နံပါတ်နှစ်တံတား ပေါ်အိတ်ရန်၊ (၃၅) မိနစ်သာ လိုတော့ သည်။

သူက ယမ်းထုပ်ကိုယူ၍ အလုပ်စတင်ခဲ့သည်။ ယမ်းတစ် ထုပ်ကို ဓာမ်ဆန်ပြီးနောက် ချောက်ကမ်းပါး တစ်အက်ထိပ်မှ၊ လက်ပစ်ဗုံး ကွဲသံနှစ်ချက် ကြားလိုက်ရသည်။ လှမ်းကြည့်မိ သည်။ ပင်မလမ်းထိပ်တွင် ထရပ်ကားနှစ်စီး ရောက်နေသည်။

လမ်းမကို ပိတ်ထားသည့် အဖွဲ့ဝင်က သိပ်မရှိ။ ထစ်ယောက် လဲနေသည့်ကို ကျွေ့ရသည်။ ဒုတိယ ထရပ်ကားက နောက်သို့ ဆုတ်သည်။ ရှေ့တိုး နောက်ဆုတ်ဖြင့် နောက်သို့ ပြန်ကျွေ့ ရန် ကြိုးစားသည်။ မူရေးက ယမ်းကို လုံးယင်း ကြည့်နေသည်။

ယမ်းကို နေရာချပြီးနောက်၊ မူရေး လှမ်းကြည့်လိုက်ပြန် သည်။ ထရပ်ကားမှာ ခေါင်းတည့်မိ၍၊ ထွက်တော့ရန်သာ ရှိတော့သည်။ လမ် ပိတ်အဖွဲ့က ပထမ ထရပ်ကားကို ရှင်း ပြီး၍၊ ဒုတိယ ကားနောက်သို့ ကျော်လိုက်ကာ ပစ်ခတ် ထိုအချိန်ဝယ် ပထမ ကားပေါ်မှ တော်မီဂန်း အသံနှင့်အတူ၊ ခန့်ပါအားလုံး လဲကျသွားစော့သည်။

‘ဘုရားရေ’

မူရား ရေရွတ်မိသည်။ ထရပ်ကားက အဝေးသို့ ရောက်သွားပြီ။ လမ်းပိုက်ဆီ ရေး အဖွဲ့ လည်း မရှိတော့။ နောက်ပိုင်းမှ ပင်မဘဝပွဲမှာ ထိုအဖြစ်ကို မမြင် မြင်ကွင်းက ကွယ်နေသည့် အပြင်၊ ဆောက်လုပ်ရေးစခန်းမှ ရန်သူများနှင့် ရင်ဆိုင်နေရသည်။

မူရားက ဒုတိယ ယမ်းလုံးအား တံဘားအောက် ဆင်းတပ်က မိနစ်နှစ်ဆယ် ချိန်ကိုက် စံနက်ဘဲကို တပ်လိုက်သည်။ အပေါ်ပြန်ဘက်ပြီ။ နံပတ်နှစ် တံဘားဆီသို့ ပြေးသည်။ နာရီကို ကြည့်လိုက်သည်။ ကိုမိနစ်သာ လိုတော့သည်။

သူက အားကုန်ပြေးသည်။ ကိန်းနှင့်ပခံအာနာတူတို့က ရွေ့တင်ရှိသည်။ လမ်းပေါ်မှ တပ်ဖွဲ့ကနီးသို့ ရောက်တော့မည်။ မူရားမှာ ရင်းတို့နား ရောက်လာချိန်ဝယ် အသက်ရှူမခူ။ ပမ်ဘာက လမ်းပကြီး၏အကျော နေရာကို လက်ညှိုးထိုးလိုက်သည်။ သူ့လက်တွင် သွေးများ ရွှဲနေသည်။ လက်ချောင်း တစ်ချောင်း မရှိတော့သည်ကို မူရားတွေ့လိုက်ရသည်။

‘အဲဒီမှာ လမ်းပိုက်ဆီ ရေး မရှိတော့ဘူး’

မူရားက ပြောပြလိုက်သည်။ ကိန်းထံမှ အသံက ထွက်လာသည်။

‘ထရပ်ကားတွေ... တရုတ်ယာဉ် ဘန်ပဲ’

‘အင်း... ခုမှတော့ လမ်းပိုက်ဆီ မရတော့ဘူး’
မူရားက ခပြောပြီး... နာရီကို ကြည့်လိုက်သည်။ (၇) မိနစ်

သာလိုတော့သည်။ ပမ်ဘာက ကိန်းအား တစ်ခုခုပြောလိုက်သည်။ ကိန်းက မူရား၏လက်မောင်းကိုဆွဲပြီး...

‘ခဲပဲ ဖောက်ခွဲလိုက်တော့’

‘အားလုံးကို ဆုတ်ခိုင်းလိုက်။ အားလုံးဆုတ်ကြ’

မူရားက ဘေးမှ ခန်ပီများကို လက်ဟန်ဖြင့်ပြကာ ယမ်းထုတ်နှင့် ခူးထောက်ထိုင်ချီလိုက်သည်။ လမ်းပေါ်မှ တွင်းများမှာ ထပ်တူးကြသော်လည်း ဆယ်ရှစ်လက်မမျှသာ နက်သည်။ တစ်တောင်မျှကျယ်သည်။

မူရားက ယမ်းကိုလုံးသည်။ လမ်းပေါ်တွင် သူတစ်ယောက်သာ ရှိတော့သည်။ အချိန်ကလည်း ငါးမိနစ်သာ လိုတော့သည်။ ယမ်းထည့်ပြီးသည်နှင့် သုံးမိနစ် အချိန်ကိုက်စံနက်တံ အနီရောင် ဘောပင် သံချောင်းကို ချိုး၍ ယမ်းထုတ်များ ဝယ် ထိုးစိုက်လိုက်သည်။

ထရပ်ကား၊ ပြေးလမ်း၊ နာရီကိုကြည့်သည်။ နှစ်မိနစ် အတွင်း တံဘားတစ်ခုလုံး ပေါက်ကွဲသွားတော့မည်။ ခရာကို အတင်းထုတ်ရင်းမှတ်သည်။ ကိန်းတို့က ဆောက်လုပ်ရေးစခန်းနှင့် ရင်ဆိုင်ခဲ့သော အဖွဲ့ဆုတ်ရန် ကာပစ် မစ်ပေးနေသည်။ မူရားကလည်း ခရာကို အဆက်မပြတ်မှတ်သည်။

တံဘားသို့ ရောက်သွားသည်။ သေနေသည့် ခန်ပီတစ်ယောက်ထံမှ ကာတိုင်သေနတ်ကို ဆွဲယူလိုက်သည်။ အသံကြောင့် ယူလိုက်မိမှန်း မသိ။ ဆောက်လုပ်ရေး တဲများမှ ခန်ပီတို့ ပြေးထွက်လာကြသည်။ မူရားက ခရာကိုမှတ်သည်။

နောက်ဆုံး ခန့်ပါအုပ်စုက လက်ပစ်ဗုံးလေးလုံးပစ်ကာ အားကုန်ပြေးလာကြသည်။

လမ်းဒေါင့်တွင် သံပြားများကဒထားသည်။ မီးခိုးစိမ်းရောင် တစ်ခု ဆယ်ဘီးတပ် ထရပ်ကားကြီးတစ်စီးရောက်လာသည်။ အရှိန်က တစ်နာရီ သုံးဆယ့်ငါးမိုင်နှုန်းမျှ ရှိသည်။ ၎င်းနောက်ဝယ်တစ်စီး

မူရေး မိုင်းချထားရာလမ်းပေါ်မှ ပထမမိုင်းကို ပတေကားဖြတ်သည်။ ဘာမှမဖြစ်သေး။ ဒုတိယကားဖြတ်သည်။

ဘုရားရေ...ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ

မူရေးက ဘုရားတစ်ကိုးမိဆည်။

ပေါက်ကွဲသံလေး ခပ်အုပ်အုပ်ထွက်လာသည်။ ထိုနောက် ကျယ်လောင်သော ပေါက်ကွဲမှု၊ နောက်နှစ်ချက်ဆက်တိုက်

ဒုတိယ ထရပ်ကားနောက် လမ်းပေါ်မှ ကျောက်ခဲများ ဖုန်များ၊ မြေကြီးများက ဖွာခနဲ လွင့်စဉ်ကုန်သည်။ နောက်ပေါက်ကွဲသံနှင့်အတူ မို ချိမ်းသံကဲ့သို့ အသံကြားရသည်။ တံတား တစ်ခုလုံးခေတ္တမျှ တွဲလောင်းကြီးဖြစ်ပြီး ချောက်ထဲသို့ ထိုးကျသွားတော့သည်။

မြည့်ဟီးသံကြီးက ဖဲ့ထင်စပ်လာသည်။ ချောက်ထဲမှ တပုန်းတုန်း တဒိုင်းဒိုင်း အသံများကို ကြားနေရသည်။ ရောမမီးခိုးရောင် ဖုန်လုံးကြီးက တံတားရှိခဲအသားနေရာသို့ ထိုးတက်လာသည်။

မူရေး၏ အာခေါင်မှာ ခြောက်သွေ့နေသည်။ အဝေးအိမ်မှ စက်သေနတ်သံကို ကြားရသည်။ သူတို့နောက် ကျောက်

တုံးသို့ ကျည်ဆံများ လာမှန်သည်။ မူရေးတို့ ဆက်ပြေးရသည်။ နံပတ်အစီ စံဘားကို ဖြတ်ကျော်ရန် အချိန် ငါးမိနစ်ကျော်ရသေးသည်။

နောက်သို့ လှည့်ကာ လူကို ရေတွက်ကြည့်သည်။ မိမိနှင့်အတူ ခန့်ပါတစ်ယောက် ပါလာသည်။ ကိန်းနှင့် ပစ်ခတ်မှုတွေ သော်လည်း တပ်ဖွဲ့ မျှ နှင့် လက်ထောက်တစ်ယောက်ကို မတွေ့မိ။

တံတားကို ဖြတ်ကျော်မိကြသည်။ နောက်ပိုင်းလုံခြုံရေးအဖွဲ့နှင့်ဆုံသည်။ ၎င်းတို့မှာ တိုက်ပွဲတွင် ကျည်ဆံဘစ်ချက်မျှ မခံဖောက်ရသော်လည်း အဖြစ်အပျက်တစ်ခုလုံးကို တွေ့နေခဲ့ကြရသည်။

သူတို့က လမ်းကိုပို၍ ဆို၍ ဝပ်ဘာ နေရာယူကြသည်။ အမှတ်တစ်တံတား ပေါက်ကွဲမှုကို စောင့်ကြည့်သည်။ ထိုနောက် တံတားက စတင် ပေါက်ကွဲတော့သည်။ ဖာခင် တံတားပေါက်ကွဲမှုထက် အသံက ကျယ်လှသည်။ တောင်ကမ်းပါး တစ်ခုလုံး သိမ်သိမ်တုန်သွားသည်။ တံတားကလုံးဝမရှိတော့။

x x x

၁၅၆

တော်လမ်းစဉ် (၁၅)

သူတို့က တောင်ကြားကို လျှင်မြန်စွာ ဖြတ်ရသည်။ တောင်ကို မကျော်နိုင်တော့ ဟူ၍ပင် မှုရေးမှတ်မိသည်။ သူကနှစ်နေရာမျှ စိုင့်ချိမိသည်။ ကိန်းအတင်းလာဆွဲယူ၍ ခရီးဆက်ခစေသည်။

မှုရေးထံမှ ချွင်းဖယ်ကို သူကယူထားလိုက်သည်။ မောပန်းမှုကြောင့် ရင်ဘတ်ခကာ လည်ချောင်းပါ တင်းကျပ်နေသည်။ လမ်းပေါ်ရှိ ကျောက်တုံးများကို အလွန်ခဲယဉ်းစွာ ဖြတ်ကျော်ရသည်။

ဒေသန်မှ လိုက်လာသူမှာ နီးကပ်လှ၍ မှုရေးအားမကြွေးခကာ ဝင်တိုက်မိသည်။ မှုရေးမှာ အပြစ်မဆိုသာပါ။ ထိုသူကျော်ဘက်သွားပြီးမှ အဆင်မပြေသောသည်။ ကိန်းကစိတ်မသက်သာ။ မိမိမတွဲပါက မှုရေး လဲကျတော့မည်ထင်သိသည်။

ရှေ့ဆုံးမှ ပစ်ခတ်ကာ ဦးဆောင်သွားနေသည်။ သူက

လာလမ်းကို မလိုက်ဘဲ တခြားလမ်းမှ သွားသည်။ အလာထက် လျှောက်ရသည်မှာ ပို၍ အဆင်ပြေသည်။ ဤလမ်းမှာ အလာက လှည့်ကင်းများ ရှိနေ၍ မလိုက်ခဲခြင်း ဖြစ်သည်။

ကင်းထောက်လေယဉ်ဆဲကို ကြားရသော်လည်း သူတို့ဆီသို့ ရောက်မလာ။ အဝေးဆီတွင် ဝဲပျံသွားသည့် တစ်ကြိမ်သာ ရှိသည်။ ကောင်းစင်က ကြည့်လင်၍ ပြောနေသည်။ ဆီးနှင့်ဖုံးရာ အမြင့်သို့ ရောက်လာသည်။ တောင်ထိပ်ရောက်ကာမှ နယ်ခြားသို့ ရောက်မည်။

နေရောင်ထဲဝယ် ဆီးနှင့်တို့မှာ တောက်ပြောင်နေသည်။ ပစ်ခတ်က ရှေ့ပြေးတစ်ယောက်ကို လွတ်လိုက်သည်။ ထိုသူပြန်လာသည်။ မိမိတို့ ရောက်နေရာ မြောက်ဘက်၊ မဝေးလှသော တစ်နေရာဝယ် အင်အား (၅၀)ပါ လှည့်ကင်းတစ်ခု တွေ့ရကြောင်း သတင်းပို့သည်။ တောင်ကြားဖြတ်၍ ဖိတ်ဆို့ရန် ဖြစ်ပုံရသည်။

သူတို့က တောင်ထိမိကိုင် သို့သော်ကိုင်ကာတက်ကြသည်။ တောင်ထိပ်အရောက် ဝယ် ပစ်ခတ်သို့ခေါင်ဆောင်ပိုင်းကတိုစန်းကျင်အား အကဲခတ်သည်။ ထို့နောက် ဆက်၍ ချီတက်ကြသည်။ မကြာမီ နီပေ ပိုင်နက်ထဲသို့ ရောက်လာကြသည်။ နှင်းကျနေ၍ အောက်ဘက်သို့ လှမ်းမမြင်ရ။

တောင်မှ အဆင်းဝယ် နှစ်နားရီစီ၊ နှစ်ကြိမ်နားတို့သည်။ ရုတ်တရက်ကြိမ်မှာ ရွာတစ်ရွာတွင် နား၍ နားအနောက်နီနှင့် ဂျုံမှ များကို ရွာသားများက လာပေးကြသည်။ ခရီးဆက်

ရန် အချိန် ရောက်သည့်အခါ မူရေးမှာ တွေးကြောက်နေသည်။

ဒမ်သို့ ထိုညရှစ်နာရီတွင် မြန်မာ့ရက်ကြသည်။ အိမ်တစ်ဆုံးထဲမှ ဆိုရက်စကီးက ထွက်ကာကြွသည်။

‘ဟိုင်း...ဘယ်လိုလဲ ကိုယ့်လူ... အဆင်ပြေလှဲလား’
‘ပြေပါတယ်...ပြေပါတယ်’

မူရေးက ၎င်းအားကျော်ကာ အိမ်ထဲသို့ ဝင်သွားသည်။ မူရေးမှာ စကားမပြောနိုင်လောက်အောင်ပင် မောပန်းလျက်ရှိသည်။ ဆောက်လုပ်ရေးစခန်းမှ ယူခဲ့သော မြေပုံနှင့် စာရွက်

တန်းများကိုယူကာ ကိန်းဝင်လာသည်။
‘ဪ...ကျေးဇူးပဲ’

မူရေးက လှမ်းယူလိုက်သည်။
‘ဆိုရက်စကီး မနက်ဖန်မနက် (၇)နာရီလောက်ဆွက်မယ်

ဖြစ်တယ်ခန့်’
‘ဖြစ်ဘာပေါ့ဗျာ၊ ဒီမှာ ဘာစားစရာမှ မရှိဘူးလေ၊

ဤကဉ္စလတ်လတ်ဆတ်ဆတ်တစ်လုံးတောင် မရဘူး။ သိတယ်ဟုတ်လား’

x x x

အာရှဘက်ဆီမှ ခတ္တမန်ဒုသို့ ဝင်ကာ လေယာဉ်က ဆင်းလာသည်။ လမ်းဘေးမှ သူတို့ တွေ့ဆုံခဲ့ရာကို ဘယ်ဘက်မှ ဝှက် ငါးရာမျှ အကွာတွင် မူရေးတွေ့သည်။

ယခုသူတို့ဆင်းသည်မှာ လေဆိပ်နှင့် ပိုနီးသည်။ ကွင်းပပ်တွင် သွားနေသည့် ဂျစ်ကားအနီတစ်စီးမှ လူ၍ ဘာကိုမျှ မတွေ့ရ။ မလှမ်းမကမ်း လမ်းဘေးဝယ် ဓာတ်ဆီတင်ကားတစ်စီးက ရပ်ထားသည်။

ဆိုရက်စကီးက နောက်သို့မိုက်ဆိုင်နေသည်။ စက်ကလည်နေစေ။ မူရေးက ထရပ်လိုက်သည်။ ချိတ်မှ ကိုက်အင်္ကျီကို ဖြုတ်ကာ ပုခုံးပေါ်တင်သည်။

‘ဒါပဲပေါ့ဗျာ’
သူက ဆိုရက်စကီးကို ကြည့်သည်။

‘ခင်ဗျား ဘာဆက်လုပ်မလဲ၊ ခင်ဗျားအတွက် ခဲဒတ်ဆီပြည့်ဖို့ လုပ်ပေးရဦးမလား’

‘ကိုယ် ဘာသာကိုယ် လုပ်သို့ ရပါတယ်ဗျာ၊ ခုပြန်လာတာ အစီအစဉ်ထဲမှ မပါဘူးဆိုတာ ခင်ဗျားသိ’

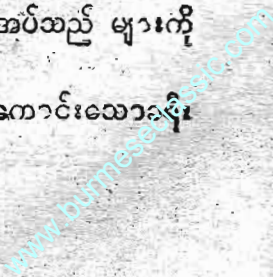
‘ခင်ဗျားပြောခဲ့ပြီပြီပဲ ဆိုရက်စကီး’
မူရေးက လှည့်ထက်၍ လက်ဆွဲအိတ်ကို ယူသည်။ ဤ

အိတ်ကိုဒမ်မှ မပြန်မီကတည်းက သူတို့ ဆွေးနွေးခဲ့ရသည်။ ၎င်းတို့မှာ ထုံးစံအတိုင်း ပုံမှန်လေဆိပ်တစ်ခုခုသို့ ဆင်းသက်ရမည်သာ ဖြစ်သည်။

ဆိုရက်စကီးက လေယာဉ်အား လိုအပ်သည် များကို စစ်ဆေးကြည့်သည်။

‘အိုးက၊ ကျေးဇူးပဲ ဆိုရက်စကီး၊ ကောင်းသောခရီးဖြစ်ပါစေ နောက်မှတွေ့ကြမယ်’

‘ဒါပေါ့ဗျာ’

ဆိုရက်စကီးက ပြန်အော်ပြောသည်။ သူက ထိုင်ခုံနေသလို လက်နှိုက်နှင်း အလုပ်ရှုပ်နေသည်။

မူရေးက လေယာဉ်ပေါ်မှ ဆင်းလိုက်သည်။ တစ်ကိုယ်လုံး ကိုက်ခဲနေသည်။ လေယာဉ်ကွင်းကို ဖြတ်၍ လမ်းဆီသို့ ဦးတည်သည်။ ဆိုရက်စကီး လော့၍ သူတို့ ခပ်လော့လော့ စွဲကဲကြရာ၊ ယခုမှ (၇:၁၅) နာရီသာ ရှိသေးသည်။

လမ်းပေါ်တွင်၊ ခြင်းတောင်းနှင့်၊ အမျိုးသမီး နှစ်ဦးက သာ တွေ့သည်။ ဤနေရာမှ ထုံးစံအတိုင်း လူသူ ဖြတ်လဲ လျက်ရှိသည်။

“သူက အမား သုံးခုသည် လမ်းဆီသို့ လှည့်လိုက်သည်။ သူ လေယာဉ်ကွင်းနှင့် ဝေးလိုလှသည်။ ဆိုရက်စကီး ရှိနေခဲ အတွင်း၊ ပတ်စန်းကျင်၌၊ မိမိရှိခြင်းမှာ အန္တရာယ်ကြီးလှသည်။ လမ်းလျှောက်ယင်းမှာ အက်(စ)တယ်လီကို သတိရသည်။

ခွဲခဲရသည်မှာ ကြာ၍ အလွန်တွေ့ချင်လှသည်။ သာယာသော မနက်ခင်းပင် ဖြစ်သည်။ သူက ရှင်းနေသလို လမ်းအတိုင်း လျှောက်လာသည်။ လမ်းပေါ်တွင် ရေအိုင်ကလေးများ တွေ့ရသည်။ မိုးရွာခဲပုံရှိသည်။ ယခုတော့ နေထွက်၍ ခြင်းလည်း မရှိ။

လမ်းပေါ်သို့ နွားလှည်းကစ်စီး ရောက်လာသည်။ လှည့်လည် ဖြည်းဖြည်းခြင်း သွားနေသည်။ မျက်နှာချင်းဆိုင် ဖြတ်မိသော အခါ လှည်းသမားက ပြုံးပြသည်။ မူရေးကလည်း နှုတ်ဆက် လိုက်သည်။

လမ်းမကြီးပေါ်သို့ ရောက်လာသည်။ ကိန်း ပေးလိုက်သည်။ ဆေးကန်လုပ်ရေးစခန်းမှ မြေပုံနှင့် စာရွက်စာတမ်းတို့မှာ တန်ဖိုးရှိလှသည်။ လက်မောင်းပေါ်မှ ကုတ်အင်္ကျီအိတ်ထဲသို့ စမ်းလို့က်သည်။ မတွေ့ရ။ အခြား အိတ်များကိုပါ စမ်းကြည့်သည်။

မြေပုံကို လေယာဉ်ပေါ်တွင် သူ ထုတ်ကြည့်ခဲ့သည်။ နယ်စပ်တွင် တရုတ်တို့၏ လမ်းပေး ကံလုပ်ရေး စီမံကိန်း အသေးစိတ်များ ဖြစ်သည်။

ခြေလှမ်းကို နှေးကာ စမ်းကြည့်ပြန်သည်။ ရပ်လိုက်သည်။ မိမိတို့တွင် မရှိအော့ လေယာဉ်ထိုင်ခုံ နောက်ကျောအိတ်တွင် ခဏထည့်သားခဲမိခြင်းကို သတိရလိုက်သည်။ ဆဲလိုက်မိသည်။ ပြန်ယူရမေမည်။

သူက နောက်ကြောင်း ပြန်လှည့်ခဲ့သည်။ ကုတ်အင်္ကျီကို စမ်းကာ၊ စမစ်ဘင်စပ်ဆင် ခြောက်လုံးပြုကို ထုတ်သည်။ တောင်ဘက်အိတ်ထဲသို့ ထည့်လိုက်သည်။ အနီးသို့ ဝစ်ပင်သို့ သွားကာ၊ ခန့်ပါများပေးခဲ့သော ကုတ်အင်္ကျီကို ချိတ်လိုက်သည်။ တစ်ယက်ယောက် တွေ့လျှင် ယူစေတော့။

ကွင်းစားမှ လမ်းပေါ်သို့ ရောက်လာသည်။ မလှမ်းမကမ်းမှ ရေမြောင်းဘေးရှိ ချိုပုတ်တို့မှာ ကွင်းကိုကွယ်နေသည်။ ထိုနောက် လေယာဉ်ကို မြင်ရသည်။ အချိန်မီပင် ဖြစ်သည်။

သူက အားပြားဘစ်ပိုင်သွားသည်။ လေယာဉ်ပေါ်သို့ နှိုးမထား။ လေယာဉ် ဦးပိုင်းမှာ ဓာတ်ဆီတင်ကားကိုပါ တွေ့

လိုက်သည်။ ဆိုရက်စကီးသည်။ စိတ်ပြောင်းသွားပြီလော...။
အဘယ်ကြောင့်နည်း။

ရေမြောင်းကိုကျော်လိုက်သည်။ လူဆံများကြားရ၍ ချုံပူတ်
ကြားသို့ တိုးဝင်ရသည်။ ထိုအချိန်မှာပင် ဇလယာဉ်ဦးကို
ပတ်တူကံလာသည့် ဆိုရက်စကီး၏ မျက်နှာမှာ တစ်မျိုးတစ်ဖုံ
ဖြစ်နေကြောင်း တွေ့ရသည်။ ထိတ်လန့်နေပုံရသည်။ သူ့
နှောက်မှ သေနတ်ကိုင်ထားသော ဒါဒါတို့ ထွက်လာသည်။
ဒါဒါတို့က အဖြူရောင် ရုပ်အင်္ကျီနှင့် ဘောင်းဘီရှည် ပတ်
ထားသည်။

ဒါဒါတို့မှာ မိန်းကလေး တစ်ယောက်၊ တုန်လှုပ်နေသည်။
သူ၏ ပြည့်ဖြိုးသော မျက်နှာ၊ မေးစေ့နှစ်ထပ်တို့က လှုပ်လိုက်
သိုင်း ချွေးဖြင့် အရောင်လက်လျက်ရှိသည်။ သူက အော်ဟစ်
နေသည်။

ဆိုရက်စကီးက လှမ်းထိုးပြီး အတောင်ပံအောက် ဒုင်ပင်
ဆိုးဝပ်ဟန်ကြုံသည်။ ဒါဒါတို့က လက်ဆန်၍ နှစ်ချက်ပစ်လိုက်
သည်။ သေနတ်သံက ဆူညံသွားသည်။ ဆိုရက်စကီးမှာ ရှေ့သို့
ကပ်ထိုးလဲကျသွားသည်။

ဒါဒါတို့က ဇလယာဉ်တိုင်ပံကို လက်နှင့် ဆွဲအားပြုကာ၊
ဆိုရက်စကီးအား လှမ်းကန်ဟန်ပြုသည်။ သည်တွင် မူရေးအား
တွေ့လိုက်သည်။ တုန်ယင်နေသည့် ဒါဒါတို့က မူရေးအား
အော်ဟစ်ပြောသည်။ ဘာတွေ ပြောနေမှန်း မသိ။

စူးစူးရှရှ အသံဖြင့် ဒါဒါတို့က အော်ယင်း၊ သေနတ်ကို
မြှောက်လိုက်သည်။ မူရေး ရှောင်လိုက်စဉ်မှာပင်၊ သေနတ်သံ

ထွက်လာသည်။ မူရေးက ဇလယာဉ် နောက်မြီးပိုင်းသို့ ကွယ်
နေသည်။

မူရေးက သေနတ်ကို ထုတ်သည်။ ဒါဒါတို့က တောင်ပံ
အောက်မှ ငုံ့ကာ၊ သေနတ်ကိုင် လက်ကို ဆန့်သည်။ မူရေးက
ပစ်သည်။ မေးစေ့ သို့ထိသည်။ ဒါဒါတို့က အံအားသင့်ယင်း၊
ကြိုးစား၍ ရပ်သည်။ မူရေး၏ ဒုတိယ ကျည်ဆံက ရင်ဘတ်
သို့ လာမှန်သည်။

မူရေးက ဇလယာဉ် နောက်မြီးပိုင်းတွင်စပ်ယောင်း၊ ပတ်ဝန်း
ကို အကဲခတ်သည်။ လမ်းဘေး ချုံပူတ်များကြားရှိ လှုပ်ရှား
မှုမှ လှုံ့ပြီး မည်သူ့ ကိုမျှ မတွေ့ရ။ တူတစ်ယောက် ပြေးထွက်
သွားသည် ကို ရိပ်ကန်တွေ့ လိုက်သည်။ ဇောင်းပြောင်ပြောင်နှင့်
အိ(စ)ပင်။

မူရေးက ဇလယာဉ်ကို ကျွေလျှောက်ပြီး ဓာတ်ဆီတင်
ကားကို အကာအကွယ် ယူသည်။ ကားတံခါး ပိတ်သံနှင့်အတူ၊
စက်နှိုးသံကို ကြားရသည်။ ရေမြောင်းအနီးမှာပင် ဖြစ်သည်။
ဓာတ်ဆီတင်ကားတွင် ကားသမားမရှိ။

မူရေးက ဇလယာဉ်အနီးသို့ ဓာတ်ကား အတွင်းသို့ ကြည့်
သည်။ ဇလယာဉ်မောင်း အခန်းတံခါးကို အကဲခတ်သည်။
တံခါးက ပွင့်နေသည်။ မည်သူ့ ကိုမျှ မတွေ့ရ။

သူက ဆိုရက်စကီးဘေးတွင် ခူးထောက်ထိုင်ချလိုက်သည်။
ဆိုရက်စကီးမှာ အသိက်မရှိတော့။ မူရေးက အလောင်းကို
ပက်လက် ဆွဲလှန်ပြီး မျက်နှာကို စိုက်ကြည့်နေမိသည်။ ဆိုရက်
စကီး၏ အိတ်များကိုနှိုက်ကာ ပစ္စည်းများ ထုတ်ယူသည်။

ပိုက်ဆံအိတ်၊ အိတ်အောင် စာအုပ်လေးနှင့် စာတစ်စောင် ဖြစ်သည်။

အပေါ်အင်္ကျီအိတ်များကို ရှာသော်လည်း ဘာမှ မတွေ့ရ။ အပြစ်အပျက် အားလုံးကို ဆိုရှက်စကား မသိခဲ့ပါ။ သူ့တို့ အဘယ့်ကြောင့် သတိပေးမိသနည်း။ ဖြစ်နိုင်ချေများကို မတွက်နိုင်သည့် စိတ်၊ သူ့အဖွဲ့ ပင်ပန်းခဲ့ပါသည်။

ဒါဒါဟိုထံ သွားကာရှာသည့်ချေးစေးများဖြင့် ခါခါ ဟိုဒ် အသားကို မကိုင်လို၊ ၎င်းက သေသည်တိုင် ချေးစေခံ နံနေသေးသည်။ တောင်းဆီအိတ်ထဲမှ စာရွက်တစ်ရွက်ကို တွေ့ ရသည့် သွေးများဖြင့် မင်ပြန်နေသည့် တရွက်စာများကို တွေ့ရသည်။

မူရေးက စာကိုဆမ်းထားလိုက်သည်။ မြက်ခင်းပြင်နှင့် လက်ဖဝါးကိုသုတ်ပြီး လေယာဉ်ကူးအနံ့ လှမ်းကြည့် သည်။ မည်သူ့ကိုမျှ မာတုရ။ ဓာတ်ဆီတင်ကားသမား မည် သည့်နေရာမှထွက်နေသည်ကို နားမလည်နိုင်။

အို(စ)နှင့် အတူ တွက်ပြေးသွားခြင်း ဖြစ်နိုင်သလော။ ဤနေရာတွင် ကြာရှည်ခြင်းမှာ အန္တရာယ်ရှိသည်ကို သိသော် လည်း လေယာဉ်မောင်းခန့်ထဝင်သည်။ မြေပွင့် စာရွက်စာ တန်းများကို ရှာတွေ့သည်။ ပတ်နန်းကျင်သို့ ရှာကြည့်သည်။ ဆိုရှက်စကား၏ ပတ္တမြားအိတ်ကို တွေ့ရသည်။ အတွင်းဝယ် သူ့ဖွဲ့ ရန်လိုအပ်သော ပစ္စည်းများမရှိ။

လေယာဉ်နောက်ခန်းသို့ ကြည့်လိုက်သည်။ ရှင်းလှသည်။ ဒေသတွင် ကျောက်စရစ်ခဲထေတ္တာများကို ဆိုရှက်စကား ချဲ့ခဲ့

သည်။ ထမ်းဆီသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ နွားလည်းတင်စီ နှင့် လမ်းလျှောက်သွားနေသူ နှစ်ဦးကိုသာ တွေ့ရသည်။

လေယာဉ်ပေါ်မှ ခုန့်ဆင်းပြီး ဦးပိုင်းသို့ ကျွဲလျှောက် ပက်ဆွဲအိတ်ကို ကုန်းကောက်သည်။ အပေါ်ယံတွင် ကျည် ရာ တစ်ခုရှိနေသည်။ သူက လမ်းကို ဖြတ်၍ သွေးလမ်း ပေါ်သို့ ဦးတည်လိုက်သည်။ ဤလမ်းမှာ လူသူကင်းမဲ့ နေ ဖြစ်သည်။

လမ်းတစ်ချောက်တွင် ဆိုရှက်စကားအကြောင်းစဉ်းစား တမ်းသည်။ ဆိုရှက်စကား အဘယ်ကြောင့် အသတ်ခံရ သ ည်း။ မိမိတွင် အပြစ်ရှိသလို၊ နာကြည်းသလို ခံစားလိုက်မိ သည်။

လမ်းမကြီးပေါ် အနောက်ဝယ် ထရပ်ကားတစ်စီးကို တွေ့၍ ကူးလိုက်သည်။ ဟင်းသီးဟင်းရွက်နှင့် လူများ ပြည့်နေ သော်လည်း လိုက်ခွင့်တော့ရသည်။ မြို့ထဲရောက်ပြီး ဟိုတယ် နီး ကျွတ်လပ်နားတွင် ဆင်းလိုက်သည်။

ဟိုတယ်ဆီသို့ လျှောက်သွားသည်။ သုခင်းလမ်းက အလွန် တောက်ပလျက်ရှိသည်။

ဟိုတယ်ဂိတ်ပေါ်က ရောက်ပြီး ခြံထဲသို့ဝင်သည်။ နွားရုပ် ဆင်းခဲ့သူက အင်လမ်းတွင် ဆောင်ကြောင့်ထိုင်နေသည်။ နားအားတွေ့သည့်အခါ ထရပ်သည်။ စကားတော့မပြော။ သောင်းဘီအိတ်ထဲ လက်နှိက်ကာ စီးကရက်ထုတ်၍ မီးညှိ သည်။ ရှိုက်လိုက်သည်။ နောက်ဆုံးလက်ကျန်ပင်ဖြစ်သည်။ မိမိ ကိုခံရင်း ခပ်ဖြည်းဖြည်းလျှောက်သွားကာ ပန်းဥသဉ်

ဘက်သို့ အကဲခတ်သည်။ ရေကန်ဘေး ကျောက်တုံးခုံရှည်ကို ကြည့်သည်။

ဟိုတယ်ထဲသို့ ဝင်လိုက်သည်။ အတွင်းဝယ်အေးလှသည်။ ဂွတ်မောနင်းဆရာ

မြို့ထဲမှ မူရေးပြန်လာသူကဲ့သို့ ပင် ဒရစ်ဘာက နှုတ်ဆက်သည်။ ကောင်ထူးအောက်လက်နှိုက်ပြီး 'နီပေါတိုင်း' သတင်းစာ သုံးစောင်ကို တင်ပေးသည်။

'ကျေးဇူးပဲ'

မူရေးက သတင်းစာများကို ယူလိုက်သည်။ စီကရက်ထားရင်းမှ ဝေ့သံကို မသိလိုက်ဖွာသာမေးပုံမျိုး ထိန်းကမေးလိုက်သည်။

'မစ္စပင်ဆော့ ရှိသေးလား'

'ဟုတ်ကဲ့...ဆရာ၊ သူ ဒီနေ့ပဲ သွားတော့မှာ'

'ကျေးဇူးပဲ'

လက်(စ)မင်းကို မတွေ့ရ။ ခေါင်မိုးပေါ် တက်ခဲ့သည်။ သူမ၏ သံသေတ္တာနှင့်လုံးကို ကြီးချည်လျက်နှင့် အခန်းအတွင်း တွေ့ရသည်။ အခန်းထဲမှ သူမ၏ သွားလာနေသည့် ကြားသည်။

မူရေးအား မြင်လိုက်သည့် သူမ၏မျက်နှာက ပြောင်းသွားသည်။ မျက်လွှာကိုချပြီး ပြန်ကြည့်ကာ လျှောက်သည်။

'ဟယ်လီ'

ဂျင်အရက်သံက ပါနေသည်။

'ဟယ်လီ'

မိမိအား သူမ မျှော်လင့်မထားကြောင်း မူရေး တွေးမိသည်။ သူမတွင် ပြောင်းလဲမှုအချို့ ရှိနေသော်လည်း ရှာဖွေမတွေ့။ ဘဝကို နောက်ကပ် တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ရင်ဆိုင်ရန် မြင်ဆင်ထားပြီး ဖြစ်ပုံရသည်။

'အယ်အချိန် သွားမှာလဲ'

'တစ်နာရီအတွင်း... ဆယ်နာရီမှာ'

'ကလက္ကတ္တားကို သွားမှာလား'

'အဲဒီကိပ် လေယာဉ်က ရှိဘာ'

'မကောင်းပြီ၊ မင်းနဲ့အတူ ကိုယ်လဲ လိုက်မယ်'

သူမက ခေါင်းကလေး နောက်ပစ်၍ ရယ်တော့သည်။

မူရေးအား ခြေဆုံး ခေါင်းဖျားကြည့်သည်။

'ရှင်နဲ့အတူ ကျွန်မ မလိုက်ဘူး'

'လိုက်ရမယ်'

ရှင် ဟုမြင်တွေ့ မှားကောင်းပဲ၊ သွားပြီး ကျွန်မတို့ ဘာလုပ်ကြမလဲ၊ ကျွန်မတို့ အယ်ကို သွားလို့ မလယ်ထင်သလဲ'

'မသိဘူး... ကိုယ်တို့ အတူသွားမကိပ်သိတယ်'

'တော်စမ်းပါ၊ ကဲသွားတော့ ကျွန်မဖာသာ ရှိပါစေတော့၊ ကျွန်မကို ထားရခဲခဲစမ်းပါ'

'ကောင်းပြီလေ'

မူရေးက အောက်နဲ့၍ စီကရက်ထိုကို ခံချကာ နှင်း၍ မီးသတ်လိုက်သည်။

'လေယာဉ်တစ်စီးထဲတော့ ဆုံကြဦးမှာပဲ'

သူမက မျက်နှာလွဲလိုက်သည်။ မျက်ရည်များ ဝေ့လာသည်။ မငိုမိရန် နှုတ်ခမ်းကို ကိုက်ထားရသည်။ လက်ချောင်းစိပ်ဖြင့် မျက်ရည်ကို တိုသည်။ မူရေးအား မကြည့်ဘဲ လည်ခင်းအား ရုတ်တရက် လှမ်းဖက်လိုက်သည်။

မူရေးအ အတန်ကြာ ဖက်ထားပြီး လွတ်လိုက်သည်။ 'ကိုယ်တို့ မြန်မြန်သွားမှဖြစ်မယ် ခဏနေ ပြန်လာခဲ့မယ်' မူရေးက လက်ဆွဲအိတ်ကိုယူကာ ထွက်သွားသည်။ ပန်းအိုးထဲမှ အခန်းသော့ကိုယူ၍ သော့အိမ်ထဲထည့်သည်။ ခါးက သော့ခတ်မထား။ အတွင်းသို့ ဝင်လိုက်သည်။ ဂူတစ်ပေါ်မှ ပွင့်လျက်သား ခရီးဆောင်သေတ္တာအား ငို၍ ညှည့်နေသော အော့ဒမ်က မော့ကြည့်လာသည်။

x x x

ဇာတ်လမ်းစဉ် (၁၆)

မူရေးက တံခါးပေါက်၌ပင် ရပ်ကာ ကြည့်နေသည်။ အော့ဒမ်က သေတ္တာထဲမှ လက်ကိုရုတ်၍ နှုတ်ခမ်းမှ ခွာရပ်သည်။ မူရေးက နောက်မှ တံခါးကို အသာပိတ်သည်။ လက်ဆွဲအိတ်ကို ကြမ်းပြင် ပေါ်ပစ်ချပြီး အော့ဒမ်အား ကြည့်နေပြန်သည်။

'ဘာသဘောလဲ'
'မသိဘူးလား၊ ခင်ဗျားသေတ္တာကို ရှာနေတာလေ'
'ဘာများကုန်ရှာပေးရဦးလဲ'
'ကျေးဇူးမဲ့၊ လူတွေရှိပါတယ်၊ ဟိုဟာ၊ ဒီဟာလေးတွေ ရှာကြည့်တာပါ'
'ဘယ်လိုဟာမျိုးလဲ'
'ဘယ်မြေခိုင်ပါ့မလဲ၊ အသုံးဝင်တဲ့ လိပ်စာတွေမျိုးပေါ့၊ ဘယ်က ခင်ဗျားစက်သေနတ်တွေ၊ ရွှေချောင်းတွေ ဘိန်းပြုတွေ ရတယ် ဆိုတာမျိုးပေါ့'
'ယဉ်ကျေးမှုဌာန၌ သုတေသနလုပ်ငန်းလား'

‘မှန်တာပေါ့’

တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ဖူးရဲ့စွာ ကြည့်ကြည့် အော့ခပ်တောင် သေနတ်မပါသလားဟု တွေးမိသည်။ အော့ခပ်တောင် ရုပ်နေပုံမှာ သေနတ် အလျင်အမြန် ထုတ်နိုင်မည့် ပုံစံခေါင်းကိုသာ ခြုံ ကြည့်သည်။

‘ခင်ဗျားမှားတာပဲ အော့ခပ်’

‘မှန်တာပေါ့၊ ရောမနားလည်မှု လွဲတာကြီးတစ်ခုပဲ’

‘ခင်ဗျား မှားခဲ့တာ’

‘ခင်ဗျားကို ပြောရဦးမယ်’

‘ကျွန်တော် မစောင့်နိုင်တာတွေ ဆိုးတယ်ဗျာ’

‘လေဆိပ်က မကျော်ပြီး ခင်ဗျားမသွားနိုင်ပါဘူး’

‘သတင်းတယ်က ရတာလား၊ ဂျော့ဖရိုဆိုကလား’

အော့ခပ်က မပြော၊ မူရေးကြည့်နေသည်။ အော့ခပ် အားကစားသမားတစ်ယောက်နှင့် တူသည်။ ခေါင်းကလေး မာသည်။

‘ခင်ဗျားက စီအိုင်အေကလား၊ ဒါမှမဟုတ် အီပီအေ’

တစ်ခေကလား၊ ကျွန်တော် ကိုတော့ သူတို့ မပြောလိုက်ဘူး’

‘စိတ်အေးအေးတာပေါ့ဗျား၊ ကျွန်တော် စီအိုင်အေ’

‘တံဆိပ်ကို ပြပါမယ်’

မူရေးမှ ဒီစိတ်ဆက်ဆံရာ ရသွားသည်။ စားပွဲသွားကာ စီအိုင်အေရက်ဘူးမှ တစ်လိပ်ကိုယူပြီး မီးညှို့သည်။ တစ်စက်သို့လျှောက်ဆွားပြီး လည်စည်းများကို

အော့ခပ်မှာ မူရေးလှုပ်ရှားမှုကိုကြည့် နေသော်လည်း ရုပ်နေပုံမှာ သေနတ် အလျင်အမြန် ထုတ်နိုင်မည့် ပုံစံခေါင်းကိုသာ ခြုံ ကြည့်သည်။

‘ကဲ... ကျွန်တော် ဒီကသွားမှ ဖြစ်တော့မယ်၊ အချိန်တော်တော်ကို မရှိတော့ဘူး၊ ကျွန်တော် ဘာလုပ်ရမယ်၊

ဘယ်ကိစ္စသွားရမယ် ပြောတုန်းကတော့ အကြောင်း သိပ်မဟုတ်ဘူး၊ ခင်ဗျားတို့ တစ်နည်းနည်းနဲ့ သူတို့ ပြောပြပါလိမ့်မယ်၊ ကြိုတင် သတင်းကိုတော့ ကျွန်တော်ပေးပါမယ်’

‘...ဒီမိရဲ့ မြောက်ဘက် နယ်စပ်မှာ ခင်ဗျားတို့ လူတွေ စစ်ဆင်ရေးလို့ ခေါ်တာမျိုး တစ်ခု ဖြစ်ခဲ့တယ်၊ ခိုခါရီသမီးကို ကျွန်တော်တို့ ဖြတ် ခိုက်တာပဲ၊ ဒီလမ်း အကြောင်း လေးသားရင် ရှာကြည့်ပါ တွေ့လိမ့်မယ်’

‘...ဒါတွေကို သံသယရှိရင်တော့ ဝါရှင်တန်ကို ဆက်သွယ် ကြည့်ပါ၊ နှစ်နာရီအတွင်း ခင်ဗျား အဖြေရပါလိမ့်မယ်၊ ဟုတ်ပြီနော်။’

အော့ခပ်က ကြည့်ရုံသာ ကြည့်သည်။ စကားဘစ်ခွန်းမျှ မခေါ်ဘူး။

‘ခင်ဗျားလူတွေက စိတ်ဝင်စားခဲ့တာ၊ ခင်ဗျားလူတွေလို ကျွန်တော် ပြောလိုက်တာဟာ သူတို့နဲ့ ကျွန်တော်ကို ကျွန်တော် ခွဲခြားဆိုက်တာပဲ၊ ကျွန်တော်က ဒီကိစ္စထဲကို ကန့်သတ်ချက်တွေကြားက ဝင်လှုပ်ရှားရတာ...’

‘...ကျွန်တော်ဖန်တီးထားတဲ့ အခြေအနေကြောင့် ကျွန်တော်နဲ့ ပတ်သက်တဲ့ သတင်းများတွေကို ရနေတာ’

‘ခင်ဗျား ချစ်တော့၊ သေနှုတ်တော့၊ မူးယစ်ဆေးတွေ မှောင်ခိုထုတ်ပေးတယ်လို့ သတင်းအားလုံး ကျွန်တော် ထားတယ်၊ ကျွန်တော် မှာ မှတ်တမ်းတွေ ရှိပါတယ်’

‘ရွှေမှောင်ခိုတယ်လို့ ဂျော့ဖရိုက် ပြောတာ မဟုတ်လား၊ ဘန်ကောက်၊ ရန်ကုန် အရှေ့ပါကစ္စတန်နဲ့ နီပေါကို ဖြတ်ပြီး အိန္ဒိယကို ခိုးသွင်းတယ်၊ နောက်တစ်ခါတလေ ဟောင်ကောင်ကို ပို့တယ်၊ အဲဒီလို မဟုတ်လား’

‘ဟုတ်တယ်’

‘ဒါတွေကို လုပ်ခဲ့တာက ပေါ့(လို့)ဂိုဏ်းမား ဆိုတဲ့လူ တစ်ယောက်ပဲ၊ ခင်ဗျားသေသေချာချာ နားထောင်နော်၊ ကျွန်တော် ပြန်မပြောတော့ဘူး၊ သူတို့ကို အကောင်ကြီး တစ်ကောင်က အကာအကွယ်ပေးထားတယ်...

...ခင်ဗျားလဲကြားဖူးနိုင်တယ်၊ ဟူဂိုဘတ်ခမာဆိုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ပဲ၊ သူ့ကို အက်(၁)-ဘီ-အိုင်က အချိန်မရွေး ဖမ်းလို့ရနေပြီ၊ ဒါပေမယ့် သူ့ကို (၂၇) နာရီထက် ပိုချုပ်ထားနိုင်စရာ သက်သေသာဓကတွေ မရသေးလို့ မဖမ်းသေးတာပဲ

...ဂိုဏ်းမားဟာ ခု လူးဝစ္စဘက်ထောင်မှာ ထောင်ဒဏ်ဆယ်နှစ်ကနေ ကိုးဆယ်ကိုးနှစ် ခံနေရတယ်၊ ဒါကြောင့်မို့ သူတို့အဖွဲ့မှာ ခုနှစ်ယောက်ပဲ ကျန်တော့တယ်၊ သူတို့ဟာ တူရကီနိုင်ငံ အစ်ဇမား အမေရိကန်လေတပ်အခြေစိုက်စခန်းမှာ တဆုံးဆိုင်နေရတယ်...

‘...အပြင်လူတွေမသိတဲ့ ဘူတိုရှဲ့ နာမည်ရင်းတွေနဲ့ပဲ ခင်ဗျား စိတ်ဝင်စားရင်တော့ ဂိုဏ်းမားရဲ့ နာမည်ရင်းဟာ

ဆာနာတို၊ အနေဒါ ကြည်းတပ်က ဗိုလ်ကြီးပဲ၊ ဒါတွေကို သတင်းစာတွေ မသိအောင် ဖုံးကွယ်ထားနိုင်ခဲ့တယ်။

...ဂိုဏ်းမားရဲ့ လူတွေကိုတော့ ဘာမှမလုပ်ဘဲ စောင်ကြည့်နေကြတယ်၊ တစ်ခုတော့ရှိတယ်၊ မူးယစ်ဆေးဝါး နှိမ်နင်းရေးအဖွဲ့က လူတွေကတော့အကောင်ကြီးကြီးတစ်ကောင် ဖမ်းမိတာကို လိုချင်နေကြတယ်... စိတ်ဝင်စားပါတယ်နော်’

‘ဆက်ပြောပါ’

‘သိပ်မကြာခင်က...’

မူရေးက စကားကို မြန်မြန်ပြောလာသည်။ ပစ္စည်းများကို ကောက်သိမ်းပြီး သေတ္တာထဲကို ပစ်ထည့်သည်။

‘ဂိုဏ်းမားဟာ ပစ္စည်းသယ်တဲ့ နှမ်းကြောင်းက အရေးကြီးတဲ့ နေရာတွေမှာ သတင်းပေး ထောက်လှမ်းရေးသမားတွေ ရှိတယ်၊ အစွေအကြွရင်ပြီး တကယ့်ကို ပညာရှင်ဆန်တဲ့ လုပ်ရပ်ပဲ။

...ခင်ဗျားတို့အထဲက ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်ဟာ စိတ်ဓားတစ်ခု ရလိုက်တယ်၊ ဒီနယ်စပ်ကို လူတစ်ယောက် လွတ်ဖို့ပဲ...

...ဒါနဲ့ ကျွန်တော်က ပထမ အရှေ့ပါကစ္စတန်ကို ဖြတ်ပြီး ဟန်ဆောင်ရွှေမှောင်ခို လုပ်ငန်းတစ်ခု ပုပ်ပြတယ်၊ နောက် ဒီကို ဖြတ်ဝင်တယ်၊ ဂိုဏ်းမားရဲ့ ခေသခံလူဟာ ဒုက္ခကနေ ရွှေချောင်းခြောက်သေတ္တာ ဖြတ်သယ်မှုကို ဝိထားတယ်။

...လေယာဉ်ဟာ ကျွန်တော်ကို ဝင်ခေါ်မယ်၊ ရွှေသေတ္တာတွေကို ကျွန်တော်က ဂိုဏ်းမားရောင်းတဲ့ အိန္ဒိယနိုင်ငံ၊ ပက်တီ

ယာယာမြို့က လူတွေကို သွားရောင်းရမယ်ပေါ့၊ ဒါတာ
ဂိုဏ်းမားရဲ့ လမ်းကြောင်းပဲ။

‘အဲဒီနောက် ဘယ်လိုဖြစ်...’

‘နေဦး၊ အော့ဒါ၊ ကျွန်တော့်မှာ အချိန်မရှိဘူးပြော
တာ ခင်ဗျား၊ မယူမိဘူး၊ ဆက်ပြောမယ်၊ အစီအစဉ်က
နည်းနည်းမှားသွားတယ်၊ ကရာချီကနေ ဝေတ္တမန်ဒူကို ကျွန်
တော်လဲပို့မိ...’

‘...ဒါပေမယ့် ကလက္ကတ္တားလေဆိပ်မှာ ဆင်းရဲတွေ
ကရှုတ်တွေက တွေ့သွားတယ်’

‘သူတို့က ဂိုဏ်းမားရဲ့ လုပ်ရပ်ကို စောင့်ကြည့်နေကြတာ၊
လေယာဉ်ဘစ်စီးနဲ့ လှုပ်ရှားသူမှန်သမျှကို စောင့်ကြည့်နေကြ
တာပဲ၊ ဂိုဏ်းမားရဲ့ အကြောင်းကို သူတို့ သိသားကြဘယ်၊ ဂိုဏ်
မားက သူတို့အတွက် တစ်ခုခုခု လုပ်ပေးခဲ့တာဖြစ်နိုင်တယ်’

‘...မမေးနဲ့လေဗျာ၊ သူလုပ်ပေးခဲ့တယ်လို့ပဲ ကျွန်တော်
တင်တယ်၊ သူတို့မှာ ဒါဒါဟိုနဲ့ ချန်ဒါဆိုတဲ့ လူနှစ်ယောက်ရှိ
တယ်၊ သူတို့က တချစ်သူလျှင် တွေ ဖြစ်နိုင်ပေမယ့် ကျွန်တော်
မသိဘူး။’

‘...သူတို့နဲ့ကျွန်တော် လိုက်လျောညီထွေ ကျင့်သုံးရဖို့ ဖြစ်
သတယ်၊ အိန္ဒိယက ဂိုဏ်းမားရဲ့ ရွေးချောင်းမောင်ခိုအဆက်
အသွယ်ကို ဖမ်းပြီး ကျွန်တော် အဖမ်းခံရအောင် နှုပ်ဘယ်၊
သူတို့ဟာ ဂိုဏ်းမားရဲ့ အဆက်အသွယ်နှင့်သမျှကို ရှင်းခန့်ကာ
ကျွန်တော်သာ အဖမ်းခံရရင် ဘေးငတ်က ခပ်ပြန်ပြန် ပြန်
ထွက်ဖို့ မလွယ်တော့ဘူး’

‘မူဒေးက အခန်းတစ်ဘက်သို့ လျှောက်သွားပြီး ပိန်တစ်
ရဲ့ကို ယူသိမ်းသည်။’

‘ကျွန်တော်ဟာ ဂိုဏ်းမားနဲ့ တကယ်ပဲ အလုပ်လုပ်နေတယ်
ဆိုတဲ့လူ ထုတ်မသတ်ဆိုတော့ကို ဒါဒါဟိုက မသေချာဘူး၊
ဂိုဏ်းမားရဲ့ အပေါင်းအဆင်းနာမည်တွေ ဘာတွေနဲ့ ကျွန်
တော်ကို စမ်းတယ်။’

‘...နောက် သူတို့အတွက် ပစ္စည်းတစ်ခု ခိုးထုတ်ပေးဖို့ဆို
တဲ့ လဲကြွပ်တတ်လမ်းတစ်ခု ဖန်တီးတယ်၊ နောက် တရုတ်
သူလျှင်ဖြစ်တဲ့ နန်ဂယ်ဘို(စ)နဲ့ လက်ထိုလိုက်ဘယ်။’

‘...ကျွန်တော်ပြန်လာတော့ ဒီနေ့ သူတို့ လာစောင့်နေကြ
တယ်’

‘ဘယ်သူတွေလဲ’
‘ဒါဒါဟိုနဲ့ဘို(စ)လေ’
‘ခင်ဗျားပြန်လာမှာကို သူတို့ ဘယ်လိုသိကြသလဲ’
‘အမားဆိုတဲ့ ကားသမားဆီကပဲ’
‘ဒါဒါဟိုက ကလက္ကတ္တားကလို့ ခင်ဗျား ပြောခဲ့တယ်
ဟေ့တ်လား’

‘ကျွန်တော် ဆက်သွားပြီးမှ ဘို(စ)က ဒါဒါဟိုကို သွား
မှာလိုက်တာ၊ ကျွန်တော်တို့ ဘာရည်ရွယ်ချက် ရှိတယ်ဆိုတာ
တရုတ်တွေမသိဘူး၊ တီတက်ကို ကျွန်တော် သွားတယ်လို့ ထင်
ချင်ထင်မယ်၊ ဒါမှမဟုတ် တစ်ယောက်နဲ့ ယောက်ယျံ ညွှန်ကြား
ချင် သွားပေးတယ်လို့ ထင်ချင်ထင်မယ်’

...ဒါဒါဟို ဓာတ်ဆီတင်ကားမောင်းတဲ့ လူဆီကသတင်းကို ရတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ လေယာဉ်ဝင်လာတာနဲ့ သူက ဒါဒါဟိုကို အကြောင်းကြားတယ်၊ ဒါဒါဟိုက လေဆိပ်ကို အမြန်လာပေးမယ်လဲ ကျွန်တော် ကိုမမိဘဲ လေယာဉ်မောင်းကို သတ်ပစ်လိုက်တယ်

‘ဘာ...ဒီလေယာဉ်ကွင်းမှာ ဟုတ်လား...ဘယ်တုန်းကလဲ’
‘မကြာသေးဘူး၊ ကျွန်တော်က မေ့ကျန်ရစ်တာ တစ်ခုရှိလို့ လေယာဉ်ဆီ ပြန်သွားမိတယ်၊ ဒါဒါဟိုကကျွန်တော်ကို ရှင်းမလို အလုပ် ကျန်တော်က ကိုယ်ကိုယ်ကို ကာကွယ်လိုက်ရတယ်။ ဘို့(စ)ဘော့ လွတ်သွားတယ်။’

‘ဘုရား... ဘုရား’
‘ကွင်းထဲမှာ လေယာဉ်ရှိနေသေးတယ်၊ ဘို့(စ)နဲ့ အမားရယ်... ဓာတ်ဆီတင်ကားသမားရယ်ကို ခင်ဗျား ရှာဖွေလိုတယ်၊ ရှိင်မားရဲ့ ဒေသခံ လူကတော့ ခါလီဆိုတဲ့ လူပါ၊ သူက လူကောင်းပါ၊ သူ့ကို ဒုက္ခပေးနဲ့’

အော့ဒမ်က စီးကရက် တစ်လိပ်ကို မီးညှိသည်။ ပြူတင်း ဝေါက်ဆီသို့ သွားကာ အဝေးသို့ ကြည့်နေပြီးမှ ပြန်လှည့်လာသည်။

‘ကျွန်တော်ဟာ အတော် အသုံးမကျတဲ့လူ ဖြစ်ခဲ့မှန်း မသိဘူး မူရေး’

စီးကရက်ကို ပွားပြီး စိတ်မရှည်ခဲလိုဖြင့် ဆတ်ကနဲ ဆွဲချင်သည်။

‘ခုလို့ လုပ်ကြပုံတွေဟာ အတော်ကို ကိုယ့်ကားယား နိုင်ပုံရတယ်’

‘ခင်ဗျား လူတွေဟာ တကယ် ဉာဏ်ကောင်းကြပါတယ်၊ ဒီခွင်ထဲကို ဝင်ဖို့ လူနစ်ယောက်ကို သူ့တို့ ဆုံးရှုံးခဲ့ရပြီးပြီလေ၊ အိန္ဒိယ မြောက်ပိုင်း လေဆိပ်လေးတစ်ခုက လူတစ်ယောက်ကို လွတ်ဘယ်၊ သူ့ကို တရုတ်တွေ ဖမ်းမိသွားတယ်၊ သူ့ဘယ် နောက်သွားတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျား လူတွေ မသိကြရဘူး’

‘...ဟိုနယ်မြေထဲကို သူ့နောက် မသွားတာ သေချာဘယ်၊ နောက် အရှေ့ပါကစွဲတန်ကနေ လူတစ်ယောက်ကို ထပ်လွတ်စာယ်၊ ပေါ့ခါရာလေဆိပ်မှာ အသတ်ခံရဖို့ကရတဲ့လူတစ်ယောက် အကြောင်း ခင်ဗျား ကြားမိသလား’

‘သူ့နာမည်က ဘယ်သူလဲ’
‘ဝယ်ဟမ်း...ဟန်နရီ ဝယ်ဟမ်း’

အော့ဒမ်က အကြည့်ကို ရှောင်လိုက်သည်။ သူ့သိပြီး ဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားလှသည်။ ခဏကြာမှ သူက ပြန်ကြည့်သည်။

‘ခင်ဗျားက ဘာလုပ်သလဲ ဓူရေး၊ ခင်ဗျားရဲ့ အလုပ်က ဘာလဲ’

‘ဒါခင်ဗျား သိဖို့မလိုပါဘူးလေ၊ ကျွန်တော်က ကင်းရှင်းပါတယ်... နှစ်နာရီ အတွင်း ဝါရှင်တန်ကို ခင်ဗျား ဆက်သွယ် စုံစမ်းလို့ ရတယ်လို့ ကျွန်တော် ပြောခဲ့သားပဲ၊ ကဲခု ကျွန်တော် ကကလက္ကတ္တားကို သွားတော့မယ်၊ ကျန်တာတော့ ခင်ဗျား ကြိုက်သလိုသာ ဆက်လုပ်ပေတော့’

၂၀၄ ဇင်မောင်မောင်ထက် (မြန်မာပြန်)

မူရားက အံ့ဆုံး ရှိဆီသို့ လျှောက်သွားသည်။ အံ့ဆုံးတစ်ခုကို ဖွင့်၍ ပစ္စည်းများကို ထုတ်သည်။ ဇေဒိမ်မှာ မူရားအား ဝေခွဲမခံနိုင်ဟန်ဖြင့် ကြည့်နေသည်။

ဘာလုပ်ရမုန်း မသိဘော့ဘူး ဝီကို ကျွန်တော် ရောက်ကတည်းက ခင်ဗျား သိမှာပါ။ ကျွန်တော် ခု ပြောတာတွေ မဟုတ်ဘူးဆိုယင် ဒပ်ဒမ်လေဆိပ် မှာကတည်းက ဖမ်းလိုက်လို့ရတာပဲ။

‘ဟုတ်တယ်၊ ဒါပေမယ့် ဆက်ဆွယ်ရေးက မြန်ဦးမဖြစ်မှာ’
‘ဘုရားရေ... ခုထိ မယုံသေးဘူးလား... တစ်ခုခုကော ခင်ဗျား သိရှင်အေးသလား’
‘ဟာကိုလဲ’

‘မာသာအက်ကုမ်းကို ခင်ဗျား သိတယ် မဟုတ်လား... ထိုဆက ကျွန်တော် ဘယ်လို ဆောင်ရွက်ဖူး ဆိုတာ သူ သွား မေးကြည့်၊ ကျွန်တော် မသွားခင် ခင်ဗျား ဒီကို ပြန်ရောက် နိုင်တယ်’

အော့ဒမ်က ကြမ်းပြင်ကို စိုက်ကြည့်နေပြီးမှ
‘ကောင်းပါပြီဗျာ’
‘ဂျော်ဖရီကိုလည်း ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ပြောလိုက် ပါဗျာ’

အော့ဒမ်က မူရားအား အတန်ကြာ စိုက်ကြည့်နေဆဲ ထို့နောက်မှ ထွက်သွားသည်။

မူရားမှာ ခပ်သုတ်သုတ် အထုပ်အပိုးပြင်သာ ပြီးသွား အောက်ဆံပင်တွင် အက်(စ)က သေတ္တာအထပ်လိုက်

ပေါက်၍ ရောက်နေသည်။ ညှော်ခန်းထဲမှနေ၍၊ သူမက မူရား နောက်လိုက်လာသည်။

သူမနှင့်အတူ မစ္စက်ပါပီဂိုဏ်းပါလာသည်။ မစ္စက်ပါပီ ဂိုဏ်းမှာ မျက်ရည်များ ဝဲနေကြောင်း၊ မူရား မြင်မိသည်။ သူမကပင် မူရားတို့အတွက် ဖူးဆက်၍ ကားတစ်စီး ခေါ်ပေး သည်။

ကားရောက်လာချိန်ဝယ်၊ ရှင်းလင်းစရာ ရှိသည်တို့ကို ရှင်း မြီးကြပြီ ဖြစ်သည်။ သူတို့က မစ္စက်ပါပီဂိုဏ်းအား (၆)ကြိမ် (၇)ကြိမ် နှုတ်ဆက်မိကြသည်။ မစ္စက်ပါပီဂိုဏ်းက အက်(စ) တယ်လီ၏ ပါးကို နမ်းလိုက်သည်။

‘ပြန်လာပါဦးကွယ်’
သူမက ကားတံခါးကို ပိတ်ပေးလိုက်သည်။

လေဆိပ်တွင် မူရားအဖို့ လက်မှတ်ဝယ်ရန်မှာ ကြန့်ကြာ ခဲ့သည်။ လူများက အက်(စ)တယ်လီအား ခြေဆုံးခေါင်းအ ကြည့်နေကြ၍၊ သူမမှာ ဝဏ္ဏမဖြစ်ဘဲ စီးကရက်ကို ဖွား ရသည်။

သူတို့တွင် အဖြူရောင် လက်ကိုင်အိတ်ကြီး တစ်လုံးပါသည့် မူရားက သူ့အား ရှေ့မှနေစေကာ၊ လူဝင်မှုကြီးကြပ်ရေး အကောက်ခွန် ကောင်စာကို ပြတ်စေသည်။ သူ့အား စစ်ရေး ခေ့စဉ်၊ သူမက အပေါက်ဝန်းတွင် စောင့်နေသည်။ သူမအ နီးပါးဆီးယေက်က မျက်လုံးအစာ ကျူးလျက်ရှိသည်။ သူမ နှုတ်ခမ်းကို ထပ်ဆိုလိုက်သေးသည်။

၂၀၆ ဇင်မောင်မောင်ထက်(မြန်မာပြန်)

‘ကလက္ခတ္တား ခရီးစဉ် အမှတ်(၂၂၃)က ညာဘက်မှာပါ’
အစောင့်၏ စကားကြောင့်၊ လေယာဉ်ရှိရာသို့ မူရေးတို့
သွားနိုင်ကြသည်။ သူမ၏ စကားကျပ်ကျပ်ကြောင့် ခြေလှမ်းက
မသွက်။

‘အိုး...ရှင်တို့ပါလား’
သူတို့က လှည့်ကြည့်လိုက်ကြသည်။ မစ္စကုန်တန် ဖြစ်သည်။
‘ရှင်တို့ ခရီးသွားမယ်ဆိုတာ မသိပါလား၊ ဘယ်သွား
မသိလဲ...ကလက္ခတ္တားလား’
‘ဟုတ်တယ်’

မူရေးကသာ ဖြေလိုက်သည်။ ကုန်တန်မှာ တာဝန်မကျ
ချိန်တွင် ဝတ်သော ကလေးထိန်း ဝတ်စုံနှင့် ဖြစ်သည်။
ဤဝတ်စုံဝတ်သည်ကို မူရေးတစ်ခါမျှ မတွေ့ဖူးခဲ့။ သူမတွင်
လိပ်ခွံကိုင်းတပ် အိတ်တစ်လုံး၊ အညိုဆောင် အထုပ်တစ်ထုပ်
နှင့် မဂ္ဂဇင်း အတော်များများ ကိုင်ထားသည်။

‘ကျွန်မလဲ ကလေးကလေးကလေး သွားမှာပဲ’
သူမပါ မူရေးတို့နှင့်အတူ လျှောက်လာသည်။
‘လောလောဆယ်တွေ ကျွန်မကို ဘာမှမလုပ်ဘဲ ခရီး
ချဉ်းပဲ ထွက်နေသလိုမျိုးပဲ မြင်ကြမှာ ဒိုင်နိုကိုသွားတယ်၊
ပြန်လာတယ်၊ ခပြန်သွားတယ်...
...ကျွန်မထိန်းတဲ့ ကလေးမလေး အဖေမစ္စတာ ဗီဗီယန်
ကို အကြောင်းကြားတယ်လေ၊ သူတို့မိသားစု ခရီးထွက်ရာ
ကို ပြန်ရောက်ပြီတဲ့၊ ဒါကြောင့် ကျွန်မ ပြန်ရတော့မှာ’

လေယာဉ်ဆီသို့ ရောက်လာကြသည်။ မူရေးက အိတ်(၁)
တယ်လီနှင့် မစ္စကုန်တန်တို့ တတ်နိုင်ခဲရန် သေးငယ်သော
သည်။ လေယာဉ်ကိုယ်လုံးကွယ်နေ၍ တစ်ဘက်ကွင်းပေါ်သို့
လှမ်းမမြင်ရ။ လေယာဉ်ပေါ်ဝယ် အိတ်(၁) တယ်လီက
လေယာဉ်ဘယ်ဘက်ခြမ်းတွင် ဝင်ထိုင်သည်။ သူက သူမ၏
ဘေးတွင် ဝင်ထိုင်သည်။

မစ္စကုန်တန်မှာ သူတို့၏ ရွှေ့ဘက်၊ ညာဘက်ခြမ်းတွင်
ထိုင်နေသည်။ မူရေးက ပြတင်းပေါက်မှနေ မီး-စီသုံး လေ
ယာဉ်ကို ရှာကြည့်သည်။ မတွေ့ရချေ။

လေယာဉ်က ပြေးလမ်းဆီသို့ နေရာယူကာ ပျံတက်စတာ
သည်။ ကောင်းကင်က ကြည်လင်နေသည်။ အပြာရောင်
နောက်ခံဝယ် နှင်းဆောင်းတောင်တိပ်များကို တွေ့ရသည်။
အိတ်(၁)တယ်လီမှာ တောင်များကို မြင်နိုင်သေးသရွေ့
ကြည့်နေရှာသည်။ နှစ်ယောက်စလုံး စကားများများ
မပြောဖြစ်ကြပါ။

သူမက စီးကရက်ကို တစ်လိပ်ပြီးတစ်လိပ် သောက်ပြီး၊
အိတ်ထဲမှ အဖြူရောင်ကိုင်းတပ် နေကာမျက်မှန်ကြီး တစ်
လက်ကို ထုတ်သည်။

အောက်သို့ ကြည့်လိုက်သည့်အခါ တိရိုင်းသစ်တောအား
ညှို့တို့နှင့် တွေ့ရသည်။ ထို့နောက် ဘင်္ဂလားလွင်ပြင်သို့
ရောက်လာသည်။ မူရေးက သူမအတွက် စီးရက်တစ်လိပ်ကို
မီးညှို့ပေးသည်။

‘ဘာဖြစ်နေလဲဟင်’

‘ဟို အမျိုးသမီး ဘယ်သူဆိုတာ ကျွန်မသိပြီ’

‘ဘယ်အမျိုးသမီးလဲ’

သူမက မစ္စကုန်တန်ဆီသို့ လှမ်းကြည့်သည်။

‘မင်း ဘာကုန်ဆိုတာလဲ’

‘သူ့ကိုမှတ်မိတာ ယူနိုဖောင်းက မှတ်မိစေလိုက်တာ သူဟာ ထိုင်းကပဲ’

‘ဘာ... သူက ဟိုဘယ်မှာ တည်းခွဲတာပဲ၊ သူကမင်းကို’

‘သူပဲဆိုတာ ကျွန်မသိတယ်’

‘မင်းမှာတော့ ပြစ်မယ်’

‘ဟင့်အင်း... သူ့ကို အရင်က တွေ့ဖူးတယ်၊ ကျွန်မ ဘယ်သူလဲ ဆိုတာ သူ့သိတယ်’

‘ဒီမှာ အချစ်ရယ်၊ သူဟာ ဒေလီက ပီဗီယန်ဆိုတဲ့ လူတစ်ယောက်အိမ်က ကလေးထိန်းပဲ’

သူမကို ပြောရင်း စကားကို ရပ်လိုက်သည်။ မစ္စ ကုန် တန်ဆီ ဒေလီကဟု မစ္စကပ်ပါ ပါဂိုတစ်က ပြောခဲ့သည်။ မစ္စကုန်တန်ဆီမူ လေယာဉ်ဆီသို့ လျှောက်လင်းရင်း ကာလာ ကတ္တားကဟု ပြောခဲ့သည်။ မစ္စကပ်ပါပါဂိုတစ် မှာခြင်းသာ ဖြစ်ပေမိမ့်မည်။

သူက မစ္စကုန်တန်ဆီသို့ လှမ်းကြည့်သည်။ သူမကမဂ္ဂဇင် ဗစ်အုပ်ကို မျက်နှာကွယ်ကာ ဖတ်လျက်ရှိသည်။ မျက်နှာ တွင် ချထားလည် ဖုဂါဒေလေးက မျက်နှာပုံနှယ်ပင်။

‘ဟိုကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး မင်းကို သူစကားပြောခဲ့သေး သလား’

‘ဟင့်အင်း’

‘မင်းမှာဘယ်ဆိုတာ သေချာပါတယ်’

လေယာဉ်က ချိုးကျေ့လိုက်သည်။ သူမ၏အပေါ်နှုတ်ခမ်း အထက်နှင့် နားသယ်စဝယ် ဇောချွေးများသီးလျက်ရှိသည်။

မူရေးက မစ္စကုန်တန်ဆီ လှုပ်ရှားမှုကို မြင်လိုက်သည်။ သူမက ထိုင်ခုံပတ်ကို စစ်ဆေးကြည့်သည်။ ထို့နောက်အိတ် အညှိရောင်အတူပဲ၊ ထို နောင်အိတ် သူမက အိတ်ထဲသို့လက် နှိုက်ကာ တစ်စုံတစ်ခုကို ရှာဖွေနေသည်။ နိုင်ငံကူးလက်မှတ် စာအုပ်ပင်ဖြစ်မည်။ သူမက လက်ကိုရုတ်လိုက်သည်။ မြီတီသို့ နိုင်ငံကူးလက်မှတ် စာအုပ်လေးပါလာသည်။

လေယာဉ်က ဆင်းသွားပြီး ရပ်နားရမည့် နေရာဝယ် ရပ်လိုက်သည်။ လေယာဉ်ဝန်ထမ်း၏ တံခါးကို ဖွင့်သည်။ ပူနွေးသော လေအနံ့ အသက်များနှင့် ကျီးကန်း အော်သံတို့ လေယာဉ်တွင်းသို့ ဝင်လာသည်။

အားလုံး ဆင်းသွားပြီး ချိန်အထိ အော်(စ) ဇာယ်လီ၏ လက်ကို မူရေးက အသံဆွတ်သွားသည်။ သူ့တို့ ရှုမှ ဆင်းသူ မှာ မစ္စကုန်တန်ဆီဖြစ်သည်။ လေယာဉ်မင်းသမီးမှ လျှောက် နေစဉ် သူမက ပြောသည်။

‘အင်း... ပျော်စရာခရီးစဉ်ပဲနော်၊ မမတ်ဘူးလား၊ လေ ယာဉ်တွေက အခတ်ခံမိကျတာ၊ ဒီစံနီ၊ ဘားမြို့နဲ့ မစ္စကပ် အဲဗွယ် အဲဆောင်ကို မပေးနဲ့နော် မစ္စကပ်မူးရ၊ ရိုက်ဘိုင် ဆူကေ ဆင်းသွားသည်။ သူ့တို့ကလည်း ချိတ်ဆင်း

19 သည်။ နေပျော်စရာခရီး ပူဖြီးသော ကွင်းပြင်ကို ဖြတ်ရ

၂၃၀ ဗင်မောင်မောင်ထက် (မြန်မာပြန်)

သည်။ လေဆိပ်အခဆက်အအုံမှာ လူများပြည့်နှက်၍ဆူညံလျက်ရှိသည်။

အခြားခရီးစဉ်တစ်ခုမှ ရောက်လာသူများကလည်း အဝင်အဆောက်အအုံ၏ လှုပ်ရှားမှုကြီးကြပ်ရေးဌာနရှေ့ဝယ် တန်းစီနေကြသည်။ ရွှေတွင် မစ္စကွန်တန်ကိုတွေ့သည်။ သူ့ကအလုပ်သမား နှစ်ယောက်အားခန့်ခန့် ငြားငြား ခိုင်းစေနေသည်။ မူရေးက အက်(စ)တယ်လီကို ကြည့်လိုက်သည်။ သူမမှာစိုးရွံ့ထိတ်လန့်နေပုံမရှိ။ သူတို့က အခြားသူများနှင့် ရောနှောကာ လှုပ်ရှားမှုကြီးကြပ်ရေးနှင့် အကောက်ခွန်ဌာနကို ဖြတ်သည်။ အကောက်ခွန်ဌာနက အက်(စ)ကယ်လီ၏ သေတ္တာနှစ်လုံးကို ဖွင့်စေသည်။ အထဲတွင် တစ်ထပ်ချင်း ရှာနေ၍ အချိန်က ပိုကုန်သွားသည်။

မူရေးက သူမ၏သေတ္တာကို ခပ်သုတ်သုတ် ပြန်ပိတ်ပေးရသည်။ အချိန်ကုန်ရပြန်သည်။ ၎င်းတို့ပါတ်လည်တွင် အိတ်ဆွဲသည်။ အလုပ်သမားများခိုင်းနေသည့် စင်ဆေးပြီးသွားသောသေတ္တာနှစ်လုံးက ရှေ့သို့ ရောက်သွားသည်။ အလုပ်သမားများက သေတ္တာကို ထမ်းထားပြီးဖြစ်သည်။ အလုပ်သမားများ နောက်မှဆူညံနေသော ခန်းမကိုဖြတ်ထွက်ကြရသည်။

‘တက္ကစီဆရာ...တက္ကစီ’
သူတို့၏ ရှေ့အပေါက်တွင် မစ္စကွန်တန်က အငှားကားကို စောင့်နေသည်။ သူမတေးဝယ် သေတ္တာများ၊ အိပ်ရာလိပ်တစ်ခုမှာ အထုတ်အပိုးများရှိသည်။ သူတို့အနီးသို့ ရောက်လာချိန်ဝယ် သူမက လှည့်ကြည့်ပြီး တွေ့သွားသည်။

‘အိုး...ရှင်တို့ ဒီမှာပါရှိသေးသလား၊ မလွယ်ဘူးနော် အတော်ဆိုးတယ်၊ အမြဲတန်း ဒီလိုချည်းပဲ၊ ပူလိုက်တာလဲ လွန်လို့၊ ဖော့ ...ကားလာပြီ’

သူမ၏ကားမှာ မျောက်ကွေ့ဝိုင်းနေသလို ကလေးများ၊ အုပ်လိုက်နှင့် ရောက်လာသည်။

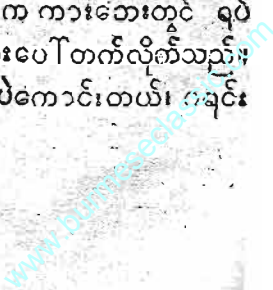
ထိုကားနောက်သို့ ကားတစ်စီး ဝင်ရပ်သည်။ ထိုကားခေါင်မိုးပေါ်သို့ ဆူတို့၏ သေတ္တာများကို အလုပ်သမားများ တင်နေသည်အား မူရေးတို့ ကြည့်နေသည်။ ၎င်းတို့ကားနောက်ဝယ် မီးခိုးရောင် ကားတစ်စီး ရှိသည်။

‘ဂွတ်တိုင်...ဂွတ်တိုင်’
ထွက်ခွာစ ကားပြုတင်းပေါက်မှ မစ္စကွန်တန်က လက်စေ့ ယမ်းကာ နှုတ်ဆက်သည်။

‘ဂွတ်တိုင်’
မူရေးက ပြန်နှုတ်ဆက်သည်။ ကားက ဂိတ်ဝကိုလွန်၍ ပျောက်ကွယ်သွားသည်။ မူရေးက အက်(စ)တယ်လီအား ကြည့်လိုက်သည်။ သူမကသူ့ကို သိုင်းဖက်၍ ခစ်ခနဲရယ်သည်။

‘ကိုယ်ပြောသားပဲ အရှစ်ရယ်’
‘ဆော့ရိုး၊ ကျွန်မကိုယ်က ကြောင်ပါတယ်’
‘လာ...ကားပေါ်ထက်’

အလုပ်သမားများနှင့် ကလေးများက ကားဘေးတွင် ရပ်နေကြသည်။ မူရေးကပိုက်ဆံပေးပြီး ကားပေါ်တက်လိုက်သည်။ ‘ကိုယ်တို့ ဘယ်သွားကြမလဲ၊ ဂရင်းပဲကောင်းတယ်၊ ဂရင်းဟိုဘယ်ကို မောင်းပေး’

‘ဟုတ်ကဲ့ဆရာ’

ကားက အောက်ပသော မြက်ခင်းပြင်များကြားမှဖြစ်ကာ ချိုင့်ထူးပြာသော လမ်းပေါ်သို့တက်သည်။ ထူးမက ပြုတင်းပေါက်မှန်ကို ချလိုက်သည်။ သေပူက ဝင်လာသည်။ စိတ်သက်သာရာရုံဖြင့်ဆက်ပြင်းချကာမူရေးအားလှမ်းကြည့်သည်။

‘ကျွန်မတို့ ဘယ်ကို သွားကြမလဲ မာလိန်မှူးကြီး’
‘ခုတော့ဂရုင်းဆိုတယ်ကိုပါ နောက်တော့ မပြောတတ်ဘူး’
‘ရှုံးနဲ့ အတူ တတွဲတဲ့ မခန့်နိုင်ဘူးဆိုတာရှင်သိပါတယ်နော်’
‘သိပါတယ်ကွာ’

‘ကျွန်မ တကယ်ပြောတာ’
‘ကိုယ်တို့ ဘယ်သွားကြမလဲ အလေးယားလား၊ ဂျပန်လား၊ ပါရှားကိုးကား၊ ရှိရဲ့(၉) ပတ်ဝန်းကျင်က တောင်တန်းတွေလေး၊ အဲဒီတောင်တွေကို မြင်ဖူးသလား၊ ဘယ်နှယ်လဲဟင်...အခုစိ’

သူမ၏ လေသံက ချီထွက် လှသည်။
‘ကောင်းပါပြီ ကိုရယ်’
‘ကိုယ်တကယ်ပြောတာ’
‘ကျွန်မသိပါတယ်၊ ဒီမြို့မှာ ရှင်ထင်ထားတာထက်များတဲ့ ကျွန်မ အဖော်တွေ ရှိပါတယ်’
‘တော်ပါတော့ကွာ’

သူတို့က ဆင်ခြေဖူးသို့ ရောက်လာကြသည်။ မူရေးက ကားသမားအား အော်ပြောသည်။
‘ဒါကြီးကို ဒီထက်မြန်မြန်ပို့မောင်းလို့ မရဘဲတုန်းလား’

‘ရပါတယ်ဆရာ ကားကောင်းပါတယ်’

မြှောင်စင်း၍ ကျယ်ပြန့်သော လမ်းတစ်လမ်းပေါ်ရောက်လာသည်။ တစ်ဘက်တွင် ဆိပ်ကမ်းဖြစ်သည်။ သံဆူးကြီးနှင့် ပုလင်းကဲ့များက အပေါ်တွင်ရှိနေသောအုပ် တံတိုင်းတစ်ခုသာ ထားသည်။ ဦးအာပေါ် မှုသင်္ဘောကုန်တင်တိုင်ကြီးများတွေ့ရ၏။

တစ်ဘက်တွင် အသောက်အစားအစာအိမ်နိမ့်နိမ့် အချို့ရှိသည်။ ထရပ်ကား၊ ဓာတ်စီးကို ကျော်တက်လိုက်သည်။ ကားသမားက နောက်ကားကို လက်ဝှေ့ယမ်းပြုသည်။ အလွန်ကြောက်စရာကောင်းသည့် နေရာတစ်ခုဟု မူရေး တွေးလိုက်သည်။

မူရေးက မီးခြစ်ကို ခြစ်သည်။ ပြုတင်းပေါက်မှ လေကို ကိုယ်ညှက်၍ မီးတောက်အားကားသည်။ စီးကရက်ကို မီးညှိသည်။ သည်စဉ် ဘေးမှ မရှင်းပစ္စည်းသေနတ်သံ လေးချက်က အသံကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာသည်။

မူရေးက အက်(၈)တယ်လီအား ကြည့်ပြီး မေ့ကြည့်သည်။ ဘေးမှ အရှိန်မြင်းပြင်းနှင့် ဖြတ်ကျော်သွားသည့် မီးခိုးရောင် ကားပြုတင်းပေါက်မှ လက်တစ်ဖက် ပြန်စင်သွားသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

‘အား...ဘုရား...ဘုရား’
သူမထံမှ ကသိုနှင့်အတူ မူရေးဆီသို့ ယိုင်ကျသွားသည်။ လက်က ဆွဲဆမည့်ဟန် ရှေ့သို့ ဆန့်ခနဲသည်။ မျက်လုံးက အပေါ်သို့သာ ကြည့်လျက်ရှိသည်။ ထိုနောက် နေ့ကပ်ပြန် ခွေကျသွားသည်။ မူရေးက ဖမ်းဆွဲလိုက်သည်။ ဤကာလဝယ် မီးခိုးရောင် ကားကို မတွေ့ရတော့။

‘အက်(စ)တယ်လီ...’

ကားက တပြည်ပြည် အရှိန်သတ်ကာ၊ လမ်းဘေးသို့ ထိုးရပ်သွားသည်။ မူရားက မီးခိုးရောင်ကားကို ရှာကြည့်သည်။ အက်(စ)တယ်လီ၏ ခေါင်းကို ထူသည်။ သူမအား ပွေ့ဖက်ကာ သွေးရှူးသွေးတမ်း အော်ပြောလိုက်မိသည်။

‘ဆေးရုံ တစ်ခုခုကို မောင်း... ဆေးရုံကို ဆေးရုံကို’

မီးခိုးရောင်ကား အဝေးသို့ ရောက်သွားပါပြီ။ နံပါတ်ပြား အား ရှု ဖြင့်သွတ်ကာ ဖျက်ထားပုံရသည်။ မူရားက သူမ၏ လက်ကောက်စိတ်ကို စမ်းကြည့်သည်။ ကားသမားကလည်း နောက်သို့လှည့်ကာ ကြည့်သည်။ နှစ်ယောက်စလုံး ထိတ်လန့်နေကြသည်။ အက်(စ)တယ်လီ အသက်မရှိတော့သည်ကို မူရား သိလိုက်သည်။

‘ဟိုကားက ဘာကားလဲ’

မူရားက ပြောမိသည်။

၎င်းကားအား လေဆိပ်တွင် တွေ့ခဲ့ရသည်မှာ၊ သေချာ လှသည့် မဟုတ်လော။ ကုန်အန်က သူတို့အား ညွှန်ပြခဲ့ခြင်း ဖြစ်မည်။ သူမသည် ဒုတိယကား(လီ) သို့ခရီးထွက်ခဲ့ခြင်းမဟုတ်။ အက်(စ)တယ်လီအား တွေ့ပြုဖြစ်ကြောင်း သတင်းသွားဖို့ ခြင်းသာ ဖြစ်သည်။

‘ကားကို မတွေ့တော့ဘူး ဆရာ... မတွေ့တော့ဘူး’

‘ဆေးရုံကို မြန်မြန်မောင်း... နားလည်လား’

မူရားက ကားသမားနှင့် အဖော်အား အော်ပြောလိုက် သည်။ ၎င်းတို့မှာတုန်လှုပ်နေကြသည်။ ကားသမားအဖော်က

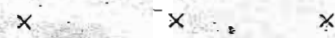

ကားပေါ်ပြန်တက်သည်။ ဟွန်းသံပေး၍ ကားထွက်တော့သည်။ နားတစ်ကောင်အား ကျွေရွှင်လိုက်ချိန်ဝယ်၊ သူမ၏ လက်တစ်ဘက်က အောက်သို့ ကျသွားသည်။ လှုပ်ယမ်းနေ သည်။ မူရားက လက်ကို ဆွဲကိုင်ထားလိုက်ရသည်။

ဆိပ်ကမ်းသင်္ဘောကျင်း နံရံတစ်လျှောက်မှ လမ်းမှာ ပြောင့် ဝန်းလျက်ရှိသည်။ ပူအိုက်၍ တိမ်တိုက်များက နေလုံးကြီး အား ဖုံးကွယ်ထားသည်။ ဖုံထဲဝယ် ဆောင့်ကြောင့်ထိုင် နေသူများရှိကြသည်။ လမ်းတစ်ဘက်ရှိ အိမ်ပုံပုလေးတစ်စု မှာ အပြာရောင် ဆေးသုတ်ထားကြသည်။

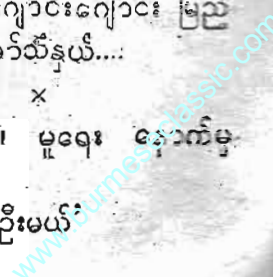
လမ်းဘေး လူသွားလမ်းမှာ ကွဲအက်၍ မြေနီနီကပေါ် နေသည်။ သွေးကဲ့သို့ နီရဲသော ဆေးခဲရောင်နှင့် အစိမ်းရောင် ပါ ရုပ်ရှင်ပုံစတာများက အုတ်ထုပေါ်ဝယ် ရှိကြသည်။ ကျောက်တုံးများတွင်၊ ကွမ်းတံတွေးများက သွေးနယ်စွန်း ထင်လျက် ရှိသည်။

လမ်းမှာ ဝှံးဇော်ခံထားရသကဲ့သို့ ဖြစ်သည်။ အုတ်ကျိုး အုတ်ပုံ များက လမ်းပေါ်တွင် ပြန့်ကြဲလျက် ရှိသည်။ ချိုင့်များ ပေါ်ဝယ်၊ မူရားတို့မှာ မြောက်မြောက် သွားကြသည်။ ကား၏ ကိုယ်ထည် ဘေးခြမ်းတို့မှာ တကျောင်းကျောင်း မြည် နေသည်။ ဟွန်းသံကလည်း ကျီးကန်းအော်သံနွယ်...

လှနာစောင့် အခန်းအမြင်ဘက်ငယ်၊ မူရား နောက်မှ ဆရာဝန်က ပြောလိုက်သည်။

‘ရဲအရေးပိုင်တဲ့ ကိုစွဲပဲ... စောင့်ကြရဦးမယ်’

၂၃၆ ဇင်မောင်မောင်ထက်(မြန်မာပြန်)

မူရားကို ရဲတော့က လွတ်လိုက်ကြသည်။ သူထွက်လာသည့် အခါ မည်သူမျှ မစားကြ။

လမ်းပေါ်မှ လူအုပ်ကြားသို့ ထိုးဝှေ့ လျှောက်သွားသည်။ အက်(ခ)တယ်လီ လက်ကိုင်အိတ်ကို ဆွဲလာမိကြောင်း သတိ ရမိလိုက်သည်။ အစဉ်းကားတစ်စီးကလမ်းဘေးမှ ဟူန်းတီးပြီး သူ့အားခေါ်သည်။ နောက်ဆုံးတော့သူကလှည့်ကြည့်လိုက်၏။

‘အော်... ပုတ်သားပဲ... ကားခပေးရဦးမယ်’

မူရားက လေဆိပ်မှ ငှားလာသည့် ကားဆီသို့ သွားကာ ကားခ ပေးလိုက်သည်။

‘ကား ယူဦးမလား ဆရာ’

အမေးကို မကြားမိ။

နားရွာသည် ညက၊ ဟိုတယ်ခေါင်မိုးပေါ်ရှိ ခန်းမဆောင် ထဲတွင်၊ စီးကရက် ခဲနေသည့် သူ့ပုံရိပ်ကို ပြန်တွေး ပြန်မြင် မိသည်။ သူမနှင့် ပတ်သက်၍၊ ဘာကြား အကြောင်းတွေရှိသည် ထက်၊ ဒါတွေ တွေးခြင်းက ပိုကောင်းပါလိမ့်မည်။ သူက တွေးနေစဉ် ဒေရိုင်ဘာက...

‘သွားမလား ဆရာ’

‘ကျေးဇူးပဲကွ... လမ်းပဲ လျှောက်သွားတော့မယ်’

မူရား၏ နောက်ဆုံးစကား။ သူ၏ အထီးကျန် ဘဝမှာ ဆက်လျှောက်ရဦးတော့မှာ သေချာပါသည်။ သူ့ရင်ထဲမှာ တော့ ကြေကွဲခြင်း၊ ဝမ်းနည်းခြင်း၊ အတိပါ။

ပြီးပြီ။

ဇင်မောင်မောင်ထက်

